

ကျေးဇူးရှင်
လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး

ရေးသားစီရင်တော်မူအပ်သော

အနုတ္တဒီပနီ

၃-ကျမ်းတွဲ

ဓမ္မဗိမာန်ကြီး

လုံးချို ကျော်ကြည်

မိမိခရာတော်

ကျေးဇူးရှင်
လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး

ရေးသားစီရင်တော်မူအပ်သော

အနတ္တဒီပနီ

၃-ကျမ်းတွဲ

ဓမ္မဗိမ္မာန်

သုံးမျိုး ကျော်ကြည်

မိမိစင်စရာဝတီ

သက္ကာယဒိဋ္ဌိပယ်သူ နိဗ္ဗာန်သို့ရှေ့ရှု

* သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ရှိနေကြကုန်သော သူတို့သည် လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံမှာ နေကြကုန်သော်လည်း အပါယ်သို့ ဦးခေါင်းငိုက်ဆိုက်နှင့်ချည်း နေကြကုန်၏။ ဦးခေါင်းစောက်ထိုး ခြေမိုးမျှော် နေကြ၏။

* အနတ္တ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမြဲတည်ပြီးသော သူတို့သည် အိပ်ခြင်း၊ လျောင်းခြင်းဖြင့် ဦးခေါင်းချ၍ နေကြကုန်ငြားသော်လည်း အထက် အထက်ဖြစ်သော မြင့်မြတ်ရာ ဘုံဘဝသို့သာ ဦးခေါင်း အမြဲချိုလျက် နေကြကုန်၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ ဦးခေါင်းအမြဲ ဆိုက်လျက် နေကြ၏။ အနတ္တကို အဆုံးတိုင် ဉာဏ်မြင်ပေါက်သူတို့၏ အကျိုးကား ရေးပြ၍ပင် ကုန်နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိပေ။ အနတ္တကို အဆုံးတိုင် ဉာဏ်မြင်ပေါက်လိုသူတို့အတွက်

ကျေးဇူးတော်ရှင် ကျမ်းပြုအကျော် လယ်တီဆရာတော်ကြီး

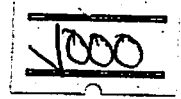
ရေးသားပြုစုအပ်သော

အနတ္တဒီပနီ

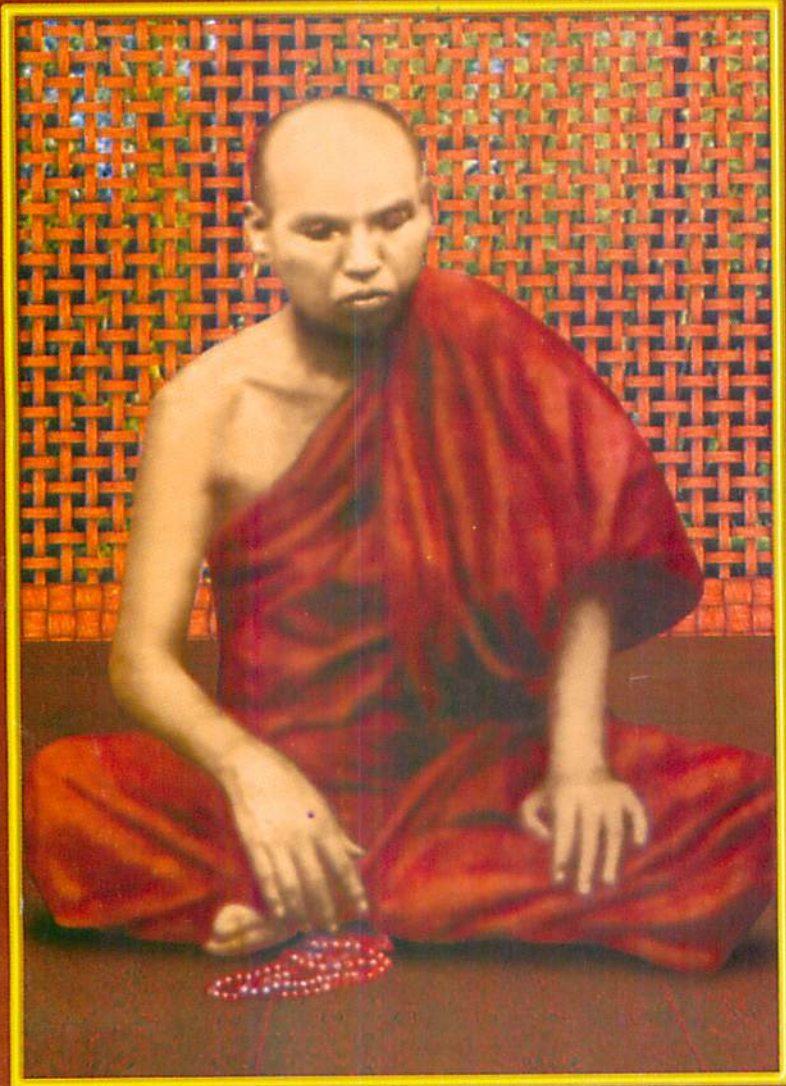
၃ - ကျမ်းတွဲစာအုပ် ထွက်ရှိနေပါပြီ။

.....
မိခင်ဧရာဝတီ စာအုပ်တိုက်မှ စီစဉ်ဖြန့်ချိ၍ ရွှေတိဂုံဘုရားဈေး
စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများ၊ မန္တလေး နဂါးစာပေနှင့် ရန်ကုန်မြို့ရှိ
စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများတွင် ဝယ်ယူရရှိနိုင်ပါသည်။
.....

ဆက်သွယ်ရန်။ ။ မိခင်ဧရာဝတီစာအုပ်တိုက်၊ ☎ ၀၀-၇၀၀၄၃၀

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဒီလစ်ခေါ် “စာပေပါရဂူ” ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ

ကျေးဇူးတော်ရှင် ပဌမ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးပုံ

ကျေးဇူးတော်ရှင်

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး

၏

အနုတ္တဒီပနီ

အနုတ္တဝိဘာဝနာပါဠိနိဿယ

သစ္စတ္တဒီပနီ

၃-ကျမ်းတွဲ

မိခင်ဧရာဝတီစာအုပ်တိုက်

မိခင်စာအုပ်အမှတ် (၁၅)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုးပုံဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

မိခင်သည် လောကကို သိမြင်စေသည်

၁၂၇

၂၀

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက် အမှတ် - ၂၇၅ / ၂၀၀၀ (၅)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်- ၃၉၁ / ၂၀၀၀ (၇)

ဒုတိယအကြိမ်
အုပ်ရေ (၁၀၀၀)

မျက်နှာဖုံး ပုံနှိပ်သူ

ရွှေစင်ထွန်း ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၉)၊

မဟာဓေယျလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။

ကွန်ပျူတာ စာစီ

မခင်စန်းဝေ၊

(မိခင်ဧရာဝတီ)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ရတနာမိုး ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၂၇ / ၂၊

(၃) ရပ်ကွက်၊ သံသုမာလမ်း၊

တောင်ဥက္ကလာပ၊ မြင်သာ။

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမောင်မောင်အုန်း၊ ၃၂-လမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ရွှေအိမ် ၈ / ၆၅၊ အုပ်စု (၃)၊

အောင်သိဒ္ဓိလမ်း၊ အင်းစိန်။

ကာလာခွဲ

ကိုအောင်ခင်ဦး

စီစဉ်သူ

'မိခင်ဧရာဝတီ' ဝိုင်းတော်သားများ

စီစဉ်သည်။

စာအုပ်ရောင်းဈေး

၄၅၀ ကျပ်။

ဖြန့်ချိရေး

မိခင်ဧရာဝတီစာအုပ်တိုက်၊ ဖုံး- ၀၁-ရတနာ

တိုက် (၄) / ၄၀၂၊ ကျိုတော်အိမ်ရာ၊

ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ရွှေတိဂုံဘုရားဈေး စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများ၊ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများနှင့်
မန္တလေးမြို့၊ နဂါးစာပေ အပါအဝင် စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများတွင် ဝယ်ယူရရှိနိုင်ပါပြီ။

ကျေးဇူးတော်ရှင် ပဌမလယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဒီလစ် ခေါ် “စာပေပါရဂူ”
 ဘွဲ့.တံဆိပ်တော်ရ

၁၀၀၀ နှစ်ပြည့်အထိ အကျိုးရှိစေရန် အားပေးပါ။

“ပြန်လည်” အားပေးပါ အကျိုးရှိစေရန် အားပေးပါ။
ပြန်လည်ပါ။ နှင့်

၁
၂
၃
၄
၅
၆
၇
၈
၉
၁၀

မုံရွာမြို့

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး

ထေရုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းချုပ်

ဇာတိဌာနနှင့် ခမည်းတော်၊ မယ်တော်

ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် မြန်မာ သက္ကရာဇ် ၁၂၀၈-ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၁၃-ရက် အင်္ဂါနေ့တွင် ဒီပဲယင်းမြို့နယ် စိုင်ပြင်ရွာ၌ ဖွားမြင်တော်မူခဲ့သည်။ ခမည်းတော်မှာ ဦးထွန်းသာဖြစ်၍ မယ်တော်မှာ ဒေါ်ကြုံးဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းသာ- ဒေါ်ကြုံးတို့တွင် သားသမီးခြောက်ဦး၊ ထွန်းကားခဲ့ရာ ယင်းတို့မှာ-

- (၁) ပထမ အကြီးဆုံးသား (ငယ်စဉ်က ကွယ်လွန်)
- (၂) ဒုတိယသား မောင်တက်ခေါင် (လယ်တီဆရာတော်)
- (၃) တတိယသား မောင်တက်စွာ (လူဝတ်ကြောင်)
- (၄) စတုတ္ထသား မောင်တက်ပွား (ပထမပြန် ဦးကုမာရ)
- (၅) ပဉ္စမသား မောင်တက်ထွား (ဆရာတော် ဦးကိတ္တိ)
- (၆) ဆဋ္ဌမသမီး မမြလေး တို့ဖြစ်ကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ သားသမီး ခြောက်ဦး ရှိသည့်အနက် ဒုတိယသား၊ စတုတ္ထသားနှင့် ပဉ္စမသားများမှာ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

၁။ အဋ္ဌ် သုဉ် ခွိ ဇက်၊ သက္ကရာဇ် ဖွားလစ် ကျမ်းဆရာ၊

(ပရမတ္ထသံဒိပ် နိဂုံး)

၂။ “ လယ်တီထေရုပ္ပတ္တိ ” စာအုပ်များနှင့် “ လယ်တီဒီပနိ ကျမ်းဦးနိဒါန်း ” များတွင် ဖော်ပြထားသကဲ့သို့ လယ်တီဆရာတော်၌ မွေးချင်းငါးဦးမဟုတ်၊ မွေးချင်းခြောက်ဦးသာ အမှန်ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာနိမိတ်ထူးနှင့် ငယ်နာမည်

လယ်တီဆရာတော် လောင်းလျာဖြစ်သူ ဒုတိယသားကို ဖွားမြင်ဆဲအချိန်တွင် အိမ်ဥပစာအတွင်းရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီး၌ ထောင်ထား သောဝါးလုံးများကြားထဲမှ စို့(သက်တံ)ကြီး ပေါ်ထွက် လာကာ ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်သွားပြီးမှ တစ်ဖန် ညွတ်ကိုင်းပြီး အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။ ထို့နောက်တစ်ဖန် ယင်းစို့ (သက်တံ)ကြီးသည် အိမ်တွင်းမှ အိမ်ခေါင်မိုးသို့ ပျံတက်ပြီး အဝါတစ်တန့် အပြာတစ်တန့် အနီတစ်တန့်ဖြင့် ရောင်မျိုးစုံ ယှက်သန်းကာ ကောင်းကင် လမ်းသို့ ပျံသန်းပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ယင်းကဲ့သို့သော မဖြစ်ဖူးမြဲ ထူးကဲလှသည့် မင်္ဂလာနိမိတ်ထူး ကို အစွဲပြု၍ လယ်တီဆရာတော် လောင်းလျာဖြစ်သော ဒုတိယသားကို မောင်တက်ခေါင်ဟူ၍ အမည်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောင်းအပ်ခြင်းနှင့် ရှင်သာမဏေဘဝ

မောင်တက်ခေါင် ၁၀-နှစ်သား အရွယ်တွင် စိုင်ပြင်ရွာ ကျောင်းမကျောင်း ဆရာတော် အရှင်နန္ဒထံ ပညာသင်ကြား- ရန် ကျောင်းအပ်နှံခဲ့သည်။ ကျောင်းသားအဖြစ်ဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်း ပညာရေး၏ သင်ရိုးဖြစ်သော မင်္ဂလာသုတ်၊ နမက္ကာရ၊ ရတနာရွှေချိုင့်၊ အတွင်းအောင်ခြင်း၊ အပြင်အောင်ခြင်း၊ လောကနီတိ၊ ဓမ္မနီတိ၊ ပရိတ်ကြီး စသည်တို့ကို သင်ကြားခဲ့သည်။

အသက်၁၅-နှစ်သားအရွယ် ရှင်သာမဏေပြုရာ ဘွဲ့အမည် မှာ ရှင်ဉာဏဓဇ ဖြစ်သည်။ ရှင်ဉာဏဓဇသည် သာမဏေဘဝဖြင့် ဆရာတော်အရှင်နန္ဒထံ၌ မြန်မာနိုင်ငံ ပါဠိပညာရေး၏ သင်ရိုးဖြစ်သော ကစ္စည်း သဒ္ဒါကြီး၊ အဘိဓမ္မတ္ထ-သဂြိုဟ်၊ ဝိထိလက်ရိုး၊ မာတိကာ၊ ဓာတုကထာ၊ ယမိုက်၊ ပဌာန်း စသော နေဝါညဝါကျမ်းများကို သင်ကြား ခဲ့သည်။

ဆယ်ကျော်သက်ကရေးသားဖွဲ့ဆိုခဲ့သောကျမ်းနှင့် ကဗျာများ

၁၈-နှစ်အရွယ်တွင် ရဲထွက်ရွာ အရှေ့ဘက် ဝေဒပါရဂူ ဆရာတော် အရှင်ဂန္ဓမာအထံ၌ ဗေဒင်ဘက်ဆိုင်ရာ ပညာရပ်များကို သင်ယူခဲ့သည်။ ယင်းသို့ သင်ယူယင်း ကျည်းကန်ကိုရင်ကြီး၏ လင်္ကာကို နည်းယူပြီးလျှင် ဝိုလ်၊ သုဇိတာ၊ ဗျဿတာ၊ ဇာတာဖွဲ့ သင်္ကြန်တွက် လက်ရိုးလင်္ကာများကို ဖွဲ့ဆိုရေးသားတော်မူခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က သာမဏေဘဝဖြင့်ပင် မဟော်ဇာတ်ထုပ်နှင့် မဟော် ကျေးစေခန်း ရတု၊ ရှင်လောင်းလှည့် (သျှိုးလိုက်) ရတုကဗျာများကိုလည်း ဖွဲ့ဆိုရေးသားတော်မူခဲ့သည်။

ထို့ပြင် သဒ္ဒါဘက်ဆိုင်ရာ သဒ္ဒါငယ်ကျမ်းများကို သင်ယူယင်း ဝါစွ ဝါစက အကောက်ကျမ်းဟောင်းကို အားမရသဖြင့် ' ဝါစွဝါစက အကောက်ကျမ်းသစ် ' ကိုလည်း သာမဏေဘဝ ဆယ်ကျော်သက်ကပင် ရေးသားပြုစုခဲ့သေးသည်။

၁။ ' မုံရွာ လယ်တီ တောရပ်မိ၊ မထေရ် ဉာဏ်ဓဇ ' ဟူသော ' ပရမတ္ထသံခိပ် ' နိဂုံးမှ ဉာဏ်ဓဇဟူသော စကားရပ်ဖြင့် ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တော်တိုင် ယင်း၏ ဘွဲ့အမည်ကို ' ဉာဏဓဇ ' ဖြစ်ကြောင်းဖော်ထုတ်သွားတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု လယ်တီပဏ္ဍိတ ဆရာ ဦးမောင်ကြီးက သူ၏ ' ပရမတ္ထသံခိပ် အမေးအဖြေ ' ၌ဖြေဆိုရေးသားထားသည်။

အားမရနိုင်သော စာကြည့်ဝါသနာ

သက္ကရာဇ် ၁၂၂၈-ခု ကဆုန်လဆန်း ၆-ရက်နေ့တွင် သာမဏေ ရှင်ဉာဏဓဇသည် စိုင်းပြင်ရွာ ကျောင်းမကျောင်း ခဏ္ဍာသိမ်၌ ဆရာတော် အရှင်နန္ဒကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုကာ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်တော် မူသည်။

ရဟန်းတော် အရှင်ဉာဏဓဇကား အားရသည်ဟု မရှိ လောက်အောင် စာကြည့် ဝါသနာပါလွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတော် အရှင်နန္ဒ-ကသူ၏ စာတိုက်ကြီးငါးလုံးရှိ မြန်မာနိဿယများကို ကြည့်ရှုရန် ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ဤမျှနှင့် အားမရသေး၍ စိုင်းပြင်ရွာ မြင်တင်တိုက်ဆရာတော် အရှင်ဓမ္မထံ၌ရှိသော စာတိုက်ကြီး ငါးလုံးမှ မြန်မာနိဿယဟူသမျှကိုလည်း အားလုံးကြည့်ရှုတော်မူ လိုက်သေးသည်။

ထို့နောက် စိုင်းပြင် ၂-ရွာတွင် တည်ရှိသော ကျောင်းတိုက်ကြီး ငါးတိုက်မှ မြန်မာပြန် နိဿယများကို အကုန်ကြည့်ရှုတော့မည်ဟု ကြံစည်တော်မူသေးသည်။ သို့သော် မန္တလေးမြို့သို့ ကြွ၍ ပညာသင်လို သောကြောင့် ယင်းအကြံမှာ အတမမြောက်ခဲ့ပေ။

မန္တလေးမြို့ စံကျောင်းတိုက်၌ ပညာသင်ကြားခြင်း

သို့ဖြင့်ပင် ရဟန်းတော် အရှင်ဉာဏဓဇသည် ၁၂၃၁-ခုနှစ်တွင် မိမိဖွားမြင်ရာ စိုင်းပြင်ရွာမှ မန္တလေး ရတနာပုံနေပြည် တော် မြောက်ပြင် မင်္ဂလာစံကျောင်းတိုက်သို့ ပညာသင်ကြားရန် ကြွရောက် တော်မူခဲ့သည်။

သို့သော် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ 'ပါရမီဒီပနီကျမ်း' နိဂုံး ၄-ဂါထာအနက် တတိယမြောက် ဂါထာတွင် 'မယာ ဉာဏာဘိဝံသေန' ဟူ၍ ယင်း၏ ဘွဲ့အမည်မှာ 'ဉာဏာဘိဝံသ' ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိကြရသေးသည်။

ရဟန်းတော် အရှင်ဉာဏဓဇသည် ရဟန်း ၁- ဝါမှ၊ ၁၆-
ဝါအထိ ၁၆-နှစ်တိုင်တိုင် စံကျောင်းတိုက်၌ နေထိုင်ကာ ‘ သုဒဿန
ဝရ ဓမ္မသာမိ မဟာဓမ္မ ရာဇာဓိရာဇဂုရု ’ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဒုတိယ
စံကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ၌ ဝိနည်း ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာများနှင့်
အဘိဓမ္မာ အဋ္ဌကထာ ၃-ကျမ်းကို သင်ယူတော်မူသည်။

ထိုအချိန်က ဒုတိယစံကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ
မန္တလေး ရွှေမြို့တော်တွင် စာချ နာမည်အကျော်ကြားဆုံး ဖြစ်၍
စာလိုက်သံဃာ ၁၀၀၀-ကျော် အထိပင် ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ထို့နောက် ရဟန်းတော် အရှင်ဉာဏဓဇသည် အဆိုပါ ဝိနည်း
နှင့်အဘိဓမ္မာ ပါဠိ အဋ္ဌကထာများကိုပင် မကုဋာရာမ ဆရာတော်
ဘုရားကြီးထံ၌လည်း သင်ယူတော်မူပြန်သည်။

‘ လုံပဏ်-လင်းပဏ် ’ ဘယ်ပဏ်သာ၍ တတ်သနည်း

ထိုအချိန်က ဒုတိယ စံကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ (၁)
‘ ရာဇဂုရု ’ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ အလုံဇာတိ မိုင်းခိုင်းဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတနှင့်
(၂) ‘ ရာဇဂုရု ’ ဘွဲ့တံဆိပ်မရသော စလင်းဇာတိ ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိစ္စဟူ၍
ဇာတတ် ပေတတ် ပထမ စာချ တပည့်ကြီးနှစ်ပါးရှိရာ စံကျောင်းတိုက်
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ‘ လုံပဏ်-လင်းပဏ်၊ သည်နှစ်ပဏ်တွင် ဘယ်ပဏ်သာ၍
တတ်သနည်း ’ ဟု ကဗျာစပ်ဆို မေးခွန်းထုတ်ခြင်း ခံရသည်အထိ ပရိယတ္တိ
စာပေလောက၌ ထင်ရှားကျော်ကြားသော စာချတပည့်ကြီး နှစ်ပါး
ဖြစ်သည်။

ရဟန်းတော် အရှင်ဉာဏဓဇသည် စံကျောင်းဆရာတော်
ဘုရားကြီးထံ၌ အထက်ပါအတိုင်း ဝိနည်းနှင့် အဘိဓမ္မာ ပါဠိ အဋ္ဌကထာ
များကို သင်ယူခဲ့သည့်အပြင် အဆိုပါ လုံပဏ်၊ လင်းပဏ်ဟူသော ပထမ
စာချကြီး နှစ်ပါးတွင် စလင်းဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိစ္စ၏ တပည့်ရင်းလည်း

ဖြစ်သည်။ စလင်းဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတထံတွင် ရဟန်းတော် အရှင်ဉာဏဇေယျ၊ ပါမိတျာမိအဋ္ဌကထာ၊ သမ္မောဟဝိနောဓနိ အဋ္ဌကထာ၊ ပဉ္စမကြိတ် အဋ္ဌကထာ-စသည်တို့ကို အာစရိယ ဟတ္ထမုဋ္ဌိ ဆုပ်မိ ကိုင်မိရှိအောင်ဆိုဝါ တတ်ဝါနှင့် သင်ယူတော်မူခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ရဟန်းတော်အရှင်ဉာဏဇေယျ လယ်တီ ဆရာတော်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ၌ 'ငါ၏ဗိုက်ထဲမှာ ရှိသမျှ ပညာများသည်စလင်းဦးပဏ္ဍိတ ဟာတွေ့ချည်းပဲ'ဟူ၍မကြာခဏ မိန့်ကြား တော်လေ့ရှိပေသည်။^၁

ယောအတွင်းဝန်၏ ဩဝါစ

ရဟန်းတော်အရှင်ဉာဏဇေယျကား အစဉ်အလာသမား- သမားရိုးကျသမားမဟုတ်ပေ၊ ငယ်စဉ်ကပင် တော်လှန်သော အတွေး အခေါ်ရှိသူဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က မန္တလေးရွှေမြို့တော်ရှိထင်ရှားသော ပညာရှိကြီး များ ရှိသည့်အနက် ရွှေပြည်ဝန်ကြီးခေါ် ယောအတွင်းဝန် ဦးဖိုးလှိုင်မှ တော်လှန်သော အတွေးအခေါ် အယူအဆရှိသူ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ရဟန်းတော် အရှင်ဉာဏဇေယျ ယောအတွင်း ဝန် ဦးဖိုးလှိုင်၏ တော်လှန်သော အတွေးအခေါ် အယူအဆများကို နှစ်သက်စွဲလမ်းသလောက် ဦးဖိုးလှိုင်၏ ခေတ်မီသော စာရေးနည်း စာရေး ဟန်များကိုလည်း အားကျသည်၊ အတုယူလိုသည်၊နည်းယူလိုသည်။

၁။ လယ်တီဆရာတော်တို့ရာကြီးက လယ်တီဦးပဏ္ဍိတ (-လယ်တီ ဆရာဦးမောင်ကြီး) အားပြောပြဖူးပေသကား။

ထို့ကြောင့်လည်း သီတင်းနေ့များတွင် ယောအတွင်းဝန် ဦးဖိုးလှိုင် ထံသို့ ကြွရောက်လာကာ ပိဋကတ်တော်၌ ယူဆပုံနည်းများနှင့် မြန်မာစာရေးနည်း ရေးဟန်များကို နည်းခံခဲ့သည်။ ထိုအခါ ယောအတွင်းဝန်က ' ဦးပဉ္စင်းကလေး စာတတ်ချင်သလား၊ စာတတ်ချင်ယင် ကထာဝတ္ထု အဋ္ဌကထာကို နိုင်နင်းအောင် သင်ကြားပါ ' ဟု သြဝါဒစကားဖြင့် နည်းပေးညွှန်ကြား လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ယောအတွင်းဝန်က ပိဋကတ်၌ တော်လှန်သည့် အတွေးခေါ် အယူအဆများကိုလည်း ပြောကြားလျှောက်ထားလိုက်သေးသည်။

ထိုစဉ်က ပြောကြားလိုက်သော ယောအတွင်းဝန်၏ တော်လှန်သည့် အတွေးအခေါ် အယူအဆများနှင့် ပတ်သက်၍ ရဟန်းတော် အရှင်ဉာဏဓဿသည် လယ်တီဆရာတော်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာသော အခါ၌ တပည့်ဖြစ်သူလယ်တီ ဦးပဏ္ဍိတ (နောင်လယ်တီပဏ္ဍိတ ဆရာဦးမောင်ကြီး)အား ' အိမ်း.. ယောဆိုတာ လူတတ်ကွယ်၊ သူဟာ ပထမတန်း ပညာရှိကြီးပဲ၊ စကားဆန်း အင်မတန် ပြောတတ်တဲ့လူ၊ သူ ပညာရှိမှီ သူပြောတဲ့စကား ငါမှတ်ထားတာပဲ၊ နို့ပေမယ့်*** ကျမ်းတွေက အလွန်ခိုင်မာတဲ့ သင်္ဂါယနာတင် ကျမ်းတွေ ဖြစ်တယ်' ဟူ၍ပြန်လည် အမိန့်ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ဤသို့ (***) ဖြင့် မြှုပ်၍ထားသော ကျမ်းအမည်များနှင့် ယောအတွင်းဝန်က လျှောက်ထားသော ပိဋကတ်ဆိုင်ရာ တော်လှန်သော အတွေးအခေါ် အယူအဆများကို ' လယ်တီဆရာတော် အမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်ရေးသားလျက်ရှိ သော ဆိုက်ကြီး အရွယ်ကြီးနှင့် စာမျက်နှာ (၁၀၀၀)ကျော်၊ အတွင်းဓာတ်ပုံပေါင်း (၃၀၀)ကျော်ရှိ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျယ် ကျမ်းကြီး၌ အကျယ်တဝင့် မထိန်မချန် ဖော်ပြ ထားသည်။

ပဉ္စမ သင်္ဂါယနာ့၌ ကထာဝတ္ထုကိုပြန်ဆိုတော်မူခြင်း

မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင်ရန်အတွက် ပထမဆင့် လုပ်ငန်းတစ်ရပ်အဖြစ်ဖြင့် ၁၂၂၂-ခုနှစ်မှ စတင်ကာ ပိဋကတ်တော်များကို ကျောက်ထက်အက္ခရာ ထွင်းထုခဲ့ရာ ၁၂၃၀-ပြည့်နှစ်တွင် အလုံးစုံ ပြီးစီးခဲ့သည်။

ယင်းသို့ ကျောက်ထက်အက္ခရာ ထွင်းထုပြီးနောက် ပိဋကတ်တော်များကို ပဉ္စမ သင်္ဂါယနာ တင်တော်မူခဲ့ရာ-

- သစ်ဆိမ့်တိုက်က ဝိနည်း ပိဋကတ်တော်ကိုလည်းကောင်း၊
- စလင်းတိုက်က သုတ္တန် ပိဋကတ်တော်ကိုလည်းကောင်း၊
- စံကျောင်းတိုက်က အဘိဓမ္မာ ပိဋကတ်တော်ကိုလည်းကောင်း

အသီးသီး တာဝန်ယူကာ ရွှေနှန်းတော်ကြီးအတွင်း ဗြဟ္မိတော် ရာဇပလ္လင်ပေါ်၌ တစ်လှည့်စီ ပြန်ဆိုတော်မူကြရသည်။

ထိုအခါ စံကျောင်းတိုက်သား တစ်ပါးဖြစ်သော ရဟန်းတော် အရှင်ဉာဏဓဇသည် ကထာဝတ္ထု ပါဠိတော်ကို တာဝန်ယူ ပြန်ဆိုတော်မူခဲ့သည်။

၁။ ကထာဝတ္ထုပါဠိတော်မှာ အဘိဓမ္မာ ခုနစ်ကျမ်းအနက် ၅-ခုမြောက်ကျမ်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဗုဒ္ဓဘာသိတ ဘုရားဟောမဟုတ်ပေ။ အရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တဿမထေရ်က ဘီစီ ၃-ရာစုတွင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ထားတော်မူခဲ့သော မာတိကာကို အကျယ်ချဲ့၍ ဟောကြားထားသော ကျမ်းဖြစ်သည်။

ယင်းကထာဝတ္ထုပါဠိတော်သည် (၁) အန္တက၊ (၂) အပရသေလိယ၊ (၃) ဥတ္တရပထက၊ (၄) ကဿပိက၊ (၅) ဝေါတုလိက၊ (၆) ပုဗ္ဗသေလိယ၊ (၇) ဘဒြယာနိက၊ (၈) မဟာသံသိက၊ (၉) မဟိသာသက၊ (၁၀) ရာဇဂီရိက၊ (၁၁) ဝဇ္ဇိပုတ္တက၊ (၁၂) ဝေတုလ္လ၊ (၁၃) သဗ္ဗတ္ထိ ဝါဒီ၊ (၁၄) သမ္ပိတိယ၊ (၁၅) သိဒ္ဓတ္ထိက၊ (၁၆) ဟေတုဝါဒ

၅ လယ်တီဆရာတော် ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

ယောအတွင်းဝန်၏ သြဝါဒစကား လျှောက်ထားချက်အရ ရဟန်းတော် အရှင်ဉာဏဓဇသည် ကထာဝတ္ထု၊ အဋ္ဌကထာကို အထူးကျွမ်းကျင် နိုင်နင်းအောင် သင်ကြားလေ့လာထားသည့်အတိုင်း ဗြဟ္မိတိတော်ရာဇပလ္လင်ထက်၌ ကထာဝတ္ထု ပါဠိတော်ကို အောင်မြင်စွာ ပြန်ဆိုတော်မူနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပထမစာချုပ်ဖြစ်တော်မူခြင်း

ရဟန်းတော် အရှင်ဉာဏဓဇသည် ရဟန်းသိက္ခာ ၈-ဝါအရတွင် စံကျောင်းတိုက်၌ ပထမစာချုပ်အဖြစ် ချီးမြှောက်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ ရဟန်းတော် အရှင်ဉာဏဓဇသည် တပည့်များအား နိရုတ္တိဉာဏ် ထက်သန်စူးရှရေးအတွက် အခြေခံ အဖြစ်ဖြင့် 'ပဒရူပသိဒ္ဓိ' သဒ္ဓါကျမ်းကို ဇောက်ချကာ ဇောင်းပေး ပို့ချတော်မူခဲ့သည်။

ဟူသော ဝိုဏ်းကြီး ၁၆- ဝိုဏ်းတို့၏ မိစ္ဆာဝါဒ ၁၆-ချက်ကို ချေဖျက်ထားသော ကျမ်းဖြစ်သည်။

အရှင်မဟာ ဗုဒ္ဓယောသ ကလည်း ကထာဝတ္ထု၊ အဋ္ဌကထာတွင် နိဒါနကထာ၌ ဒီပဝံသကျမ်းကို မှီငြမ်းပြုကာ ဇမ္ဗူ ဒိပ်၌ မဟာသံဃိကဝိုဏ်းကြီး ကွဲသည်မှစ၍ ဝိုဏ်း ၁၈-ဝိုဏ်း ကွဲပြားသွားပုံကို ဖော်ပြဖွင့်ဆိုထားသည်။

ယောအတွင်းဝန်၏ သြဝါဒအတိုင်း ကမ္ဘာကို ဗုဒ္ဓသာသနာဖြင့် ဖြန့်ချိပြုစုလိုသူတိုင်း ကထာဝတ္ထု၊ ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာမှာ မလေ့လာလျှင် မဖြစ်သော ကျမ်းများဖြစ်သည်။

ရဟန်းတော် အရှင် ဉာဏဓဇသည်လည်း ကထာဝတ္ထုကို လေ့လာယင်း ရဟန်းငယ်ဘဝကပင် ကိုးတိုင်းကိုးဌာန သာသနာပြု ခေါင်းဆောင်လည်းဖြစ်၊ တတိယသင်္ဂါယနာ ခေါင်းဆောင်လည်းဖြစ်သူ ကထာဝတ္ထုကျမ်းဆရာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလိပုတ္တုတိဿ ထေရ်ကိုအားကျခဲ့ဟန်တူသည်။

ပါရမီပုစ္ဆာ ၂၀-နှင့် ပါရမီဒီပနီ

ရဟန်းတော် အရှင်ဉာဏဓဇသည် ၁၄-ဝါအရတွင် စံကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အမေးပုစ္ဆာ ၂၀-ထွက်ပေါ်လာ သည်။ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ သာဝကတို့၏ ပါရမီနှင့် စပ်ဆိုင်ရာ အချက်ပေါင်း ၂၀-ကို စံကျောင်း ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ပါဠိဘာသာဖြင့်အမေးပုစ္ဆာ ၂၀- ပြုလုပ်ကာ မေးခွန်းထုတ်ဆင့် မေးမြန်းလိုခြင်းဖြစ် သည်။

ယင်းအမေးပုစ္ဆာများ၏ အဆုံး၌ 'မယံ စောဒကော နာမ ဒကဒေသပေက္ခကာ' စသည်ဖြင့်-

'ငါတို့စောဒက ပုဂ္ဂိုလ်မည်သည်ကား တစ်ဖက်တစ်စိတ် ကိုသာ မျှော်ကုန် ကြည့်ကုန်၏။ အလုံးစုံကို အကုန်မကြည့်ကုန်၊ ဇာကယ်၍ အလုံးစုံကို မျှော်ကုန်ကြည့်ကုန်ပါမူ ယခုဤမေးခွန်းပုစ္ဆာ များသည် မပေါ်ပေါက်ခဲ့ရာ၊ ဤမေးခွန်းပုစ္ဆာများ သည်ပေါ်လည်း ပေါ်ခဲ့၏။ ဇမ္ဗူဒီပါ၏ တံခွန်- သာသနာတော်၏ တံခွန်ဖြစ်သော ပညာရှိတို့အတွက် သက်သက် ဤပုစ္ဆာများပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်ရာ

ထို့ကြောင့်လည်း နောင် လယ်တီဆရာတော်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ နိုင်ငံခြား သာသနာပြုတော်မူရာတွင် ယင်းကထာဝတ္ထုကို စောစီးစွာ လေ့လာထားခဲ့သဖြင့် လယ်တီဆရာတော်၏ကမ္ဘာ့အမြင်- သာသနာပြုအမြင်များမှာ မြန်မာနိုင်ငံကို ကျော်လွှားကာ နိုင်ငံတကာနှင့် ရင်ပေါင်တန်းနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ခရစ်ယာန်ဝါဒ လှမ်းမိုးရာ အနောက် ဘိုင်းသို့ ဗုဒ္ဓသာသနာပြုရာ၌ ကထာဝတ္ထုကို လက်နက်ကောင်း တစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် ထက်ထက်မြက်မြက် ကိုင်တွယ် အသုံးချနိုင် ခဲ့သည်ဟုလည်း ဆိုရမည်။

ယင်းအကြောင်းများနှင့်တစ်ကွ ကထာဝတ္ထုအပေါ် ကမ္ဘာ့ပညာ ရှင်များ၏ အမြင်များကိုပါ 'လယ်တီဆရာတော်' အမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေရန် စီစဉ် ရေးသားလျက်ရှိသော စာမျက်နှာ (၂၀၀၀) ကျော်အတွင်း ဓာတ်ပုံပေါင်း (၃၀၀)ကျော် ရှိ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျယ်ကျမ်းကြီး၌ တွေ့မြင်ဖတ်ရှုကြရမည်။

ပညာမရှိသောသူတို့သည် ကုပ်၍ နောက်ဆုတ်ကြကုန်လော့၊ သင်တို့
 ကြောင့်ကြစရာမဟုတ်ကုန်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပထမတန်း
 သာသနာ တံခွန်များသည် ဤပုစ္ဆာများကို ဖြေဆိုကြလိမ့်မည် ဖြစ်သော
 ကြောင့်တည်း။ ဟူ၍ စံကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဖြေဆိုမည့်သူကို
 ဘဝင်သို့တတ်ရောက်ရတော့လုမတတ် မြှောက်ပင့်ရေးသားပြီး မဖြေနိုင်
 သူများအား လမ်းလေးခွ၌တည်ရှိသော ရှာငုတ်တို့နှင့် လည်းကောင်း
 လူအများကျော်လွှားသွား လာရာ တံခါခုံနှင့်လည်းကောင်း နိုင်းယှဉ်
 ဥပမာပေးကာ တုဏှိဘာဝဆိတ်ဆိတ်နေကြရန် တားမြစ် နှိမ်ချထားသည်။

ယင်းသို့ ရေးသားထားသည်ကို ဂတွေ့ရှိလိုက်ရသည်နှင့်
 တစ်ပြိုင်နက် ရဟန်းတော် အရှင်ဉာဏဇေသည် ' ဤအမေး ပုစ္ဆာ ၂၀-
 ကား ငါ့ကိုစွဲ၍ ငါ့အတွက် သက်သက်ဖြစ်ပေါ်လာပြီတကား ' ဟု
 အားတက်ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် နိကာယ်ငါးရပ် ပိဋိကတ်ကို
 မွေ့နှောက် ချောက်ချားပြီး ယင်းအမေးပုစ္ဆာ ၂၀-ကို ပါဠိလို ရေးသားဖြေဆို
 ကာ စံကျောင်းဆရာ တော် ဘုရားကြီးအား ဆက်ကပ်လိုက်သည်။

မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက်မကိုက်ခြင်း

ယင်းသို့ ရေးသားဖြေဆို လိုက်သော်လည်း ရဟန်းတော်
 အရှင်ဉာဏဇေ အနေဖြင့် ' မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက် ' မကိုက်အောင်
 ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရဟန်းတော် အရှင်ဉာဏဇေ၏
 ဖြေဆိုချက်ကို စံကျောင်းဆရာတော် ဘုရားကြီးက နှစ်သက်လိုလားတော်
 မမူသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အလုံဦးပဏ္ဍိတနှင့် စလင်းဦးပဏ္ဍိတဟူ၍ တပည့်ကြီးနှစ်ပါး
 ရှိသည့်အနက် အလုံဦးပဏ္ဍိတ၏ တပည့်တပန်းများကိုသာ စံကျောင်း
 ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဖြေဆိုစေလိုသောကြောင့် မနှစ်သက် မလိုလား
 ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အစဉ်အဆက် ပြောစမှတ်ရှိသည်။

ပထမဆုံး လယ်တီဒီပနီ

ယခုအခါပုံနှိပ်စာအုပ်အဖြစ်ဖြင့် တွေ့မြင် ဖတ်ရှုနေကြရသော ' ပါရမီဒီပနီကျမ်းစာအုပ်မှာ ရဟန်းတော် အရှင်ဉာဏဓဇ ၁၀၈ ဖြေဆိုခဲ့သော ယင်းအမေးပုစ္ဆာ ၂၀-၏ အဖြေပင် ဖြစ်သည်။ လယ်တီ ဆရာတော်အနေဖြင့် ပထမဆုံးရေးသားသော ပထမဆုံးလက်ရာ ပထမ ဆုံး လယ်တီဒီပနီကျမ်းစာအုပ်လည်း ဖြစ်သည်။'

နွားသား ရှောင်ကြဉ်ရေး နှင့် လယ်တီတိုက် တည်ထောင်ခြင်း

၁၂၄၄-နှစ်တွင် ရဟန်းတော် အရှင်ဉာဏဓဇသည် မန္တလေး ရွှေမြို့တော်မှ မုံရွာမြို့နယ် ရွှေစည်းခုံကျောင်းတိုက်သို့ ကြွရောက် သီတင်းသုံးတော်မူသည်။

၁၂၄၇-ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှတို့သည် အထက်မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်လိုက် နှာ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ဗြိတိသျှတို့၏ ကိုလိုနီဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ ဗြိတိသျှတို့၏ ကုလားဖြူ ကုလားမည်း စစ်သားများက နွားများကို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သတ်ဖြတ်စားသောက်ကြရာ မြန်မာ့လူနေမှုစနစ်နှင့်လည်းကောင်း၊ မြန်မာဘာသာရေး (ဗုဒ္ဓဘာသာ) နှင့်လည်းကောင်း၊ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေသည်။

၁။ ထိုစဉ်က အရှင် ဉာဏဓဇအား ခံကျောင်းဆရာတော်ဘုရား မိန့်မြှောက်တော်မူသော စကားအပြည့်အစုံနှင့် အဖြစ် အပျက်အစုံအလင်ကို ' လယ်တီဆရာတော် ' အမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်ရေးသားလျက်ရှိသော စာမျက်နှာ (၁၀၀၀) ကျော်၊ အတွင်းဓာတ်ပုံပေါင်း (၃၀၀) ကျော်၊ ဆိုက်ကြီး အရွယ်ကြီးနှင့် အထူးပုတ္တိ အကျယ်စာအုပ်၌ အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြထားသည်။

စင်စစ် မြန်မာနိုင်ငံသည် ပကတိ ရုပ်အခြေခံအားဖြင့် မြေယာ နိုင်ငံသာဖြစ်သည်။ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းကို ပဓာန စီးပွားရေးအဖြစ်ဖြင့် အားထားမှီခိုနေရသော နိုင်ငံသာဖြစ်သည်။ စက်မှုသိပ္ပံ မထွန်းကားသော နိုင်ငံဖြစ်သဖြင့် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းတွင် ကျွဲနွားများကို အားကိုးကာ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးနေကြရရာ ကျွဲနွားများသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးတွင် မရှိမဖြစ်သော ကုန်ထုန်ကိရိယာဖြစ်သလောက် မြန်မာ ပြည်သူလူထုကြီးတစ်ရပ်လုံး၏ အသက်သခင်များလည်းဖြစ်သည်။ ကျေးဇူးရှင်လည်း ဖြစ်ကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်များဖြစ်ကြသော ကျွဲနွား များကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ သတ်ဖြတ်စားသောက်ခြင်း မပြုထိုက်ဟု ဆရာတော် အရှင်ဉာဏဓဇ ကခံယူသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အရှင်ဉာဏဓဇသည် ကိုယ်တော်တိုင်လည်း နွားသားကို ရှောင်ကြဉ်တော်မူသည်။ တပည့်တပန်း ရဟန်းသံဃာတော် များနှင့် ပြည်သူအများကိုလည်း နွားသား ရှောင်ကြဉ်ရန် 'နွားမေတ္တာစာ' ကိုရေးသားကာ လှုံ့ဆော်တော်မူခဲ့သည်။

ထို့နောက် ၁၂၄၈-ခုနှစ်တွင် မုံရွာမြို့အနီး လယ်တီတော အုပ်ကြီး၌ ကျောင်းတိုက်တည်ထောင်ကာ တပည့်တပန်း ရဟန်း သာမဏေများအား စာပေသင်ကြားပို့ချခဲ့ရာ ထိုအခါမှစ၍ လယ်တီ ဆရာတော်ဟူသော အမည်ဖြင့် ထင်ပေါ်ကျော် ကြားလာသည်။

ပရမတ္ထဒီပနီ သဂြိုဟ် မဟာဋီကာသစ်

ယင်းသို့ လယ်တီတိုက်တွင် စာပေပို့ချတော်မူသည့်ကြားမှ အဘိဓမ္မတ္ထသဂြိုဟ်ကျမ်း၏ အဖွင့်ဖြစ်သော 'ပရမတ္ထဒီပနီဋီကာ' ကို ပါဠိဘာသာဖြင့် ၁၂၅၉-ခုနှစ်တွင် အပြီးရေးသား ပြုစုတော်မူသည်။

ယင်းဋီကာမှာ ယခုအခါ 'လယ်တီဋီကာ' ဟူသော အမည်ဖြင့် လူသိများနေကြသော်လည်း အမည်အပြည့်အစုံမှာ 'ပရမတ္ထဒီပနီ' ခေါ် သဂြိုဟ် မဟာဋီကာသစ် ဟု၍ဖြစ်သည်။

နှစ်ပေါင်း ၃၅-နှစ်ကြာ ဋီကာစစ်ပွဲကြီး

သို့သော် လယ်တီ ဆရာတော်သည် ပရမတ္ထ ဒီပနီဋီကာဖြင့် အဘိဓမ္မတ္ထ သဂြိုဟ်ကျမ်းကို ဖွင့်ဆိုရာ၌ ကိုယ့်နည်း၊ ကိုယ့်ဟန် ကိုယ့်အတွေးအခေါ်၊ ကိုယ့်အယူအဆတို့ဖြင့် ရိုးရိုးဖွင့်ဆိုခြင်းမပြုဘဲ အဘိဓမ္မတ္ထဝိဘာဝနီ ဋီကာကျော်ကျမ်း၌ အချက်ပေါင်း ၂၄၅- ချက်တိတိ မှားယွင်းချွတ်ချော်နေသည်ဟု ထောက်ပြကာ 'န သုန္ဒရံ' 'န ယုဇ္ဇတိ' 'နသမေတိ' စသော ခပ်ကြမ်းကြမ်း စကားလုံးများဖြင့် ဋီကာကျော်မှ အဆိုပါအချက်များကို ပယ်ဖျက်ပစ်ခဲ့သည်။

အဘိဓမ္မတ္ထ ဝိဘာဝနီ ဋီကာကျော်မှာ မျက်မှောက်ခေတ် မြန်မာနိုင်ငံပါဠိပညာရေး၌ အဘိဓမ္မတ္ထ သဂြိုဟ်ကျမ်း၏ အဖွင့်ဋီကာ ကျမ်းတစ်ကျမ်း အဖြစ်ဖြင့် သင်ရိုးပြုကာ သင်ကြားပို့ချမှုကို ခံယူနေရသော ဋီကာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယင်းကဲ့သို့ လယ်တီဆရာတော်က ဋီကာ ကျော်မှ အချို့အချက်အလက်များကို ပယ်ဖျက်လိုက်သောအခါ၌ သာသနာတော်တစ်ခုလုံး ပွက်လောရိုက်ကာ ဋီကာကျော်ဖက်မှ ပြန်လည် ခုခံရေးသားလာကြသော ဋီကာများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

သို့ဖြင့်ပင် လယ်တီဋီကာ ပုံနှိပ်စာအုပ်အဖြစ် ထွက်ပေါ် လာသော ၁၂၆၂-ခုနှစ်မှ ၁၂၉၇-ခုနှစ်လောက်အထိ ၃၅-နှစ်တိုင်တိုင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ 'ဋီကာစစ်ပွဲကြီး' ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ယင်း ၃၅-နှစ်တာ အချိန်ကာလအတွင်း ထွက်ပေါ်လာသော ဋီကာကျမ်းများမှာ ၄၀-ခန့် ဖြစ်ရေအတိုက်ရှိသည်ဟု စာရင်းအရ သိရှိရသည်။ ယင်း ၄၀-ခန့်တွင်း

က လယ်တီဆရာတော် ထေရပုတ္တိအကျဉ်း

ပါဠိဘာသာဖြင့်ရေးသား သော ဋီကာကျမ်းများအပြင် မြန်မာဘာသာဖြင့် ရေးသားသော ကျမ်းများလည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။^၁

မူလဋီကာ နှင့် အနုဋီကာ

ဋီကာကျော်ဆရာသည် မူလဋီကာထက် အနုဋီကာကို ပိုမို နှစ်သက်ဟန်တူသည်။ ခဲရာခဲဆစ်ဌာနများကို အကိုးသာဓကမူရာ၌ ဋီကာ ကျော်ဆရာသည် 'ဧဝဉ္စ ကတွာ ဝုတ္တံ အာစရိယဓမ္မ ပါလတ္ထေရေန' ဟူ၍ အာစရိယ ဓမ္မပါလ ခေါ် အနုဋီကာဆရာ အရှင်ဓမ္မပါလ၏ အဆိုအမိန့် များကို ထုတ်ဆောင်ပြလေ့ရှိသည်။

လယ်တီဆရာတော်ကမူ ' အာစရိယာနန္တထေရော ပန ' စသည်ဖြင့် မူလဋီကာဆရာ အရှင်အာနန္ဒာ၏ အမည်ကို လေးလေး စားစား ခေါ်ဝေါ်ရေးသားပြီး မူလဋီကာဆရာ၏ အယူအဆများကို ဖော်ထုတ်ကာ လက်ရုံးတမ်းလေ့ရှိသည့် အပြင် တစ်ခါတစ်ရံ အဋ္ဌကထာ ဆရာကြီး အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသ၏ အဆိုအမိန့်များကိုပင် ကျောခိုင်းဖွင့်ဆိုထားသည်ကို ကျောချမ်းစရာ ကောင်းလောက်အောင် တွေ့ရှိနေရပေသည်။

၁။ ၃၅-နှစ်ကြာ ဋီကာစစ်ပွဲအတွင်းကထွက်ပေါ်လာခဲ့သော ပါဠိ ဘာသာရေး ဋီကာကျမ်းများနှင့် မြန်မာဘာသာရေးကျမ်းများ၏ ဖျက်နှာဖုံးပုံများ ယင်းဋီကာ ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဓာတ်ပုံများနှင့် ဋီကာစစ်ပွဲအတွင်း တောင်ဘင် ခတ်ခဲ့သော အပေလှုပ်ရှားမှုအပြည့်အစုံများကို စာမျက်နှာ (၁၀၀၀)ကျော် အတွင်း ဓာတ်ပုံပေါင်း (၃၀၀) ကျော်ပါရှိသည့် 'လယ်တီ ဆရာတော်' အမည်ဖြင့် စီစဉ် ရေးသားလျက်ရှိသော ဆိုက်ကြီးအရွယ်ကြီးအတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျယ်စာအုပ်ကြီး၌ ဖော်ပြ ထားသည်။

သီဟိုဠ်ကို အံတုနိုင်သော လယ်တီဋီကာ

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြန်မာနိုင်ငံ ပါဠိစာပေသမိုင်း၌ ပုဂံခေတ်က သီဟိုဠ်ကို အံတုနိုင်သော အရှင်အဂ္ဂဝံသ၏ သဒ္ဒါနိတိကျမ်းကြီး ပေါ်ထွက် နိုင်ခဲ့သလို မျက်မှောက်ခေတ်၌လည်း ပရမတ္ထဒီပနီ လယ်တီဋီကာဖြင့် သီဟိုဠ်အား အံတုခဲ့ခြင်းကိုကား မည်သူမျှ ငြင်းနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

သို့ဖြစ်ရာ ပရမတ္ထဒီပနီ လယ်တီဋီကာကို မြန်မာနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓသာသနာ့ သမိုင်းတွင် စာပေမှတ်တိုင် တစ်တိုင်အဖြစ်ဖြင့် ယခုအခါ သမိုင်းသုတေသီတိုင်းက အသိအမှတ် ပြုနေကြရပြီဖြစ်ပေသည်။

လှည့်လည်တရားဟောခြင်းနှင့် ဝါဆိုစဉ်အကျဉ်း

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် လယ်တီတိုက်ကြီးကို တည်ထောင်ကာ တပည့်တပန်း ရဟန်း သာမဏေများအား စာပေပို့ချ တော်မူပြီးနောက် ၁၂၅၇-ခုနှစ်လောက်မှ စတင်ကာ မြန်မာနိုင်ငံ အရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည်ကြွရောက်တော်မူပြီး ဝါဆိုသင့်သော အရပ်ဒေသ များတွင်ဝါဆိုလျှက် ကျွတ်ထိုက်သူ ဝေနေယျတို့အတွက် နိယျာနိကအစစ် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် အလိုလားဆုံးလည်းဖြစ် အနှစ်သာရလည်းဖြစ်သော ဝိပဿနာတရားရေးအေး အမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးဟောကြားတော်မူခဲ့ သည်။

မင်းသို့ ကြွရောက်သီတင်းသုံးကာ တရားဟောရာဒေသများ နှင့် ဝါဆိုရာဌာနများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

၁၂၅၇-ခုနှစ်၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံ မဟာဗောဓိသို့ ကြွရောက် တော်မူသည်။ မဟာဗောဓိမှ အပြန်တွင် အမြို့မြို့ အနယ်နယ်သို့လှည့်လည်ကာ တရားဟောတော် မူသည်။

၁၂၅၈-ခုနှစ်၊ ပံသံထီနယ် တံတေးတောကြီးတန်း ဆပဝံတောရ၌ သီတင်းသုံးတော်မူသည်။

၁၂၅၉-၆၀-ခုနှစ်၊ မုံရွာမြို့၊ လယ်တီတိုက်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသည်။ ၁၂၆၀-ပြည့်နှစ်တွင် သေကျွဲတောင် ဆရာတော် အရှင်တိလောက၏ ပင့်လျှောက်ချက်အရ သေကျွဲတောင်တွင် တစ်လခန့် သီတင်းသုံးတော်မူသည်။

၁၂၆၁-ခုနှစ်၊ မုံရွာမြို့၊ လယ်စဉ်ရွာ ဓမ္မိကာရုံတိုက် ဓမ္မနန္ဒကျောင်း၌ ဝါကပ်တော်မူသည်။

၁၂၆၂-ခုနှစ်၊ ဒီပဲယင်းမြို့၏ မြောက်ဘက် မဟာမြိုင် တောကြီး၌ ဝါဆိုတော်မူသည်။

၁၂၆၃-၆၄-ခုနှစ်၊ အလုံမြို့၏ အနောက်ဘက်လည်းဖြစ်၊ သလ္လဝတီမြစ်၏ အနောက်ဘက်လည်းဖြစ်သော ရွှေတောင်ဦးတောင် ကျောက်ဂူ၌ ဝါဆိုတော်မူသည်။

၁၂၆၅-ခုနှစ်၊ မုံရွာမြို့၏ အနောက်လက်ပန်းတောင်းတောင်စကြိုကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူသည်။ ယင်းနှစ်တွင် ကင်းဝန်မင်းကြီး ပင့်လျှောက်သောကြောင့် မန္တလေးမြို့သို့ ကြွရောက်ကာ တရားဟောတော်မူသည်။

၁၂၆၆-ခုနှစ်၊ ပျဉ်းမနားမြို့၊ မြောက်ဘက် အင်ကြင်းမြိုင်တောရ စကြိုကျောင်း၌ ဝါဆိုတော်မူသည်။

၁၂၆၇-ခုနှစ်၊ မြင်းခြံမြို့၊ ရေကန်ကြီး အနီး၌ ဝါဆိုတော်မူသည်။ ယင်းနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ ကြွရောက်ကာ တရားဟောတော်မူသည်။

၁၂၆၈-ခုနှစ်၊ ပြည်မြို့၊ ဝိပဿနာတုန်းတောရ၌ ဝါဆိုတော်မူသည်။ ယင်းနှစ်တွင် မန္တလေးမြို့သို့ ကြွရောက်ကာ မစိုးရိမ်တိုက်မှ စ၍ တရားပွဲများ ကျင်းပ ဟောပြောတော်မူသည်။

၁၂၆၉-ခုနှစ်၊ မင်းလှမြို့၊ ပက်တန်းတောရ၌ ဝါဆိုတော်မူသည်။ ထိုနှစ်၌ပင် စစ်တွေမြို့သို့ ကြွရောက်ကာ တရားဟောတော်မူသည်။

၁၂၇၀-ခုနှစ်၊ မော်လမြိုင်မြို့၊ ကျိုက်သံလံ တောင်တန်းရှိ အလံတိုင်တောင်ထိပ် ဝါဆိုကျောင်း၌ ဝါဆိုတော်မူပြီး ပုသိမ်မြို့သို့ ကြွရောက်ကာ တရားဟောတော်မူသည်။

၁၂၇၁-ခုနှစ်၊ သာပေါင်းမြို့၌ ဝါကပ်တော်မူသည်။

၁၂၇၂-ခုနှစ်၊ မုံရွာမြို့၊ မဟာလယ်တီတိုက်၌ ဝါဆိုတော်မူပြီး စစ်ကိုင်းမြို့၊ ရွှေဘိုမြို့နယ်၊ မိတ္ထီလာမြို့၊ မန္တလေးမြို့၊ ဗူးသို့ ကြွရောက်ကာ တရားဟောတော်မူသည်။ ပလိပ်ရောဂါပျောက်ရန် စီမံတော်မူသည်။

၁၂၇၃-ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ညောင်ကုန်းတိုက်၌ ဝါဆိုတော်မူသည်။

၁၂၇၄-ခုနှစ်၊ စစ်ကိုင်းမြို့၌ ဝါဆိုတော်မူသည်။

၁၂၇၅-၇၆-၇၇-ခုနှစ်၊ မန္တလေးမြို့၊ လယ်တီစံကျောင်း၌ ဝါဆိုတော်မူသည်။

၁၂၇၈-ခုနှစ်၊ ဗျင်းမနားမြို့၊ အင်ကြင်းမြိုင်တောရ၌ ဝါဆိုတော်မူသည်။

၁၂၇၉-ခုနှစ်၊ မုံရွာမြို့၊ မဟာလယ်တီတိုက်၌ နောက်ဆုံး ဝါဆိုတော်မူသည်။

၉ လယ်တီဆရာတော် ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

၁၂၈၀-ပြည့်နှစ်၊ ကြိမ်သားမြို့၌ဝါဆိုတော်မူသည်။

၁၂၈၁-ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ကျောက်ဝိုင်းကျောင်း၌ ဝါဆိုတော် မူပြီးနောက် ပုသိမ်မြို့သို့ ကြွရောက်ကာ သိမ်သမုတ် တော်မူသည်။ ပုသိမ်မှအပြန်တွင် သာယာဝတီခရိုင် မင်းလှမြို့၌ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ်တွေ့ဆုံတော်မူသည်။ ထို့နောက် ယင်းဆရာတော်ကြီးနှစ်ပါးသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ကြွ ရောက်ကာ တရားပွဲကြီးများကျင်းပ ဟောကြား တော်မူကြသည်။

၁၂၈၂-ခုနှစ်၊ ကတွန်သတ္တုတွင်းတိုက်၌ ဝါကပ်တော်မူသည်။

၁၂၈၃-ခုနှစ်၊ စစ်ကိုင်းမြို့၊ ဇေတဝန်တိုက်၌ ဝါဆိုတော် မူသည်။

၁၂၈၄-ခုနှစ်၊ ဗျင်းမနားမြို့၊ လယ်တီစံကျောင်း၌ ဝါဆိုတော် မူသည်။

‘အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ’ ဘွဲ့တံဆိပ်ခံယူ ရရှိတော်မူခြင်း

၁၂၇၇-ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁-ရက်၊ (၇-၁၁-၁၉၁၅) တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံ အစိုးရ၏ ‘အဂ္ဂ-မဟာပဏ္ဍိတ’ ဘွဲ့တံဆိပ် ဆက်ကပ် လှူဒါန်းခြင်းကို ခံယူရရှိတော်မူသည်။^၁

၁။ ၁၂၇၆-ခုနှစ်က ‘အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ’ ရရှိသူများကို ၁၂၇၇-ခုနှစ်၌ ဆက်ကပ်ပွဲ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘွဲ့တံဆိပ်၌ ‘၁၂၇၆-ခုနှစ်’ ဟု ရေးထိုးထားသည်။ ယခုအခါ လယ်တီဆရာတော်၏ ထေရုပ္ပတ္တိ အများအပြား၌လည်း ကောင်း ‘၁၂၇၇-ခုနှစ်က အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတရသည်’ ဟုရေးသားထားကြသည်မှာ

နိုင်ငံခြားသာသနာပြုတော်မူခြင်း

လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အထက်ပါအတိုင်း မြန်မာနိုင်ငံ အရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည်၍ ဝိပဿနာ တရား ဟောကြားကာ သာသနာပြုရုံမျှသာမကပဲ ၁၂၇၅-ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံခြား ဗုဒ္ဓသာသနာပြု အသင်းကြီးကို ကြီးမှူးတည် ထောင်ပြီးလျှင် လန်ဒန်မြို့ရှိ ဂရိတ်ဘရိတန် အိုင်ယာလန် ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာပြု အသင်းကြီးနှင့် လည်းကောင်း၊ လန်ဒန်ပါဠိစာပေအသင်းကြီးနှင့်လည်းကောင်း၊ ဆက်သွယ်ကာ နိုင်ငံ ရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ပျံ့နှံ့ ရောက်ရှိရေးအတွက် အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးပမ်းတော်မူခဲ့ပြန်သည်။

' ဒီလစ် ' ဘွဲ့ ရရှိတော်မူခြင်း

၁၂၈၃-ခုနှစ်၊ နတ်တော်လတွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်း ကြီး ဖွင့်လှစ်သည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် တက္ကသိုလ် အဓိပတိဖြစ်သူ မြန်မာပြည်ဘုရင်ခံက စာပေပါရဂူ (ဒီလစ်) ဘွဲ့ တံဆိပ်လျှောက်ခံသည်ကို ခံယူရရှိတော်မူသည်။

စုတိကမ္မဇရုပ် ချုပ်ငြိမ်းတော်မူခြင်း

၁၂၈၅-ခုနှစ်၊ ပထမဝါဆိုလဆန်း ၁၅-ရက် (လပြည့်) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ၂-နာရီ ၃၀မိနစ်အချိန်တွင် ပျဉ်းမနားမြို့၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် စုတိကမ္မဇရုပ် ချုပ်ငြိမ်းတော်မူသည်။

မမှန်ပေ။ ၁၂၇၆-ခုနှစ်ကြမှ ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယင်းအကြောင်းကို ' လယ်တီဆရာ တော် ' ဟူသော စာမျက်နှာ (၁၀၀၀)ကျော်၊ အရွယ်ကြီး၊ ဆိုက်ကြီး အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျယ်စာအုပ်ကြီး၌ အကျယ် ဖတ်ရှုကြရမည်။

(က)

လယ်တီဒီပနီ ထွန်းကား ပြန်ပွားရေးအဖွဲ့၏အမှာစာ

ဗုဒ္ဓဘုရားပွင့်တော်မူရာအခါ

ဗုဒ္ဓဘုရား ပွင့်တော်မူ၍ ၄၅-ဝါ တိုင်တိုင် တရားတော်များကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူသွားပါသော်လည်း ဟောကြား တော်မူခဲ့သည့် “တရားတော်များ” ကိုပင် ဘုရားအရာ၌ ထားတော်မူ ခဲ့သဖြင့် ယခုအခါ ဗုဒ္ဓဘုရား ပွင့်တော်မူရာ အခါကဲ့သို့ပင် ရှိနေပါသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး

အကျွန်ုပ်တို့ ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး သည် ဘုရားကိုယ်စား “ဘုရား” အမည်တော်ရ ဓမ္မစေတီ၊ ခက်ခဲနက်နဲ လှသော ပိဋကတ်တော်မှ ထုတ်နုတ်၍ လူအများ ဓမ္မအရသာ ခံစားနိုင်ရန် ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်နှင့်အညီ ဒီပနီကျမ်းပေါင်း တစ်ရာကျော် ရေးသား၍ ဤကမ္ဘာအား ဝိဇ္ဇာဓာတ်အလင်းရောင် ပြန့်စေတော်မူခဲ့သည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင်လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရား၏ ဆန္ဒတော်

ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ရေးသား ထားသော ကျမ်းစာများကို ပြည်တွင်း ပြည်ပ ပြန့်နှံ့စေလိုသော ဆန္ဒရှိ တော်မူခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘုရား၏ တရားတော်များကို ဘာသာ အမျိုးမျိုးဖြင့် ရိုက်နှိပ်ကြကာ ကမ္ဘာသို့ပြန့်ရန် အချိန်ရောက်ပြီဟု နိုင်ငံခြား ဗုဒ္ဓဘာသာအသင်းကြီး၌ သြဝါဒ ပေးတော်မူခဲ့သည်။

(၁)

လယ်တီဒီပနီ ထွန်းကားပြန်ပွားရေးအဖွဲ့

စစ်ကိုင်းတိုင်း မုံရွာမြို့ မဟာလယ်တီကျောင်းတိုက်ကြီး၏ ပဓာန နာယက နဝမလယ်တီဆရာတော် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ လယ်တီဘဒ္ဒန္တ ကေလာသ၊ ရန်ကုန်မြို့ နာဂလိုဏ်ဂူ ဘုရားကုန်းမြေ ကလေးဝတောရ စာသင်တိုက်၏ ပဓာနနာယက နယ်စပ်ဒေသနှင့် တိုင်းရင်းသား ဖွံဖြိုးရေး ဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာရေး အလယ်တန်းကျောင်း ကျောင်းအုပ် စမ်းချောင်း လယ်တီဝိပဿနာ ကျောင်းတိုက်၊ လှည်းကူး လယ်တီတောရ ကျောင်းတိုက်တို့၏ ပဓာနနာယက နိုင်ငံတော် သံဃာမဟာနာယက ဒွိပိဋကဓရ ဒွိပိဋကကောဝိဒ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ လယ်တီဘဒ္ဒန္တ ဇာဂရာဘိဝံသ ဆရာတော်တို့ ဦးဆောင်ပြီး လယ်တီနိကာယဝင် ဆရာတော်ကြီးများနှင့် လူပညာရှိများ စုပေါင်းလျက် လယ်တီဒီပနီ ထွန်းကားပြန်ပွားရေးကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ပါသည်။

ဆန္ဒတော်ဖြည့်

ဖွဲ့စည်းထားသော လယ်တီဒီပနီ ထွန်းကားပြန်ပွားရေး အဖွဲ့ သည် ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဆန္ဒတော်ကို ဖြည့်နိုင်ရန် မိခင်ဧရာဝတီ စာအုပ်တိုက်အား ဒီပနီကျမ်းစာများကို ရိုက်နှိပ်ရန် ခွင့်ပြုသဘောတူခဲ့ပါသတည်း။

လယ်တီဒီပနီထွန်းကား ပြန်ပွားရေးအဖွဲ့

ကောဠိယကောဠိ

✽ မြတ်စွာဘုရားရှင် တစ်ဆူ၏ အနန္တ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်နှင့် ဉာဏ်တော်ကို ဘုရားရှင်တစ်ဆူ၏ သာသနာကုန်အောင်ပင် ဟောပြောပါ သော်လည်း ကုန်ဆုံးနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ဤမျှ လေးနက် သိမ်မွေ့ နက်နဲ ကျယ်ပြောလှ၍ အတုမရှိ အနှိုင်းမဲ့ဖြစ်ပါ၏။

✽ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ပိဋကတ်တော် (၃)ပုံ ဟူသည်မှာလည်း မကျဉ်းမကျယ်မျှသာ သင်္ဂါယနာတင်ထား ခဲ့သည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံ အကုန်မဟုတ်သေး။ ထိုအလုံးစုံ မဟုတ်သေးသည့် ပိဋကတ်တော် (၃)ပုံသည်ပင် ခက်ခဲနက်နဲ သိမ်မွေ့ ကျယ်ပြောသည်ဖြစ်၍ သာမန်လူတို့ စွမ်းဆောင်နိုင်သော အရာမဟုတ်ပေ။

✽ ထို ဘုရားဟော ပိဋကတ်တော် ဒေသနာတို့ကို မွှေနှောက် ချောက်ချားစေ၍ သာမာန်လူတို့ နားလည်စေရန် အသိတရားမှ အကျင့်တရားသို့ ကူးပြောင်းတတ်စေရန် ကျမ်းအမျိုးမျိုး ဒီပနီအဖုံဖုံ ရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့သော ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီဆရာတော်ကြီး၏ သာသနာပြုသမိုင်းသည်ကား မြန်မာသာသနာတော် သမိုင်းတွင် ထင်ရှားသော မှတ်တိုင်ကြီးအဖြစ် ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်လျက် ရှိနေပါသည်။ နောင်လည်း အခွန်ရှည် ခိုင်မာ ရပ်တည်နိုင်လေဦးမည်။

✽ လယ်တီဆရာတော်ကြီး၏ ပဋိပတ္တိနိဿယတို့ကို အစဉ်အဆက် လယ်တီဆရာတော်ကြီးများ အနာဂါမ် ဆရာသက်ကြီး၊ ဆရာကြီးဦးဘခင်၊ ဆရာကြီးဦးသန်း၊ ဆရာကြီးဦးဂိုအင်ကာ စသည့် တပည့်ကြီးများ စဉ်ဆက် လက်ကမ်း၍ သာသနာပြုနေကြသည်မှာ မြန်မာအဝန်း၊ ကမ္ဘာအဝန်း ဓမ္မရန်များ သင်းပျံ့လျက်ရှိပေပြီ။

✽ လယ်တီဆရာတော်ကြီး၏ ပရိယတ္တိသာသနာ ကျမ်းစာ အစောင်စောင် ဒီပနီအဖုံဖုံတို့သည်လည်း မုံရွာမြို့၊ လယ်တီကျောင်းတိုက်

(ဃ)

လယ်တီစာပေထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့ ဆရာတော်ကြီးများ၏ ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် ယနေ့တိုင် မြန်မာပြည်အနှံ့ ပြန့်ပွားလျက်ရှိပေသည်။ ထိုအစဉ်အလာ ကောင်းကို ဆက်ခံထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်သည့်အနေဖြင့် လယ်တီ ဒီပနီ ထွန်းကားပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ လယ်တီဘဒ္ဒန္တကောလာသ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ ဘဒ္ဒန္တဇာဂရာ ဘိဝံသ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတတို့က ဦးဆောင်၍ လယ်တီစာပေ များ မြန်မာပြည်အနှံ့ ကမ္ဘာအနှံ့ ပြန့်ပွား၍ မျိုးဆက်သစ် လူငယ်များ အသိဉာဏ် တိုးတက်ပါစေခြင်း အကျိုးငှာ ဆောင်ရွက်ရန် အာသိသ ပြင်းပြတော်မူပါသည်။

✽ ဆရာတော်ကြီး၏ ဆန္ဒနှင့်အညီ လယ်တီဆရာတော်၏ နည်းနိဿိဒ် တပည့်ကြီးအဆက်ဆက်၏ ပဋိပတ္တိတပည့် ပရိယတ္တိတပည့် ဖြစ်ခဲ့သော ကျမတို့မိခင်ဧရာဝတီစာအုပ်တိုက်သည်လည်း ကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော်ကြီး၏ ကျေးဇူးကိုဆပ်ခွင့်ကြုံလေပြီဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစွာဖြင့် လယ်တီဒီပနီများ၊ ကျမ်းစာများကို သာသနာ တော်အကျိုးအလို့ငှာ ဦးထိပ်ရွက် ရည်သန်၍ စဉ်ဆက်မပြတ် ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိပေးမည်ဖြစ်ပါကြောင်း။

✽ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီး နေရောင်လရောင်ပမာ အခွန်ရှည် တည်တဲ့ပြန့်ပွားပါစေ။

✽ လယ်တီဆရာတော်ကြီး၏ ကျမ်းစာမြတ်များ ကမ္ဘာအနှံ့ ပြန့်ပွားတည်တဲ့ပါစေ။

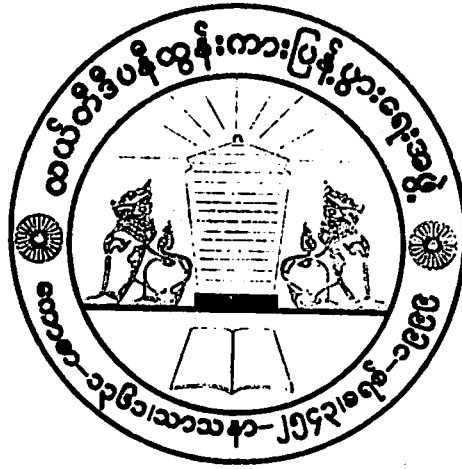
မိခင်ဧရာဝတီစာအုပ်တိုက်

မာတိကာ

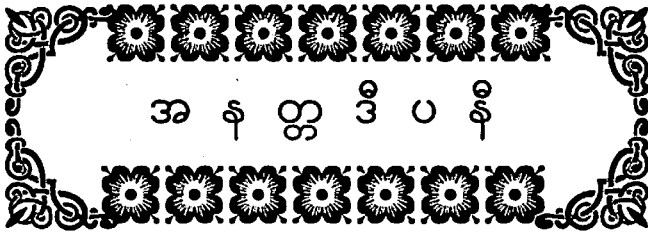
ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁-အနတ္တဒီပနီ		
၁။	အဘိယာစကနှင့် ပဋိညာဉ်	- ၁
၂။	သတိပေးတိုက်တွန်းချက်	- ၂
၃။	ကာယဂတာသတိ	- ၂
၄။	ပုဗ္ဗဘာဂသတိ	- ၇
၅။	ပရိညာသုံးပါး	- ၉
၆။	ဝိပလ္လာသမိစ္ဆာဓမ္မ ၃-ပါး	- ၁၁
၇။	ဝိပဿနာဆေးဖြင့် ပျောက်ငြိမ်းရာသော အနာများ	- ၁၃
၈။	ဝေဒနာ ၅-ပါး	- ၁၅
၉။	အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်လာပုံ	- ၂၁
၁၀။	ဝိညာဏ်ဟူသော အသိဓာတ်ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်	- ၂၄
၁၁။	ဖဿဓာတ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်	- ၂၆
၁၂။	ဒုက္ခဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်	- ၂၇
၁၃။	သုခဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်	- ၂၉
၁၄။	သောမနဿဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်	- ၃၁
၁၅။	ဒေါမနဿဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်	- ၃၄
၁၆။	ဥပေက္ခာဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်	- ၃၄
၁၇။	ဝေဒနာ၏ အဿာဒနှင့် အာဒီနဝ	- ၃၅
၁၈။	ဝေဒနာငါးပါးတို့၏ ဒုက္ခသစ္စာအခြင်းအရာ	- ၄၇
၁၉။	အနိစ္စပရိညာ	- ၅၂
၂၀။	ဒုက္ခဝေဒနာ၌ အနိစ္စရှုပုံ	- ၅၃
၂၁။	သုခဝေဒနာ၌ အနိစ္စရှုပုံ	- ၅၇

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၂၂။	သောမနဿဝေဒနာ၌ အနိစ္စရှုပုံ	- ၅၈
၂၃။	ဒေါမနဿဝေဒနာ၌ အနိစ္စရှုပုံ	- ၅၉
၂၄။	ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ အနိစ္စရှုပုံ	- ၆၀
၂၅။	အနိစ္စထင်မှ ဒုက္ခထင်နိုင်ပုံ	- ၆၅
၂၆။	အနိစ္စထင်မှ အနတ္တထင်နိုင်ပုံ	- ၆၈
၂၇။	ပုညကြိယာသင်္ခါရဒုက္ခနိပစ္စင်္ဂပုံ	- ၇၃
၂၈။	ချမ်းသာမှု သုခ သောမနဿတို့ သင်္ခါရဒုက္ခဖြစ်ပုံ	၇၉
၂၉။	ဝေဒနာတို့၏ ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခ	- ၈၄
၃၀။	ဒုက္ခလက္ခဏာထင်မြင်နိုင်ခဲပုံ	- ၈၆
၃၁။	အနိစ္စမြင်သဖြင့် အနတ္တလက္ခဏာထင်ရှားပုံ	- ၈၉
၃၂။	ဒုက္ခမြင်သဖြင့် အနတ္တလက္ခဏာထင်ရှားပုံ	- ၉၃
၃၃။	ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မြင်သဖြင့် အနတ္တလက္ခဏာ ထင်ရှားပုံ	- ၉၉
၃၄။	အနတ္တထင်မြင်ခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသ	- ၁၁၇
၃၅။	ပဟာနပရိညာအစီအရင်	- ၁၂၇
၃၆။	ဝေဒနာကိုသာ ကမ္မဋ္ဌာန်းပြု၍ ပြခြင်းအကြောင်း	- ၁၃၃
၂-အနတ္တဝိဘာဝနာပါဠိနိဿယ		
၃၇။	ပဒသောဓနာကဏ္ဍ	- ၁၃၄
၃၈။	မိစ္ဆာဒဿနကဏ္ဍ	- ၁၃၄
၃၉။	အတ္တဒိဋ္ဌိပဟာနကဏ္ဍ	- ၁၃၅
၄၀။	သက္ကာယဒိဋ္ဌိပဟာနကဏ္ဍ	- ၁၃၆
၄၁။	ကာရကဒိဋ္ဌိပဟာနကဏ္ဍ	- ၁၃၇
၄၂။	အတ္တာနတ္တ ဝိဘာဂကဏ္ဍ	- ၁၃၈
၄၃။	အသာရကဘာဝကဏ္ဍ	၁၃၉
၄၄။	ပဒသောဓနာခန်း	၁၄၀
၄၅။	မိစ္ဆာဒဿနခန်း	၁၄၄

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၄၆။	အတ္တဒိဋ္ဌိသတ်ခန်း	- ၁၄၇
၄၇။	သက္ကာယဒိဋ္ဌိသတ်ခန်း	- ၁၅၂
၄၈။	ကာရကဒိဋ္ဌိသတ်ခန်း	- ၁၅၅
၄၉။	အတ္တအနတ္တဝေဖန်ခန်း	- ၁၅၈
၅၀။	နာမ်ရုပ်အနှစ်မဲ့ဖြစ်ပုံပြခန်း	- ၁၆၀
၅၁။	ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါစိစစ်ပြဆိုချက်	- ၁၆၃
၃-သစ္စတ္ထဒီပနီ		
၅၂။	သစ္စာအနက် ၁၆-ချက်	- ၁၈၁
၅၃။	ဒုက္ခသစ္စာအနက် ၄-ချက်	- ၁၈၃
၅၄။	သမုဒယသစ္စာအနက် ၄-ချက်	- ၁၈၈
၅၅။	နိရောဓသစ္စာအနက် ၄-ချက်	- ၁၉၀
၅၆။	မဂ္ဂသစ္စာအနက် ၄-ချက်	- ၁၉၁

လယ်တီပီပနိ ထွန်းကားပြန်ပွားရေးအဖွဲ့
သန့်စင် စိစစ်ပြီး ဓာမူ။

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

အဘိယာစကနှင့် ပဋိညာဉ်

အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ကျင်လည်ပြေးသွား မျောပါးနစ်မွန်း၍ နေကြ
ရပါကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား မဟာကမ္ဘာ အသင်္ချေကြာ
သော်လည်း တစ်ကြိမ်တခါမျှ မတွေ့ရလို မကြုံကြိုက်ရနိုင် လိုသည်
ဖြစ်ပါ၍ အလွန်တွေ့ရခဲ ကြုံကြိုက်ရခဲ လှစွာသော ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒဓဏ
သဒ္ဓမ္မသဝန ခဏတို့နှင့် ယခုဆိုက်တိုက် ကြုံကြိုက်တွေ့ဆုံ၍ နေကြ
ပါကုန်သော သူအပေါင်းတို့အား ထိုတွေ့ကြုံခဲလှစွာသော ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒဓဏ
သဒ္ဓမ္မသဝနဓဏတို့၏ နှစ်ဆီဩဇာ အရသာကို သုံးဆောင်ခံစံကြရန်
တစ်စုံတစ်ခုသော ပဋိပတ်နည်းလမ်းကို ထုတ်ဖော်ညွှန်ပြပါမည့်အကြောင်းနှင့်
အလုံမြို့မ ရွှေကျောင်းတိုက်ဆရာ ရှင်ဉာဏဝံသ လျှောက်ထား တောင်းပန်
အပ်သည်ဖြစ်၍ ၎င်းမြို့မ၏တဖက် ရွှေတောင်ဦးတောင်ပေါ် ကျောက်ဂူ
စင်္ကြံကျောင်းနေ လယ်တီဆရာတော် ငါသည် ကျမ်းဂန်တို့မှ လာရှိသည့်
အတိုင်း အလွန် သိလွယ်ထင်လွယ် မြင်လွယ်လှစွာ ဝေဒနာကမ္မဋ္ဌာန်း
ပဋိပတ်လမ်းကို ထုတ်ဖော်ပြညွှန်းပေးအံ့သတည်း။ ။

၂

အနတ္တဒီပနီ

သတိပေး တိုက်တွန်းချက်

ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေါ သဒ္ဓမ္မော စ၊ လောကမိ အတိဒုလ္လဘော။
ဇောန္တော သုလဘော ဓီရော၊ ဂဏောယျ အတိဒုလ္လဘံ။

ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေါစ၊ ဘုရားပွင့်သောအခါသည်လည်းကောင်း။ သဒ္ဓမ္မောစ၊ သာသနာတော်သည်လည်းကောင်း။ လောကမိ၊ သံသရာ လောကကြီး၌။ အတိဒုလ္လဘော၊ မဟာကမ္ဘာအသင်္ချေ ကြာသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံမျှ တွေ့ကြုံရခဲလှ၏။ တသ္မာ၊ထိုကြောင့်။(ထည့်)။ ဓီရော၊ ပညာရှိသည်။ သုလဘော၊ သံသရာလောကကြီး၌ ရလွယ်တွေ့လွယ် လှကုန်သော လူစီးပွား ရှင့်စီးပွားတွေကို။ ဇောန္တော၊ လွတ်လွတ်ခွာ စွန့်လျက်။ အတိဒုလ္လဘံ၊ အလွန် တွေ့ကြုံရခဲလှစွာသော ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒ် သဒ္ဓမ္မစီးပွားကို။ဂဏောယျ၊ အရယူထိုက်လှလေသတည်း။

ထိုခဏနှစ်ပါးနှင့် ထောက်စာသည်ရှိသော် လူ့အသက် လူ့ခန္ဓာ လူ့ဘဝသည်လည်း အလွန်ရလွယ်သော စီးပွားပင်ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ယခုဘဝ ရရှိ၍နေသော မိမိအသက် မိမိခန္ဓာ မိမိဘဝ အတွက်နှင့်ပင် ငြိတွယ်နှောင့်နှေးခြင်းကို မဖြစ်စေမူ၍ ထိုခဏနှစ်ပါး၏ နှစ်ဆီသြဇာ အရသာကိုသာ အရအမိ ကြိုးကုတ် ထိုက်လေသတည်း။ ။

[သတိပေး ဂါထာပါဌ်အနက်။]

ကာယဂတာသတိ

တစ်ခုခုသော ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းမှုကို ထင်မြင်အောင် အားထုတ် လိုသောသူသည် မိမိစိတ်ကို ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံရှိရာ မိမိကိုယ်ခန္ဓာ အတွင်းသို့ သွင်းတိုင်း သွင်းတိုင်း စိုက်စိုက်စူးစူးဝင်၍ ထားရာအာရုံ၌ မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

တည်ငြိမ်စွာ နေစေခြင်းငှါ ကာယဂတာသတိကို ရှေ့ဦးစွာတည် ထောင်ရာ၏။ ကာယဂတာသတိ ဆိုသည်ကား-

(၁) အာနာပါနန္တံ စွဲမြဲသောသတိ

(၂) ဣရိယာပထသမ္ပဉ္ဇေ ဖွဲ့မြဲသောသတိ-

အစရှိသည်ဖြင့် မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်၌လာသော သတိအစီ အရင်စုကို ဆိုသည်။ ထိုအစီအရင် နှစ်ပါးတို့တွင် အာနာပါန အစီအရင်သည် အာနာပါနဒီပနီပိုင်းမှာ ထင်ရှားလာလတ္တံ့။

စတုဣရိယာပထ သမ္ပဉ္ဇေ အစီအရင် ဆိုသည်ကား-

ပုနစပရံ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု ဂစ္ဆန္တော ဝါ ဂစ္ဆာမိတိပဇာနာတိ၊
ဋ္ဌိတောဝါ ဋ္ဌိတောမှိတိ ပဇာနာတိ၊ နိသိန္နောဝါနိသိန္နောမှိတိ
ပဇာနာတိ၊ သယာနေောဝါ သယာနေောမှိတိ ပဇာနာတိ။
ယထာ ယထာ ဝါ ပနဿ ကာယော ပဏိဟိတော-
ဟောတိ။ တထာ တထာ နံ ပဇာနာတိ။

ဟူ၍ ဟောတော်မူသော အစီအရင်ပေတည်း။

ဣရိယာပထသမ္ပဉ္ဇေ။ ။ထွက်သက် ဝင်သက်ကို သိမ်မွေ့လှ၍ မရှုလိုလျှင် ဤဣရိယာပထသမ္ပဉ္ဇေကို အားထုတ်ရမည်။ အားထုတ်ပုံကား - သွားခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း ထိုင်ခြင်း လျောင်းခြင်း ဣရိယာ ပုထ်လေးပါးတွင်-

(၁) သွားခြင်းဣရိယာပုထ်၌ ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်း ငါသွား၏ ငါသွား၏ဟု ခြေ၌တည်သော စိတ်ကိုဖြစ်စေ၍ သွားရမည်၊ ခြေတစ်လှမ်း မျှ အမှတ်တမဲ့ မလှမ်းမိစေနှင့်၊ အာရုံတစ်ပါး မဝင်စေနှင့်၊ ခြေလှမ်း တိုင်း လှမ်းတိုင်းမှာ အကြံ အငင် အချ သုံးချက်လုံး ထင်စွာသိ၍ မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

လှမ်းနိုင်ပေမူ ကောင်းလှ၏။ အစဉ် သုံးချက်လုံး မထင်တည့်နိုင်လျှင် အချ အချ ကိုသာ အာရုံပြုလေ၊ လွယ်သည်ဟု မထင်နှင့်၊ လေလိုလွင်၍ နေသော စိတ်ကို ချုပ်တည်းမှုဖြစ်သည်။ အလှမ်းများစွာ သွား၍စမ်းမှ ခက်မှန်းသိမည်။

(၂) ရပ်ခြင်းအမှု၌ ရပ်မည်ပြုသောအခါ ငါ့ရပ်မည်ဟု သိ၍ရပ်၊ အမှတ်တမဲ့ မရပ်မိစေနှင့်၊ ရပ်၍နေစဉ်အခါ၌ မိမိကိုယ်ကို အာရုံပြု၍ ငါ့ရပ်၏ ငါ့ရပ်၏ဟု အမြဲစိတ်ကိုဖြစ်စေ၍ နေရမည်။ အပသို့ စိတ်ထွက်၍မသွားစေနှင့်၊ အာရုံတစ်ပါး မဝင်စေနှင့်။

(၃) ထိုင်ခြင်းအမှု၌ ထိုင်မည်ပြုသောအခါ ငါ့ထိုင်မည်ဟု မိမိခန္ဓာ ကိုယ်ကိုအာရုံပြု၍ ထိုင်ရမည်။ အမှတ်တမဲ့ မထိုင်မိစေနှင့်၊ ထိုင်၍ နေစဉ်အခါ၌ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို အာရုံပြု၍ ငါ့ထိုင်၏ ငါ့ထိုင်၏ဟု အမြဲစိတ်ကို ဖြစ်စေရမည်။ အပသို့ စိတ်မထွက်စေနှင့်၊ အာရုံတစ်ပါး မဝင်စေနှင့်။

(၄) အိပ်ခြင်းအမှု၌ အိပ်မည်ပြုသောအခါ၌ ငါ့အိပ်မည်ဟု သိ၍အိပ်၊ အမှတ်တမဲ့ မအိပ်မိစေနှင့်၊ အိပ်၍နေစဉ် အခါ၌လည်း မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို အာရုံပြု၍ ငါ့အိပ်သည် ငါ့အိပ်သည်ဟု အမြဲစိတ်ကို ဖြစ်စေရမည်။ အပသို့ စိတ်မလွင့်စေနှင့်၊ အာရုံတစ်ပါး မဝင်စေနှင့်။

ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ။ ။ မျက်စိဥပစာ နားဥပစာဖြစ်၍ မြင်လာ ကြားလာသည်ရှိသော် မြင်ကာမတ္တ ကြား ကာမတ္တ၌ တည်စေရမည်။ ထိုအာရုံသို့ စိတ်ဝိတက် လိုက်စားခြင်းကို မပြုရ၊ သည်ကို ရည်၍-

မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

တသ္မာတိဟ တေ ဗာဟိယ ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌမတ္တံ ဘဝိဿတိ၊
 သုတေ သုတမတ္တံ ဘဝိဿတိ၊ မုတေ မုတမတ္တံ ဘဝိဿတိ၊
 ဝိညာတေ ဝိညာတမတ္တံ ဘဝိဿတိ၊ ဧဝံဗူ တေ ဗာဟိယ သိက္ခိတမ္ပ-
 ဟူ၍ ဣန္ဒြိယသံဝရ အစီအရင်ကို ဟောတော်မူသည်။

ဗာဟိယ၊ ဗာဟိယ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်။ (တိဟကားအနက်
 မရှိ)။ တေ၊ သင့်အား။ ဒိဋ္ဌေ၊ မျက်စိတွင် မြင်လာသောအာရုံ၌။
 ဒိဋ္ဌမတ္တံ၊ မြင်ရုံမျှသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်ရလတ္တံ့။ သုတေ၊ နားတွင်
 ကြားလာသောအာရုံ၌။ သုတမတ္တံ၊ ကြားရုံမျှသည်။ ဘဝိဿတိ၊
 ဖြစ်ရလတ္တံ့။ မုတေ၊ နှာခေါင်း၊ ခံတွင်း၊ ကိုယ်အင်္ဂါတို့မှာ ရောက်လာ
 ထိလာသော အာရုံစု၌။ မုတမတ္တံ၊ ရောက်ရုံမျှ ထိရုံမျှသည်။ ဘဝိဿတိ၊
 ဖြစ်ရလတ္တံ့။ ဝိညာတေ၊ မနောတွင် ထင်လာ သိလာသော အာရုံစု၌။
 ဝိညာတမတ္တံ၊ သိရုံမျှသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်ရလတ္တံ့။ ဗာဟိယ၊ ဗာဟိယ။
 ဧဝံဗူ၊ ဤသို့လျှင်။ တေ၊ သင်သည်။ သိက္ခိတမ္ပ၊ ကျင့်အပ် အားထုတ်အပ်၏။

မိမိ၌ တည်ထောင်၍လုပ်သော အာရုံမှတစ်ပါး ခြောက်ဒွါရ၌
 ထင်လာတွေ့ကြုံလာသော အာရုံစုမှာ ဝိတက် ဝိစာရလိုက်စားခြင်းကို
 မပြုမူ၍ ရုတ်တရက် မြင်၍ ကြား၍ တွေ့ကြုံ၍ ကွယ်လွန်စေရမည်ဟု
 ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ အစီအရင်ကို ဟောတော်မူသော ပါဠိတော်ပေတည်း။

အသမ္မောဟသမ္ပဇည။ ။ “ယထာ ယထာ ဝါပနဿ ကာယော
 ပဏိဟိ တော ဟောတိ၊ တထာ
 တထာ နံ ပဇာနာတိ” ဟူသော ပါဠိဖြင့်ကား ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဣရိယာ
 ပုထ်ကြီးလေးပါး အတွင်း၌ဖြစ်သော ထိုထိုကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပေါင်း
 တို့၏ လှုပ်ခြင်း ရှားခြင်း ထားခြင်း သိုခြင်း ချိုခြင်း ကြွခြင်း အစရှိသော
 မိခင်ဧရာဝတီ

ကိုယ်အမှု ကိုယ်အမှုအရာစုကို ပြုသော အခါ၌လည်း ပြုနေကျအတိုင်း အမှတ်တမဲ့ မပြုရာ၊ မည်သို့ပြုမည်ဟု ထိုကိုယ်အင်္ဂါကို အာရုံပြု၍သာ ပြုရမည်ဟူသော အစီအရင်ကို ပြတော်မူသည်။

လိုရင်းအချုပ်ကား ကာယဂတာသတိ ဆိုသည်နှင့်အညီ မိမိခန္ဓာ ကိုယ်မှ လွတ်ရာအပသို့ မိမိစိတ်ကို ထွက်၍မလွင့်ပါးရအောင် သတိဖြင့် ချုပ်ထိန်းမှုပေတည်း။ ဤသို့ ဣရိယာပုထ်ကြီး ဣရိယာပုထ်ငယ်တို့၌ ပြုနေကျအတိုင်း အမှတ်တမဲ့ မပြုမိစေမူ၍ အလုံးစုံ အစေ့အင သိ၍သိ၍ စိတ်ထဲတွင်ထင်မြင်၍ ထင်မြင်၍သာ ပြုမိသည်ကို အသမ္မော ဟသမ္မဉ္ဇေ ဆိုသတည်း။ အဋ္ဌကထာတို့၌ ပြသော ဣရိယာပထ အစီ အရင် အသမ္မောဟသမ္မဉ္ဇေ အစီအရင်တို့သည်ကား နက်နဲသော ဉာဏ် ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်သာ သင့်လျော်သော အစီအရင်တို့ပေတည်း။

သမ္မဉ္ဇေနှစ်ပါး၏ လိုရင်းပဓာန။ ။ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဣရိယာ ပထသမ္မဉ္ဇေ အစီအရင် အသမ္မောဟသမ္မဉ္ဇေ အစီအရင်တို့ကား ယခုကာလ၌ ရှိကြသော သူသူငါငါ အများတို့နှင့် သင့်လျော်သော အစီအရင်တို့ပေတည်း။ ယခုကာလ၌ ရှိကြသော သူတို့မှာမူကား ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ ပြည့်စုံရုံမျှ ကာယဂတာသတိ တည်ရုံမျှ၌ပင်လျှင် အလွန်ခဲယဉ်းကြကုန်၏။

ငါသွားသည် ငါရပ်သည် အစရှိသည်တို့၌ ငါဟူသော သတ္တသညာ၊ အတ္တသညာ၊ ဇီဝသညာ ကွာပျောက်စေရန် အခွင့်နှင့် အလွန် ဝေးကွာကြကုန်၏။ စင်စစ်မူကား ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်း၏ ဥပစာရ အကျိုးငှာ ရှေးဦးစွာ ကာယဂတာသတိကို မွေးမြူမှု အစီအရင် ဖြစ်သော “ ဂစ္ဆန္တောဝါဂစ္ဆာမိတိ ပဇာနာတိ ” အစရှိသော ပုဗ္ဗဘာဂ

အနတ္တဒီပနီ

အစီအရင်များ၌ သတ္တသညာ၊ အတ္တသညာ၊ ဇီဝသညာ ပျောက်
ကင်းစေရန် အခွင့်သည် လိုရင်းပဓာန မဟုတ်သေး။

အစဉ်ထာဝရက လေလိုလွင့်ပါး၍ အုပ်မရချုပ်မရ ရှိနေသော
မိမိစိတ်ကို မိမိကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပေါင်း၌ သတိနှင့်ချုပ်တည်း
ရသော သတိသံဝရ၊ ဣန္ဒြိယသံဝရ၊ ကာယတာသတိမူမျှသာ လိုရင်း
ပဓာနတည်း။ သတ္တသညာ၊ အတ္တသညာ၊ ဇီဝသညာ ပျောက်ကင်းမှုမှာ
မူကား ထိုထို သတိပဋ္ဌာနပဗ္ဗဏီအဆုံး၌ “သမုဒယဓမ္မာနုပဿီ ဝါ
ကာယသ္မိံ ဝိဟရတိ” အစရှိသည်ဖြင့် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အစီအရင်မှာမှ ပုဂ္ဂလ၊
သတ္တ၊ အတ္တ၊ ဇီဝသညာ ပျောက်ကင်းစေရန်အခွင့် လိုရင်းပဓာန
ဖြစ်ပေသတည်း။

ဣရိယာပထသမ္ပဇေအမြွက်ပြီး၏။

“အဘိက္ကန္တေ ပဋိက္ကန္တေ သမ္ပဇာနကာရိ ဟောတိ” အစရှိသော
နောက်နောက်သော သတိပဋ္ဌာနပဗ္ဗတို၌လည်း ဤနည်းတူသိလေ။

ကာယဂတာသတိ အစီအရင်အမြွက် ပြီး၏။

ပုဗ္ဗဘာဂသတိ

ဤစာအုပ်မှာ ဝေဒနာကမ္မဋ္ဌာန်း အစီအရင်ကို ပြဆိုလတ္တံ့ ဖြစ်
သည်နှင့်အညီ ပုဗ္ဗဘာဂဖြစ်သော သတိပွားမှု အစီအရင်မှာလည်း-

“ဣဓ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု သုခံ ဝါ ဝေဒနံ ဝေဒိယမာနော
သုခံ ဝေဒနံ ဝေဒိယာမိတိ ပဇာနာတိ”-

အစရှိသည်ဖြင့် ဟောတော်မူသော ဝေဒနာသတိပဋ္ဌာန် အစီ
မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

အရင်ကို ပြဆိုရန်အခွင့် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ဖြစ်သော်လည်း ဣရိယာ ပုထ်လေးပါး၌ ခံစားဆဲဖြစ်သာ ဝေဒနာအမျိုးမျိုးကို ပိုင်းခြား၍ ပွားများရန် ခဲယဉ်းလိမ့်မည်ထင်ပေ၍ ထင်ရှားလှစွာသော ကာယဂတာသတိ အစီအရင်ကို ထုတ်ဆိုလိုက်ပေသည်။

မိမိ၌ ကောင်းစွာတည်ပြီးသော ကာယဂတာသတိ အမှုကိုမူကား ဝိပဿနာမှုကို အားထုတ်သောအခါ၌လည်း ကာယဂတာသတိတစ်ဖက် ဝိပဿနာမှုတစ်ဖက် အမြဲဖက်တွဲ၍ လိုက်ရသည် ၊ ဝိပဿနာမှုက ဂေါစရသမ္ပဇေပြု၍ ဝိပဿနာအာရုံမှ စိတ်ကိုရုပ်သိမ်းဆဲအခါ၌ ထိုကာယဂတာသတိကို ဖြစ်စေ၍ နေရသည်။ ထို ကာယဂတာသတိကိုလည်း တစ်သက်လုံး မလွှတ်ရပြီ။

ကာယဂတာသတိလိုအပ်သူ မလိုအပ်သူ။ ။ဝိပဿနာမည်သည် ဉာဏ်ပညာမှ ဖြစ်၏။

ဉာဏ်ပညာ အဟုတ်အဟတ် ထိုးထွင်း၍ ပေါက်ရောက်အောင် ထင်နိုင်မြင်နိုင်ပေလျှင် ကိစ္စပြီး၏။ ထိုကြောင့် ဉာဏ်ပညာထက်သန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ထိုကာယဂတာသတိ ပွားများမှုကို အထူးအားမထုတ်သော်လည်း အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ ကောင်းကောင်း ထင်မြင်၍ သွားလျှင် ပြီးစီးပါ၏။ ထိုသို့ မထင်တည့်နိုင် မမြင်တည့်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ မူကား ထိုကာယဂတာသတိကို ရှေးဦးစွာ ပွားများ၍ စိတ်တည်ကြည်ခွင့် ကောင်းကောင်းရမှ ဝိပဿနာမှုကို အားထုတ် ရာသတည်း။

ပုဗ္ဗဘာဂသတိ အစီအရင် ပြီး၏။

အနတ္တဒီပနီ

ပရိညာသုံးပါး

ယခုအခါ၌ ဝေဒနာကမ္မဋ္ဌာန်း အစီအရင်ကို ပြဆိုပေအံ့၊ ဤဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းမှ၌ ဉာတပရိညာ၊ တီရဏပရိညာ၊ ပဟာနပရိညာဟူသော ပရိညာ သုံးပါးကို သိအပ်၏။

ဉာတ-တီရဏ၊ ပဟာနံ၊ သုံးတန်ပရိညာ။ ။ (သံပေါက်)

(၁) ဉာတပရိညာ ဆိုသည်ကား- ဓမ္မဝဝတ္ထာနဉာဏ်၊ ပစ္စယ- ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်နှင့် တကွ ဝေဒနာ၏ ဒုက္ခသစ္စာအချက်ကို ပိုင်ပိုင်သိခြင်းတည်း။

(၂) တီရဏပရိညာ ဆိုသည်ကား- ဝေဒနာ၏ အနိစ္စအချက် ဒုက္ခအချက် အနတ္တအချက်ကို ပိုင်ပိုင်သိခြင်းတည်း။

(၃) ပဟာနပရိညာ ဆိုသည်ကား- ဝေဒနာ၌ သာယာတွယ်တာ သော တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့ကို အမြစ်အရင်းနှင့် တကွ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပယ်ဖြတ်ခြင်းတည်း။

သုခသညာကိုအပြီးပယ်နိုင်သူနှင့် မပယ်နိုင်သူ။ ။ ဤပဟာန- ပရိညာ အပြီး

တိုင်မှ ဝေဒနာကမ္မဋ္ဌာန်း အပြီးတိုင်သည်၊ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ကျမှ ဝေဒနာ၌ ပဟာနပရိညာ အပြီးတိုင်သည်၊ သောတာပတ္တိမဂ်၌ကား ဝေဒနာ၌ နိစ္စသညာ၊ နိစ္စစိတ္တ၊ နိစ္စဒိဋ္ဌိ၊ အတ္တသညာ၊ အတ္တစိတ္တ၊ အတ္တဒိဋ္ဌိကို အပြီးတိုင် ပယ်နိုင်၏။ သုခစိတ္တ၊ သုခဒိဋ္ဌိကိုလည်း အပြီးတိုင် ပယ်နိုင်၏။ သုခသညာကိုမူကား မပယ်နိုင်သေး၊ သုခသညာကို အရဟတ္တမဂ် သို့ရောက်မှ အပြီးတိုင် ပယ်နိုင်သည်။

အနိစ္စနှင့် အနတ္တကို သောတာပတ္တိမဂ်တိုင်လျှင် အပြီးတိုင်ထင် မိခင်ဧရာဝတီ

မြင်နိုင်၏။ ဒုက္ခကိုကား အရဟတ္တမဂ်သို့ရောက်မှ အပြီးတိုင် ထင်မြင်သည်။ အောက်ဖြစ်သော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဒုက္ခကိုအပြီးတိုင် မထင်မြင်နိုင်ကြကုန်သေး။ ဒုက္ခကိုအပြီးတိုင် မထင်မြင်နိုင်ကြကုန်သေးသည့် အတွက်ကြောင့် အောက်အရိယာတို့သည် တဏှာနှင့်မာနကို မပယ်နိုင်ကြကုန်သေး။

သောတာပန် အာရုံခံစားသေးခြင်းအကြောင်း။ ။အောက်မဂ်တို့၌ သမုဒယ

သစ္စာကို ပယ်သည်မှာ နိစ္စသညာ၊ နိစ္စစိတ္တ၊ နိစ္စဒိဋ္ဌိ၊ အတ္တသညာ၊ အတ္တစိတ္တ၊ အတ္တဒိဋ္ဌိ၊ သုခစိတ္တ၊ သုခဒိဋ္ဌိတို့နှင့် ယှဉ်သော သမုဒယသစ္စာကိုသာ အကြွင်းမဲ့ ပယ်နိုင်ကြကုန်သည်။ သုခသညာနှင့်ယှဉ်သော သမုဒယသစ္စာ၊ တဏှာ၊ မာနတို့ကိုမပယ်နိုင်ကြကုန်သေး။ ထိုကြောင့် ခုနစ်နှစ်အရွယ်က သောတာပန်ဖြစ်သော ဝိသာခါသည် သားယောက်ျားတစ်ကျိပ် သမီးမိန်းမ တစ်ကျိပ်ရအောင်ပင် ကာမဂုဏ်မှုတို့၌ မွေ့လျော်ပျော်ပါး ခံစားလျက် ရှိသေးသည်။ ယခုလည်း နိမ္မာနရတီ နတ်ပြည်မှာ နတ်မင်းကြီး၏ နတ်မိဖုရားဖြစ်၍ ခံစားလျက်ပင် ရှိသေးသည်။

သောတာပန်ဖြစ်သော သိကြားမင်းသည် ယခု နတ်မိဖုရား သုံးကုဋေ ခြောက်သန်းနှင့် ခံစားလျက်ပင် ရှိလေသည်။ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ကာမျှနှင့် ဤသူကား အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တည်းဟု အတူနေအပေါင်းအဖော်တို့က သိနိုင်ကြကုန်သေးသည်မဟုတ်။ ဒုစရိုက်မှုမျိုးမှ တစ်ပါးသော ခံစားမှု စံစားမှု ပျော်ပါးမှု ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေထိန်းသိမ်းမှုတို့မှာ ပကတိပုထုဇဉ်တို့နှင့် မခြားမနားပင် ရှိသေးသည်။

' ဤကား ပဟာနပရိညာ၌ သိထိုက်သော အထူးအပြားတည်း။ တစ်ရပ်။ မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

ဝိပလ္လာသမိစ္ဆာဓမ္မ ၃-ပါး

ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ပယ်ဖျောက်ရာသော ဝိပလ္လာသတရား
သုံးပါးရှိ၏။

(၁) သညာဝိပလ္လာသတစ်ပါး၊

(၂) စိတ္တဝိပလ္လာသတစ်ပါး၊

(၃) ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသတစ်ပါး-

ထိုသုံးပါးတို့တွင် သညာဝိပလ္လာသသည်-

(၁) အနိစ္စေ နိစ္စသညာတစ်ပါး၊

(၂) ဒုက္ခေ သုခသညာတစ်ပါး၊

(၃) အနတ္တေ အတ္တသညာတစ်ပါး-ဟူ၍ မိစ္ဆာသညာသုံးပါးရှိ၏။
စိတ္တဝိပလ္လာသသည်-

(၁) အနိစ္စေ နိစ္စစိတ္တတစ်ပါး၊

(၂) ဒုက္ခေ သုခစိတ္တတစ်ပါး၊

(၃) အနတ္တေ အတ္တစိတ္တတစ်ပါး-ဟူ၍ မိစ္ဆာစိတ္တသုံးပါးရှိ၏။
ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသသည်လည်း-

(၁) အနိစ္စေ နိစ္စဒိဋ္ဌိတစ်ပါး၊

(၂) ဒုက္ခေ သုခဒိဋ္ဌိတစ်ပါး၊

(၃) အနတ္တေအတ္တဒိဋ္ဌိတစ်ပါး-ဟူ၍ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသုံးပါးရှိ၏။

မိစ္ဆာဝိပလ္လာသတရား ကိုးပါးဖြစ်၏။

စိတ်အမြင်မှောက်မှားပုံ။ ။မိစ္ဆာသညာ, မိစ္ဆာစိတ္တ, မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသုံးပါး

တို့၏ဖြစ်ပုံ အထူးကား စိတ်မည်သည်

ပရမတ်ဖြစ်သော ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့ကို အစိတ်အစိတ် ပိုင်းခြား၍

မိခင်ဧရာဝတီ

မမြင်တတ်၊ များစွာသော ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့ကို တစ်ပေါင်းတည်း တစ်လုံးတည်း တစ်ခုတည်းပြု၍ အပေါင်းသမူဟပညတ်ကိုသာ မြင် တတ်၏။ မြစ်ရေအယဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ မီးတောက်မီးလျှံကိုလည်း ကောင်း ကြည့်ရှု၍နေရာ၌ တစ်မြစ်လုံးသည် ရေလုံးရေခဲ တစ်ခုတည်းဟု မြင်၏။ မီးတောက်ကြီး တစ်ခုလုံးသည် အလုံးအခဲ တစ်ခုတည်းဟု မြင်၏။

ထိုအတူ စိတ်မည်သည် တစ်မျိုး တစ်မျိုးသော ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား တို့ကို ဥပါဒိဓဏ၊ ဘင်ဓဏအားဖြင့် အပိုင်းအပိုင်းဖြတ်၍ မမြင်တတ်၊ ဖြစ်မှုချုပ်မှုနှင့် အပိုင်းအပိုင်း ပြတ်၍နေကုန်သော များစွာသော အတို အနှောင်းတွေကို တစ်ပေါင်းတည်း တစ်လုံးတည်း တစ်ခုတည်းပြု၍ အစဉ်သန္တတိပညတ်ကိုသာ မြင်တတ်၏။ ကိုယ်တွင်းမှာ ဖြစ်၍နေသော စိတ်ကို တစ်သက်လုံးမှ တစ်စိတ်သာဟုမြင်၏။ မြစ်ရေအယဉ်ကို မြင်၍နေရာ၌ အညာမှစီး၍လာသော မြစ်ရေသည် ပင်လယ်သို့ဝင်သည် တိုင်အောင် တစ်ခုတည်းသာဟုမြင်၏။ ညဉ့်ဦးယာမ်ကစ၍ သန်းခေါင် ယာမ်တိုင်အောင် ထွန်း၍ထားသောမီးတောက်ကိုမြင်ရာ၌ ညဉ့်ဦးယာမ် ကစ၍ သန်းခေါင်ယာမ်တိုင်အောင် မီးတောက်တစ်ခုသာဟု မြင်၏။ ဤကား စိတ်အမြင် မှောက်မှားပုံတည်း။

ဒိဋ္ဌိအမြင်မှောက်မှားပုံ။ ။ ဒိဋ္ဌိသည်ကား ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှာ ဖြစ်၍နေသော စိတ်ကို တစ်သက်လုံး မှ တစ်စိတ်သည်သာ အမှန်ဖြစ်၏။ ထိုစိတ်သည် သတ္တဝါ၏ အနှစ်သာရ အတ္တဖြစ်၏ဟုမြင်၏။ ဤကား ဒိဋ္ဌိအမြင် မှောက်မှားပုံတည်း။

အနတ္တဒီပနီ

သညာအမြင်မှောက်မှားပုံ။ ။ သညာသည်မူကား မိမိက ဘယ်
 သင်းဘယ်ဟာဟု မြင်တတ်သော
 တရားမဟုတ်၊ စိတ်မြင်တိုင်း ဒိဋ္ဌိမြင်တိုင်းကို အဟုတ်အမှန်ပြု၍ အမြဲအစွဲ
 မှတ်မှုသာတည်း။ ဤကား သညာမှောက်မှားပုံတည်း။ ဤသညာ
 အမြဲအစွဲမှတ်မှုသည် ကာလကြာမြင့်လျှင် ကြာမြင့်သည့်အလျောက်
 အလွန်ခိုင်မြဲ၏။ ဖြေဖျောက် ပယ်ဖျက်ခြင်းငှာ အလွန်ခဲယဉ်းလှ၏။
 ဤကား မိစ္ဆာဝိပလ္လာသ ဓမ္မသုံးပါးတို့၏ဖြစ်ပုံ အထူးအပြားတည်း။
 ဝိပလ္လာသမိစ္ဆာဓမ္မသုံးပါးပြီး၏။

ဝိပဿနာဆေးဖြင့် ပျောက်ငြိမ်းရာသောအနာများ
 ဂါဟစွဲလန်း ဖမ်းယူခြင်း ၃-ပါး။ ။ အခိုင်အမြဲ တွယ်တာ
 စွဲလန်းသော မိစ္ဆာဂါ
 ဟတရား သုံးပါးရှိ၏။ တဏှာဂါဟတစ်ပါး၊ မာနဂါဟတစ်ပါး၊
 ဒိဋ္ဌိဂါဟတစ်ပါး။ လောက၌ အတင်းအကြပ် ဖမ်းတတ်သည်ကို ဂါဟ
 ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဂဟဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်၏။ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်၊
 တနင်းလာဂြိုဟ် စသည်တည်း။ ဓမ္မတို့၌လည်း အတင်းအကြပ် အခိုင်အမြဲ
 စွဲလန်း ဖမ်းယူတတ်သော တရားသုံးပါးကို ဂါဟဆိုသတည်း။

- (၁) ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို တဏှာသည် ငါပိုင်ဥစ္စာဟု စွဲလန်း၏။
- (၂) မာနသည် ငါဟု စွဲလန်း၏။ ငါနတ် , ငါလူ, ငါမင်း,
 ငါသေဋ္ဌေး, ငါယောက်ျား, ငါမိန်းမ, ငါမည်သူ, ငါမြင်
 သည်, ငါကြားသည်, ငါကြံသည်, ငါသိသည်, ငါပြော
 သည်, ငါဆိုသည်, ငါသွားသည်, ငါလာသည် အစရှိ
 သည်တည်း။

အနတ္တဒီပနီ

(၃) ဒိဋ္ဌိသည် ငါ၏အတ္တဟု စွဲလန်း၏၊ ငါ၌မြင်တတ်သော အနှစ်သာရ အတ္တရှိ၏၊ ကြားတတ်သော အနှစ်သာရအတ္တ ရှိ၏၊ ကြိတတ် သိတတ်သော အနှစ်သာရအတ္တ ရှိ၏။ ပြောတတ်, ဆိုတတ်, လှုပ်တတ်, ရှားတတ်, သွားတတ်, လာတတ်သော အနှစ်သာရ အတ္တရှိ၏ စသည်တည်း။ ရှေး၌ပြဆိုခဲ့သော မိစ္ဆာဝိပလ္လာသ အမှောက် အမှားသုံးပါး ကြောင့် ဤဂါဟတရား သုံးပါးဖြစ်ရ၏။

ဂါဟ-စွဲလန်း ၃-ပါး ပျောက်ပုံ။ ။ (၁) ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ တရား တို့၏နိစ္စအချက်ကို ပစ္စ-

ကုဒိဋ္ဌအားဖြင့် ကောင်းစွာမြင်သောအခါ အနိစ္စ၌ နိစ္စဟူ၍ မှောက် မှားသော သညာ, စိတ္တ, ဒိဋ္ဌိ မိစ္ဆာတရားသုံးပါး ပြယ်ပျောက်၏။ ထိုသုံးပါး ပြယ်ပျောက်သည်ရှိသော် အနိစ္စ၌ နိစ္စဟူ၍ စွဲလန်းသော တဏှာ, မာန, ဒိဋ္ဌိ ဂါဟတရားသုံးပါးလည်း ပြယ်ပျောက်၏။

(၂) ဤနည်းအတူ ရုပ်နာမ် တရားတို့၏ဒုက္ခအဖြစ်ကို ကောင်းစွာမြင်သောအခါ သုခဟူ၍ မှောက် မှားသော မိစ္ဆာတရားသုံးပါး, သုခဟူ၍ စွဲလန်းသော ဂါဟတရားသုံးပါး ပြယ်ပျောက်မှုကိုလည်းကောင်း၊

(၃) ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ အနတ္တ အဖြစ်ကို ကောင်းစွာမြင်သောအခါ အတ္တဟူ၍ မှောက်မှားသော မိစ္ဆာတရားသုံးပါး, အတ္တဟူ၍ စွဲလန်းသော ဂါဟတရားသုံးပါး ပြယ်ပျောက်မှုကိုလည်းကောင်း သိလေ။

ဤမိစ္ဆာတရားသုံးပါး ဂါဟတရားသုံးပါးတို့ကို ပယ်ရှားပျောက်ကင်း မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

စေခြင်းအကျိုးငှာ ဝိပဿနာအမှုကို အားထုတ်ရသည်။ ထိုမိစ္ဆာတရား၊ ဂါဟတရားတို့ မိမိစိတ်သန္တာန်မှာ အကျန်အကြွင်းမျှမရှိ ကွယ်ပျောက် ရှင်းလင်းသောအခါ ဝိပဿနာကိစ္စ ထမြောက်ပြီးစီးလေ၏။ ဉာတပရိညာ၊ တီရဏပရိညာ၊ ပဟာနပရိညာ ဟုဆိုအပ်သော သဗ္ဗညုသာသနာ ပရိညာသုံးပါးထမြောက် ပြီးစီးလေ၏။

ဤကား ဝိပဿနာမူတည်းဟူသော ဆေးဖြင့် ပျောက်ငြိမ်းအောင် အားထုတ်ရာသော အနာရောဂါမျိုးတို့ကို ပြဆိုသော အခန်းတည်း။

ဝေဒနာအပြားငါးပါး

ယခုအခါ ပရိညာသုံးပါးတို့၏ အစီအရင်ကို အစဉ်အတိုင်း ပြဆိုပေအံ့။ ဉာတပရိညာ အစီအရင်၌ သဘောလက္ခဏာ အသီးအသီးနှင့်တကွ ဝေဒနာ၏အပြားကို သိရာ၏။ ဝေဒနာဖြစ်ပေါ်ရန် အကြောင်းတရားနှင့်တကွ ဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အချက်ကို သိရာ၏။ ဝေဒနာ၏ အဿဒသဘောကို သိရာ၏။ ဝေဒနာ၏အာဒီနဝသဘောကို သိရာ၏။ ဝေဒနာ၏ ဒုက္ခသစ္စာ အခြင်းအရာကို သိရာ၏။ ထိုငါးပါးတို့တွင် သဘောလက္ခဏာ အသီးသီးနှင့်တကွ ဝေဒနာ၏အပြားကို အဘယ်သို့ သိရာသနည်း ဟူမူကား၊ ဝေဒနာသည်-

- (၁) ဒုက္ခဝေဒနာ၊
- (၂) ဒေါမနဿဝေဒနာ၊
- (၃) သုခဝေဒနာ၊
- (၄) သောမနဿဝေဒနာ၊
- (၅) ဥပေက္ခာဝေဒနာ-ဟူ၍ ငါးပါးအပြားရှိ၏။

ဒုက္ခဝေဒနာ

၁။ ဒုက္ခဝေဒနာ ဆိုသည်ကား-အကျဉ်းအားဖြင့် မခံသာမှုတည်း၊ မချမ်းသာမှုတည်း၊ နာမှုတည်း၊ ညောင်းညာမှုတည်း၊ ထုံကျင်မှု ကိုက်ခဲမှုတည်း၊ အိုက်မှုတည်း၊ ပူမှုတည်း၊ ပူလောင်မှုတည်း၊ မနေ သာမှုတည်း၊ မသက်သာမှုတည်း၊ မခံသာအောင်အေးမှုတည်း၊ မခံ သာအောင် ချမ်းမှုတည်း၊ မောမှုတည်း၊ ပန်းမှုတည်း၊ အောင့်မှုတည်း၊ အင့်မှုတည်း၊ ယားမှုယံမှုတည်း၊ မခံသာသောအမှု မခံချင်သောအမှု အခံခက်မှု အလုံးစုံတို့သည် ဒုက္ခဝေဒနာဟူသော ဒုက္ခဓာတ် ဒုက္ခဓမ္မ ဒုက္ခသဘောချည်းသာတည်း။

ဒုက္ခကို ထင်ရှားစွာသိရပုံ။ ။ လောက၌ အလွန် ထင်ရှားလှ၏။ ညည်းရ ညှူရအောင် ထင်ရှား၏။ ငိုရအောင် ထင်ရှား၏။ အော်ရ ဟစ်ရအောင် ထင်ရှား၏။ မိမိကိုယ် သန္တာန်၌ ထိုဒုက္ခဓာတ် ဖြစ်ပေါ်၍လာမည်ကို ကြောက်ရ၊ ထိတ်ရ၊ လန့်ရ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြရအောင် ထင်ရှား၏။ မိမိကိုယ်သန္တာန်မှာ ထိုဝေဒနာဓာတ် ကပ်ရောက်ဖြစ်ပေါ်၍လာရန် အခွင့်အလမ်းစုကို လော က၌ ကြောက်ဘွယ်လန့်ဖွယ် ဘေးအန္တရာယ်ဟူ၍ သမုတ်ကြရ၏။ ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးသော ရောဂါမျိုး အနာမျိုးတို့သည် မိမိကိုယ်သန္တာန်မှာ ထိုဒုက္ခဓာတ်ကို ဖြစ်ပေါ်အောင် ပြုတတ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ် သန္တာန်မှာ ထိုဒုက္ခဓာတ် ဖြစ်ပေါ်လာမည်ကို ကြောက်သည့်အတွက် ထို ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးသော ရောဂါမျိုး အနာမျိုးတို့ကို ကြောက်လန့်တ ကြား ရကုန်၏။

ဘေးဖြစ်တတ်သော အစားအစာမျိုး၊ ဘေးဖြစ်တတ်သော အချမ်းအပူ မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

ဥတုမျိုး၊ ဘေးဖြစ်တတ်သော အရပ်ဒေသ ဌာနမျိုး၊ ဘေးဖြစ်တတ်သော အသွားအလာ အနေအထိုင် ချော်မှုချွတ်မှု စူးမှုရှုမှု လဲမှုပြိုမှု တိမ်းမှု ပါးမှုမျိုးတို့ကို ကြောက်ကြရ စိုးရိမ်ကြရ ရှောင်ရှားကြရ သတိထား ကြရသည်ကား မိမိတို့ ကိုယ်သန္တာန်မှာ ဤဒုက္ခဓာတ် ဖြစ်ပေါ်မည်ကို ကြောက်ရ စိုးရိမ်ရရင်းသာတည်း။ အပါယ်လေးပါး၊ ကပ်သုံးပါး၊ ရန်သူမျိုး ငါးပါး၊ ကျားဘေး၊ ဆင်ဘေး၊ မြွေဘေး၊ ကင်းဘေး၊ ခြင်ဘေး၊ မှက်ဘေး၊ သန်းဘေး၊ ကြမ်းပိုးဘေး၊ ဘီလူးဘေး၊ သံဘက်ဘေး စသည်တို့ကို ကြောက်ကြရသည်မှာလည်း ဤဒုက္ခဓာတ်ကို ကြောက်ကြရင်းသာတည်း။

ဓာတ်ကိုမိမိမှ ဝိပဿနာဖြစ်ပုံ။ ။ ဤဒုက္ခဓာတ်ကား တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ထိုထို အနာရောဂါစသော ဘေး ထိရာအရပ် အဇ္ဈတ္တ ဗဟိဒ္ဓ အနံ့အပြား ဖြစ်ပေါ်နိုင်၏။ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို အတွင်းအပအားလုံး၌ မြမြထက်သော အပ်သွားဖြင့် ဉာဏ်နှင့်ထိုး၍ စမ်းသည်ရှိသော် ခြေဖဝါးမှစ၍ ဦးထိပ်အရေတိုင်အောင် အရေတွင်း အသားတွင်း အကြောတွင်း အရိုးတွင်း ရိုးတွင်းခြင်ဆီတွင်း အအူတွင်း အသည်းတွင်း အဆုတ်တွင်း ဦးနှောက်တွင်း ထိမှန်းသိသောနေရာ နာမှန်းသိသောနေရာ ဟူသမျှသည် ဤဒုက္ခဓာတ် ဖြစ်နိုင်သော နေရာ ချည်းမှတ်လေ။ ဤဝေဒနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စွဲမြဲလို၍ ဒုက္ခဓာတ်ကို ဉာဏ်နှင့် အမိဖမ်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိသန္တာန်၌ တစ်သက်လုံး တွေ့ကြုံခဲ့ပြီး တွေ့ကြုံဆဲ တွေ့ကြုံလတ္တံ့ တွေ့ကြုံရာသော အခွင့် အလမ်းတို့ကို ကိုယ်ထဲမှာ အကုန်ဖော်၍ ကြည့်ရမည်။ အမိဖမ်းရမည်။ ဓာတ်ကိုဉာဏ်၌ လှလှမမိလျှင် ဝေဒနာအနိစ္စာဟူ၍ လက္ခဏာရေး တင်သော်လည်း ဝိပဿနာဉာဏ် မဖြစ်၊ ဓာတ်ကို လှလှမိ၍တင်မှ မိခင်ဧရာဝတီ

ဝိပဿနာဉာဏ်အစစ် ဖြစ်သည်။

ဒုက္ခဝေဒနာပြီး၏။

ဒေါမနဿဝေဒနာ

၂။ ဒေါမနဿဝေဒနာ ဆိုသည်ကား-စိတ်ညှိုးနွမ်းမှုတည်း၊ စိတ်ပင်ပန်းမှုတည်း၊ စိတ်နာမှုတည်း၊ စိတ်နှလုံးမသက်သာမှုတည်း၊ စိတ်နှလုံး မသာယာမှုတည်း၊ စိတ်နှလုံးမချမ်းသာမှုတည်း၊ စိတ်နှလုံးမကြည်မသာမှုတည်း၊ စိတ်နှလုံးမကောင်းမှုတည်း၊ စိတ်နှလုံးမအေးချမ်းမှုတည်း၊ စိတ်နှလုံးပူပန်မှုတည်း၊ စိတ်နှလုံးဝမ်းနည်းမှုတည်း၊ စိတ်နှလုံး မနှစ်သက်မှုတည်း၊ စိတ်အိုက်ခြင်း၊ စိတ်ပူခြင်း၊ စိတ်ဆွေးခြင်း၊ စိတ်ပန်းခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ကြောင့်ကြခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ လန့်ခြင်း၊ ထိတ်ခြင်း၊ ငိုမဲ့ခြင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုးခြင်း အစရှိသော ဒေါသနှင့်စပ်သမျှသော စိတ်အမူအရာစုသည် ဒေါမနဿဝေဒနာနှင့် ယှဉ်သည်ချည်းတည်း။

မျက်စိနှင့်မြင်၍ စိတ်မကြည်သာမှု နားနှင့်ကြား၍ စိတ်မကြည်သာမှု၊ နှာခေါင်းနှင့်နမ်း၍ စိတ်မကြည်သာမှု၊ လျှာ၌တွေ့၍ စိတ်မကြည်သာမှု၊ ကိုယ်မှာတွေ့၍ စိတ်မကြည်သာမှု၊ နှလုံးမှာ သိရ၍ စိတ်မကြည်သာမှု စုသည် ဒေါမနဿဝေဒနာချည်းတည်း။ လောက၌ အလွန်ထင်ရှားလှ၏။ ညည်းညူရအောင် ထင်ရှား၏။ ငိုယိုရအောင် ထင်ရှား၏။ အော်ဟစ်ရအောင် ထင်ရှား၏။ ဒေါသအမျက် ဖြစ်ရတိုင်း ဒေါမနဿဝေဒနာပါ၏။ လောကဝံတရား ရှစ်ပါးတွင် အလာဘာ၊ အယသ၊ နိန္ဒာ၊ ဒုက္ခ ဤအနိဋ္ဌလောကဝံအစုနှင့် တွေ့ကြုံရသော ဗာလပုထုဇဉ်တို့အား ဒေါမနဿ ဖြစ်ရမြဲတည်း။

အနတ္တဒီပနီ

ဂုဏ်အသရေပျက်မည်ကို ကြောက်ရ၊ ရုပ်ပျက်မည်ကို ကြောက်ရ၊ အရှက်ကွဲမည်ကို ကြောက်ရ၊ လူဆိုမည်ကို ကြောက်ရ၊ လူကဲ့ရဲ့မည်ကို ကြောက်ရ၊ လူဆဲမည်ကို ကြောက်ရ၊ ဤသို့စသော ကြောက်ရမှု ခပ်သိမ်းစုသည် မိမိစိတ်နှလုံးမှာ ဒေါမနဿဓာတ် ဖြစ်ပေါ်၍ လာမည်ကို ကြောက်ရရင်းတည်း၊ သားသမီးစသော ရွှေငွေရတနာစသော ပီယဝတ္ထုတို့နှင့် ကွေကွင်းမည်ကို ကြောက်ရ၊ မချစ်မနှစ်လိုလှသော အပီယဝတ္ထုတို့နှင့် ပေါင်းဆုံမိမည်ကို ကြောက်ရ၊ ဤသို့စသည်များသည် ဒေါမနဿဓာတ် ကပ်ရောက်၍ လာမည်ကို ကြောက်ရရင်းတည်း၊ ကြွင်းသော စကားရပ်စုကို ဒုက္ခဓာတ်မှာ ဆိုခဲ့တိုင်း သိလေ၊ အပါယ် လေးဘုံတွင် ငရဲဘုံ၊ ပြိတ္တာဘုံ၊ အသုရကားဘုံတို့မှာ ဤဒုက္ခဓာတ် ဒေါမနဿဓာတ်နှစ်ပါးနှင့် နေကြရ၏။

ဒေါမနဿပြီး၏။

သုခဝေဒနာ

၃။ သုခဝေဒနာ ဆိုသည်ကား-ကိုယ်၏ချမ်းသာမှုတည်း၊ ကိုယ်တွင်း ကိုယ်ပ ကိုယ်အင်္ဂါမှာ ကောင်းသည် ကောင်းသည်ဟု ခံစားမှုတည်း၊ ပူအိုက်လှသောအခါ အေးမြစွာသော ရေကိုချိုးရ၍ ယပ်လေခပ်သည်ကို ခံရ၍ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အေးချမ်းခြင်းတည်း၊ အလွန်ချမ်းအေးလှ၍ ဒုက္ခဖြစ်ရာ ထူထဲစွာသော အခြံအရံကို ခြံရံရ၍ ကြီးစွာသော မီးစုမီးပုံကို လှံရ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ပူပူနွေးနွေး ချမ်းသာမှုတည်း။

နေပူလှသောအခါ အရိပ်မှာနေရ၍ ချမ်းသာမှု၊ ချမ်းအေးလှသောအခါ နေပူမှာနေရ၍ ချမ်းသာမှု၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အခင်းအရံအခြံ အဝတ် အထည်တို့ကို သုံးဆောင်ရ၍ ကိုယ်တွေ့ချမ်းသာမှု၊ ကာမဂုဏ်အရာမျိုးနှင့် မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

စပ်လျဉ်း၍ အလွန်ကောင်းသည်ဟု ကိုယ်တွင်းသန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ချမ်းသာမှု ဤသို့ အစရှိသည်ကား သုခဓာတ်ချည်းပင်တည်း။

ထိုသုခအပေါင်းတို့တွင် ကာမဂုဏ်နှင့်စပ်သော သုခရသသည် အလွန်ဆုံးသော ရသတည်း။ ထိုရသသည်လည်း လူတို့၏ ကာမရသထက် အထက် စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့၏ ကာမရသသည် အဆအသိန်းမကသာလွန်၏။ စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့၏ ကာမရသထက် တာဝတိံသာနတ်တို့၏ ကာမရသသည် အဆအသိန်းမက သာလွန်၏။ ဣသိသိင်္ဂီရသေ့သည် တာဝတိံသာသူ အလမ္ဗုသာနတ်သမီး၏ ကာမရသအတွေ့နှင့် တွေ့လေရာ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် သတိမရဘဲ နတ်သမီး ရင်ခွင်ထဲမှာ နေရ၏။ အထက်အထက် နတ်ပြည်တို့မှာလည်း ထိုနည်းအတူ အဆင့်အဆင့်သိလေ။

ဤသုခဓာတ်ကို ဉာဏ်၌လှလှမိအောင် ဖမ်းသောယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိသန္တာန်မှာ တစ်သက်လုံး တွေ့ကြုံခဲ့ပြီး တွေ့ကြုံဆဲ တွေ့ကြုံလတ္တံ့ တွေ့ကြုံရာသော အခွင့်စုကို ထင်လင်းစွာ ထုတ်ဖော်၍ လှလှမိအောင် ဖမ်းလေ။ ဓာတ်ကိုလှလှဉာဏ်၌ မိမှသာလျှင် လက္ခဏာရေးတင်၍ ဝိပဿနာဉာဏ် ဖြစ်နိုင်သည်။ ဓာတ်ကိုဉာဏ်၌ လှလှမမိဘဲနှင့် ဝေဒနာအနိစ္စာ၊ ဝေဒနာဒုက္ခာ၊ ဝေဒနာအနတ္တာဟု လက္ခဏာရေးတင်သော်လည်း ဝိပဿနာဉာဏ် မဖြစ်။

သုခဝေဒနာပြီး၏။

သောမနဿဝေဒနာ

၄။ သောမနဿဝေဒနာ ဆိုသည်ကား-ဝမ်းသာမှုတည်း၊ ဝမ်းမြောက်မှုတည်း၊ စိတ်ရွှင်လန်းမှုတည်း၊ စိတ်နှစ်ခြိုက်မှုတည်း၊ စိတ်နှစ်သက်မှုတည်း၊ မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

စိတ်နှလုံး သာယာမှုတည်း၊ မျက်နှာရွှင်မှုတည်း၊ မျက်နှာပွင့်လန်းမှုတည်း၊
 ပြုံးမှုတည်း၊ ရယ်မှုတည်း၊ အလိုရှိသော အာရုံကို မြင်ရ၍ စိတ်ရွှင်မှုတည်း၊
 စိတ်ကြည်မှုတည်း၊ ကြားရ၍ နမ်းရ၍ စားသောက်ရ၍ ကိုယ်အင်္ဂါနှင့်
 တွေ့ထိရ၍ စိတ်ထဲမှာ အလိုရှိရာကို ထွေထွေလာလာ ကြိဖန်၍ စိတ်ရွှင်
 မှုတည်း၊ စိတ်ပျော်မွေ့မှုတည်း၊ အကြွင်းမှာ သုခနည်းတူ သိလေ။

သောမနဿဝေဒနာပြီး၏။

ဥပေက္ခာဝေဒနာ

၅။ ဥပေက္ခာဝေဒနာ ဆိုသည်ကား- သုခရသ၊ ဒုက္ခရသ၊ သောမ
 နဿရသ၊ ဒေါမနဿရသတို့မှ အလွတ် ကွက်လပ်တို့၌ ကောင်းသည်
 ဟူ၍လည်း မထင်ရှား၊ မကောင်းဘူးဟူ၍လည်း မထင်ရှားသော ဝေဒနာ
 မျိုးတည်း၊ ခြောက်ဒွါရ၌ ထင်လာသမျှသော အာရုံ ၆-ပါးတို့ကို စိတ်ဖြင့်
 အာရုံပြုသမျှမှာ စိတ်၏ခံစားမှုဟူသော ဝေဒနာမပါသည်ဟူ၍ မရှိ၊
 စိတ်ဖြစ်လျှင် ဝေဒနာအမြဲ ပါတော့သည်၊ ကောင်းသည်မကောင်းသည်ဟု
 ထင်ရှားသော အချက်မျိုးကား ကြီးကြားကြီးကြားသာ ရှိ၏၊ လူ့ပြည်မှာ
 မထင်ရှားသော ဥပေက္ခာဝေဒနာ များ၏။

သောမနဿဝေဒနာပြီး၏။

သဘောလက္ခဏာ အသီးအသီးနှင့်တကွ ဝေဒနာအပြားငါးပါးကို
 ပြဆိုခန်း ပြီး၏။

အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်လာပုံ

ယခုအခါ ဝေဒနာတို့၏ ဖြစ်ပေါ်ရန် အကြောင်းတရားနှင့်တကွ
 ဝေဒနာတို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အချက်ကို ပြဆိုအံ့၊ ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာ
 မိခင်ဧရာဝတီ

ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဖဿသမုဒယာ ဝေဒနာသမုဒယောဟူ၍လည်းကောင်း ဟောတော်မူသည်နှင့်အညီ-

- (၁) စက္ခုသမ္ဗဿ၊
- (၂) သောတသမ္ဗဿ၊
- (၃) ဃာနသမ္ဗဿ၊
- (၄) ဇိဝှာသမ္ဗဿ၊
- (၅) ကာယသမ္ဗဿ၊
- (၆) မနောသမ္ဗဿ-

ဟူသော ဖဿ ၆-ပါးသည် ဝေဒနာတို့၏ ဖြစ်ပေါ်ရန်အကြောင်းတရားမည်၏။ ၆-ဒွါရ၌ ထိခိုက်လာ ဆိုက်တိုက်လာသော အာရုံ ၆-ပါးကို သိကာမျှ သိရုံမျှသောအမှု အမှုအရာသည် စိတ်တည်း၊ ဝိညာဏ်တည်း၊ သိကာမျှ သိရုံမျှထက် အပိုအမိုမဟုတ်၊ သိကာမျှ သိရုံမျှအမှုနှင့်လည်း ခံစားမှုဟူသော ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်ခွင့်မရှိသေး။

ဝိညာဉ်- ဖဿ-ဝေဒနာ ၃-မျိုး ခွဲနည်း။ ။ ထိုသိမှုဟူသော စိတ်ဓာတ်ဖြစ်ပေါ်

သည်ရှိသော် အာရုံ၏ ရသကို ဖိနိပ်ကြိတ်ဝါး ထိပါးထိခိုက်မှု ဟူသော ဖဿဓာတ်သည် ထိုသိမှုနှင့် အတူအကွဖြစ်ပေါ်၏။ ထိုဖိနိပ်ကြိတ်ဝါးထိပါး ထိခိုက်မှုဟူသော ဖဿဓာတ်၏ အစွမ်းကြောင့် ဝေဒနာသည်လည်း ထိုသိမှု ထိမှုတို့နှင့် အတူတကွ ဖြစ်ပေါ်ရလေ၏။ ဤကား ဖဿဓာတ်၏ အစွမ်းကြောင့် ဝေဒနာဓာတ် ဖြစ်ပေါ်ပုံတည်း၊ ခြားခြားနားနားကြီး သိအောင်မြင်အောင် ကြံလေ။

ဥပမာကား-အရည်ပေါများလှစွာသော ကြံချောင်းတို့နှင့် အာရုံ ၆-ပါး မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

တူ၏။ ထိုကြံချောင်းတို့ကို ထည့်၍ထားသော ကြိတ်ဆုံကြီးတို့နှင့် ဝိညာဏ် ၆-ပါးတူ၏။ ထိုကြံချောင်းတို့ကို အရည်ထွက်အောင် ဖိနှိပ်ကြိတ်ဝါးသော ကြံညစ် ကျည်ပွေ့တို့နှင့် ဖဿ ၆-ပါးတူ၏။ ကြံရည်တို့နှင့် အာရုံ၏ရသ တူ၏။ ကြံရည်တို့ကို သောက်မျိုသုံးဆောင် ခံစားကြသော သူတို့နှင့် ဝေဒနာခြောက်ပါး တူ၏။ ။ ဤကား ဝိညာဏဓာတ် ဖဿဓာတ်၊ ဝေဒနာဓာတ်သုံးမျိုး ခွဲနည်းတည်း၊ ကွဲအောင်ကြံလေ။

ဖဿ ၁၈-ပါးဖြစ်ပုံ။ ။ အာရုံကို ကြိတ်နှိပ်မှုဟူသော ဖဿဓာတ်သည် သုခဝေဒနီယဖဿ ခြောက်ပါး၊ ဒုက္ခဝေဒနီယဖဿ ခြောက်ပါး၊ အဒုက္ခမသုခဝေဒနီယဖဿ ခြောက်ပါးဟူ၍ ၁၈-ပါး ရှိ၏။ မျက်စိအတွေ့ဟူ၍ ခေါ်ကြသော စက္ခုသမ္မဿဓာတ်သည် သုခဝေဒနီယဖဿ၊ ဒုက္ခဝေဒနီယဖဿ၊ အဒုက္ခမသုခဝေဒနီယဖဿဟူ၍ သုံးပါး ရှိ၏။ နားအတွေ့ဟူ၍ ခေါ်ကြသော သောတသမ္မဿသည်လည်း ထိုအတူ သုံးပါး၊ နှာခေါင်းအတွေ့ဟူ၍ ခေါ်ကြသော ဃာနသမ္မဿ၊ လျှာအတွေ့ဟူ၍ ခေါ်ကြသော ဇိတာသမ္မဿ၊ ကိုယ်အင်္ဂါအတွေ့ဟူ၍ ခေါ်ကြသော ကာယသမ္မဿ၊ စိတ်မနောအတွေ့ဟူ၍ ခေါ်ကြသော မနောသမ္မဿတို့မှာလည်း သုံးပါး သုံးပါးစီ ပြား၏။ ပေါင်းပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဖဿ တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး ဖြစ်၏။

ဣဒ္ဓစသည်ကြောင့် သုခစသည်ဖြစ်ပုံ။ ။ ထိုတစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးတို့တွင် မျက်စိတွေ့ဟူ၍ ခေါ်ကြသောဖဿ သုံးပါး၌ ဣဒ္ဓဖြစ်သော အဆင်းသဏ္ဍာန်မျိုးကို မျက်စိနှင့် မြင်သောအခါ သုခဝေဒနီယဖဿ ဖြစ်ပေါ်၏။ သုခဝေဒနာကို မိခင်ဧရာဝတီ

ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သောဖဿ ဆိုလိုသည်။ အနိဋ္ဌဖြစ်သော အဆင်းသဏ္ဍာန် မျိုးကို မြင်သောအခါ ဒုက္ခဝေဒနီယဖဿ ဖြစ်ပေါ်၏။ ဒုက္ခဝေဒနာကို ဖြစ်စေတတ်သော ဖဿကို ဒုက္ခဝေဒနီယဖဿ ဆိုသည်။ မဇ္ဈတ္တဖြစ်သော အဆင်းသဏ္ဍာန်မျိုးကို မြင်သောအခါ အဒုက္ခမသု ခဝေဒနီယဖဿ ဖြစ်ပေါ်၏။ ဥပေက္ခာဝေဒနာကို ဖြစ်စေတတ်သော ဖဿကို အဒုက္ခမ သုခဝေဒနီယဖဿ ဆိုသည်။ ကြွင်းသော ငါးဒွါရတို့၌လည်း ဤနည်းတူ သုံးပါး သုံးပါးစီ ဝေဖန်လေ။

ထိုသုံးပါးသောဖဿ၊ သုံးပါးသော ဝေဒနာတို့တွင် အဒုက္ခမသုခ ဝေဒနီယဖဿ အဒုက္ခမသုခဝေဒနာတို့ကို သုခဝေဒနီယဖဿ၊ သုခဝေဒနာ၌ ပေါင်း၍ ဖဿနှစ်ပါး၊ ဝေဒနာ နှစ်ပါးသော်လည်း ဆိုရာ၏။ အနိဋ္ဌမဇ္ဈတ္တာရုံ၌ဖြစ်သောဥပေက္ခာဝေဒနာကို ဒုက္ခဝေဒနာ၌ ပေါင်း၍ ဣဋ္ဌမဇ္ဈတ္တာရုံ၌ဖြစ်သော ဥပေက္ခာဝေဒနာကို သုခဝေဒနာ၌ ပေါင်း၍ သုခဝေဒနာ ဒုက္ခဝေဒနာနှစ်ပါးသော်လည်း ပြုရာ၏။

ဤကား ဖဿဟူသော အကြောင်းတရား အသီးသီးနှင့် သုခဝေဒနာ အကျိုးတရား အသီးအသီးကို ခြားနားခန်းပေတည်း။

ဝိညာဏ်ဟူသော အသိဓာတ်ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

ယခုအခါ ဝေဒနာတို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို ပြဆိုပေအံ့။ ဝေဒနာ ငါးပါးတို့တွင် ဒုက္ခဝေဒနာကို ရှေးဦးစွာ ပြဆိုပေအံ့။

ခြေဖဝါးအပြင်၌ အလွန်မာလှစွာသော အုတ်ကျောက်စသည်ကို နင်းမိ၍ ကျင်နာခြင်းဒုက္ခဓာတ် ဖြစ်ပေါ်၍ ခြေနာသည်ဟု သိကြရာ ၌ နာသောနေရာမှာ စိတ်-၁၊ ဖဿ-၁၊ ဝေဒနာ-၁၊ ဓာတ်သုံးပါး တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်ပေါ်၏။

အနတ္တဒီပနီ

* နာသောနေရာ၌ရှိသော ကာယပသာဒရုပ်-၁၊

* အုတ်ခဲကျောက်ခဲဟု ဆိုအပ်သောပထဝီဖောဋ္ဌဗ္ဗါရုံ-၁၊

ဤနှစ်ပါးကား ရုပ်တည်း၊ ကာယပသာဒရုပ်သည် ကာယာယတန မည်၏။ အုတ်ကျောက်ပထဝီသည် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာယတန မည်၏။ ကာ-
ယာယတနသည် အဇ္ဈတ္တိကာယတနတည်း။ အုတ်ကျောက်ပထဝီသည်
ဗာဟိရာယတနတည်း။ အတွင်းအာယတန အပ အာယတနဆိုလိုသည်။
ထိုအတွင်းအာယတနမှာ ပထဝီဟူသော အပ အာယတနထိခိုက်လာ၏။
ထိခိုက်မှုဒဏ်ကို အစွဲပြု၍ ထိခိုက်သည်ဟု သိမှုသည် ထိုနေရာ၌
ဖြစ်ပေါ်၏။ သိမှုကား ကာယဝိညာဏ် စိတ်ပေတည်း။ ။ ဤကား
ကာယဝိညာဏ်စိတ်၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ပြဆိုချက်တည်း။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဉာဏ်။ ။ အတွင်းရုပ်အာယတနနှင့်အပ ရုပ်အာယ-
တနနှစ်ပါး ထိခိုက်ကြသော ဒဏ်ချက်ကို
အစွဲပြု၍ စိတ်ဓာတ်ဖြစ်ပေါ်မှုကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဆိုသည်။ ထိုကာယ
ဝိညာဏ်စိတ်သည် မထိခိုက်မီ ရှေးအဖို့၌ ကိုယ်သန္တာန်တွင်းမှာ
ရှိ၍နေနှင့်သည်လည်း မဟုတ်၊ လွတ်ရာ တစ်ခြားတစ်ပါးကလာ၍ ထိ
ခိုက်ရာ၌ ပေါ်သည်လည်း မဟုတ်၊ ယခု ထိခိုက်ဆဲ ခဏမှာမှ
ထိခိုက်မှုဒဏ်ချက်ကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်လာမှု သက်သက်သာတည်းဟု
သိသောညာဏ်ကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဉာဏ် ခေါ်သည်။

ဥပမာကား- မီးခတ်နှင့်ကျောက် ထိခိုက်သောအခါ မီးပွင့်ဖြစ်ရာ၌
ထိုမီးပွင့်သည် မီးခတ်ထဲမှာရှိ၍ နေသည်လည်း မဟုတ်၊ ကျောက်ထဲမှာ
ရှိ၍ နေသည်လည်း မဟုတ်၊ မီးခတ်နှင့်ကျောက် ထိခိုက်ဆဲခဏမှာမှ
ထိခိုက်မှု ဒဏ်ချက်ကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်သော အာဂန္တုဓမ္မ သက်သက်

မိခင်ဧရာဝတီ

သာတည်း၊ ထိုထို ဝတ္ထုချင်း ထိခိုက်ကြ၍ အသံဓာတ် ဖြစ်ပေါ်ရာ တို့၌လည်း အသံဓာတ်သည် ထိခိုက်မှုဒဏ်ချက်ကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်သော အာဂန္တုဓာတ် သက်သက်သာတည်း၊ ဤဥပမာအတိုင်း ထင်လေ မြင်လေ။ ဤကား အုတ်ကျောက်ထိခိုက်၍ ကျင်နာရာ၌ ကာယဝိညာဏဓာတ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဖြစ်ပုံ အခြင်းအရာတည်း။

ဝိညာဏ်ဟူသော အသိဓာတ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ပြဆိုချက် ပြီး၏။

ဖဿဓာတ်ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

ဖဿဟူသော အတွေ့ဓာတ် အခိုက်ဓာတ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ပြဆိုပေအံ့။

ကာယဉ္စ ပဋိစ္စ ဖောဋ္ဌဗ္ဗေစ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ကာယဝိညာဏံ၊ တိဏ္ဍံ သင်္ဂတီ ဖဿော။ (ပါဠိတော်)

ကာယဉ္စ၊ ကာယာယတနကိုလည်းကောင်း၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗေစ၊ အပဖြစ်သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုံတို့ကိုလည်းကောင်း။ ပဋိစ္စ၊ အစွဲပြု၍။ ကာယဝိညာဏံ၊ ကာယဝိညာဏ ဓာတ်သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်ပေါ်၏။ တိဏ္ဍံ၊ ကာယဓာတ်၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ်၊ ကာယဝိညာဏဓာတ် သုံးရပ်တို့၏။ သင်္ဂတီ၊ ပေါင်းဆုံမှု စည်းဝေးမှု ထိခိုက်မှုသည်။ ဖဿော၊ ဖဿမည်၏။ ။

ဥပမာကား-အတန်ငယ် ခြောက်သွေ့၍နေသော မကျည်းသီးမှည့် စသည်ကို ဆုံ၌ထည့်၍ ကျည်ပွေနှင့် ထောင်းသောအခါ ထောင်းမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်အစေးပေါက်၌ ဆုံ၊ ကျည်ပွေ၊ မကျည်းသီးမှည့် သုံးပါး ထွေးလုံး ဖွဲ့စေးကြသကဲ့သို့တည်း၊ ဆုံနှင့်ကာယာယတန တူ၏၊ ကျည်ပွေနှင့်ဖောဋ္ဌဗ္ဗာယတန တူ၏၊ မကျည်းသီးမှည့် စသောဝတ္ထုနှင့် ကာယဝိညာဏဓာတ် တူ၏၊ ပေါက်သောအစေးနှင့် ဖဿဓာတ် တူ၏။

မိခင်ဧရာဝတီ

ဤကားဓာတ်သုံးပါးကို အစွဲပြု၍ ဖဿဓာတ် ဖြစ်ပေါ်ပုံတည်း။

ဤဖဿဓာတ်၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို ဝိညာဏဓာတ်၌ ပြဆိုခဲ့သော မီးပွင့်ဥပမာ၊ အသံဓာတ် ဥပမာများအတိုင်း အာဂန္တုဓမ္မ သက်သက်အနေနှင့် သိလေ မြင်လေ။

ဖဿဓာတ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ပြဆိုချက် ပြီး၏။

ဝေဒနာ၏ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

ဝေဒနာဟူသော ခံစားမှု ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ပြဆိုအံ့၊ ဖဿဓာတ် ဟူသော ပေါင်းစည်း ထိခိုက်မှုကြောင့် ပထဝီဖောဋ္ဌဗ္ဗ၏ ပြင်းထန်သော ဒဏ်မှုသည် ထင်ရှားပေါ်လေရကား ထိုဒဏ်ကို ခံစားမှုဟူသော ကျင်နာမှု ဝေဒနာဓာတ်သည် ဖြစ်ပေါ်လေ၏။ ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာဟူ၍ ဟောတော်မူပြီ။ ။ဤကား ဖဿဓာတ်ကို အစွဲပြု၍ ဝေဒနာဓာတ် ဖြစ်ပေါ်ပုံတည်း။

ဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်မှာ ဥပမာများနှင့်တကွ ဝိညာဏ်၌ ပြဆိုခဲ့သည်အတိုင်း သိလေမြင်လေ။

ဝေဒနာ၏ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ပြဆိုချက် ပြီး၏။

ဒုက္ခဝေဒနာ၏ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

ဝေဒနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာမူကား ဝိညာဏ်၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာသုံးပါးလုံးကို ဝေဒနာချည်းလုပ်၍ လက္ခဏာရေး တင်ရ မည်၊ လက္ခဏာရေး တင်သောအခါ၌ သုံးပါးကို အသီးအသီးခွဲ၍ မနေနှင့်တော့၊ ဤအရာ၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ပြဆိုခန်းဖြစ်၍ ခွဲလိုက်သည်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ပြဆိုရသည်မှာလည်း ကျင်နာမှုဟူသော ဤဝေဒနာသည်

မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

အုတ်ကျောက် ထိခိုက်မှုဒဏ်ချက် အဟုန်ကြောင့် ထိခိုက်ရာ ခြေဖဝါးအပြင်မှာ ကောင်းကင်ကျ မိုးပေါ်ကျကဲ့သို့ ယခုမှ ဖြစ်၍လာသော အာဂန္တုဓမ္မ သက်သက်တည်းဟု ဉာဏ်၌ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိမြင်စေခြင်းငှာ ပြဆိုရသတည်း။ ထိုသို့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို ပိုင်ပိုင်မြင်နိုင်ပါမှ အနိစ္စလက္ခဏာ၊ အနတ္တ လက္ခဏာကို ပိုင်ပိုင် ထင်မြင်နိုင်လေသည်။

နိစ္စသညာ အတ္တသညာစွဲကပ်ပုံ။ ။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို ပိုင်ပိုင် မမြင်နိုင်ကြသည့်

အတွက် နိစ္စဟူ၍ အတ္တဟူ၍ မိစ္ဆာဓမ္မသုံးပါး၊ ဂါဟဓမ္မသုံးပါး စွဲကပ်၍ နေကြကုန်သည်။ စွဲကပ်ပုံကား ဤအုတ်ကျောက်ထိခိုက်၍ ကျင်နာရာ၌ ငါနာသည်ဟူ၍ စွဲလန်းမှုတည်း။ ငါ နာသည်ဟု စွဲလန်းမှုမှာ နိစ္စသညာ၊ အတ္တသညာနှစ်ပါး ဝင်၏။ ကျင်နာတတ်သော ငါသည် ကိုယ်သန္တာန်မှာ နဂိုရ်ကပင် ထာဝရရှိ၍ နေသည်ဟု ထင်မှတ်သည်ကား နိစ္စသညာတည်း။

ကျင်နာမှုသည်ကား ဝေဒနာတည်း။ ထိုဝေဒနာသည် ငါဟူသော သတ္တဝါ၏ အနှစ်သာရ အတ္တမျိုးစင်စစ်ဖြစ်၍ ပဋိသန္ဓေ နေခဲကတည်းက ငါနှင့်ထက်ကြပ် ပါရှိ၍နေ၏။ ထိုထိုသောဒွါရတို့၌ အာရုံဆိုက်တိုက် လာသောအခါ ဆိုက်တိုက်ရာ ဌာနမှာ ထင်ရှားပေါ်၍လာ၏။ အာရုံဆိုက်တိုက်မှု မရှိသောအခါ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှာ အမြဲတည်၍ နေ၏ဟု ထင်မှတ်သည်ကား အတ္တသညာတည်း။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မူမြင်အောင်ရှု။ ။ ဝေဒနာ၏ အာဂန္တုဓမ္မ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို ပိုင်ပိုင်မြင်

သောအခါ နဂိုရ်က ကိုယ်သန္တာန်မှာ ရှိ၍နေသော ဓမ္မမျိုးမဟုတ်၊ ယခု မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

အုတ်ကျောက်ခိုက်တိုက်ရာတွင်မှ ခိုက်တိုက်မှုဒဏ်ချက်ကို အစွဲပြု၍ ဥပါဒ်ဇာတိနှင့်တကွ ကောင်းကင်ကျ မိုးပေါ်ကျကဲ့သို့ ဖြစ်၍လာ သောအမှုကို ဉာဏ်၌ ဒိဋ္ဌပစ္စက္ခ သိမြင်ရသဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ထာဝရ ရှိ၍နေသော နိစ္စဓမ္မ၊ အနှစ်သာရ အတ္တဓမ္မ မဟုတ်ကြောင်းသည် ထင်လင်းလေသတည်း။ ဤခြေဖဝါးအပြင်၌ ထိခိုက်မှု ဒဏ်ချက် ကြောင့် ယခုမှဖြစ်ပေါ်သော ကျင်နာမှုဟူသော ဒုက္ခဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်အချက်ကို ပိုင်ပိုင် သိမြင်သည်ရှိသော် မိမိကိုယ်ခန္ဓာ အတွင်းအပ သန္တာန် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ထိုထိုနေရာဌာန၌ ဤကဲ့သို့ အုတ်ကျောက် ထိခိုက်သည်ရှိသော် ဤကဲ့သို့ချည်း ဖြစ်ပေါ်ရာသော ဒုက္ခဝေဒနာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှုတို့ကိုလည်း တစ်ကိုယ်လုံး အနှံ့အပြား ကြံ၍ဖော်၍ ပိုင်ပိုင်မြင်အောင် ကြည့်လေ။

ကိုယ်ပုကိုယ်တွင်းမှာ မခံသာသော ပူမှု၊ အေးမှု၊ ကိုက်မှု၊ ခဲမှု၊ နာမှု၊ ကျင်မှု အစရှိသည်ဖြင့် ကိုယ်တွေ့ဒိဋ္ဌတွေ့ကြုံ၍ နေကြသော ဒုက္ခဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှုကိုလည်း အကုန်လုံး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ထင်ထင်လင်းလင်း ထင်ထင်ရှားရှား မြင်အောင်ထင်အောင် လုပ်ကြံ၍ ကြည့်လေ။

ဒုက္ခဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက် အမြက်ပြီး၏။

သုခဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

သုခဝေဒနာ၌လည်း ဦးနှောက်တွင်း၊ အသားတွင်း၊ အဆုတ်တွင်း၊ နှလုံးတွင်း၊ အူတွင်း၊ ဦးခေါင်းအပြင်၊ ကျောအပြင်၊ ရင်အပြင်၊ ဝမ်းအပြင် အစရှိသော ကိုယ်တွင်းဌာန ကိုယ်ပဌာနတို့၌-

* သာယာသော နူးညံ့သော ပထဝီဖောဋ္ဌဗ္ဗ၊

မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

* ချမ်းအေးမှု ပူနွေးမှုဟူသော တေဇောဖောဋ္ဌဗ္ဗ၊

* လှုပ်ကြွမှု ရွေ့ရှားမှု ဟူသော ဝါယောဖောဋ္ဌဗ္ဗ၊

ဤသို့လျှင် ကိုယ်တွင်းဖောဋ္ဌဗ္ဗ ကိုယ်ပဖောဋ္ဌဗ္ဗတို့နှင့် ကာယပသာဒ ထိခိုက်ကြရာဌာနတို့၌ ကောင်းလေခြင်း ကောင်းလေခြင်းဟု ခံစားမှု စံစားမှု သုခဝေဒနာဖြစ်ပေါ်ပုံကို ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အခြင်း အရာ ဥပမာနှင့်တကွ ဒုက္ခဝေဒနာအတိုင်း သိလေ မြင်လေ။

ဒုက္ခ၊ သုခပြောင်းလဲဖြစ်ပုံ။ ။ ဝိသေသ အကွက်ဖော်၍ ကြည့် လိုက်သော် တစ်ကိုယ်လုံး အလွန်

အိုက်လှ ပူလှသော ဒုက္ခဝေဒနာတွေ ဖြစ်၍နေဆဲအခါ၌ တစ်ခုခုသော ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်မှာ အေးမြလှစွာသော ရေအေးအတွေ့၊ အေးမြလှ စွာသော ယပ်လေအတွေ့၊ အရှေ့အရပ် စသည်တို့မှလာသော အေးမြ လှစွာသော လေပြေလေညှင်း အတွေ့တို့ကို ထုတ်ဖော်၍ ကြည့် သည်ရှိသော် ထိုဖောဋ္ဌဗ္ဗတို့၏ ထိခိုက်မှုကို အစွဲပြု၍ ထိုခိုက်ရာဌာန၌ အလွန်ခံ၍ကောင်းသည်ဟု သိရသော သုခဝေဒနာတွေ ဖြုန်းခနဲ ပေါ် ကြကုန်လတ္တံ့။ ထိုဖောဋ္ဌဗ္ဗတို့ ရုပ်သိမ်းကွယ်ပပြန်လျှင် ထိုသုခဝေဒနာတို့ အကုန်ချုပ်ကွယ် သေဆုံး၍ အိုက်ပြန်လတ္တံ့။

တစ်ကိုယ်လုံး အလွန်ချမ်းလှသည် အလွန်အေးလှသည်ဟု ဆိုရသော ဒုက္ခဝေဒနာတွေ ဖြစ်နေဆဲအခါ၌ တစ်ခုခုသော ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်မှာ မီးပူအတွေ့ နေပူအတွေ့ အလွန်နွေးလှသော ခြုံထည်အတွေ့ ပွေ့သူ ပိုက်သူတို့၏ ကိုယ်ငွေ့အတွေ့တို့ကို ထုတ်ဖော်၍ ကြည့်သည်ရှိသော် ထိုဖောဋ္ဌဗ္ဗတို့၏ ထိခိုက်မှုကို အစွဲပြု၍ ထိုခိုက်ရာဌာန၌ အလွန်ကောင်း သည်ဟု သိရသော သုခဝေဒနာတွေ တစ်ထောင်းထောင်း ဖြစ်ပေါ်လတ္တံ့။

ထိုဖောဋ္ဌဗ္ဗတို့ ရုပ်သိမ်းပြန်လျှင်လည်း ထိုသုခဝေဒနာတို့ အကုန်လုံး
ချုပ်ကွယ် သေဆုံး၍ အေးမြအေး ချမ်းမြေ့ချမ်းပြန်လတ္တံ့။

ဤသို့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အကွက် ဝိသေသ ကြိဖန် ထုတ်ဖော်၍
သုခဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှုကို အတပ်ဒိဋ္ဌ မြင်အောင်ကြည့်လေ။

သုခဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှုကို ပြဆိုခန်း ပြီး၏။

သောမနဿဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

စိတ်နှလုံး ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာခြင်းဟု ဆိုအပ်
သော သောမနဿဝေဒနာ၌ မိမိနှစ်သက်သော အဆင်းသဏ္ဍာန်ကို
တွေ့မြင်ရ၍ စိတ်ရွှင်ခြင်း သောမနဿ ဖြစ်သောအခါ၌ ထိုမြင်ရသော
အာရုံသည် မျက်စိ၌လည်းကောင်း၊ မနော၌လည်းကောင်း တစ်ပြိုင်နက်
တစ်ချက်တည်း ထိခိုက်၏။

လဝန်းသဏ္ဍာန်ကိုမြင်ရာ မျက်စိ၌လဝန်းသဏ္ဍာန် အရိပ်တစ်ခု
မနောနှလုံးအတွင်း၌ လဝန်းသဏ္ဍာန် အရိပ်တစ်ခု တစ်ပြိုင်နက် တစ်
ချက်တည်း ပေါ်၏။ ထိုအခါ နာရီစက်ကို သော့တံဖြင့် နှိုးလိုက်ဘိသကဲ့
သို့ ဘဝင်မနော ဆတ်ဆတ်ခါ လှုပ်ရှား၍ နှလုံးသွေးအပြင်၌ သောမနဿ
ဇောစိတ်တို့သည် ထောင်းထောင်း ထောင်းထောင်း ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။
ဖွေးခနဲ ဖွေးခနဲ မစဲဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ထိုဇောစိတ်တို့၏အဟုန်ကြောင့်
ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်နှာမှာ ရွှင်လန်းသော ရုပ်ကလာပ်တို့သည် မျက်နှာနှင့်
အပြည့် ခဏခြင်း ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ အနီး၌ရှိ၍ မြင်ကြသော သူတို့က
ထိုသူ၏ မျက်နှာရုပ်တို့ကို မြင်ကြသဖြင့် သူ့အကြိုက်ကိုတွေ့၍
ဝမ်းမြောက်သည် သူ့စိတ်တွေ့သည်၊ သူ့မနောတွေ့သည်၊ သူ့သဘော
တွေ့သည်၊ သူ့အလိုတွေ့သည်၊ သူ့ကြိုက်သည်၊ သူ့နှစ်ခြိုက်သည်ဟု

ထိုသောမနဿဇောတွေ ဖြစ်သည်ကို သိကြ၏။

- * တွေ့ဟူသောစကားသည် ဖဿဇာတ်တွေကို ပြောကြသော စကားတည်း။
- * နှစ်ခြိုက်သည် ရှင်လန်းသည် ဝမ်းမြောက်သည် ဝမ်းသာသည် ဟူသောစကားစုကား သောမနဿဝေဒနာတွေကို ပြောကြသော စကားတည်း။

ထိုသို့ ပြောကြသော်လည်း ထိုဇောစိတ်၊ ဇောဖဿ၊ ဇောဝေဒနာတို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုမူကား မသိကြ မမြင်ကြလေကုန်။ “မိစ္ဆာဝိပလ္လာသ” တရားတို့နှင့်သာ သိကြမြင်ကြကုန်သည်။ အဘယ်သို့ “မိစ္ဆာဝိပလ္လာသ” တရားတို့နှင့် အမှောက်အမှား သိကြမြင်ကြကုန်သနည်း ဟူမူကား အာဂန္တုဇာတ်သဘာဝကို မခွဲခြမ်းမူ၍ ထိုသူသိသည် ထိုသူတွေသည် ထိုသူဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာသည် ထိုသူရယ်သည် ပြုံးသည်ဟူ၍ ပုဂ္ဂလ၊ သတ္တ၊ အတ္တအနေနှင့် အမှောက်အမှား သိကြမြင်ကြကုန်၏။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောနှင့် သိကြမြင်ကြသည် မဟုတ်ကုန်။

ဟုတ်မှန်သောပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသိ။ ။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အချက်နှင့် သိပုံမြင်ပုံကား မိမိ

နှစ်သက်သော အဆင်းသဏ္ဍာန်ကို မြင်ရ၍ ထိုအဆင်းသဏ္ဍာန်၏ ခိုက်မှုဒဏ်ချက်ကြောင့် ထိုဒဏ်ချက်ကို အစွဲပြု၍ ကောင်းကင်မှ ကျလာသကဲ့သို့ ထိုသူ၏ နှလုံးသွေးအတွင်းမှာ-

- * ထိုအဆင်းသဏ္ဍာန်ကိုသိသော မနောဝိညာဏဇာတ်၊
- * တွေ့ထိသော မနောသမ္ပဿဇာတ်၊
- * ခံစားစံစားသော မနောသမ္ပဿဇာ သောမနဿဝေဒနာ

အနတ္တဒီပနီ

ဓာတ်-တို့သည် ဖြစ်ပေါ်၍ လာကုန်၏။ ထိုဓာတ်တို့၏အဟုန်ကြောင့် ထိုသူ၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ ရှင်လန်းသော စိတ္တဇရုပ်သစ် ကလာပ် သစ်တို့သည် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏ဟူ၍ သိခြင်းသည်သာလျှင် ဟုတ်မှန် တိုင်းသာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အချက်နှင့် သိခြင်းမြင်ခြင်း မည်၏။

မောက်မှားသောအသိ။ ။ ပုဂ္ဂလ၊ သတ္တ၊ အတ္တအနေနှင့် သိကြ မြင်ကြရာ၌ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မည်သည် တစ်သက်လုံးမှာမှ တစ်ယောက်သာဖြစ်၏ဟု စွဲလမ်းရင်းတည်း၊ ထို ကြောင့် ထိုသူသိသည် ထိုသူ စိတ်မှာတွေ့သည် ထိုသူဝမ်းသာသည်ဟု သိကြရာမှာ-

* သိဟူသော၊ တွေ့ဟူသော၊ ဝမ်းသာဟူသော-

* ဝိညာဏ်၊ ဖဿ၊ သောမနဿ-

တို့ကို ထိုသူပြု၍ ထိုသူနှင့် တစ်ခုတည်းပြု၍ ထိုသူကဲ့သို့ပင် တစ် သက်လုံးမှာ တစ်ခုတည်း ခိုင်မြဲ၍ ရှိနေကြကုန်သည်ဟု သိမှု မြင်မှု တို့သာတည်း၊ ထိုဓာတ်တို့ကား ထိုကဲ့သို့ ရှိနေသောဓာတ်စု မဟုတ်ကုန်၊ ယခုမှ ထိုအာရုံထိခိုက်မှုကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်သော ကောင်းကင်ကျမိုးပေါ်က အာဂန္တုဓာတ်စုတို့သာတည်း၊ ထိုကြောင့် ထိုအများသူတို့ သိကြ မြင်ကြသောအရာသည် အမှောက်အမှား ဖြစ်ကျလေကုန်သတည်း။

ဤနည်းကိုမှီ၍ မိမိစိတ်ကြိုက်သော အာရုံဝတ္ထု အမှုအခွင့်ကို မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း ကြားတိုင်း နံတိုင်း နံတိုင်း စားသောက်တိုင်း စားသောက်တိုင်းတို့၌လည်းကောင်း၊ မိမိစိတ်ကြိုက်ရာ အာရုံကို ကိုယ်အင်္ဂါနှင့် ခံစားတိုင်း ခံစားတိုင်း၌လည်းကောင်း၊ မိမိအလိုရှိသော

သက်ရှိသက်မဲ့ ပစ္စည်းဝတ္ထု အခွင့်အရေးတို့ကို အလိုပြည့်စုံစွာ ရတိုင်း ရတိုင်းတို့၌လည်းကောင်း၊ မိမိကို ချီးမွမ်းစကား ကောင်းစကားကို ကြားတိုင်း ကြားတိုင်းတို့၌လည်းကောင်း၊ မိမိ အလိုဆန္ဒရှိရာ အမျိုးမျိုးသော အာရုံဝတ္ထု အမှုအခွင့်တို့ကို မနောနှင့် ထွေထွေလာလာ ကြံဖန်တိုင်း ကြံဖန်တိုင်းတို့၌၎င်း၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ တစ်ရက် တစ်ရက်လျှင် အခါတစ်သောင်း တစ်သောင်းမက ပြုံးကြ၊ ရယ်ကြ၊ ရှင်ကြ၊ မြူးကြ၊ ဝမ်းမြောက်ကြ၊ ဝမ်းသာကြရာတို့၌ သူ့အာရုံနှင့် သူ့သောမနဿ၊ သူ့ဝတ္ထု၊ သူ့အမှု၊ သူ့အခွင့်၊ သူ့အရေးနှင့် သူ့သောမနဿ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အမှုတွေကို အကုန်သိလေမြင်လေ။

သောမနဿဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို ပြဆိုခန်း ပြီး၏။

ဒေါမနဿဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

နှလုံးမသာခြင်း၊ နှလုံးပူပန်ခြင်း၊ နှလုံးဆင်းရဲခြင်း၊ နှလုံးပင်ပန်းခြင်း၊ နှလုံးညှိုးနွမ်းခြင်းဟူသော ဒေါမနဿဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အချက်မှာ သောမနဿ ဝေဒနာ၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း သိလေမြင်လေ၊ မိမိ နှစ်သက်သော အာရုံဝတ္ထု အမှုအခွင့်အရေးအရာနေရာမှာ မိမိ နှစ်သက်သော အာရုံဝတ္ထု အမှုအခွင့်အရေးအရာ ဆိုရုံမျှသာ ထူးတော့သည်။

ဒေါမနဿဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို ပြဆိုခန်း ပြီး၏။

ဥပေက္ခာဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

ဥပေက္ခာဝေဒနာမှာ ရှေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း သုခ၊ ဒုက္ခ၊ သောမနဿ၊ ဒေါမနဿတို့၌ သင့်လျော်ရာသွင်း၍ သိလေ၊ အာရုံမှာ စိတ်ရွှင်လောက်သော အာရုံမျိုးလည်း မဟုတ်၊ စိတ်ညှိုးနွမ်းလောက်သော

အနတ္တဒီပနီ

အာရုံမျိုးလည်း မဟုတ်၊ မဇ္ဈတ္တဖြစ်သော သစ်ပင် ချုံမြက် တုံးတိုင် အိမ်ယာဝင်းခြံ မြေအဖို့ ရေအဖို့ တို့ကို မစဲမြင်ကြရာ ထိုထိုအသံတို့ကို မစဲကြားကြရာ ထိုထိုအနံ့တို့ကို မစဲ နံကြရာ စသည်တို့၌ ဥပေက္ခာ ဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို သိလေ။

ဥပေက္ခာဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို ပြဆိုခန်းပြီး၏။

ဤတွင်ဝေဒနာငါးပါးတို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို အမြွက်ပြဆိုခန်းပြီး၏။

ဝေဒနာ၏အဿာဒနှင့် အာဒီနဝ

ယခုအခါ ဝေဒနာတို့၏ အဿာဒ အာဒီနဝတို့ကို ပြဆိုအံ့။

- * အဿာဒဆိုသည်ကား သာယာမှုတည်း။
- * အာဒီနဝဆိုသည်ကား မသာယာမှုတည်း။
- * သာယာမှုဆိုသည်ကား ပီတိသောမနဿပွားများမှု တည်း။
- * မသာယာမှုဆိုသည်ကား ဒုက္ခဒေါမနဿပွားများမှု တည်း။

လာဘ၊ အလာဘ၊ ယသ၊ အယသ၊ နိန္ဒာ၊ ပသံသာ၊ သုခ၊ ဒုက္ခ-ဟူသော လောကဓံတရား ရှစ်ပါးတို့တွင် လာဘ၊ ယသ၊ ပသံသာ၊ သုခ ဤဣဋ္ဌလောကဓံ လေးပါးကား အဿာဒ အဖို့တည်း။ အလာဘ၊ အယသ၊ နိန္ဒာ၊ ဒုက္ခ ဤအနိဋ္ဌ လောကဓံလေးပါးကား အာဒီနဝ အဖို့တည်း။

- (၁) လာဘ်ဆိုသည်ကား အလိုရှိသောဝတ္ထုကို အလိုရှိတိုင်း ရခြင်းတည်း။
 - (၂) အလာဘ ဆိုသည်ကား မရခြင်းတည်း။
- မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

- (၃) ယသ ဆိုသည်ကား အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ အကျော်အစော ဂုဏ်သတင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်းတည်း။
- (၄) အယသ ဆိုသည်ကား အခြံအရံ အကျော်အစောနှင့် မပြည့်စုံခြင်းတည်း။
- (၅) နိန္ဒာ ဆိုသည်ကား ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ပြောဆိုမှုကို ခံရခြင်းတည်း။
- (၆) ပသံသာ ဆိုသည်ကား အချိုးအမွမ်းကို ခံရခြင်းတည်း။
- (၇) သုခ ဆိုသည်ကား ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာခြင်းတည်း။
- (၈) ဒုက္ခ ဆိုသည်ကား ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ဆင်းရဲခြင်းတည်း။

[လောကခံရှစ်ပါးသရုပ်။]

မိုးဦး လေဦးကျသော ကဆုန်လ နယုန်လရာသီတို့၌ လွင်တီးခေါင်မှာ နေသောသူအား တစ်ထိုင်တွင်းမှာပင် အရှေ့လေတိုက်ထဲချည် အနောက်လေတိုက်ထဲချည် တောင်လေတိုက်ထဲချည် မြောက်လေတိုက်ထဲချည် လေအမျိုးမျိုးတိုက်သည်ကို ခံနေရသကဲ့သို့ တောဘူမကလောက၌ နေကြရကုန်သော သတ္တဝါတို့မှာ တစ်ထိုင်တွင်းမှာပင် ထိုဣဋ္ဌလောကခံ၊ အနိဋ္ဌလောကခံ လေကောင်းလေဆိုးတို့သည် အမျိုးမျိုးတိုက်စေ့ တွေကြွကြွမြိမ္မတာ ဖြစ်ကုန်၏။

အဿာဒ အာဒီနဝဖြစ်ပုံ။ ။ ထိုရှစ်ပါးတို့တွင် ဣဋ္ဌလောကခံ လေကောင်းတို့နှင့် တွေကြွခြိုက်မှာ သုခဝေဒနာ၊ သောမနဿဝေဒနာတို့ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ အနိဋ္ဌလောကခံ လေဆိုးတို့နှင့် တွေကြွခြိုက်မှာ ဒုက္ခဝေဒနာ ဒေါမနဿဝေဒနာတို့ မိခင်ဧရာဝတီ

ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ သုခသော မနဿတို့ ဖြစ်ပေါ်ရှိနေဆဲ အခါတို့၌ အဿာဒ ဖြစ်ရ၏။ ပီတိ သောမနဿ ဖြစ်ရ၏ဆိုလိုသည်။ ထိုသုခ သောမနဿတို့ ချုပ်ကွယ်ပျက်ဆုံးသောအခါတို့၌ အာဒီနဝ ဖြစ်ရ၏။ သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပါယာသဖြစ်ရ၏ ဆိုလိုသည်။

ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ဒေါမနဿဝေဒနာတို့ ဖြစ်ပေါ်ရှိနေဆဲအခါတို့၌ အာဒီနဝ ဖြစ်ရ၏။ သောက၊ ပရိဒေဝစသည် ဖြစ်ရ၏ ဆိုလိုသည်။ ထိုဒုက္ခဝေဒနာ၊ ဒေါမနဿဝေဒနာတို့ ချုပ်ကွယ်ပျောက်ငြိမ်းသော အခါတို့၌ အဿာဒ ဖြစ်ရ၏။ ပီတိ သောမနဿ ဖြစ်ရ၏ ဆိုလိုသည်။

လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့၌ ရှိကြသော လူ့ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာ ဟူသမျှတို့သည် တည်ရှိ၍နေဆဲအခါ ရှေးအဖို့၌ အဿာဒ ဖြစ်ရ၏။ အဆုံး၌ကား အာဒီနဝ ချုပ်၏။ ပျက်စီးရဦးမည် ဧကန္တဆိုလိုသည်။ အပါယ်ဘုံသားတို့မှာ ရှေးအဖို့၌ သောက၊ ပရိဝေဒ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပါယာသဟူသော အာဒီနဝ တည်ရှိ၏။ အဆုံး၌ အပါယ်ဘုံမှ ကျွတ်လွတ်မှုဟူသော အဿာဒ ချုပ်၏။

အာဒီနဝဒုက္ခ ကြိတ်ညှပ်နေပုံ။ ။ တစ်နည်း-တစ်ခု တစ်ခုသော အဿာဒမှာ ရှေးအဖို့ နောက် အဖို့၌ အာဒီနဝ နှစ်ချက်နှစ်ချက် ညှပ်လျက် ရှိနေမြဲ ဓမ္မတာဖြစ်၏။ အဘယ်သို့ ညှပ်သနည်းဟူမူ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာဟူသောအဿာဒတစ်ခုမှာ ရှေးဘဝ၌ ထိုအဿာဒကို ရလို၍ ဈာန်တရားကို ပွားများအားထုတ် ရခြင်းတည်းဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခ၊ ရပြီးသော ဈာန်တရားကို သေသည် တိုင်အောင် စောင့်ထိန်းရခြင်းတည်းဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခ ဤဒုက္ခကြီး မိခင်ဧရာဝတီ

နှစ်ပါးသည် ဗြဟ္မာချမ်းသာမှာ ရှေ့အဖို့၌ညှပ်သော အာဒီနဝကြီးတည်း၊
 ဗြဟ္မာချမ်းသာကို ရပြီးသောအခါ သေဆုံး ပျောက်ကွယ်ရသော ဒုက္ခသည်
 ကား ဗြဟ္မာချမ်းသာမှာ နောက်အဖို့၌ ညှပ်သောအာဒီနဝကြီးတည်း၊
 ဗြဟ္မာဖြစ်လိုသော သူတို့ကို ထိုအာဒီနဝဒုက္ခကြီးနှစ်ပါးသည် သံတောင်
 ကြီးနှစ်လုံးနှင့် ကြိတ်ညှပ်သကဲ့သို့ အမြဲကြိတ်ညှပ်၏။ နိပ်စက်
 ညှဉ်းပန်း၏။

လူ့ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာတို့မှာလည်း ရှေးရှေးဘဝတို့၌ တင်ကူး၍
 ပုညကြိယာဝတ္ထုကို အားထုတ်မှုဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခသည် ရှေ့အဖို့မှ
 ညှပ်သောအာဒီနဝတည်း၊ ရပြီးသော လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝတို့၏ အနိစ္စ
 ရောက်မှု သေဆုံးပျက်ပြားမှုသည် နောက်အဖို့မှညှပ်သော အာဒီနဝ
 တည်း၊ လူ့ဘဝ၌ ထိုထိုပစ္စည်း ဥစ္စာကိုရလို၍ ထိုထိုကုန်သွယ်မှု လယ်
 လုပ်မှု စသည်ကို လုပ်ဆောင်ကြရသော ဒုက္ခသည် ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာမှီး
 သောသူ၏ ရှေ့အဖို့၌ညှပ်သော အာဒီနဝဒုက္ခတည်း၊ ထိုဒုက္ခကိုခံနိုင်၍
 ရရှိလာသော ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာသုခမည်သည် အနိစ္စဓမ္မမျိုး ဖြစ်ခဲ့၍
 ကုန်ဆုံးမှုဒုက္ခသည် နောက်အဖို့၌ညှပ်သော အာဒီနဝဒုက္ခတည်း။

ထမင်းစားမှုသည် အဿာဒသုခတည်း၊ ထမင်းချက်မှု ဒုက္ခသည်
 ရှေ့အဖို့၌ညှပ်သော အာဒီနဝတည်း၊ ထမင်းခံတွင်း၌သွင်း၍ ဝါးလေရာ
 ခွေးအန်ဖတ်ကဲ့သို့ စက်ဆုပ်ဖွယ် ဖြစ်သည်မှစ၍ ကျင်ကြီးကိစ္စ၊
 ကျင်ငယ်ကိစ္စ၊ နှပ်၊ တံတွေး၊ မျက်ချေး၊ ကြေးညှော်ကိစ္စ၊ ထိုထမင်း
 ဘောဇဉ်ကြောင့် ဖြစ်ပွားသော ညောင်းမှုညာမှု ရောဂါမှု ကိစ္စစုသည်
 နောက်အဖို့၌ညှပ်သော အာဒီနဝဒုက္ခတည်း။

သားမယားနှင့် ခံစားစံစားမှုသည် သားမယား၏ အဿာဒသုခတည်း၊
 ထိုသားမယားကို မွေးမြူရန် ပစ္စည်းဥစ္စာရှာဖွေ အားထုတ်မှု
 မိခင်ဧရာဝတီ

ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုဒုက္ခ သားမယား အိမ်ရာရှိနေသည့်အတွက်
 မင်းမှု၊ စိုးမှု၊ ရပ်မှု၊ ရွာမှုတို့နှင့် တွေ့ကြုံရ ကြောင့်ကြစိုက်ရသော
 ဒုက္ခ၊ သားမယားကြောင့် နှလုံးမချမ်းသာ စိုးရိမ်ရ ကြောင့်ကြရသောဒုက္ခ၊
 မိမိစကားကို နားမထောင်သော မိမိအလိုကို မသိတတ်သော သားမယား
 ဖြစ်၍ နှလုံးဆင်းရဲသောဒုက္ခ၊ သားမယား မကျန်းမမာရှိ၍ သေဆုံး၍တွေ
 ကြုံရသောဒုက္ခ၊ သားမယား ရှိနေသည့်အတွက် ကိလေသာပွားမှု ဒုစရိုက်
 ပွားမှု အပါယ်ငရဲသို့ကျမှု ဒုက္ခစုသည် သားမယား၏ အာဒီနဝ
 ဒုက္ခစုချည်းတည်း။

အဿာဒ-အာဒီနဝစဉ်ဆက်ဖြစ်နေပုံ။ ။ ထိုထိုကမ္ဘာ၌ ဖြစ်
 ကြသော လူ့ခန္ဓာ၊
 နတ်ခန္ဓာ၊ ဗြဟ္မာ့ခန္ဓာစုနှင့်တကွ ကမ္ဘာစဉ်ဆက်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊
 ယခုကမ္ဘာ၌ အန္တရကပ် အစဉ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဤယခုအန္တရကပ်၌
 မဟာသမ္မတစသော မင်းစဉ်မင်းဆက်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနမတဂ္ဂ
 သံသရာ၌ ပွင့်တော်မူကြ ကျွတ်လွတ်တော်မူကြသော ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
 အရိယာတို့၏ အစဉ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အဿာဒ အာဒီနဝကို
 ပြဆိုဦးအံ့၊ အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ဗြဟ္မာပြည်၊ နတ်ပြည်၊ လူ့ပြည်
 မြင့်မိုရ်စကြဝဠာ မဟာပထဝီမြေကြီးနှင့်တကွ ဖြစ်ပေါ်သည်ကား ကမ္ဘာ၏
 အဿာဒတည်း၊ ဖြစ်ပေါ်သမျှ အလုံးစုံသည် မြူမှုန်မကျန် ပျက်ဆုံး
 ကွယ်ပျောက်သည်ကား ကမ္ဘာ၏အာဒီနဝတည်း။

ထိုထိုကမ္ဘာ၌ ရှိကြသော လူ့ခန္ဓာ၊ နတ်ခန္ဓာ၊ ဗြဟ္မာ့ခန္ဓာ မြင့်မိုရ်
 စကြဝဠာ မဟာပထဝီမြေကြီးနှင့်တကွ ပျက်ဆုံး ပျောက်ကွယ်ခဲ့သော
 ကမ္ဘာကြီးပေါင်း အနန္တအနမတဂ္ဂ ရှိခဲ့ပြီ၊ ယခုကမ္ဘာ၌ အန္တရကပ်ပေါင်း
 မိခင်ဧရာဝတီ

၆၄-ကပ်ရှိသည်တွင် လွန်ခဲ့ပြီးသော အန္တရကပ်စသည် ထိုကပ်မှာ မြေ
 ရေ ကောင်းကင်အပြည့် ရှိနေသော လူနတ်မြဟော သတ္တဝါခန္ဓာစုနှင့်
 တကွ အကုန်ပျက်ဆုံး ကွယ်ပျောက်လေ၏။ ယခု ရောက်ဆဲဖြစ်သော
 အန္တရကပ်မှာလည်း မဟာသမ္မတမင်းကြီးမှစ၍ လေးကျွန်းသေဌ်နင်း
 စကြာမင်းပေါင်း အစဉ်အဆက်များစွာ ဧကရာဇ်မင်းပေါင်း အနန္တ
 ပဒေသရာဇ်မင်းပေါင်း အနန္တ ထိုထိုစကြာမင်း၊ ဧကရာဇ်မင်း၊ ပဒေ
 သရာဇ်မင်းတို့လက်ထက်မှာ ဇမ္ဗူဒီပါမြေနှင့် အပြည့်ရှိခဲ့ကြသော မြို့
 ကြီးမြို့ငယ် ရွာကြီးရွာငယ် ထိုထိုမြို့ရွာနှင့် အပြည့် ရှိနေကြသော
 လူ့ခန္ဓာအနန္တစုသည် ယခုအကျမြုမျှ မရှိကြလေပြီ။ ရှိကြဆဲအခါ
 အသာဒ၊ ပျောက်ကွယ်မှုကား အာဒီနဝ။

အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ပွင့်တော်မူကြသော ဘုရားပေါင်းလည်း
 အနမတဂ္ဂ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါပေါင်း အနမတဂ္ဂ၊ သာဝကပေါင်း အနမတဂ္ဂ၊
 ထိုအလုံးစုံ၌လည်း ထင်ရှားရရှိဆဲအခါ၌ အသာဒ၊ ပျောက်ဆုံးမှုကား
 အာဒီနဝ၊ တဏှင်္ဂရာ မြတ်စွာဘုရားမှစ၍ ငါတို့သခင် အရှင်ဂေါတမ
 ဘုရားတိုင်အောင် ၂၇-ဆူတို့မှာ ကျမ်းဂန်ရှိပေ၍ နာမည် ပညတ်မျှ
 ရှိသေး၏။ ခန္ဓာတော်တို့ကား မရှိပြီ။ အာဒီနဝမီးလောင်၍ ကွယ်ဆုံး
 ကြလေပြီ။

တဏှင်္ဂရာဘုရားမှ ရှေး၌ပွင့်တော်မူကြကုန်သော အသင်္ချေယျ အနန္တ
 အနမတဂ္ဂ ဘုရားသခင်တို့မှုကား နာမည် ပညတ်မျှ အကြွင်းအကျန်မရှိ
 ပျောက်ဆုံးကြလေကုန်ပြီ။ ကမ္ဘာတွေ အနမတဂ္ဂ၊ ထိုထိုကမ္ဘာတို့၌ ရှိ
 ကြသော ခန္ဓာတွေ အနမတဂ္ဂ၊ ဘုရားတွေ အနမတဂ္ဂ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
 သာဝကတွေ အနမတဂ္ဂ၊ ပျက်ဆုံးကွယ်ပျောက်၍ ကုန်ကြပုံကို မြော်မြင်
 ကြသဖြင့် အာဒီနဝဟူသော ဝိပတ္တိမီးသည် အဘယ်မျှလောက် ကြီးကျယ်

အနတ္တဒီပနီ

သည်ဟု မြော်မြင်နိုင်ရာလေသတည်း၊ ထိုအဿာဒ အာဒီနဝ ၂-ပါး တို့တွင်-

အဿာဒသည် သတ္တဝါတို့ကို အမိဖမ်း၍ ချည်တုပ် နှောင်ဖွဲ့ သမားတည်း။

အာဒီနဝသည် သတ်ပုတ် ရိုက်နှက် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းသမားတည်း။ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ကို သံသရာမှ မလွတ်နိုင်အောင် အဿာဒ တရားက ချည်တုပ်နှောင်ဖွဲ့၏။ အာဒီနဝက နှိပ်စက်၏။ အဿာဒ ကိုမက်သောကြောင့် အာဒီနဝ အနှိပ်အစက်ကို ငုတ်တုတ် ခံနေ ကြရ၏။

တိုက်ကြီး ၃-တိုက်ဥပမာ

ရှေးဘေးကြီးများ။ ။ ဥပမာ-သူသတ်ယောက်ျားကြီး ၂-ယောက်ရှိ သတတ်၊ လူသတ္တဝါအနန္တ ဆုံလောက်အောင် ဝင်းခြံကြီး ၃-ခု၊ တိုက်ကြီး ၃-လုံးတည်၍ ထိုတိုက်ကြီးတို့၏ ရှေ့ဖက်မှာ အလွန်ပျော်မွေ့ဖွယ်သော ဥယျာဉ်ပန်းမာလ် ဘုံဗိမာန်တွေ များစွာလုပ်၍ ထား၏။ အလွန်ကောင်းမွန်သော အဝတ်ကာမဂုဏ်၊ အစားကာမဂုဏ်၊ ယောက်ျားမိန်းမ ကာမဂုဏ်၊ ပွဲလမ်းသဘင် ကာမဂုဏ်၊ သေရည်သေရက် သောက်ဖွယ် စားဖွယ် ကစားမြူးထူးဖွယ် ကာမဂုဏ်တို့ကို စုံလှအောင် ခင်းကျင်း၍ထား၏။ လာလာသမျှ လူအပေါင်းတို့ကို အလိုရှိတိုင်း ခံစားစံစားစေ၏။ အရပ်ရှစ်မျက်နှာတို့ကိုလည်း အနှံ့အပြား ကြော်ငြာစာ လှင့်၏။ ထိုအဝတ်အစား စသည်တို့၏အတွင်းမှာ မူးယစ်မေ့လျော့ စေနိုင်သော အဆိပ်အခိုးအထုံတို့ကို ထည့်သွင်း၍ထား၏။ ထိုအခိုးအ ထုံတို့ကိုပင် သတ္တဝါတို့သည် အလွန်နှစ်သက်ကြကုန်၏။ ။ ဤကား မိခင်ဧရာဝတီ

တိုက်ကြီး ၃-တိုက်တို့၏ ရှေ့ဖက် ရှေ့ဘေး အခြင်းအရာတည်း။

နောက်ဘေးကြီးများ။ ။ ထိုတိုက်ကြီး ၃-တိုက်တို့၏ နောက်ဖက် နောက်ဘေး၌ကား ကြီးကျယ်လှစွာသော သတ်ခန်း ပုတ်ခန်း ရိုက်ခန်း နှက်ခန်း မီးနှင့်တိုက်ခန်း မီးကျိုးတွင်း မစင်တွင်းတွေ အနန္တပြုလုပ်၍ထား၏။ လူကို အရှင်လတ်လတ်စားသော ခွေး၊ ကျီး၊ လင်းတတွေ အပြည့်ရှိ၏။ လူအနန္တ ဆုံ၏။ ဘယ်မျှလောက် ဝင်လာသော်လည်း လူပြည့်သည်ဟူ၍ မရှိ။ ။ ဤကား တိုက်ကြီး ၃-ခု၏ နောက်ဘေးကြီး ၃-ခုတည်း။

သူသတ်ကြီး ၂-ဦး။ ။ ထိုသူသတ် ယောက်ျားကြီး နှစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်သော သူသတ်ယောက်ျားကြီးသည် များလှစွာသော တပည့်လက်သားတို့နှင့်တကွ တိုက်ကြီးသုံးခု၏ ရှေ့ဘေး ရှေ့ဥပစာ၌နေ၍ မြေပေါ်ရှိသတ္တဝါတို့ကို ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ကာမဂုဏ်တို့နှင့် ဖြားယောင်းဖွဲ့နှောင်၏။ ထိုကာမဂုဏ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြ၍ မေ့လျော့ မူးယစ်၍ နေသူအပေါင်းတို့ကို တစ်ရာလုံး တစ်ထောင်လုံး သူငင်၍ နောက်ဘေးသို့ သွင်းလိုက်၏။

တစ်ယောက်သော သူသတ်ယောက်ျားသည်ကား တပည့်တပန်းများစွာနှင့် နောက်ဘေး နောက်ဥပစာ၌နေ၍ နောက်ဘေးသို့ ရောက်လာသမျှသော တစ်ရာလုံး တစ်ထောင်လုံး တစ်သောင်းလုံးတို့ကို သတ်၏။ ခြေကိုဖြတ်၏။ လက်ကိုဖြတ်၏။ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်၏။ မျက်လုံးကိုဖောက်၏။ နား၊ နှာခေါင်းကို ဖြတ်၏။ လျှာကိုဖြတ်၏။ မီးနှင့်တိုက်၏။ မီးကျိုးတွင်းသို့ ပစ်ချ၏။ မစင်တွင်းသို့ ပစ်ချ၏။ ခွေး၊ ကျီး၊ လင်းတတို့ကို မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

အရှင်လတ်လတ် စားစေ၏။ ။ ကမ္ဘာတန်းဆာ မဟာတိုက်ကြီး
၃-ခုတည်း။

ရှေ့ဘေးသို့ ရောက်ပြီးသော သူတို့သည် အလွန်ပျော်မွေ့ကြကုန်၏။
တစ်နေ့ တစ်နေ့ တစ်သုတ် တစ်သုတ်လျှင် တစ်ရာလုံး တစ်ထောင်လုံး
တစ်သောင်းလုံး ပျောက်ကွယ်၍ သွားသည်ကိုလည်း ထိုထိုနေရာဌာနမှာ
ခံစားခံစားပျော်ပါး၍ နေကြသည်ဟု ထင်ကြ၏။ အလွန်ဝေးလှစွာသော
အရပ်ရှစ်မျက်နှာတို့ကပင် စရိတ်ကြေးငွေ များစွာအကုန်ခံ၍ လာ
ကြရောက်ကြ၏။ လာသမျှ ရောက်သမျှသည် တစ်ယောက်မှ မလွန်ရ၊
နောက်ဘေးသို့ချည်း ရောက်ကြရ၏။

ဥပမာ ဥပမေယျ ဆက်စပ်ပြခြင်း။ ။ * လူ့ဘုံ နတ်ဘုံ
ဗြဟ္မာ့ဘုံသည်

တိုက်ကြီး ၃-ခု၏ ရှေ့ဘေးမည်၏။

- * လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာ ခေါ်ရသော
သုခဝေဒနာစုသည် ရှေ့ဘေး၌လုပ်သော လူသတ်ယောက်ျား
ကြီးမည်၏။
- * ကိလေသာစုသည် အဆိပ်အနိုးအထုံစု မည်၏။
- * အပါယ်လေးဘုံသည် နောက်ဘေးကြီး ၃-ခုမည်၏။
- * အပါယ်၌ရှိသော အာဒိနဝဒကွသည် နောက်ဘေး၌လုပ်သော
သူသတ်ယောက်ျားကြီး မည်၏။
- * လူ့ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာကို ရရှိခံစား၍
နေကြသောသူတို့သည် ရှေ့ဘေး၌ လာရောက် ခံစားခံစား၍
နေကြသော သူတို့မည်ကုန်၏။

မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

- * လူ့ကိလေသာ နတ်ကိလေသာ ဗြဟ္မာ့ကိလေသာစုသည် အဆိပ်အခိုးအထုံစု မည်ကုန်၏။
- * စတုမဟာရာဇ်နတ်ချမ်းသာ၊ တာသတိသာ နတ်ချမ်းသာ အစရှိသည်တို့ကို လိုလားတောင့်တ၍ ဒါနပြုသူ သီလ သီတင်း ကျင့်သုံးသူ ထိုထိုကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုကြသူတို့ ကား သတင်းကြားသိ၍ စရိတ်ကြေးငွေ အကုန်ခံ၍ တိုက်ကြီးသို့ လာကြသောသူတို့ မည်ကုန်၏။ အကြွင်းဥပမာ ဥပမေယျ သိသာပြီ။

နောက်ဆေးကြီးသို့ကျရာ ၃-ခု။ ။ လူ့ဘုံမှလည်း အပါယ်ဘုံသို့ ကျရောက်နိုင်သောကြောင့်

လူ့ဘုံမှလည်း အပါယ်နောက်ဆေးကြီး တစ်ခုထားလေ၊ နတ်ဘုံမှလည်း အပါယ်ဘုံသို့ ကျရောက်နိုင်သောကြောင့် နတ်ပြည် ၆-ထပ် နတ်ဘုံမှလည်း အပါယ်နောက်ဆေး အသီးအသီးထား၍ သိလေ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံမှလည်း အပါယ်သို့ ကျရောက်နိုင်သောကြောင့် ဗြဟ္မာ့ဘုံမှလည်း အပါယ်နောက်ဆေး အသီးအသီး ထား၍သိလေ။ ။ ဤသည်လည်း ဥပမာ တစ်ပုံတည်း။

ဥပမာတစ်မျိုး။ ။ တစ်နည်းကား-တဏှာနှင့်တကွသော အဿာဒ သည် အလွန်မြမြထက်သော ငါးမျှားချိတ်နှင့်တကွသော သားတစ်ခဲ 'တွေနှင့် တူ၏။ အာဒီနဝသည် သားတစ်ကိုမျိုး၍ အသည်းနှလုံးမှာ ငါးမျှားချိတ်စူးငြိ၍ အသီးအသီး ကြိုးကြိုးတန်းလန်းနှင့် ငါးမျှားတိုင် မိခင်ဧရာဝတီ

အနီးအပါးတွင် တလောက်လက်လက် နေကြသော ငါးတွေကို ကြိုး
 မှကိုင်ဆွဲ၍ ဖမ်းယူပြီးလျှင် အတွင်သတ်သော တံငါသူကြီးနှင့်တူ၏။
 ဘုံသုံးပါးသည် ငါးတွေပြည့်သော အင်းကြီးသုံးအင်းနှင့် တူ၏။ ဘုံဗိမာန်
 သားမယားစုသည် အင်းကြီးသုံးအင်း အပြင်မှာ အပြည့်စိုက်ထားသော
 ငါးမျှားတိုင်ကြီးတွေနှင့် တူ၏။ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့သည်
 သားတစ်ကိုမျှကြ၍ အသည်းနှလုံးမှာ ငါးမျှားချိတ် စူးမြုပ်လျက်
 ကြိုးကြီးတန်းလန်းနှင့် တိုင်နားမှာ တစ်ဝဲလည်လည် နေကြသော ငါးတွေ
 နှင့် တူကုန်၏။ အပါယ်လေးဘုံသည် ထိုငါးတို့ကို သတ်ရာ ဖြတ်ရာ
 တံငါကြီးဝင်းခြံနှင့် တူ၏။ ။ ဤသည်လည်း ဥပမာတစ်နည်းတည်း။

ဥပမာတစ်မျိုး။ ။ တစ်နည်းသော်ကား တဏှာကြောင့် ဝေဒနာကို
 ခံစားရသည်။ ဝေဒနာကြောင့် တဏှာတိုးပွား
 ရသည်၌ ဥပမာဆိုဦးအံ့၊ တစ်ယောက်သောသူမှာ အလွန်ဆန်းကြယ်
 သော ဝဋ်နာရောဂါ စွဲကပ်သတတ်၊ ထိုသူသည် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အလွန်
 ယားယံသော အနာစွဲကပ်၍နေ၏။ မိမိလက်နှင့် အယားပျောက်သော်
 လည်းမငြိမ်းနိုင်၊ သူတစ်ပါးတို့ဝိုင်း၍ ပျောက်မှနေနိုင်၏။ အယား ပျောက်
 ငြိမ်းအောင် ပွတ်၍သပ်၍နေလျှင် အလွန်ကောင်းသော အရသာကြီး
 ဖြစ်ပွား၍ နေ၏။ ပွတ်မည့်သူ သပ်မည့်သူ မရှိပြန်လျှင် အလွန်ယားယံမြဲ
 ယားယံပြန်၏။ လူသူမရှိလှလျှင် ပွတ်သပ်ရန် တိုင်ရှိရာသို့ ပြေးရ၏။
 တုံးရှိရာသို့ ပြေးရ၏။ နံရံရှိရာသို့ ပြေးရ၏။ ပွတ်ပြန် သပ်ပြန်လျှင်
 ပွတ်ရာသပ်ရာဌာနမှာ သွေးပုပ်ပြည်ပုပ် ပွားစီးပြန်၍ ငန်းမန်း ပွားစီး
 ပြန်၏။

လူနတ်တို့၏ စိတ်သန္တာန်မှာ ရှိနေကြသော တဏှာရာဂသည်
 မိခင်ဧရာဝတီ

ထိုဝဋ်နာကြီးနှင့်တူ၏။ ထိုအနာငန်းထ၍ ယားတိုင်း ယားတိုင်း ပွတ်သပ်မည့်သူကို ချဉ်းကပ်ရသကဲ့သို့ တုံးနား တိုင်နား နံရံနားသို့ ချဉ်းကပ်ရသကဲ့သို့ အဆင်းသဏ္ဍာန်ကို သာယာသော ရူပတဏှာသည် သတ္တဝါတို့၏စိတ်ကို အယားတိုက်၏။ စိတ်သည် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် တရွရွယားယံ၏။ အဆင်းသဏ္ဍာန်ရှိရာသို့ ကပ်ရ၏။ စက္ခု၌ အဆင်း သဏ္ဍာန်ရှိသော ဝတ္ထုဖြင့် ပွတ်သပ်၍ ပေးသောအခါ ချမ်းသာသော အရသာကောင်းသော သုခသောမနဿဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်၏။ ထိုဝေဒနာ ကို သာယာခံစားသော ရူပတဏှာ သာ၍ ငန်းမန်းထပြန်၏။

သဒ္ဓတဏှာ၊ ဂန္ဓတဏှာ၊ ရသတဏှာ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗတဏှာ၊ ဓမ္မတဏှာတို့၌လည်း ဤနည်းတူသီလေ။

ဓမ္မတဏှာအမျိုးမျိုး။ ။ဓမ္မတဏှာ ဆိုသည်ကား-ထိုတဏှာနှင့် ခံစားပြီးနောက် ထိုတဏှာ ထိုဝေဒနာ တို့ကိုပင် အမှတ်ရ၍ အမှတ်ရ၍ သာယာပြန်သော တဏှာသည်လည်း ကောင်း၊ ထိုမှတစ်ပါး-

- * လောကဂုဏ်ကျက်သရေကို သာယာသော တဏှာ၊
 - * မိမိ၏ဒါနဂုဏ်ကို သာယာသောတဏှာ၊
 - * သီလဂုဏ်ကို သာယာသော တဏှာ၊
 - * ဘာဝနာဂုဏ်ကို သာယာသော တဏှာ၊
 - * သဒ္ဓါကို သာယာသော တဏှာ၊
 - * ပရိယတ်ဂုဏ်ကို သာယာသော တဏှာ၊
 - * ပညာကို သာယာသော တဏှာ၊
 - * မိမိပြုသော ဒုစရိုက်မှုကို သာယာသော တဏှာ၊
- မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

* သုစရိုက်မှုကို သာယာသော တဏှာ၊
စသည်သည် ဓမ္မတဏှာ မည်၏။

လူ့ပြည် နတ်ပြည်တို့သည် ကာမဘုံဖြစ်၍ ကာမတဏှာ ငန်းမန်းထ
ကြွသဖြင့် စိတ်ယားယံတိုင်း ယားယံတိုင်း ကာမဝတ္ထုကို ချဉ်းကပ်
ကြရကုန်၏။ ကာမဝတ္ထု အမျိုးမျိုးတို့ကို လက်ရှိမကွာ သိမ်းပိုက်၍
ထားကြရကုန်၏။ ကာမဝတ္ထုတို့ကို မလွှတ်နိုင်ကြကုန်။ မလွှတ်နိုင်
ကြကုန်သည့်အတွက် ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ပွားများ၏။ ကိလေသာအမျိုးမျိုး
ပွားများ၏။ ဒုစရိုက်အမျိုးမျိုး ပွားများ၏။ အပါယဒုက္ခအမျိုးမျိုး ပွားများ၍
နေကြကုန်၏။

* တဏှာ၊ ဝေဒနာ၊ ကာမဝတ္ထုစုသည် အဿာဒတည်း။

* ဒုက္ခအမျိုးမျိုး စသည်သည် အာဒီနဝတည်း။

ဤတွင်ရွေ့ကား ဝေဒနာ၏ အဿာဒ အာဒီနဝကို ပြဆိုခန်းပြီး၏။

ဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အခြင်းအရာကို ပြဆိုမှုသည် အနိစ္စ
အချက် အနတ္တအချက်တို့၌ လွန်စွာကျေးဇူးပြုလတ္တံ့။ အဿာဒ-
အာဒီနဝကို ပြဆိုမှုသည် ဒုက္ခအချက်၌ လွန်စွာကျေးဇူးပြုလတ္တံ့။
အဿာဒအာဒီနဝပြီး၏။

ဉာတပရိညာအစီအရင်

ဝေဒနာငါးပါးတို့၏ ဒုက္ခသစ္စာအခြင်းအရာ

ဝေဒနာတို့၏ ဒုက္ခသစ္စာ အခြင်းအရာကို ပြဆိုအံ့။ သစ္စာဆိုသည်ကား
မုချဇကန် မချွတ်မှန်သည်ကိုဆိုသတည်း။ ထိုကြောင့် ဝေဒနာငါးပါး
လုံးသည် ဒုက္ခဇကန် မချွတ်မှန်၏ဟု ဆိုလိုသည်။

မိခင်ဧရာဝတီ

စောဒနာ တက်ပုံနှင့် ဖြေရှင်းပုံ။ ။ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ဒေါမနဿ
 ဝေဒနာတို့သည် ကာယိက
 ဒုက္ခ၊ စေတသိကဒုက္ခချည်း ဖြစ်ကြ၍ ဒုက္ခဧကန် မချွတ်မှန်၏။
 ဒုက္ခသစ္စာဖြစ်၏ဟု ဆိုတန်စေ။ သုခဝေဒနာ သောမနဿဝေဒနာတို့သည်
 အဘယ်သို့ ဒုက္ခဧကန်မချွတ်မှန် ဟုတ်နိုင်ကုန်အံ့နည်း။ ဒုက္ခဧကန်
 မချွတ်မှန်ခဲ့သည်ရှိသော် သုခသဒ္ဓါ၊ သောမနဿ သဒ္ဓါတို့နှင့် သုခဝေဒနာ၊
 သောမနဿဝေဒနာဟူသော အဘိဓမ္မာဒေသနာ ဝေါဟာရသည်
 ပျက်ရာသည်မဟုတ်လော-ဟု စောဒနာရန်ရှိ၏။

အဖြေကား-အဘိဓမ္မာဝေဒနာတိက်မှ ထွက်သော လူ့ချမ်းသာ
 နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာဟူ၍ ဆိုအပ်သော ကာယိကသုခ၊
 စေတသိကသုခ ခေါ်သော သုခသည်ကား ခံစားခြင်း အနုဘဝနရသ
 အထူးအပြားကို ထောက်၍ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ထင်ရှားရှိသော
 အမှုမျှကိုဆိုသော သုခသာတည်း။ အချင်းခပ်သိမ်း ဒုက္ခငြိမ်းသည်ကို
 ဆိုသော သုခမဟုတ်။ ထိုစကား မှန်၏။ ခံစားခြင်းအနုဘဝနရသသည်-

- (၁) သာယာသောခံစားခြင်းရသ၊
- (၂) မသာယာသောခံစားခြင်းရသ၊
- (၃) သာယာသည်လည်းမဟုတ် မသာယာသည်လည်းမဟုတ်သော
 ခံစား ခြင်းရသ-

ဟူ၍ သုံးပါးရှိ၏။ ထိုသုံးပါးတို့တွင် မသာယာသော ခံစားခြင်းရသကို
 ဒုက္ခဆိုသည်။ သာယာသော ခံစားခြင်းရသကို သုခဆိုသည်။ သာယာ
 သည်လည်းမဟုတ် မသာယာသည်လည်း မဟုတ်သော ခံစားခြင်းရသကို
 အဒုက္ခမသုခ ဆိုသည်။ ဤသို့ ခံစားခြင်းသုံးမျိုး ထင်ရှားရှိသည်
 ဖြစ်၍ ဒုက္ခရသ၊ အဒုက္ခ မသုခရသ၊ နှစ်ပါးတို့မှ တစ်မျိုးဖြစ်သော
 မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

သာယာသဖြင့် ခံစားခြင်းရသကို သုခဟူ၍ဆိုသည်။

ထိုသုခမှာ အချင်းခပ်သိမ်း ဒုက္ခငြိမ်းသောကြောင့် သုခဆိုသည် မဟုတ်။ ထိုသုခမှာ ဒုက္ခအနန္တ ရောလျက်ရံလျက်ရှိ၏။ ထိုကြောင့် ထိုသုခသည် သစ္စာဒေသနာတော် အလိုအားဖြင့် သုခမှန် သုခစစ် မဟုတ်။ ထိုသုခသည် ဒုက္ခသာ အမှန်အစစ် ဖြစ်သတည်း။ သစ္စာဒေသနာတော် အလိုအားဖြင့် သုခမှန် သုခစစ်ဆိုသည်ကား ခံစားခြင်း ရှိသည် မရှိသည် ပဓာနမဟုတ်။ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ငြိမ်းမှုသည်သာ ပဓာနဖြစ်သတည်း။ ထိုငြိမ်းမှု ဟု ဆိုအပ်သော သန္တိသဘောကိုသာ သုခမှန်သုခစစ် ဆိုလိုသတည်း။

ဒုက္ခရောရ်နေသောသုခ။ ။ ဤသန္တိသုခကို ထောက်သည်ရှိသော်
ယခင်ခံစားခြင်းဟု ဆိုအပ်သော

ဝေဒနာတိက် သုခသည် ဒုက္ခအနန္တနှင့် ရောလျက် ရံလျက်ရှိနေသော ကြောင့် သုခမဟုတ် ဒုက္ခသာအမှန်ဖြစ်သတည်း။ အဘယ်သို့လျှင် ထိုသုခမှာ ဒုက္ခအနန္တ ရောလျက် ရံလျက်ရှိနေသနည်း ဟူမူကား လူ့ချမ်းသာဆိုသော ထိုသုခ၌ ဇာတိဒုက္ခ၊ ဇရာဒုက္ခ၊ မရဏဒုက္ခ၊ သောကပရိဒေဝဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ ဥပါယာသဒုက္ခ၊ ၉၆-ပါးသော အနာရောဂါဒုက္ခ၊ ၃၂-ပါးသော ကမ္မကရဏဒုက္ခ၊ ခပ်သိမ်းသော ဗဟိဒ္ဓအန္တရာယ်ဒုက္ခ၊ ခပ်သိမ်းသော အပါယဒုက္ခ၊ ခပ်သိမ်းသော ကိလေသာဒုက္ခတို့သည် ထိုသုခမှာရောလျက် ရံလျက်နေကုန်၏။ အကျဉ်းအားဖြင့် ဒုက္ခ ဒုက္ခ၊ သင်္ခါရဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမဒုက္ခ သုံးပါး ရောလျက် ရံလျက်ရှိနေ၏။

ထိုလူ့ချမ်းသာဟူသော သုခမှာ ဇာတိဒုက္ခ အဘယ်သို့ရော လျက်ရံလျက် ရှိနေသနည်းဟူမူကား လူ့ချမ်းသာဆိုသော ထိုသုခ သောမနဿကို ခံစားစံစား၍ နေဆဲအခါ၌ ထိုသုခအစဉ်ကို ဖြတ်၍

ဆိုက်တိုက်ရာ ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးသော ရောဂါဘေး အနာဘေး ဖြစ်လိုရာရာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း ဇာတိဒုက္ခ သောကပရိဒေဝစသည် ဖြစ်လိုရာရာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း ဇာတိဒုက္ခ၊ ညောင်းခြင်း၊ ညှာခြင်း၊ ပူခြင်း၊ အိုက်ခြင်း၊ ချမ်းခြင်း၊ အေးခြင်း၊ ဖြစ်လိုရာရာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း ဇာတိဒုက္ခ၊ အနိဋ္ဌ လောကဓံတို့နှင့် တွေ့ဆုံ၍ ကိုယ်၌လည်းကောင်း၊ စိတ်၌လည်းကောင်း ဖြစ်လိုရာရာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း ဇာတိဒုက္ခ၊ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် ဇာတိဒုက္ခ ပေါင်း အနန္တ ရောလျက်ရံလျက် ရှိနေသတည်း။

အဘယ်သို့လျှင် ဇရာဒုက္ခ၊ မရဏဒုက္ခတို့နှင့် ရောလျက် ရံလျက် ရှိနေသနည်းဟူမူကား ဣဋ္ဌသမ္ပတ္တိအာရုံတို့နှင့် တွေ့ဆုံ၍ ထိုသုခကို ခံစား ၍နေစဉ် အနိဋ္ဌ လောကဓံ ဆိုက်တိုက်လာ၍ ရုပ်နွမ်းခြင်း ပျက်စီးခြင်း ခုတင်ခု တွေ့ကြုံရ၏။ ထိုသုခ၏ အဆောက်အဦးဖြစ်သော ဝတ္ထုအာရုံ ကာမ ဂုဏ်မျိုးတို့၏ ဟောင်းခြင်း၊ နွမ်းခြင်း၊ ဆွေးမြေ့ခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်း၊ စားသောက်၍ ကုန်ခန်းခြင်း သုံးဆောင်၍ ဟောင်းနွမ်းခြင်း ကုန်ခမ်းခြင်း မီးဘေးသင့်၍ ရေဘေးသင့်၍ ကုန်ခန်းခြင်း အစရှိသော ဇရာမရဏ ဒုက္ခတို့သည် ရောလျက်ရံလျက် ရှိနေကုန်၏။ သောကစသည် ရောပုံရံပုံ သိသာပြီ၊ ၉၆-ပါးသော အနာမျိုး ရောဂါမျိုး ရောပုံရံပုံလည်း သိသာပြီ။

၃၂-ပါးသော ကံကြမ္မာမျိုး အဘယ်သို့ရောသနည်းဟူမူကား မင်းဘေးသင့်၍ ခိုးသူ ဓားပြဘေးသင့်၍ ရန်သူဘေးသင့်၍ လက် ကိုဖြတ်ခြင်း၊ ခြေကိုဖြတ်ခြင်း၊ လက်ခြေကိုဖြတ်ခြင်းစသော သုံးဆယ့် နှစ်မျိုးသော ကံကြမ္မာတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်းတည်း။ ဆင်ဘေး၊ ကျားဘေး၊ မြွေဘေး၊ ကင်းဘေး၊ ဘီလူး၊ သံဘက်ဘေး အစရှိသော ဗဟိဒ္ဓအန္တ- ရာယ်တို့နှင့် ရောယှက် ဆက်ဆံ၍နေပုံ သိသာပြီ။

အပါယ်ဘေးရောယှက် ဆက်ဆံနေပုံကား ရရှိ၍နေသော လူ့ချမ်းသာ

အနတ္တဒီပနီ

ကို အကြောင်းပြု၍ ဒုစရိုက်တရား ဖြစ်ပွားရခြင်း အသက်မွေးမှု အတွက်နှင့် ဒုစရိုက်မှုကို ပြုကျင့်ရခြင်း အစရှိသည်တည်း။ ဒုက္ခဒုက္ခ၊ သင်္ခါရဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမဒုက္ခ သုံးပါးကို နောက်ဒုက္ခလက္ခဏာရေးသို့ ကျမှဆိုလတ္တံ့။ အကြွင်းသိသာပြီ။

ဤသို့လျှင် လူ့ချမ်းသာဟူသော သုခဝေဒနာ၊ သောမနဿဝေဒနာတို့မှာ ဒုက္ခအနန္တတို့ ရောယှက်ဆက်ဆံ ဝန်းရံ၍နေကုန်၏။ ထိုကြောင့် ထိုလူ့ချမ်းသာဟူသော သုခသည် ဒုက္ခခပ်သိမ်းကင်းငြိမ်းမှု ဟူသော သုခအစစ်အမှန် မဟုတ်လေရကား သစ္စာဒေသနာတော် အလိုအားဖြင့် ဒုက္ခသာ အမှန်အစစ် ဖြစ်သတည်း။ ဒုက္ခသစ္စာသာ အမှန်အစစ် ဖြစ်သတည်း။

နတ်ပြည်ခြောက်ထပ် နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာခေါ်သော သုခတို့မှာလည်း ထိုက်သည် အားလျော်စွာ အနိဋ္ဌလောကခံဒုက္ခ၊ ကိလေသာဒုက္ခ၊ အဆုံး၌ မလွဲနိုင်သော ဇရာမရဏဒုက္ခ၊ အပါယ်သို့ ကျရောက်ရခြင်း အပါယဒုက္ခတို့နှင့် ရောယှက်ဆက်ဆံ ဝန်းရံလျက် ရှိကြကုန်သည်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုကြောင့် ထိုနတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာ စုတို့သည်လည်း ဒုက္ခသစ္စာသာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဒုက္ခမျိုးသာ အမှန်အစစ် ဖြစ်ကုန်၏။ သုခအမှန်အစစ် ဆိုသည်ကား ခံစားမှု စံစားမှုသုခ ဝေဒနာမျိုး မဟုတ်။ ဒုက္ခခပ်သိမ်းတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းမှု ကင်းငြိမ်းမှုသည်သာလျှင် သုခအစစ်အမှန် ဖြစ်သတည်း။

ဝေဒနာငါးပါးတို့၏ ဒုက္ခသစ္စာအခြင်းအရာကို ပြဆိုခန်းပြီး၏။

ဤတွင်ရွှေကား ပရိညာသုံးပါးတို့တွင် ရှေးဦးစွာပိုင်ပိုင်သိရသော

ဉာတပရိညာ အစီအရင်ကို ပြဆိုခန်း ပြီး၏။

ဉာတပရိညာ အစီအရင်အမြွက် ပြီး၏။

မိခင်ဧရာဝတီ

တီရဏပရိညာသုံးပါးအစီအရင်
အနိစ္စပရိညာ

ယခုအခါ တီရဏပရိညာကို ပြဆိုပေအံ့၊ ထိုတီရဏပရိညာသည်-

- (၁) အနိစ္စပရိညာ၊
- (၂) ဒုက္ခပရိညာ၊
- (၃) အနတ္တပရိညာ၊

ဟူ၍ သုံးပါးရှိ၏။ ထိုသုံးပါးတို့တွင် အနိစ္စပရိညာဆိုသည်ကား ဝေဒနာ တို့၌ နိစ္စသညာ နိစ္စစိတ္တ၊ နိစ္စဒိဋ္ဌိတို့ကို ပယ်ဖျက်မှုတည်း၊ ထိုမိစ္ဆာသညာ၊ စိတ္တ၊ ဒိဋ္ဌိ ၃-ပါးကို အကြွင်းအကျန်မရှိ ပယ်နိုင်သောအခါ အနိစ္စပရိညာ ကိစ္စပြီး၏။ ထိုမိစ္ဆာ ၃-ပါးကို ပယ်နိုင်လျှင် နိစ္စဟူ၍ စွဲလမ်းသော တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ သုံးပါး ချုပ်ငြိမ်းတော့သည်။ ထိုသုံးပါးချုပ်ငြိမ်းမှ အနိစ္စပရိညာ အပြီးတိုင်လေသတည်း။ မိစ္ဆာသုံးပါးတွင် နိစ္စသညာ ဆိုသည်ကား-

ကောင်းသည် မကောင်းသည်ကို ခံစားစံစားသော ဝေဒနာ မည်သည် ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှာ တစ်သက်လုံး အမြဲပါရှိ၍နေ၏ဟု မှတ်ထင်၍နေခြင်းသည် နိစ္စသညာမည်၏။ ထိုအတိုင်းသိခြင်းသည် နိစ္စစိတ္တမည်၏။ ထိုအတိုင်း ဉာဏ်အမြင်ကဲ့သို့ မြင်၍ နေခြင်းသည် နိစ္စဒိဋ္ဌိမည်၏။ ဤမိစ္ဆာသညာ၊ မိစ္ဆာစိတ္တ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ၃-ပါးကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှာ အနိစ္စပရိညာကို အားထုတ်ရ သတည်း။

အနိစ္စပရိညာဆိုသည်ကား ဝေဒနာတို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း ထိုထို ဆိုက်တိုက်လာရာ အာရုံတို့ကို အစွဲပြု၍ ခြောက်ဒွါရတို့၌ ဖြစ်ပေါ်မှု ပျက်မှု ပျက်ဆုံး ကွယ်ပျောက်မှုတို့ကို မိခင်ဧရာဝတီ

မျက်စိနှင့်မြင်သကဲ့သို့ ဉာဏ်နှင့်ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌ မြင်အောင်ရှုမှုသည် အနိစ္စ ပရိညာ မည်၏။

ဒုက္ခဝေဒနာ၌ အနိစ္စရှုပုံ

ရှုပုံကား-ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်တွင် အုတ်ကျောက် လှံတံတို့ဖြင့် ထိခိုက်၍ အနာအကျင် ဖြစ်ရာဌာန၌ ဒုက္ခဝေဒနာကို ရှေးဦးစွာ ကြည့်ရှုရ၏။ ဥပါဒ်စွန်း ဥဒယစွန်းကို ဒိဋ္ဌမြင်အောင် ကြည့်ရှုရ၏။ ဘင်စွန်း ဝယစွန်းကို ဒိဋ္ဌမြင်အောင် ကြည့်ရှုရ၏။

နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်။ ။ လက်ျာခြေဖဝါးမှာ ထိခိုက်၍ အနာ အကျင် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာရာ၌ ထို နာမူ ကျင်မှုသည် ဒုက္ခဝေဒနာပင်တည်း၊ ဒုက္ခဓာတ်ပင်တည်း၊ ခြေဖဝါး ခေါ်သော ရုပ်တရားစုနှင့် ထိုဝေဒနာဓာတ်ကို ဉာဏ်၌ ကွဲအောင်ခွဲ၍ ထိုဒုက္ခဝေဒနာကို ဉာဏ်နှင့် ဆုပ်ကိုင်မိအောင် ဖမ်းရမည်။ ဉာဏ်၌ ဆုပ်ကိုင်မိသောအခါ ဓမ္မဝဝတ္ထာနဉာဏ်ဖြစ်၏။ ဓမ္မပရိဂ္ဂဟဉာဏ်လည်း မည်၏။ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်လည်း မည်၏။ နာမ်တစ်ခြား ရုပ်တစ်ခြား ပိုင်းခြား၍ မြင်နိုင်သောဉာဏ် ဆိုလိုသည်။

ယထာဘူတဉာဏ်။ ။ ထိုနောက်မှ ဤဝေဒနာသည် အဘယ် ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လေသနည်းဟု ဆင်ခြင်ရ၏။ ဖဿပစ္စယာဝေဒနာဟူ၍ ဟောတော်မူသောကြောင့် အုတ်ကျောက် ထိခိုက်မှုဟူသော ဖဿကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သည်ဟု မြင်လေရ၏။ လောက၌လည်း ဘာကြောင့်နာ မိခင်ဧရာဝတီ

သနည်းဟု မေးခဲ့လျှင် အုတ်ကျောက်နှင့် ခိုက်မိ၍ ထိခိုက်၍ နာသည် ဟူ၍ပင် ပြောကြလတ္တံ့၊ ဤဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်လာရာ၌ အုတ်ကျောက် ထိခိုက်မှုဟူသော ဖဿဓမ္မသည် အကြောင်းတရားတည်း၊ ထိုဖဿ ကြောင့် ဤဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်၊ ထိုထိခိုက်မှုဟူသော ဖဿ မရှိသေးမီ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှာ ထိုဝေဒနာ ရှိ၍နေသည်မဟုတ်ဟု မြင်လေရာ၏၊ ထိုသို့မြင်သောဉာဏ်သည် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် မည်၏၊ ကင်္ခါဝိတရဏဉာဏ်လည်း မည်၏၊ ဓမ္မဋ္ဌိတိဉာဏ်လည်း မည်၏၊ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒဉာဏ်လည်း မည်၏၊ ယထာဘူတဉာဏ်လည်း မည်၏။

ဤသို့ ထိခိုက်မှုဖဿဟူသော အကြောင်းတရားနှင့်တကွ နာမှု ကျင်မှုဟူသော ဒုက္ခဝေဒနာကို ဉာဏ်၌ဆုပ်ကိုင်မိသောအခါ၌ အနိစ္စ လက္ခဏာကို ထင်လင်းအောင် ရှုရာ၏။

အနိစ္စလက္ခဏာ သိရသောအချက်။ ။အနိစ္စလက္ခဏာ ဆိုသည်

ကား နာမှု ကျင်မှုဟူသော

ဤဒုက္ခဝေဒနာသည် ပဋိသန္ဓေအခါမှစ၍ တစ်ဘဝလုံး ငါ၏ ကိုယ်ထဲမှာ အမြဲပါရှိ၍နေသော နိစ္စတရားမဟုတ်၊ နိစ္စတရား ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့၊ တစ်ဘဝတွင် ပဋိသန္ဓေအခါ၌ တစ်ခါသာ ဖြစ်ပေါ်မှု ရှိရာ၏၊ ယခုမှ အသစ် ဖြစ်ပေါ်မှုဟူ၍ မရှိလေရာ၊ ထိုသို့ကားမဟုတ်၊ ယခုထိခိုက်မှု ဖဿကိုအစွဲပြု၍ ယခုအသစ် ဖြစ်ပေါ်သော ဥပါဒ်စွန်းကို ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌ မြင်ရ၏၊ ထိုသို့ မြင်ရသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အမြဲပါရှိ၍နေသော နိစ္စတရား မဟုတ်၊ ထိခိုက်မှုဟူသော ဖဿဖြစ်ပေါ်ခိုက် အခါအခါ မှာမှ ထိုထိုဖဿကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်ကာ ဖြစ်ပေါ်ကာနေသော အနိစ္စတရားသာတည်း၊ အာဂန္တုတရားသာတည်း။

မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

တိမ်တိုက်ချင်း ထိခိုက်ကြမှ ဖြစ်ပေါ်နိုင်သော လျှပ်ရောင်ကဲ့သို့ ကာယပသာဒရုပ်ဟူသော ခြေဖဝါးရှိ အတွင်းအာယတနရုပ်နှင့် အုတ်ကျောက်ဟူသော ပထဝီဖောဋ္ဌဗ္ဗ အပအာယတနရုပ် ထိခိုက်ကြရာ ကောင်းကင်ကျ မိုးပေါ်ကျကဲ့သို့ ယခုမှ အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာသော တာဝကာလိကဓမ္မသာတည်းဟု ထင်းလင်းစွာ သိမြင်ရာ၏။ ။ ဤကား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်နှင့်တကွ ဥပါဒ်စွန်းကို အတပ်ဒိဋ္ဌ မြင်သဖြင့် သိရသော အနိစ္စအချက်တည်း။

ထိုနေရာမှာ အုတ်ကျောက် ထိခိုက်မှု ဒဏ်ချက်နှင့်တကွ ဖဿ ဖြစ်ပေါ်မှု ပျောက်ငြိမ်း၍ သွားပြန်လျှင် နာမှု ကျင်မှုဟူသော ထိုဒုက္ခဝေဒနာသည် အစဉ်အတိုင်း ချုပ်ကွယ် ပျောက်ငြိမ်း သွားပြန်၏။ အနာပျောက်ပေပြီဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုချုပ်ပျောက်မှုဟူသော ဘင်စွန်းကိုလည်း ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌ မြင်အောင်ကြည့်ရာ၏။ ဘင်စွန်းကို ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌ မြင်သည်ရှိသော် ချုပ်ပျောက်မှုဟူသော ဘင်ခေါ်သော မရဏသည် အနိစ္စလက္ခဏာအစစ် ဖြစ်ပေရကား အနိစ္စလက္ခဏာကို ကောင်းစွာ မြင်လေ၏။ ။ ဤကား ဘင်စွန်းကို အတပ်ဒိဋ္ဌ မြင်ရသဖြင့် သိရသော အနိစ္စအချက်တည်း။

[လက်ျာ ခြေဖဝါး၌ ဒုက္ခဝေဒနာကို ဉာဏ်နှင့်ဖော်၍ ဓမ္မဝေဒနာဉာဏ် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်တို့နှင့်တကွ အနိစ္စ ဝိပဿနာဉာဏ် အစီအရင် ပြီး၏။]

နေရာအများ၌ဒုက္ခဝေဒနာ ဖော်ပုံ။ ။ ဤအနိစ္စအချက်ကို လှလှ ထင်နိုင်မြင်နိုင်ပါလျှင် နောက်နောက်၌လည်း ထင်နိုင်မြင်နိုင် လတ္တံ့၊ လက်ျာခြေဖဝါး၌ မိခင်ဧရာဝတီ

ထင်နိုင်မြင်နိုင်ပြီးနောက် လကျော်ခြေဖမ်းမှာ အုတ်ကျောက်လှံတံ ထိခိုက်မှု ဖဿကိုဖော်၍ဝေဒနာဓမ္မ၊ ပစ္စယဓမ္မ၊ ဥဒယဗ္ဗယဓမ္မတို့နှင့်တကွ ဝေဒနာ၏ အနိစ္စအချက်ကို ထင်မြင်အောင်ကြည့်၊ ဤနည်းတူ ခြေသလုံးမှာ၊ ပုဆစ်ဒူးမှာ၊ ပေါင်ဖျား ပေါင်လယ်ပေါင်ရင်းမှာ ဖော်၍ ကြည့်၊ ထိုနောက် လက်ဝဲခြေဖဝါးမှာ၊ ထိုနောက်လက်ဝဲ ခြေဖမိုးမှာ၊ ထိုနောက် လက်ဝဲသားလုံး မြင်းခေါင်းမှာ၊ ထိုနောက် လက်ဝဲပုဆစ် ဒူးဝန်းမှာ၊ ထိုနောက် ပေါင်ဖျား ပေါင်လယ် ပေါင်ရင်းမှာဖော်၍ကြည့်။

ထိုနောက် တင်ပါးအပြင်မှာ၊ ထိုနောက် ခါးအပြင်မှာ၊ ထိုနောက် ကျောက်ကုန်းအပြင်တွင် ထိုထိုနေရာဌာနမှာ၊ ထိုနောက် လည်ကုပ်မှာ၊ ထိုနောက် ဦးခေါင်းတွင် ထိုထိုနေရာဌာနမှာ၊ ထိုနောက် မျက်နှာအပြင် ထိုထိုနေရာဌာနမှာ၊ ထိုနောက် လည်ပင်းမှာ၊ ထိုနောက် ဦးခေါင်းအတွင်း ဦးနှောက်အတွင်းမှာ၊ ပူမှု၊ အေးမှု၊ ကိုက်မှု၊ ခဲမှု အစရှိသော ဒုက္ခဝေဒနာ စုကို ဖော်၍ကြည့်၊ ရင်တွင်း၊ အဆုတ်တွင်း၊ အသည်းတွင်း၊ နှလုံးတွင်း၊ ဝမ်းတွင်း၊ အအူတွင်း၊ ခါးတွင်း၊ ပေါင်တွင်း၊ တလျှောက်တို့မှာ ဒုက္ခဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်ပုံကို ကြံဖန်၍ကြည့်။

ထိုထိုနေရာ၌ ကြည့်သောအခါ ရုပ်တရားနှင့် မထွေးရ အောင်ဒုက္ခဝေဒနာကို အသီးအခြား မိအောင်ဖမ်း၊ ဥပါဒိစ္စန်း ကိုမိအောင်ဖမ်း၊ ဘင်္ဂစ္စန်းကို မိအောင်ဖမ်း။

တစ်ကိုယ်လုံး အတွင်းအပ အနှံ့အပြား ထုတ်ဖော်၍ ကြည့်သဖြင့် နေရာတိုင်းမှာ ဥပါဒိစ္စန်းဘင်္ဂစ္စန်းကို ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်သောအခါ ဒုက္ခဝေဒနာ၏ အနိစ္စအချက်သည် လက်ဝယ်တင်ထား ပတ္တမြားကဲ့သို့ ထင်ရှားစွာ ထင်မြင်၍နေလတ္တံ့။

ဒုက္ခဝေဒနာပြီး၏။
မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

သုခဝေဒနာ၌အနိစ္စရှုပုံ

သုခဝေဒနာကိုလည်း ထိုနည်းတူ လကျော်ခြေဖဝါးမှစ၍ တစ်ကိုယ်လုံး အနှံ့အပြား ဖော်၍ရှုလေ။ ဤသုခဝေဒနာမှာ သာ၍ အနိစ္စထင်နိုင်မှ သင့်လျော်သည်။ ဖော်နည်းမူကား ရှေးသုခဝေဒနာ၏ သဘာဝအခန်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အခန်းတို့မှာ ပြဆိုခဲ့ပြီ။ ဤလက္ခဏာရေးအရာ၌ကား ဥပါဒ်စွန်းကို အတပ်မြင်မှု ဘင်စွန်းကို အတပ်မြင်မှုသည် လိုရင်းပဓာန တည်း။ ဥပါဒ်စွန်း ဘင်စွန်းကို လှလှမမြင်နိုင်လျှင် နိစ္စသညာ၊ နိစ္စစိတ္တ၊ နိစ္စဒိဋ္ဌိဟူသော မိစ္ဆာတရားသုံးပါးမပျောက်၊ အနိစ္စဝိပဿနာဉာဏ် အလုပ်ကား ထိုမိစ္ဆာတရား သုံးပါးကို ပျောက်ကင်းအောင် လုပ်ရသော အလုပ်ပေတည်း။

မိမိ ရှုကြည့်ပွားများ အားထုတ်သော အနိစ္စဝိပဿနာဉာဏ် အချက်ကျ မကျ နေရာကျ မကျကို သိလိုသည်ရှိသော် နာသည်၊ ကျင်သည်၊ ပူသည်၊ အေးသည်၊ ညောင်းသည်၊ ညာသည်၊ ကိုက်သည်၊ ခဲသည်၊ ခံ၍ကောင်းသည်၊ မကောင်းသည်၊ ချမ်းသာသည်၊ မချမ်းသာသည်ဟု ကိုယ်မှာတွေ့ကြုံရာတို့၌ ငါနာသည်ဟု ထင်မှတ်သော မိစ္ဆာသညာ၊ ငါနာသည်ဟု သိသော မိစ္ဆာစိတ္တ၊ ငါနာသည်ဟု မြင်သော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဤမိစ္ဆာသုံးပါးတို့ နိစ္စအရိပ်အယောင် ထင်မြင်၍ နေချက်သည် မိမိသန္တာန်မှာ ပြယ်ပျောက်၏လော၊ မပြယ်ပျောက်၏လောဟု ဆင်ခြင် ၍စမ်းလေ။ မပြယ်ပျောက်လျှင် အနိစ္စဝိပဿနာဉာဏ် ကိစ္စမကုန်သေး၊ ပြယ်ပျောက်လျှင် ကိစ္စကုန်ပြီမှတ်။

သုခဝေဒနာပြီး၏။

သောမနဿဝေဒနာ၌ အနိစ္စရှုပုံ

သောမနဿဝေဒနာ၌ နှစ်သက်ဖွယ် ဝမ်းသာဖွယ်သော အဆင်း သဏ္ဍာန်မျိုးတို့ကို မျက်စိနှင့်မြင်သောအခါ ထိုအဆင်းသဏ္ဍာန်မျိုးတို့ သည် မျက်စိ၌လည်းကောင်း၊ စိတ်နှလုံး၌လည်းကောင်း နှစ်ဌာနတို့၌ တစ်ပြိုင်နက်တစ်ချက်တည်း ထိခိုက်ကုန်၏။ စိတ်နှလုံး၌ ထိခိုက်မှုဟူသော ဖဿကြောင့် နှလုံးသွေးအပြင်မှာ သောမနဿဝေဒနာတို့သည် တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ နှလုံးသွေးသည် သောမနဿဝေဒနာဖြစ်ပေါ်သောအခါ အထူးပြောင်လက်ရွန်းစိုလတ္တံ့၊ ထိုသူမျက်နှာမှာ ရှင်လန်း ပြုံးရယ်ရပ်ပေါ်၏။

ထိုတဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေသော စိတ်၏ရှင်ခြင်းဟူသော သောမနဿဓာတ်ကို ဉာဏ်ကိုလှလှ ဆုပ်ကိုင်မိအောင်ဖမ်း၍ ပေါ်စဟူသော ဥပါဒ်စွန်းကို လှလှမိအောင်ဖမ်း၍ရှု၊ ထိုအာရုံ၌ နှလုံး၌ ထိခိုက်မှု ပြယ်ပျောက်ပြန်လျှင် ထိုတဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်သော သောမနဿဝေဒနာ ဇောစုလည်း တဖြေးဖြေး ချုပ်ပျောက်သေဆုံး၍ ကုန်ပြန်၏။ နှလုံးသွေး မွဲခြောက်မြိ မွဲခြောက်ပြန်၏။ ထိုသူမျက်နှာ ပကတိအတိုင်း ရှိပြန်၏။ သောမနဿဇောအစဉ်တို့၏ အဆုံးတိုင် ချုပ်မှု သေပျောက်မှုဟူသော ဘင်စွန်းကို လှလှမြင်အောင် ရှုပါ။

တစ်ထိုင် တစ်ထိုင်တွင် အခါများစွာ ထိုအာရုံကို ကြည့်မြင်၍ အခါများစွာ ပြုံးမှုရယ်မှုတို့၌ နှလုံးအိမ်တွင်း နှလုံးသွေးတွင်းမှာ သောမနဿဇောတို့၏ အခါများစွာ ဖြစ်ပေါ်မှု အခါများစွာ ချုပ်ပျောက် သေဆုံးမှုတို့ကို ကြိဖန်ဖော်ထုတ်ကိန်းတွေ့လုပ်၍ ရှုလေ၊ အခါခါ ဖြစ်ပေါ်သော ဥပါဒ်စွန်းတွေ အခါခါချုပ်ပျောက်သေဆုံးသော ဘင်စွန်း တွေ့နာမ်၏ မရဏမှုတွေကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် လှလှထင်မြင်စေရမည်။

မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

ဥပါဒ်စွန်း ဘင်စွန်းတွေကို လှလှထင်မြင်နိုင်မှ နိစ္စသည်၊ နိစ္စစိတ္တ၊ နိစ္စဒိဋ္ဌိဟူသော မိစ္ဆာဓမ္မသုံးပါး ပျောက်ကွယ်မည်။ မိမိစိတ်မှာ ထိုမိစ္ဆာ ဓမ္မသုံးပါး လှလှပျောက်ကွယ်မှ အနိစ္စ ဘာဝနာကိစ္စကုန်မည်။

နှစ်သက်ဖွယ် ဝမ်းမြောက်ဖွယ်သော အသံစကားတို့ကို ကြား၍ ဝမ်းမြောက်ရာ ဝမ်းသာရာ စိတ်ရွှင်ရာတို့၌လည်းကောင်း၊ စိတ်ရွှင်ဖွယ်သော အနံ့ကိုနံ၍ စိတ်ရွှင်ရာတို့၌လည်းကောင်း၊ မိမိ နှစ်ခြိုက်သောအရသာကို စားသုံးရ၍ စိတ်ရွှင်ရာတို့၌လည်း ကောင်း၊ ကိုယ်အင်္ဂါတွင် အကောင်းတွေ့ရ၍ စိတ်ရွှင်ရာတို့၌ လည်းကောင်း၊ မိမိအလိုရှိရာ အာရုံဝတ္ထု အမှုအရေးတို့ကို ကြံဖန် တွေးတော၍ စိတ်ရွှင်ရာတို့၌လည်းကောင်း၊ ဤနည်းတူသိလေ။

သောမနဿဝေဒနာပြီး၏။

ဒေါမနဿဝေဒနာ၌အနိစ္စရှုပုံ

စိတ်နှလုံး မသာယာဖွယ်သော အာရုံကိုမြင်၍ စိတ်နှလုံးမသာခြင်း၊ မျက်နှာမသာခြင်း ဖြစ်ကြရာတို့၌လည်း နှလုံးသွေးအပြင်မှာ မည်းညစ် စွာသော ဒေါမနဿဝေဒနာတွေ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်မှု၊ ထိုအာရုံပြယ် ပျောက်ပြန်လျှင် ထိုဇောတွေ သေပျောက် ချုပ်ဆုံးမှုတို့မှာလည်း သောမနဿဝေဒနာ၌ ပြဆိုခဲ့တိုင်း သိလေ။

ဒေါမနဿဝေဒနာပြီး၏။

ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ အနိစ္စရှုပုံ

ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ကား သောမနဿ ဒေါမနဿဝေဒနာတို့၌ကဲ့သို့ ဖဿအမှုလည်း မထင်ရှား၊ ဝေဒနာအမှုလည်း မထင်ရှား၊ အာရုံကို မိခင်ဧရာဝတီ

မြင်လိုက်ကြားလိုက် သိလိုက်သော စိတ်ဝိညာဏ်မှုကား ထင်ရှားသည်သာ များ၏။ ထိုကြောင့် ခြောက်ဒွါရတို့၌ မြင်မှန်းသိရာ ကြားမှန်းသိရာ နံမှန်းသိရာ အရသာမှန်းသိရာ ကိုယ်အင်္ဂါတွင် ထိပါးမှန်းသိရာ စိတ်ထဲတွင် ထင်မှန်း ထိမှန်းသိရာတို့၌ ထိုထိုအာရုံနှင့် ထိုထိုစိတ်ကို အမိဖမ်း၍ ထိုစိတ်၌ယှဉ်သော ဥပေက္ခာဝေဒနာ၏ ဥပါဒိစ္စန်း ဘင်္ဂစ္စန်းကို မြင်အောင်ရှုလေ။

ဝေဒနာငါးပါးတွင် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တစ်ပါးဖြစ်ပေါ်လျှင် တစ်ပါးချုပ်ကွယ်မြဲ ဓမ္မတာတည်း။ ဝေဒနာနှစ်ပါး ပြိုင်၍ ဖြစ်သည်မရှိ။ ထိုကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဥပေက္ခာမှတစ်ပါးသော ဝေဒနာစု ဖြစ်ပေါ်သောအခါတို့၌ ဥပေက္ခာဝေဒနာ ချုပ်ပျောက် သေသုံးမှု အနိစ္စအချက်ကို အနုမာနအားဖြင့် ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌကဲ့သို့ ထင်မြင်အောင် ရှုလေ။

ဥပေက္ခာဝေဒနာပြီး၏။

အနိစ္စထင်မှ ဒုက္ခထင်နိုင်ပုံ

ဤဝေဒနာ ၅-ပါးတို့၏ အနိစ္စလက္ခဏာကို ကောင်းကောင်းကြီး ထင်မြင်အောင် နှစ်ရှည်လများ စွဲမြဲ၍ရှုရာ၏။ အနိစ္စအချက်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ထင်မြင်နိုင်သည်ရှိသော် ဒုက္ခကိုလည်း ထင်မြင် နိုင်တော့သည်။ အနတ္တကိုလည်း ထင်မြင်နိုင်တော့သည်။ အနိစ္စကို ကောင်းကောင်းကြီး မထင်မြင်နိုင်လျှင် ဒုက္ခကိုလည်း ကောင်းကောင်း မထင်နိုင်။ အနတ္တကိုလည်း ကောင်းကောင်းမထင်နိုင်။

အဘယ်သို့လျှင် အနိစ္စကို ထင်မြင်နိုင်သည်ရှိသော် ဒုက္ခကိုလည်း ထင်မြင် နိုင်လေသနည်းဟူမူကား-လောက၌ သစ်ပင်ကို တက်သော မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

သူသည် ကျိုးမည့်သစ်ကိုင်းကိုမြင်လျှင် ကျ၍သေမည့် ဒုက္ခကိုအပြီး မြင်လေသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကြိမ်နွယ် ကြိုးလွန်တို့ဖြင့် ချည်တပ်၍ ထားသော ကျောင်းအိမ် ထုပ်လျှောက် နံရံစသည်ကို တက်သောသူသည် ဆွဲမိနင်းမိလျှင် ပြုတ်မည် ပြတ်မည်ကိုမြင်လျှင် ကျ၍သေမည် ကျိုးမည် အနာအကျင်ဒုက္ခဖြစ်မည်ကို အပြီးမြင်လေသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ လှည်း လှေ သင်္ဘောကို စီး၍သွားရာ၌ လှည်းပျက်မည် လှေပျက်မည် သင်္ဘော ပျက်မည်ကို မြင်လျှင် ဒုက္ခကြီးတွေမည်ကို အပြီးမြင်လေသကဲ့သို့လည်း ကောင်း၊ ထိုအတူ လူ့ချမ်းသာဆိုရသော သုခဝေဒနာ၊ သောမနဿ ဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာတို့၏ ခဏခြင်း ပျက်ဆုံးနိုင်သော အနိစ္စ အချက်ကို ကောင်းကောင်းကြီးမြင်လျှင် အပါယ်ကျမှု ဒုက္ခခဏခြင်းစပ်၍ နေသော ထိုဝေဒနာတို့၏ ဒုက္ခအချက်ကို အပြီးမြင်လေရာ၏။ လူ့ပြည်မှအပါယ်သို့ ကျရောက်သမျှသည် ထိုလူ့ချမ်းသာဆိုရသော ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စ ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် ကျရောက်မှု ဧကန်မှန်၏။

ထန်းတက်သမားဥပမာ။ ။ ထန်းတောကြီး၌ ထန်းတက်သောထန်း သမားယောက်ျားသည် ညဉ့်အခါ၌ ထန်းရေကို ခိုး၍ချသောသူတို့ကို ကျ၍ သေစေခြင်းငှာ ထန်းပင်ပေါ်၌ ဆွဲမိ ကိုင်မိ နင်းမိလျှင် ပြုတ်အောင် ပြတ်အောင် ပြုလုပ်၍ ထားလေ၏။ ညဉ့်အခါ၌ တက်သောသူသည် ဆွဲမိ ကိုင်မိ နင်းမိလေ၍ ပြုတ်ပြတ်၍ ကျ၍ သေဆုံးလေ၏။ ဤဥပမာကို လူ့ဘုံနှင့် ထန်းတောကြီးတူ၏။ လူ့ကာမဂုဏ်နှင့် ထန်းရေအိုးတူ၏။ ပြုတ်၍ပြတ်၍ ကျလေအောင် ပြုလုပ်၍ထားသောဝတ္ထုစုနှင့် လူ့ချမ်းသာခေါ်သော ဝေဒနာတူ၏။ ထန်းပင်မှကျ၍ တွေ့ကြုံရသော ဒုက္ခနှင့် လူ့ပြည်မှ အပါယ်သို့ကျ၍ မိခင်ဧရာဝတီ

တွေ့ကြုံရသော ဒုက္ခစုတူ၏။ အဝိဇ္ဇာတရားသည် ထန်းသမားနှင့်တူ၏။

ထိုကြောင့် အဝိဇ္ဇာထန်းသမားသည် သတ္တဝါတို့ကို အပါယ်ဒုက္ခသို့ ကျလေအောင် လူ့ချမ်းသာဟူသော အနိစ္စဝေဒနာနှင့် ထောင်လေ၏။ နတ်ချမ်းသာဟူသော အနိစ္စဝေဒနာနှင့်ထောင်မှု ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာဟူသော အနိစ္စဝေဒနာနှင့်ထောင်မှုတို့၌လည်း ထိုနည်းတူသိလေ။ လောက၌ နင်းမိ တက်မိ ထိမိ ကိုင်မိ ဆွဲမိလျှင် ပြုတ်၍ပြုတ်၍ကျ၍ သေလေအောင် ထောင်ကြသော အမှုစုကို ဥပမာပြု၍ အနိစ္စဓမ္မ၏ ဒုက္ခအချက်ကို ထင်မြင်လေ။

ဤဥပမာတို့ဖြင့် လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာကိုရ၍နေ ကြကုန်သော လူ နတ် ဗြဟ္မာတို့အား ပဋိသန္ဓေစိတ်၏ ဘင်ခဏမှစ၍ သုခ၊ သောမနဿ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာတို့၏ ဘင်ခဏတိုင်း ဘင်ခဏတိုင်း အပါယ်ကျပေါက် အပါယ်တံခါး ဟင်းခနဲဟင်းခနဲ ပွင့်၍ပွင့်၍ အမြဲပါရှိ၍ နေသည်ကို အပါယ်သို့ အသက်ဦးခေါင်း ညိတ်ခနဲ ညိတ်ခနဲ တိမ်စောင်းမှု အမြဲပါရှိ၍ နေသည်ကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်ရာ၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာ ဆိုရသော ထိုဝေဒနာတို့၏ အလိုသော် ထိုဘင်ခဏတို့မှာပင် စုတေခွင့် ဆိုက်သည်ချည်းသာတည်း။ တစ်ပါးသော အာယုသင်္ခါရဓမ္မ စုတွယ်လျက် ရှိသေးသောကြောင့်သာလျှင် မစုတေဘဲ သောင်တက်၍တက်၍ နလံထူ၍ထူ၍ လာနိုင်ပြန်လေ သတည်း။ ထိုကြောင့်ထိုဝေဒနာတို့၏ အလိုသော် တစ်ထိုင်တွင်းမှာပင် အပါယ်ကျပေါက် အပါယ်တံခါး အကြိမ်တစ်ရာ တစ်ထောင်မက ဟင်းကနဲ ဟင်းကနဲ မစဲပွင့်၍ နေသည်ကို သိအပ်၏။

အသက်ဟောင်းနှင့်အသက်သစ်။ ။ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌လည်း လူ

ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့

ချမ်းသာခေါ်သော ထိုဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စအချက် လျင်မြန်လှသည့် အတွက်ကြောင့် အသက်မွေးမှု ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ကြပ်တည်း ကျဉ်း ကြပ်၍ နေကြ၏။ အသက်မွေးမှု ဆိုသည်ကား အသက်ဟောင်းစု အချုပ်အချုပ်တွင် မချုပ်မီတင်ကူး၍ အသက်အသစ် အလျဉ်ဆက် မှုပေတည်း။ အသက်ဟောင်းအချုပ်တွင် ဘဝပြောင်းမြဲ ဓမ္မတာတည်း။ အသက်ဟောင်းမည်သည် တစ်ထိုင်တွင်းမှာ အခါတစ်ထောင်မက ချုပ်၏။ အသက်ဟောင်း အချုပ်အချုပ်တွင် အစာအာဟာရ ဟူသော အာယုသင်္ခါရဓမ္မ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှာ အခံရှိ၍ရှိ၍ နေခဲ့ပါလျှင်အသက် အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်ကာ ဖြစ်ပေါ်ကာ အသက်အလျဉ် ဆက်၍လာ၏။ ထိုသို့ အသက်အလျဉ် ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်ပေါ်၍ နေလေအောင် အာယုသင်္ခါရဝတ္ထုကို မပြတ်တင်ကူး၍တင်ကူး၍ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်း၌ သွင်းမှုမျိုးကို အသက်မွေးမှုဆိုသတည်း။

အသက်သစ်က ဖြစ်ပွားအောင် ကျေးဇူးပြုတတ်သောကြောင့် အာယု သင်္ခါရဓမ္မဟု ဆိုအပ်သော ထိုအစာထမင်းသည် ဝမ်းတွင်းသို့ မျိုပြီးသော နောက် မိမိလည်း အနိစ္စဓမ္မဖြစ်၍ ဝမ်းတွင်းမှမကြာမီ ကုန်ဆုံး ချုပ်ပျောက် လေ၏။ တစ်နပ်စာထမင်းမှ ဖြစ်ပွားသော အသက်အလျဉ်သည် ထိုတစ်နပ်စာထမင်း ကုန်ဆုံးလျှင် ကုန်ဆုံးသော ပျောက်မြဲဓမ္မတာ ပေတည်း။ ထိုကြောင့် တစ်နေ့ တစ်နေ့တွင် နေ့စဉ်အတိုင်း အသက် ဟောင်း အသက်သစ် ပြောင်းလဲမှု အမြဲဖြစ်၍နေ၏။ အာဟာရအတွက်နှင့် နေ့စဉ်အတိုင်း သေကိန်း သေပေါက် ဆိုက်ရောက်၏။ အပါယ်ကျ ဒုက္ခပေါက် နေ့တိုင်း ဆိုက်ရောက်၏။ အပါယ်တံခါး နေ့တိုင်း ဟင်းလင်း

ပွင့်လျက် ပွင့်လျက်နေ၏။ လောက၌ အသက်မွေးမှုကြီးကျယ်ပုံ ကြပ်
တည်းပုံကို မြင်ပါလျှင် ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စမှု ဒုက္ခမှု အလွန်ကြပ်တည်း
သည်ကို မြင်လတ္တံ့။

ဤကား လူ့ချမ်းသာဟု ဆိုအပ်သော အနိစ္စဝေဒနာတို့၏
မိမိကိုယ်ခန္ဓာ ဖြစ်၍နေသည့် အတွက်ကြောင့် အသက်မွေးမှု
ဒုက္ခနှင့်သတ္တဝါအများ ပင်ပန်း၍ နေကြပုံကို ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌ တွေ
မြင်ရသဖြင့် လူ့ချမ်းသာ ခေါ်ကြသော သုခသောမနဿ ဥပေက္ခာ
ဝေဒနာစုသည် လူ့ချမ်းသာမဟုတ်။ လူ့ဒုက္ခ လူ့ဆင်းရဲ လူ့ငရဲ
မီးစုသာအမှန် ဖြစ်သည်ကို ပြဆိုချက်တည်း။

ထိုမှတစ်ပါး လူ့ချမ်းသာခေါ်ကြသော ထိုဝေဒနာစုသည် အနိစ္စဓမ္မမျိုး
ဝိပရိဏာမဓမ္မမျိုး စင်စစ်ဖြစ်၍ တစ်ထိုင်တွင်းမှာပင် ဆိုက်တိုက်လာသော
ထိုထိုအကြောင်း အားလျော်စွာ သုခဒုက္ခ အခါတစ်ရာ တစ်ထောင်မက
ပြောင်းလဲနိုင်၏။ အပြီးတိုင် သေဆုံးလောက်အောင် အကြောင်းအခွင့်
ဆိုက်တိုက်လာလျှင် ခဏခြင်း ခန္ဓာကိုယ်ပါ သေဆုံးနိုင်၏။ ထိုကြောင့်
မိမိကိုယ်ခန္ဓာမှာ လူ့ချမ်းသာခေါ်ကြသော သုခဝေဒနာ ချုပ်ပျောက်
သေဆုံး၍ သွားမည်ကို ကြောက်လန့်စိုးရိမ်မှု၊ မခံသာသော ဒုက္ခဝေဒနာ
ဖြစ်ပေါ်၍လာမည်ကို ကြောက်လန့်စိုးရိမ်မှု၊ အဇ္ဈတ္တဘေး ဗဟိဒ္ဓဘေးတို့နှင့်
တွေ့ကြုံရမည်ကို ကြောက်လန့် စိုးရိမ်မှုတို့သည် ဤသတ္တဝါတို့မှာ
အမြဲရှိ၍ နေကြရကုန်၏။ မကြာမကြာလည်း တွေ့ကြုံကြရကုန်၏။
ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည်လည်း ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စလက္ခဏာမှ ထွက်သော
ဒုက္ခစုသည် အလွန်များလေသေး၏။ အနမတဂ္ဂ ဘဝသံသရာနှင့်
စကြဝဠာအနန္တ သတ္တဝါအနန္တ အန့်အပြား မြင်အောင်ကြည့်လေ။

ဤတွင်ရွှေကား ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စအချက်ကို ကောင်း
မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

ကောင်းကြီး မြင်နိုင်ပါလျှင် ဝေဒနာတို့၏ ဒုက္ခအချက်ကိုလည်း
မြင်နိုင်ရာ၌ အမြက်ပြဆိုချက်တည်း။

အနိစ္စထင်မှ အနတ္တထင်နိုင်ပုံ

ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စအချက်ကို ကောင်းကောင်း မြင်သည်ရှိသော်
အနတ္တကိုလည်း မြင်နိုင်တော့သည်ဟူရာ၌ မြင်နိုင်ပုံကား-ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊
ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမဟူသည် တစ်ဘဝမှာ တစ်ယောက်
သာတည်း၊ တစ်ဘဝအဖြစ်လည်း တစ်ခါဖြစ်သည်၊ အသေလည်း တစ်ခါ
သေသည်၊ အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေစဉ်အခါ၌ တစ်ခါသာ ဖြစ်သည်၊
ပဋိသန္ဓေနေပြီးနောက် ထိုဘဝတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ် အသစ်အသစ် အခါခါဖြစ်
သည်ဟူ၍ စွဲလမ်းမှုမရှိ၊ အသေလည်း ဘဝအသစ်ပြောင်းရွှေ့ရန်
စုတိကမ္မဇရပ် ချုပ်သောအခါ၌ တစ်ခါသာ သေရသည်၊ စုတိကမ္မဇရပ်
မချုပ်မီ ထိုဘဝ၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ် အခါခါ သေသည်ဟူ၍ စွဲလမ်းမှုမရှိ။

ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ သဿတဒိဋ္ဌိ။ ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အထည်ခံ အမာခံ
အနှစ်သာရကို အတ္တဟူ၍ စွဲလန်း
သည်၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်ဘဝတွင် တစ်ခါဖြစ် တစ်ခါသေသာ ရှိသကဲ့သို့
ထိုအတ္တလည်း တစ်ဘဝတွင် တစ်ခါဖြစ် တစ်ခါသေသာ ရှိသည်ဟုစွဲ
လန်းသည်၊ ဤတစ်ခါဖြစ် တစ်ခါသေရှိ၏ဟု စွဲလန်းမှုကား ဥစ္ဆေဒ
ဒိဋ္ဌိမျိုးတည်း။

သဿတဒိဋ္ဌိမျိုးကား အတ္တဟူ၍ အနုမတဂ္ဂ သံသရာ၌ အစဉ်
ထာဝရမြဲ၏၊ ထိုထိုဘဝတို့၌ ကိုယ်ခန္ဓာသည်သာ အသစ် အသစ်ဖြစ်သည်
ဟူ၍ ရှိသည်၊ တစ်ဘဝတွင် တစ်ခါတစ်ခါ သေသည်ဟူ၍ ရှိသည်၊

မိခင်ဧရာဝတီ

အတ္တမူကာ: အသစ်အသစ် ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း မရှိ၊ သေသည် ဟူ၍လည်း မရှိ၊ ကိုယ်ခန္ဓာသေပျောက် ပျက်ဆုံးလျှင် တစ်ဘုံ တစ်ဘဝ ပြောင်း၍ ကံချထားရာ ကိုယ်ခန္ဓာအသစ်နှင့် နေပြန်သည်ဟူ၍ စွဲလန်း၏။

အသက်ဇီဝ ဆိုသည်ကား ထိုအတ္တ၏ အမာခံ အထည်ခံဟု စွဲလန်း ၏။ တစ်ဘဝလျှင် တစ်သက်၊ တစ်ဘဝလျှင် တစ်သက်ဟု ယူသည်ကား ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိတည်း။ ပဋိသန္ဓေအခါ၌ တစ်ကြိမ် အသစ်ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက် မသေမိအကြား၌ ထိုအသက် ပျက်သည် ချုပ်သည် သေသည်ဟူ၍ မရှိပြီ။ စုတိကမ္မဇရုပ်ချုပ်မှပင် ထိုအသက် ပျက်မှု ချုပ်မှု သေမှုရှိတော့ သည်ဟု ယူသည်ကား ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိတည်း။

အတ္တသည် အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ အစဉ်ထာဝရ မြဲသကဲ့သို့ ဇီဝလည်း အစဉ်ထာဝရ မြဲ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခု ပျက်စီးပြန်လျှင် ထိုကိုယ်ခန္ဓာမှ ထွက်သွားလေ၍ ကိုယ်ခန္ဓာအသစ်နှင့် နေပြန်၏ဟူ၍ ယူသည်ကား သဿတဒိဋ္ဌိတည်း။ ။

ဝေဒနာသည် အတ္တဇီဝမဟုတ်။ ။ လောကဝေါဟာရမှာ

အသက် တမ်း ဟူ၍

လူတို့၌လည်းကောင်း၊ နတ်တို့လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာတို့၌လည်းကောင်း ရှိ၏။ ထိုတမ်းစုသည် တစ်ဘဝ တစ်ဘဝနှင့် တစ်ခု တစ်ခုသော ဇီဝ၏ အပိုင်းအခြားတည်းဟု ထင်မှတ်၏။ သင်သည် အသက်မည်မျှ ရှိပြီးနည်းဟု မေးကြရာ ငါးနှစ်ရှိပြီ ဆယ်နှစ်ရှိပြီ စသည်ဖြင့် ပြောရိုး ဆိုရိုးရှိရာ၌ အသက်ဇီဝသည် ထာဝရအမြဲ တည်၍နေသည်ကား ငါးနှစ်ရှိပြီ ဆယ်နှစ်ရှိပြီဟု စွဲလန်းခြင်းနှင့်တကွ ပြောဆိုကြသော မိစ္ဆာစကားမျိုးပင်တည်း။

အနတ္တဒီပနီ

ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နတရားမျိုး ဖြစ်ခဲ့၍ ထိုထိုအာရုံတို့ ထိခိုက် ဆိုက်တိုက်မှုကို အစွဲပြု၍ တစ်ထိုင်တွင်းမှာပင် ဝေဒနာတို့၏ အခါခါအသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်မှု အခါခါချုပ်ပျောက် သေဆုံးမှုဟူသော အနိစ္စလက္ခဏာကို ကောင်းစွာမြင်သောအခါ၌ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ အတ္တ၊ ဇီဝတို့ကား တစ်လမ်း၊ ဝေဒနာကားတစ်လမ်းနေကြမှု၊ ထင်ရှားပေ၏။ ဝေဒနာသည် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်၊ ဝေဒနာသည် သတ္တဝါမဟုတ်၊ ဝေဒနာသည် ငါမဟုတ်၊ ဝေဒနာသည် သူမဟုတ်၊ ဝေဒနာသည် မိန်းမမဟုတ်၊ ယောက်ျားမဟုတ်၊ ဝေဒနာသည် အတ္တလည်းမဟုတ်၊ ဇီဝလည်းမဟုတ်၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အတ္တဇီဝ မည်သည် တစ်ထိုင်တွင်းမှာပင် အခါခါ အသစ်အသစ် ဖြစ်သည် အခါခါ သေဆုံးသည်ဟူ၍ မရှိ။ ဝေဒနာသည်ကား တစ်ထိုင်တွင်းမှာပင် အခါခါ အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်သည် အခါခါ သေဆုံးသည်ဟူ၍ အထင်အရှား သိမြင်နိုင်၏။ ဝေဒနာတို့၌ စွဲလမ်းသော နိစ္စသညာ၊ အတ္တသညာ ကွယ်ပျောက်၏။

ဤကား ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စအချက်ကို ကောင်းကောင်း ကြီး ထင်မြင်နိုင်ပါလျှင် ဝေဒနာတို့၏ အနတ္တအချက်ကိုလည်း ထင်နိုင်တော့သည်ဟူသော စကား၏ ယုတ္တိကို ပြဆိုချက်တည်း။ ထို့ကြောင့် လက္ခဏာရေး သုံးပါးတို့တွင် ဤအနိစ္စလက္ခဏာ သည် ကောင်းကောင်းကြီး ထင်မြင်နိုင်အောင် လိုလှ၏။
 အနိစ္စလက္ခဏာ ထင်မြင်နိုင်ရန် လိုအပ်လှကြောင်း ပြဆိုချက် ပြီး၏။
 အနိစ္စပရိညာ အစီအရင် ပြီး၏။

ဒုက္ခပရိညာ

ပုညာကြိယာသင်္ခါရဒုက္ခနိပိစကံပုံ

ဒုက္ခပရိညာ အစီအရင်ကို ပြဆိုပေအံ့။ ဝေဒနာငါးပါးတို့တွင် ဒုက္ခဝေဒနာ ဒေါမနဿဝေဒနာတို့၏ ဒုက္ခအဖြစ်သည်ကား အလွန် ထင်ရှား၏။ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည် မိမိတို့ ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ထိုဒုက္ခ ဝေဒနာနှစ်ပါး ဖြစ်ပေါ်၍လာမည်ကို အလွန်ကြောက်လန့်ကြ၏။ တိရစ္ဆာန်သတ္တဝါတို့ပင်လျှင် ထိုဒုက္ခနှစ်ပါးတို့နှင့် တွေ့ကြုံရမည်ကို ကြောက်လန့်ကြကုန်၏။ အလွန်အေးမှုနှင့်တွေ့မည်ကို ကြောက်လန့် ကြကုန်၏။ အလွန်ပူမှုနှင့်တွေ့မည်ကို ကြောက်လန့်ကြကုန်၏။ ရန်သူတစ်ပါးနှင့် တွေ့မည်ကို ကြောက်လန့်ကြကုန်၏။ လက်နက် လေးမြား တုတ် ဓား လှံတံ သန သစ်ချွန် အုတ်ကျောက် စသည်တို့နှင့် ထိခိုက်မည်ကို ကြောက်လန့်ကြကုန်၏။ ။ ။အပါယ်ဘေး ငရဲဘေး ပြိတ္တာဘေး အသုရကာယ်ဘေး ဆိုသည်လည်း ထိုဒုက္ခနှစ်ပါးကို ဆိုသတည်း။

ထိုဝေဒနာနှစ်ပါးကို အလွန်မြမြ ထက်လှစွာသော ငြောင့်တွေအနေ မြားတွေအနေ ထင်မြင်အောင် ရှုရမည်ဟု ဟောတော်မူ၏။ အလွန်ထက် သော သန သစ်ချွန်ငြောင့်မျိုး အဆိပ်စဉ်းသွားတပ်သော မြားမျိုး တို့မည်သည် ကိုယ်အင်္ဂါ၌ စူးဝင်သောအခါ အလွန်ကြပ်တည်းစွာ ကျင် နာ၏။ နတ်၍ ပယ်ရှား၍ ပစ်ခြင်းငှာ အလွန်ခဲယဉ်း၏။ ထိုအတူ ကိုယ်အင်္ဂါတွင်းမှာ အဇ္ဈတ္တဘေး ဗဟိဒ္ဓဘေး ထိပါးမှုနှင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော နာမှု ကျင်မှု ကိုက်မှု ခဲမှု ပူလောင်မှု အစရှိသော ကာယိကဒုက္ခဝေဒနာ သားသွီးသေဆုံးခြင်း စသည်တို့ကြောင့် စိတ်နှလုံးတွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လာ သော ဒေါမနဿဝေဒနာ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်သော ဒုက္ခတို့သည် ပြင်းထန်စွာ နိပိစကံကုန်၏။ နှုတ်ခြင်း ပယ်ခြင်းငှာ အလွန်ခဲယဉ်းကုန်

မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

၏။ ကိုယ်သန္တာန် စိတ်သန္တာန်မှာ ဒိဋ္ဌမြင်အောင် ထုတ်ဖော် လုပ်ကြံ၍ ရှုလေ။

လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာဟူ၍ ဆိုရသော သုခဝေဒနာ၊ သောမနဿဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာ ဟူသော သုံးပါးသော ဝေဒနာ တို့တွင် သုခဝေဒနာ၊ သောမနဿဝေဒနာနှစ်ပါးတို့၌ ဒုက္ခလက္ခဏာ ဆိုသည်ကား သင်္ခါရဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမဒုက္ခနှစ်ပါးတည်း။ ထိုကြောင့် သုခဝေဒနာမှာ သင်္ခါရ ဒုက္ခသဘော ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခသဘောကို ထင်မြင်အောင် ရှုရမည်။ သောမနဿဝေဒနာမှာလည်း သင်္ခါရ ဒုက္ခသဘော ဝိပရိဏာမဒုက္ခသဘောကို ထင်မြင်အောင် ရှုရမည်။

သင်္ခါရဒုက္ခဥပမာ။ ။ သင်္ခါရ ဒုက္ခသဘော ဆိုသည်ကား -

ကူလီလုပ်မှရနိုင်သော ငွေဒင်္ဂါးသည် ထိုငွေဒင်္ဂါးကို အလိုရှိကြသော သူတို့ကို ကူလီလုပ်မှုဟူသော သင်္ခါရ ဒုက္ခဖြင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း၏။ ထိုကြောင့် ထိုငွေဒင်္ဂါးသည် သင်္ခါရ ဒုက္ခသဘောရှိ၏။ ကြောက်လန့်ဖွယ် ဖြစ်၏။ အကြင်မျှလောက်သော နှစ်ကာလပတ်လုံး ထိုငွေဒင်္ဂါးကို တွယ်တာသော တဏှာသည် ထိုသူတို့အားရှိ၏။ ထိုမျှလောက်သော နှစ်ကာလပတ်လုံး ထိုသူတို့ကို ငွေဒင်္ဂါးသည် ကူလီဘဝက မလွတ်နိုင်အောင်ပြု၍ ကူလီအလုပ်ဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခဖြင့် အမြဲနှိပ်စက် ညှဉ်းပန်း၏။ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော ဒုက္ခငွေဒင်္ဂါးစင်စစ်တည်း။

လှေထိုးမှရနိုင်သော ငွေဒင်္ဂါးသည် မိမိကို သာယာသောသူတို့ကို လှေထိုးမှုဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခဖြင့် အမြဲနှိပ်စက်၏။ ကြောက်မက် ဖွယ်သော ငွေဒင်္ဂါးသာတည်း။ လွှဲတိုက်မှ ရနိုင်သော ငွေဒင်္ဂါးသည်

သစ်ခုတ်မှ ရနိုင်သော ငွေဒင်္ဂါးသည် အစရှိသည်ဖြင့် ဆိုလေ။

ဤဥပမာတို့နှင့်အတူ တစ်ခု တစ်ခုသော လူ့ဘဝ လူ့ချမ်းသာသည် ရှေးရှေးဘဝတို့၌ ဒါနပြုမှု သီလစောင့်ထိန်းမှု အစရှိသော ပုညကြိယာ ဝတ္ထုတို့ကို တင်ကူး၍ ပြုနိုင်မှ ရနိုင်၏။ စိတ်အလိုဆန္ဒ သက်သက်နှင့် ရနိုင်သည် မဟုတ်။ နတ်သိကြား ဖန်ဆင်း၍ ပေးမှုနှင့်ရနိုင်သည် မဟုတ်။ ထိုကြောင့် ထိုလူ့ချမ်းသာသည် အလိုရှိသောသူကို ဒါနပြုမှုဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခဖြင့် အမြဲနှိပ်စက်၏။ သီလစောင့်ထိန်းမှုဟူသော သင်္ခါရ ဒုက္ခဖြင့် အမြဲနှိပ်စက်၏။ ကြွင်းသော ကုသိုလ်ပုညကြိယာ သင်္ခါရ ဒုက္ခတို့ဖြင့် အမြဲနှိပ်စက်၏။ ထိုနည်းတူ ထိုလူ့ချမ်းသာသည် အလိုရှိသော သူကို ရသေ့အလုပ်ဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခဖြင့်လည်း နှိပ်စက်၏။ ရဟန်းအလုပ်ဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခဖြင့်လည်း နှိပ်စက်၏။

ကုသိုလ်ကိုဒုက္ခဟူ၍မဆိုသင့်။ ။ ဤအရာ၌ ဒါနသီလ အစရှိ သော ကုသိုလ်ပုညကြိယာမှ မျိုး ရသေ့အလုပ် ရဟန်းအလုပ် ဟူသော သီလကုသိုလ်မှု ဘာဝနာ ကုသိုလ်မှုတို့ကို အဘယ်ကြောင့် ဒုက္ခဟူ၍ ဆိုပါသနည်း။ ဘယဋ္ဌေန ဒုက္ခံ-ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အမှုသည် သာလျှင် ဒုက္ခမည်ရာ၏။ ထိုကုသိုလ်မှုတို့သည်ကား အလွန် ကောင်း မြတ်သော မင်္ဂလာမှု ကျက်သရေမှုတို့ပေတည်း။ ထိုကြောင့် ထိုကုသိုလ်မှု တို့ကိုဒုက္ခဟူ၍မဆိုသင့်။ ။ (စောဒနာ)

အနတ္တဒီပနီ

ကုသိုလ်ကို ဒုက္ခဟူ၍ဆိုသင့်ကြောင်း။ ။ ထိုကုသိုလ်မှုတို့သည်
ကြောက်မက်ဖွယ်

အလွန်ကောင်းသော အမှုတို့သာတည်း။ ထိုအမှုတို့တွင် ရသေ့ပြုမှု ရဟန်း
ပြုမှုသည် ဧကန်ကြောက်မက် ဖွယ် ကောင်းလှ၏။ လူအများပင်ပြု
ရမည်ကို ကြောက်ကြ၏။ လူတစ်ထောင်တွင် တစ်ယောက်ကျမျှ ပြုပုံ
သူမရှိကြ၊ တစ်သောင်းတွင် တစ်ယောက်ကျမျှ ပြုပုံသူ မရှိကြ၊ အကယ်၍
သာယာဖွယ်သောအမှု ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ဤလူအပေါင်းတို့သည် ရသေ့ရဟန်း
ချည်း ဖြစ်၍ကုန်ကြလတ္တံ့။

သီလမှု ဘာဝနာမှုသည်လည်း ဧကန်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်း
သော အမှုစုသာတည်း။ အကယ်၍ သာယာဖွယ်သောအမှု ဖြစ်ခဲ့အံ့၊
ဤလူအပေါင်းတို့သည် သီလကိုခင်မင်ကြသော သူတို့ချည်း ဖြစ်ကုန်
လတ္တံ့။ ဘာဝနာကို ခင်မင်ကြသော သူတို့ချည်း ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုသို့ကား
မဟုတ်၊ တစ်ခုသော သိက္ခာပုဒ်ကိုပင် အသက်ထက်ဆုံး အမြဲအစွဲ
ထိန်းရမည်ဆိုလျှင် ဝန်မခံပုံကြ၊ တစ်ခုသော ဘာဝနာကို အမြဲအစွဲ
ပွားများရမည်ဆိုလျှင် ဝန်မခံပုံကြ၊ ထိုကြောင့် ထိုသီလမှု ဘာဝနာမှုစု
သည်လည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော အမှုစုပင်ဖြစ်၍ ဘယဋ္ဌေဓန
ဒုက္ခစင်စစ် ဖြစ်သတည်း။

မနေသာ၍ ပြုကြသမျှသင်္ခါရဒုက္ခ။ ။ ကောင်းမြတ်သောမင်္ဂလာမှု

ကျက်သရေမှု ဆိုရသည်မှာ
မူကား ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသည်ဖြစ်၍ သူအများတို့ မပြုတဲ့
နိုင်အောင် ခဲယဉ်းလှသော ထိုအမှုစုကို တစ်ဦးတစ်ယောက် ထွက်၍
ပြုပေသည့်အတွက် ယခုဘဝ၌လည်း အချီးမွမ်း အပူဇော်ခံရ၏။ နောက်
မိခင်ဧရာဝတီ

နောက်ဘဝတို့၌လည်း သာယာဖွယ်ကောင်းသော ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ပေးနိုင်၏။ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် မင်္ဂလာမှု ကျက်သရေမှု ဆိုရလေသတည်း။

အကယ်၍ ထိုရသေ့လုပ်မှု ရဟန်းလုပ်မှု သီလစောင့်ထိန်းမှု ဘာဝနာ ပွားများမှုတို့ကို မပြုလုပ်ဘဲနှင့်ပင် မိမိတို့ အလိုရှိတိုင်းသော လူနတ်ဗြဟ္မာ ချမ်းသာသုခကို ရနိုင်ကြကုန်ငြားအံ့။ ဤလောက၌ ရသေ့လုပ်မည့်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိကြလတ္တံ့။ ရဟန်းလုပ်မည့်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိ ကြလတ္တံ့။ သီလစောင့်ထိန်းမည့်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိကြလတ္တံ့။ ဘာဝနာပွားများမည့်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိကြလတ္တံ့။ ထိုအတူ ဒါနကို မပြုဘဲနှင့် အလိုရှိရာ နတ်ချမ်းသာကို ရနိုင်သည် ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့။ ဤလောက၌ ဒါနပြုမည့်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိကြလတ္တံ့။

ထိုသို့ကားမဟုတ်။ ထိုရသေ့ ရဟန်း ဒါနသီလဘာဝနာမှုတို့ကို မပြုခဲ့လျှင် ထိုချမ်းသာသုခတို့ကို မရသည့်ပြင် အပါယ်သို့သာ ကျရောက် လေအံ့။ ထိုကြောင့် မပြုချင်လျှင် မနေသာမှုကြီးတွေ ဖြစ်ခဲ့၍ ပြုချင် ကြရသည်၊ ပြုကြရသည်၊ ဤသို့ မပြုချင်လျှင် မနေသာမှုဖြစ်၍ ပြု ကြရသော အမှုမည်သည် ဒုက္ခမှုချည်းသာတည်း။ ဤလောက၌ ရွှေငွေရတနာကို သာယာကြကုန်သော သူတို့အား ရွှေငွေရတနာကို ရစေတတ်သော အလုပ်ခပ်သိမ်းသည် မပြုချင်လျှင် မနေသာမှုချည်း ဖြစ်လေ၏။

တစ်စုံတစ်ခုသော အလုပ်ကိုမျှ ရွှေငွေရတနာကို စိတ်အလိုရှိတိုင်း ရနိုင်သည် ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့။ တစ်စုံတစ်ယောက်သူမျှ ရွှေငွေရတနာကို ရစေတတ်သော အလုပ်ခပ်သိမ်းကိုပင် လုပ်မည့်သူ မရှိကြလတ္တံ့။ ဤနည်းကိုမှီ၍ လောက၌ မနေသာသဖြင့်လုပ်ရသော ဒုက္ခမှုတွေ အနန္တကို

သိကြလေ၊ ဤကား ဒါနသီလ ဘာဝနာစသော ပုညကြိယာမှုမျိုးတို့၏ သင်္ခါရ ဒုက္ခမူစင်စစ်ဖြစ်ပုံကို ပြဆိုလိုက်သော အခန်းတည်း။

ဤတွင်ရွှေကား လူ့ချမ်းသာသည် အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ပုညကြိယာသင်္ခါရဒုက္ခဖြင့် အမြဲနှိပ်စက်ပုံတည်း။

ချမ်းသာမှု သုခသောမနဿတို့ သင်္ခါရဒုက္ခဖြစ်ပုံ

ရှေးဘဝတို့၌ ပုညကြိယာ သင်္ခါရဒုက္ခကိုခံနိုင်၍ နောက်ဘဝ၌ လူ့ချမ်းသာကို ရကြသောအခါ၌ ထိုလူ့ချမ်းသာသည် အသက်မွေးမှု အစရှိသော သင်္ခါရမှုတို့ကို နေ့စဉ်မစဲ အမြဲအားထုတ်နိုင်ပါမှ အသက်တမ်းစေ့အောင် တည်နေလေသည်။ ထိုကြောင့် ထိုလူ့ချမ်းသာသည် နေ့စဉ်မစဲ အမြဲအားထုတ်ရသော မနေသာမှု မလွဲသာမှုဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခတို့ဖြင့်လည်း အမြဲနှိပ်စက်၏။ သားမယားအာရုံ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော သုခသောမနဿ ဟူသောချမ်းသာသည် ထိုချမ်းသာကို သာယာခင်တွယ်သော သူတို့ကို အသက်ထက်ဆုံး အိမ်ထောင်ခမ်းနား သားမယား မွေးမြူမှုနှင့်စပ်သော ဒုက္ခခပ်သိမ်းတို့ဖြင့် အမြဲနှိပ်စက်၏။ ဤနည်းကိုမှီ၍ လောက၌ရှိသမျှသော မနေသာမှု မလွဲသာမှု သင်္ခါရဒုက္ခကိုမြင်လေ။

ဤတွင်ရွှေကား ဤလူ့ချမ်းသာသည် အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ပစ္စုပ္ပန်၌ဖြစ်သော သင်္ခါရဒုက္ခတို့ဖြင့် အမြဲနှိပ်စက်ပုံကို အမြဲကံမျှ ပြဆိုလိုက်သောအခန်းတည်း။ နတ်ချမ်းသာတို့၌လည်း ထိုကံသည့်အားလျော်စွာ သင်္ခါရဒုက္ခမျိုးကို သိလေ။

ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာသင်္ခါရဒုက္ခ။ ။ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာ၌ ရှေးဘဝ၌တင်
 ကူး၍ ပြုရသော ဈာနဘာဝနာ
 ဟူသော သင်္ခါရ ဒုက္ခမူသည် အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော
 သင်္ခါရဒုက္ခမူကြီးတွေသာတည်း။ “ ယခုအခါ၌ ပဌမဈာန် အစရှိသော
 ဈာန်များကိုရအောင် အားထုတ်နိုင်ကြပါလျှင် သေသည်၏အခြားမဲ့၌
 ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ရောက်၍ တစ်ဘဝတည်းနှင့်ပင် မေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရား
 သာသနာကို မှီနိုင်၏။ မေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရားမပွင့်မီ အကြား၌လည်း
 အပါယ်လေးပါးအတွက် ကြောင့်ကြဖွယ် မရှိ၊ အသက်မွေးမှု ဒုစရိုက်
 တရား ပွားများမှုအတွက်လည်း ကြောင့်ကြဖွယ် မရှိ၊ အန္တရကပ် တစ်ကပ်
 ပတ်လုံး ဈာန်သမာပတ်ချမ်းသာ တန်ခိုးကုဒ္ဒိပါဒ် ချမ်းသာတို့ကို ခံစား
 စံစား၍ နေနှင့်ပြီးလျှင် မေတ္တေယျဘုရား သာသနာ၌ ချမ်းသာစွာ
 ကျွတ်လွတ်ဖို့သာ ရှိတော့သည်” ဟူသော အခွင့်ကြီးကို လူလူရှင်ရှင်
 မြင်ကြ သိကြပါကုန်လျက်နှင့် ဈာန်သမာပတ်ကို ရအောင်အားထုတ်ရ
 သော အခွင့်အလမ်းကြီးကို မတိုးဝံ့ကြ ကြောက်ရွံ့ကြသည့် အတွက်
 ကြောင့် ဈာန်ရပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ မမြင်ကြရကုန်။

ဤသို့လျှင်ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာသည် အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ သတ္တဝါ
 အပေါင်းတို့ကို ဈာနဘာဝနာမူ တည်းဟူသော ကြောက်မက်ဖွယ်သော
 သင်္ခါရဒုက္ခဖြင့် လွန်စွာနှိပ်စက်၏။

မဂ်ဖိုလ်ကို ဒုက္ခသစ္စာဆိုသင့်အံ့လော။ ။ စောဒနာရန်ရှိ၏။ မဂ်
 လေးပါးသည် ရှေးရှေး
 ဘဝကမ္ဘာတို့၌ ပါရမီတရားတို့ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်းတည်းဟူသော
 သင်္ခါရဒုက္ခ၊ မဂ်ကိုရလတ္တံ့သော ဘဝ၌လည်း သီလဝိသုဒ္ဓိ၊ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ
 မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

အစရှိသော ဝိသုဒ္ဓိဘာဝနာတရားတို့ကို အားထုတ်မှုဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခ၊ ဤသင်္ခါရဒုက္ခကြီးနှစ်ပါးကို အားထုတ်နိုင်မှသာ ရနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် မဂ်လေးပါး ဖိုလ်လေးပါးသည်လည်း ဒုက္ခသစ္စာသာ အမှန်ဖြစ်၏ဟု ဆိုရန်ရှိ၏။

မဂ်ဖိုလ်ကိုဒုက္ခသစ္စာမဆိုသင့်။ ။ ပါရမီတရားတို့ကို ဖြည့်ရခြင်း၊ နောက်ဘဝ၌ ဝိသုဒ္ဓိဘာဝနာ တရားတို့ကို ပွားများရခြင်းဟူသော အလွန် ကြီးကျယ်လှစွာသော သင်္ခါရ ဒုက္ခကြီးနှစ်မျိုးကို ခံနိုင်သောသူမှသာ မဂ်လေးပါး ဖိုလ်လေးပါးကို ရထိုက်သည် မှန်ပေ၏။ ထိုသို့ မှန်သော်လည်း မဂ်ဖိုလ်တို့မှာ ထိုသင်္ခါရ ဒုက္ခကြီးတို့ကိုခံနိုင်၍ တစ်ကြိမ် ရပြီးသည့်နောက် အနမတဂ္ဂ သံသရာမှာ ထိုသင်္ခါရဒုက္ခကြီးတို့ကိုလည်း တစ်ဖန် တွေ့ကြုံဖွယ် မရှိပြီ။ ထိုသင်္ခါရ ဒုက္ခကြီးတို့မှလည်း အပြီးလွတ်ငြိမ်းလေ၏။ ကြွင်းသော အပါယဒုက္ခ တောဘူမကဒုက္ခ ခပ်သိမ်းတို့မှလည်း အပြီးလွတ်ငြိမ်းလေ၏။

မဂ်ဖိုလ်ကိုရပြီးနောက် အနမတဂ္ဂ ဒုက္ခနယ်ကြီးငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် ရှေးအဖို့မှာ ပါရမီဖြည့်မှုဒုက္ခ ဝိသုဒ္ဓိဘာဝနာ ပွားများမှုဒုက္ခကို နှိုင်းယှဉ်သည်ရှိသော် မဟာပထဝီမြေကြီးနှင့် အဏုမြူကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ထို ကြောင့် အနမတဂ္ဂ ဒုက္ခနယ်ကြီးကို တစ်ခါတည်း ပြီးငြိမ်းစေနိုင်သော မဂ်တရား ဖိုလ်တရားသည် ရှေးအဖို့၌ အားထုတ်ရသော ပါရမီဖြည့်မှု ဝိသုဒ္ဓိဘာဝနာပွားများမှုဟူသော အနည်းငယ်မျှသော သင်္ခါရဒုက္ခမှု အတွက်နှင့် ဒုက္ခသစ္စာဖြစ်ခြင်းငှာ မထိုက်။

ဒုက္ခသစ္စာမထိုက်ပုံဥပမာ။ ။ ဥပမာကား-တစ်ခုသော မြေအဖို့၌
ရှေးအခါ သေဋ္ဌေးကြီးတစ်ဦး မြုပ်၍

ထားခဲ့သော အကုဋေများစွာသော အသာမိက ရွှေငွေရတနာတို့သည်
ရှိကုန်ရာ၏။ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် အမြင်ကိုရသော တစ်ဦးသောသူက
တစ်ယောက်သော သူဆင်းရဲကို ဆိုပေရာ၏။ သင်သည် ချမ်းသာလိုလျှင်
ဤနေရာ၌ ဆယ်တောင်ခန့် နက်အောင်တူးလော့၊ ဆယ်တောင်ခန့်
နက်သောအခါ ကျောက်ဖျာကြီးခြောက်ချပ် တွေလိမ့်မည်။ ၎င်းကျောက်
ဖျာကြီးခြောက်ချပ်ကို လှန်၍ အကုဋေများစွာသော အသာမိက ရွှေငွေ
ရတနာကိုတို့ ယူလော့ဟု ဆိုပေ၏။ ထိုသူဆိုတိုင်း တူးလေလှန်လေ၍
အကုဋေများစွာသော အသာမိက ရွှေငွေရတနာတို့ကို အကုန်ရသဖြင့်
ထိုသူဆင်းရဲသည် မိမိမှစ၍ သားစဉ်မြေးဆက် သေဋ္ဌေးမျိုး ဖြစ်လေ၏။

ဤဥပမာ၌ မြေကို ဆယ်တောင်နက်အောင်တူးမှုနှင့် ရှေးရှေးဘဝ
တို့၌ ပါရမီဖြည့်ရမှု တူ၏။ ကျောက်ဖျာကြီး ခြောက်ချပ်ကို လှန်မှုနှင့်
နောက်ဘဝ၌ သီလဝီသုဒ္ဓိ အစရှိသော လောကီဝီသုဒ္ဓိ ခြောက်ပါးကို
အစဉ်အတိုင်းပွားများမှု တူ၏။ အကုဋေများစွာသော ရွှေငွေရတနာနှင့်
မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဟူသော ဉာဏဒဿနဝီသုဒ္ဓိ တူ၏။ ဒိဗ္ဗစက္ခု
ဆရာနှင့် မြတ်စွာဘုရားတူ၏။ သူဆင်းရဲနှင့် ဘုရားတပည့်သား တူ၏။
သေဋ္ဌေးဖြစ်သည်နှင့် အရိယာအဖြစ် တူ၏။

ဤဥပမာ၌ တူးမှုသင်္ခါရဒုက္ခ၊ ကျောက်ဖျာကြီး ခြောက်ချပ်ကို
လှန်မှု သင်္ခါရဒုက္ခနှစ်ပါးသည် ရယူခံစံရသော ရွှေငွေရတနာ ချမ်းသာ
သုခနှင့် နှိုင်းယှဉ်သည်ရှိသော် ဒုက္ခဟူ၍ မပြောစလောက်ပြီ။
ထိုသင်္ခါရဒုက္ခအတွက်နှင့် ထိုအကုဋေများစွာသော ရွှေငွေရတနာတို့ကို
ဒုက္ခဟူ၍ မဆိုလောက်ပြီ။

အနတ္တဒီပနီ

ချမ်းသာမှားနှင့် ချမ်းသာမှန်။ ။ လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ

ဗြဟ္မာချမ်းသာဟူသော

အကျိုးကို ပေးကြသော ကာမကုသိုလ် ရူပကုသိုလ် အရူပကုသိုလ် တို့သည်ကား တဒဂံ ကုသိုလ်တို့သာတည်း၊ တစ်နပ်စာ ကုသိုလ် တို့သာတည်း၊ လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာချမ်းသာတို့သည်လည်း ချမ်းသာမှန် ချမ်းသာဖြောင့် မဟုတ်ကုန်၊ ချမ်းသာလိမ့် ချမ်းသာကောက် ချမ်းသာမှောက် ချမ်းသာမှားတို့သာတည်း။

ချဲ့ဦးအံ့-အပါယ်ဒုက္ခကြီးကို ကြောက်လှ၍ ထိုအပါယ်ဒုက္ခကြီးမှ လွတ်ကင်းပါရခြင်း အကျိုးငှာ လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာကို အားကိုး၍ ဒါနအမျိုးမျိုးကို အားထုတ်၏၊ ထိုဒါနကုသိုလ်ကြောင့် လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာကို ရပါသော်လည်း ထိုလူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာသည် အနိစ္စဓမ္မမျိုး ဖြစ်ချေ၍ ထိုသူသည် အပါယ်ဒုက္ခကြီးသို့ပင် ပြန်၍ ကျရပြန်၏၊ အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ သူ့သူ့ငါငါ သတ္တဝါတို့သည် ထိုဒါန ကုသိုလ်ကို ပြုခဲ့ကြသည်လည်း အကြိမ်ပေါင်း အနမတဂ္ဂ ရှိကြလေပြီ၊ ထိုဒါနကုသိုလ်ကြောင့် လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာကို ရခဲ့ကြသည်လည်း ဘဝပေါင်း အနမတဂ္ဂ ရှိကြလေပြီ၊ ယခုလည်း အပါယ်တံခါး ဟင်းလင်း ပွင့်လျက် အတိုင်းပင် ရှိနေကြ၏၊ အပါယ်ဘေးကြီး တန်းလန်းပင် ရှိနေကြ၏၊ ဤဘဝမှ နောက်အနာဂတ် သံသရာ၌လည်း ထိုနည်းတူပင် သွားလတ္တံ့၊ ထိုကြောင့် ထိုဒါနကုသိုလ် ထိုလူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်း သာခေါ်သော သုခ၊ သောမနဿ ဝေဒနာစုသည် သစ္စသဒ္ဓါနှင့် ခေါ်ထိုက် သော သုခမှန် သုခဖြောင့် မဟုတ်၊ မျက်လှည့်ဆရာ လိမ်လည်၍ပြသော တဒဂံ ရွှေ ငွေ ရတနာကဲ့သို့ ချမ်းသာလိမ့် ချမ်းသာကောက် ချမ်းသာ မှောက် ချမ်းသာမှားသာ ဖြစ်သတည်း။

မိခင်ဧရာဝတီ

အပါယ်ဒုက္ခငြိမ်းမှ သုခမှန်။ ။ သုခမှန် သုခဖြောင့်ဆိုသည်ကား

အပါယ်ဒုက္ခကြီးကို ကြောက်လန့်

လှ၍ ထိုအပါယ်ဒုက္ခကြီးမှ လွတ်ကင်းခြင်းငှာ လူ့ချမ်းသာကိုအားကိုး၍ နတ်ချမ်းသာကို အားကိုး၍ ဒါနအမျိုးမျိုးကို ပြုကြသော သူတို့အား ဒါနကုသိုလ်ထမြောက်၍ လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာကို ရသောအခါ ထိုချမ်းသာသည် ဘယ်အခါမှာမှ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းမရှိပဲ အမြဲနိစ္စတည်နေ၍ အပါယ်ဒုက္ခ အပြီးငြိမ်းလေမှသာလျှင် သုခမှန် သုခဖြောင့် ဆိုထိုက်သည်။

လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာခေါ်သော သုခသည်ကား ထိုကဲ့သို့ ဖြောင့်မှန်သော သုခမဟုတ်၊ ထိုသို့မဟုတ်သည့် အတွက်ကြောင့် အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ထိုဒါနမှုကို ဘဝပေါင်းဘယ်မျှ ကမ္ဘာပေါင်းဘယ်မျှ ကြာအောင် အခါခါ ပြုနိုင်ပါလျှင် နိစ္စဖြစ်သော လူ့သုခ နတ်သုခကို ရ၏။ အပါယ်ဒုက္ခအပြီးငြိမ်း၏ဟု အားကိုးရန် စခန်းပင်မရှိ၊ နောက် အနာဂတ် သံသရာ၌လည်း လာလာသမျှသော လူ့သုခ နတ်သုခဟူ သမျှသည် အနိစ္စသုခ တဒင်္ဂီသုခ တစ်နပ်စာသုခချည်းသာ လာလတ္တံ့။

ထိုကဲ့သို့ အားကိုးရန် အငြိမ်းစား စခန်းဟူ၍ လုံးလုံး မရှိသော အနိစ္စ သုခမျိုးကို အားကိုး၍ ပြုကြသော ကုသိုလ်မှုဟူသမျှသည် သင်္ခါရဒုက္ခ ချည်းသာတည်း။ ထိုကုသိုလ်မှုကြောင့် ရောက်ကြရသော လူ့ဘဝ လူ့ချမ်းသာ နတ်ဘဝ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ဘဝ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာ စုသည်လည်း သင်္ခါရဒုက္ခမျိုးချည်း သာတည်း။ ဤသတ္တဝါအပေါင်း တို့ကို ကုသိုလ်ပြုမှုဟူသော အဆုံးအစ မရှိသော သင်္ခါရဒုက္ခဘေး သင်္ခါရဒုက္ခဒဏ်နှင့် အမြဲနှိပ်စက်၍နေသော ဒုက္ခဓမ္မမျိုးချည်းသာတည်း။ ယခုအခါ သာသနာတွင်း၌ သီလဝိသုဒ္ဓိအစရှိသောဝိသုဒ္ဓိ ရ-ပါးကို ပွားများမှုဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခကို ထမြောက်အောင် အားထုတ်နိုင်ပါလျှင်

အနတ္တဒီပနီ

ယခုဘဝ၌ပင် အငြိမ်းစားစခန်းသို့ ဆိုက်လေ၏။ ထိုဝိသုဒ္ဓိ ရ-ပါးကို ပွားများမှုဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခကြီးလည်း အပြီးလွတ်ငြိမ်းလေ၏။ နောင်ဝိသုဒ္ဓိ ရ-ပါးကို ပွားများမှုအတွက်နှင့် ပင်ပန်းဖွယ် မရှိပြီ။ ထိုမှ ကြွင်းသောအပါယဒုက္ခသည် စသည်တို့လည်း အပြီးလွတ် ငြိမ်းလေ ကုန်၏။

ဤကား လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာ ခေါ်ကြသော သုခဝေဒနာ သောမနဿ ဝေဒနာတို့၏ သင်္ခါရဒုက္ခအဖြစ်ကို အမြွက်မျှ ပြဆိုလိုက်သော အခန်းတည်း။

ဝေဒနာတို့၏ ဝိပရိဏာမဒုက္ခ

ယခုအခါ ထိုဝေဒနာတို့၏ ဝိပရိဏာမဒုက္ခ အခြင်းအရာကို ပြဆိုအံ့။ ဝိပရိဏာမဆိုသည်ကား ဧရာမရဏပင်တည်း။ ဧရာဆိုသည်ကား ဟောင်းနွမ်းခြင်း၊ ရင့်ရော်ခြင်း၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း၊ နွမ်းပါးခြင်း၊ အိုမင်းခြင်း၊ ဆွေးမြေ့ခြင်းများသည် ဧရာဝိပရိဏာမတည်း။ မရဏ ဆိုသည်ကား ကုန်ခန်းခြင်း၊ ပျက်ပြုန်းခြင်း၊ ကုန်ဆုံးခြင်း၊ ပျောက်ပျက်ခြင်း၊ ချုပ်ကွယ်ခြင်း၊ သေဆုံးခြင်းများသည် မရဏဝိပရိဏာမ မည်၏။ ထိုဝိပရိဏာမသည်-

- (၁) တစ်ခု တစ်ခုသော ဘဝအဆုံး၌ အမြဲလာသော ဝိပရိဏာမ၊
- (၂) ပဋိသန္ဓေ တည်နေသည်မှစ၍ ဘဝဆုံးသို့ မရောက်မီအကြား၌ အမြဲလာသော ဝိပရိဏာမ-

ဟူ၍ ၂-ပါး၊ ပဋိသန္ဓေ တည်နေသည်မှစ၍ လူ့ခန္ဓာ နတ်ခန္ဓာ ဗြဟ္မာ့ခန္ဓာစုသည် ဖောက်ပြန် ပျက်ဆုံးခြင်းဟူသော ဝိပရိဏာမသဘော အမြဲမကွာ ထက်ကြပ်ပါ၍ ရှိနေ၏။ ဖောက်ပြန်ပျက်ဆုံးရန် အကြောင်း မိခင်ဧရာဝတီ

အခွင့် ဆိုက်တိုက်လာလျှင် ဘယ်နာရီမှာမဆို ဖောက်ပြန်ပျက်ဆုံး၏။
 ဖောက်ပြန် ပျက်ဆုံးရန် အကြောင်းအခွင့် မည်သည် လောကဓာတ်၌
 အနန္တ များပြား၏။ အဇ္ဈတ္တအန္တရာယ် အနန္တ၊ ဗဟိဒ္ဓအန္တရာယ် အနန္တ
 များ၏။ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည်လည်း ငါတို့၏အသက်
 ခန္ဓာတို့သည် ဖောက်ပြန်ခွင့် ဆိုက်တိုက်လာလျှင် ဘယ်နာရီမှာမဆို
 ဖောက်ပြန်ကုန်၏ဟု သိကြကုန်၏။ ပျက်ဆုံးခွင့် ဆိုက်တိုက်လာလျှင်
 ဘယ်နာရီမှာမဆို ပျက်ဆုံးကုန်၏ဟု သိကြကုန်၏။ ထိုကြောင့် လောက၌
 အဇ္ဈတ္တဘေး အနန္တတို့နှင့် တွေ့ကြုံမည်ကို အမြဲ ကြောက်လန့်ကြရကုန်၏။
 ဗဟိဒ္ဓဘေး အနန္တတို့နှင့် တွေ့ကြုံမည်ကို အမြဲ ကြောက်လန့်ကြရကုန်၏။

ခန္ဓာတို့၏ ဝိပရိဏာမသဘော။ ။ အကယ်၍ လူ့ခန္ဓာ နတ်ခန္ဓာ
 ဗြဟ္မာ့ခန္ဓာစုလည်း ဝိပရိဏာမ

သဘော မရှိခဲ့သည် ဖြစ်ငြားအံ့။ လောက၌ ကြောက်စရာ လန့်စရာဟူ၍
 တစ်စုံတစ်ရာမျှ မရှိလေရာ၊ စိုးရိမ်စရာ ကြောင့်ကြစရာဟူ၍ တစ်စုံတစ်ခု
 မရှိလေရာ၊ ထိုသို့ကား မဟုတ်၊ လောက၌ ကြောက်စရာ အနန္တ လန့်စရာ
 အနန္တ စိုးရိမ်စရာ အနန္တ ကြောင့်ကြစရာ အနန္တ အစဉ်ထာဝရ
 ရှိနေကြ၏။ အဇ္ဈတ္တဘေးတို့ကိုကြောက်ရသော ဒုက္ခ၊ ထိတ်လန့်ရသော
 ဒုက္ခ၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြရသော ဒုက္ခစုသည် မိမိခန္ဓာတို့၏ ဝိပရိဏာမ
 သဘောရှိနေသည့် အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ရသော ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခစု
 သာတည်း။

မိမိခန္ဓာတို့၏ ဝိပရိဏာမသဘော အမြဲပါရှိ၍ နေသည်ကို သိကြ
 သည်ဖြစ်၍ မိမိအလိုအလျောက် ချမ်းသာရာ နေလိုရာ နေခွင့်မရကြကုန်၊
 မြို့ရွာတည်ထောင်၍ နေကြရကုန်၏။ ဝင်းခြံအိမ်ယာ အကာအရံ ပြုလုပ်၍

အနတ္တဒီပနီ

နေကြရကုန်၏။ သွားရာ၊ လာရာ၊ နေရာ၊ ထိုင်ရာ၊ ရောက်ရာဌာနတို့၌
 ဘေးနှင့်တွေ့မည်ကို အမြဲသတိထားကြရကုန်၏။ ရန်နှင့်တွေ့မည်ကို
 အန္တရာယ်နှင့်တွေ့မည်ကို အမြဲ သတိထားကြရကုန်၏။ ကြောင့်ကြစိုက်
 ကြရကုန်၏။ ဤအလုံးစုံသည် မိမိတို့၏ခန္ဓာတို့၏ ဝိပရိဏာမသဘော
 ရှိနေသည့်အတွက် ဖြစ်ရသော ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခချည်းတည်း။ ထိုသို့
 သတိထားကြပါလျက် ကြောင့်ကြစိုက်ကြပါလျက် ဥစ္စာစည်းစိမ်
 ပျက်ပြားမှု သားမယား ဆွေမျိုးညာတကာ ပျက်ပြားမှု အနာရောဂါ
 ဘေးဥပါဒ်တို့နှင့် တွေ့ကြုံမှု သေဆုံးမှုတို့နှင့် တွေ့ကြုံကြရသော
 ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခသည်မှုကား အလွန်ထင်ရှားလေပြီ။

ခန္ဓာဟူသမျှ ဝိပရိဏာမ မီးစာချည်း။ ။ အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌
ကမ္ဘာကြီးတွေအဆက်

ဆက် ပျက်ဆုံးကွယ်ပ၍ ကုန်မှုသည်လည်း ဝိပရိဏာမမီး၏ အမှုပင်
 တည်း။ လူ့ခန္ဓာတွေ အနန္တ၊ နတ်ခန္ဓာတွေအနန္တ၊ ဗြဟ္မာ့ခန္ဓာတွေအနန္တ၊
 ပျက်ဆုံးကွယ်လွန်၍ ကုန်ခဲ့မှုသည်လည်း ဝိပရိဏာမမီး၏ အမှုပင်တည်း။
 ဂင်္ဂါသဲလုံးမျှမက ဘုရားတွေအနန္တ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတွေအနန္တ၊ အရိယာ
 သာဝကတွေအနန္တ၊ ပျက်ဆုံးကွယ်ပ၍ ကုန်ခဲ့မှုသည်လည်း ဝိပရိဏာ
 မမီး အမှုပင်တည်း။

အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ဒါနမူဘာဝနာမှုတို့နှင့် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သမျှသော
 လူ့ခန္ဓာစုသည် ဝိပရိဏာမ မီးထဲမှာချည်း ဆုံးခဲ့၏။ နတ်ခန္ဓာစု ဗြဟ္မာ့ခန္ဓာ
 စုသည်လည်း တစ်ခုမကျန် ဝိပရိဏာမ မီးထဲမှာချည်း ဆုံးခဲ့၏။ နောက်
 အနာဂတ် သံသရာ၌ ပေါ်လာလတ္တံ့သော လူ့ခန္ဓာဟူသမျှ နတ်ခန္ဓာ
 ဟူသမျှ ဗြဟ္မာ့ခန္ဓာ ဟူသမျှသည်လည်း ဝိပရိဏာမ မီးစာချည်းပင်တည်း။

မိခင်ဧရာဝတီ

လောက၌ မီးနှင့်မီးစာ ထင်းနှစ်ပါးမှာ ထင်းကနိုင်သည်ဟူ၍ မရှိ၊
မီးကသာနိုင်သည်။ ထင်းများလေလေ မီးအားကြီးလေလေသာ ဖြစ်မြဲ
တည်း။ အဆုံးကျလျှင် ရှိသမျှထင်းတို့သည် မီးစာပြာဖြစ်၍ ကုန်မြဲတည်း။

ထိုအတူ ဒါနသီလမှု အစရှိသော သင်္ခါရမှုတို့နှင့် ပြုစုပျိုးထောင်၍
ဖြစ်လာကြသော လူ့ဘဝ နတ်ဘဝ ဗြဟ္မာ့ဘဝ ဟူသမျှသည် ဝိပရိဏာမ
မီးစာပြာ ဖြစ်၍ကုန်မြဲတည်း။ ဤသတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ရှေးရှေးသော
အနမတဂ္ဂ သံသရာ ကမ္ဘာအဆက်ဆက်တို့၌ ပြုခဲ့ကြသမျှသော ဒါနမှု
သီလမှု ဘာဝနာမှု ပုညကြိယာမှု ရသေ့လုပ်မှု ရဟန်းလုပ်မှု အလုံးစုံတို့
သည် ဝိပရိဏာမ မီးစာအကျိုးငှာချည်း လုပ်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ သူ့ဘဝနှင့်
သူ့မီးစာ အပြီးကုန်ဆုံး၍ လာခဲ့ကြသောကြောင့် ယခုလည်း ဒါနပြုမှု
ဒုက္ခတန်းလန်း၊ သီလစောင့်ထိန်းမှု ဒုက္ခတန်းလန်း၊ ဘာဝနာပွား များမှု
ဒုက္ခတန်းလန်း၊ ရသေ့ပြုလုပ်မှု ဒုက္ခတန်းလန်း၊ ရဟန်းပြုလုပ်မှု
ဒုက္ခတန်းလန်းနှင့် နေကြ၏။ မပြုချင်လျှင် မနေသာမှုတန်းလန်းနှင့်
နေကြ၏။ အပါယ်ဘေးကြီး တန်းလန်းနှင့် နေကြ၏။ နောက်နောက်
ဘဝတို့၌လည်း ဤနည်းတူ သွားကြလတ္တံ့။

ယခုကာလ၌ လယ်ယာကိုင်းကျွန်း လုပ်ကိုင်၍ အသက်မွေးကြသော
သူတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး နှစ်စဉ်လုပ်ကြရကုန်၏။ တစ်နှစ်လုပ်၍
ဖြစ်ပွားသော စပါး ပြောင်း နှမ်း စသည်တို့သည် ဝိပရိဏာမ မီးစာဖြစ်၍
ကုန်ဆုံးလေ၏။ ဝိပရိဏာမ မီးစာလမ်းကို လိုက်မိကြသည့်အတွက်
အငြိမ်းစား စခန်းဟူ၍ မရှိကြကုန်ပြီ။ အသက်ထက်ဆုံး တောင်သူလယ်
ယာလုပ်မှု သင်္ခါရဒုက္ခကြီး တန်းလန်းနှင့်သာ သေဆုံးကြရလေကုန်
တော့သည်။

ဤနည်းအတူ ဤလောက၌ နေ့နေ့ညည ပုပုရွရွ အား
မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

ထုတ်ပြုလုပ်ကြသော အမှုခပ်သိမ်းတို့ကိုလည်း အကုန်သိလေ။

ထာဝရအငြိမ်းစားရခြင်း။ ။ ဤလောက၌ ဝိပရိဏာမဟူ၍ -
 မရှိခဲ့သည်ဖြစ်အံ့။ ခပ်သိမ်းသော လုပ်ဆောင်မှုတို့မှာပင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ထမြောက်ပြီးစီးအောင် လုပ်ဆောင်ပြီးနောက် အနမတဂ္ဂ သံသရာတိုင်အောင် ထာဝရ အငြိမ်းစား ရရာ၏။ အခါခါ အထပ်ထပ် လုပ်ဆောင်မှု ဒုက္ခဟူ၍ မရှိလေရာ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးအလုပ်ကို လုပ်သောသူသည် ထိုအလုပ်ထမြောက်သည့်နောက် အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ထာဝရအငြိမ်းစား ရလေ၏။ ထိုမဂ္ဂင်တရားကို ပွားများအားထုတ်မှုဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခကိုပင် နောက်တဖန် လုပ်ပြန်သည်ဟူ၍ မရှိပြီ။ မဂ္ဂင်တရားပွားများမှ ဒုက္ခကို တစ်ဖန်တွေ့ ကြုံရပြန်သည်ဟူ၍ မရှိပြီ။ ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရိယာအလောင်း ပညာရှိအပေါင်းတို့သည် ပြုလုပ်အားထုတ်၍ ထမြောက်လျှင် တစ်ခါတည်း အပြီးအငြိမ်းစားရသော အလုပ်ကိုသာ ရှာကြံကြကုန်၏။ ဉာဏ်ပညာနည်းလှသော ဗာလ ပုထုဇဉ်တို့သည်ကား ထိုကဲ့သို့ မြော်မြင် ရှာကြံ၍ မလုပ်တတ်ကြကုန်။ အရပ်အလိုက် ဒေသအလိုက် မိရိုးဖလာ အလိုက် အရိုးအစဉ်ဖြစ်သော ဗာလုသုက္ကအလုပ်အကိုင် အခွင့်အရေး တွေကို အဟုတ်အကောင်းမှတ်ထင် အားစိုက်လျက် နေ့၊ ရက်၊ လ၊ နှစ်ကို ကုန်စေကြကုန်၏။ ထိုကြောင့် ထိုဗာလပုထုဇဉ်တို့၏ အသက်ထက် ဆုံး ပင်ပန်းသမျှသည် ဝိပရိဏာမမီးစာဖို့ချည်း ဖြစ်၍ကုန်လေသတည်း။

ဤတွင်ရွှေကား ဝေဒနာတို့၏ ဝိပရိဏာမဒုက္ခအချက်ကို
 အမြွက်ပြလိုက်သောအခန်းပြီး၏။

ဒုက္ခလက္ခဏာထင်မြင်နိုင်ခဲ့ပုံ

ထိုမှတစ်ပါး ရှေးဉာတပရိညာအခန်းတွင် ဥပမာ အရပ်ရပ်တို့နှင့်တကွ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အဿာဒအာဒီနဝအခန်း၊ ဝေဒနာတို့၏ ဒုက္ခသစ္စာ အခြင်းအရာ အနိစ္စပရိညာအခန်းတွင် အနိစ္စအချက်ကို ကောင်းစွာ ထင်မြင်သဖြင့် အနိစ္စနှင့်စပ်၍ သိအပ်သော ဒုက္ခအချက်စု အလုံးစုံသည် ဒုက္ခလက္ခဏာ ရေးချည်းပင်တည်း။ ဤဒုက္ခ လက္ခဏာအခန်းသည် ပြောဖွယ်၊ ဟောဖွယ်၊ ကြံဖွယ်၊ သိဖွယ်၊ ထင်ဖွယ်၊ မြင်ဖွယ် အလွန် ကျယ်ဝန်းလှ၏။ ကြောက်လောက် ထိတ်လောက်အောင်လည်း အလွန် ထင်နိုင်ခဲ့လှ၏။ အရဟတ္တမဂ်သို့ရောက်၍ ရဟန္တာဖြစ်မှ ဒုက္ခကို အစွမ်းကုန် ထင်နိုင်သည်။ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် သော တာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အစွမ်းကုန် မထင်နိုင်ကြကုန်သေး။

ဒုက္ခကို အစွမ်းကုန်မထင်နိုင်သူများ။ ။ အနာဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်သည်

ကာမဘုံ ကာမနယ်မှာ

ရှိသမျှသော ဒုက္ခကို ဒုက္ခဟု အစွမ်းကုန် ထင်နိုင်သည်။ ရူပဘုံ အရူပဘုံ၌ ရှိသော ဒုက္ခကိုဒုက္ခဟု မထင်နိုင်သေး။ သုခဟု ထင်လျက်ပင် ရှိသေး သည်။ ရူပရာဂ အရူပရာဂ ထင်လင်းရှိသေးသည်။ သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာအရင်းရှိသော ဝိနိပါတနဒုက္ခ အပါယဒုက္ခကိုသာ ဒုက္ခဟု အစွမ်းကုန် ထင်နိုင်ကြကုန်သည်။ လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာစုကို ဒုက္ခဟု အစွမ်းကုန် မထင်နိုင်ကြ ကုန်သေး။ သုခသညာ ထင်ရှားရှိကြကုန်သေးသည်။ ကာမရာဂ ရူပရာဂ အရူပရာဂ တရားသုံးပါး ရှိကြကုန်သေးသည်။ ထိုကြောင့် မဟုတ်လော၊ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးသည် ခုနစ်နှစ်အရွယ်ကပင် သောတာပတ္တိ

အနတ္တဒီပနီ

ဖိုလ်ကိုရ၍ သောတာပန် အရိယာဖြစ်ပါလျက် သားယောက်ျား တစ်ကျိပ်၊ သားမိန်းမ တစ်ကျိပ်ရ၍ အသက်တစ်ရာနှစ်ဆယ် တိုင်အောင် ကြီးကျယ် လှစွာသော လူ့ချမ်းသာကို ခံစား စံစားလျက် ရှိလေသည်။ ယခုလည်း နိမ္မာနရတီနတ်ဘုံမှာ သုနိမ္မိတနတ်မင်းကြီး၏ နတ်မိဖုရားကြီးဖြစ်၍ ကြီးကျယ်လှစွာသော နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစံလျက်ပင် ရှိသည်။

သိကြားမင်းကြီးသည် သက္ကပဉ္စာသုတ္တန် ဒေသနာတော်ကို ကြားနာ သည့်အဆုံး၌ သောတာပန် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်လေပြီးလျက် ယခုလည်း သုံးကုဋေ ခြောက်သန်းမျှလောက်သော နတ်သွီး နတ်မိဖုရား တို့နှင့် ကြီးကျယ်လှစွာသော သိကြားစည်းစိမ်ကို ခံစား စံစားလျက်ပင် ရှိလေသည်။ ကြွင်းသမျှသော လူသောတာပန် နတ်သောတာပန် တို့မှာလည်း ဤနည်းတူသိလေ။

အနိစ္စ အနတ္တ အစွမ်းကုန်ထင်သူ။ ။ ဝိပဿနာ အလုပ်ကို-
အားထုတ်သော ဝိပဿနာ

ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည်မူကား ဤဒုက္ခလက္ခဏာကို အဘယ်မှာ အစွမ်းကုန် ထင်နိုင်မြင်နိုင်အံ့နည်း၊ အနတ္တလက္ခဏာ ထင်နိုင်လောက်ရုံ ရှိလျှင်ပင် ဤဒုက္ခလက္ခဏာမှာ ပြီးသေးတော့သည်၊ ဘယဉာဏ်၊ အာဒီနဝဉာဏ်၊ နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်၊ မုစ္စိတုကမ္ပတာဉာဏ်စုသည် ဒုက္ခသစ္စာနုပဿနာဉာဏ်စု ပင်တည်း၊ ထိုဉာဏ်စုသည်လည်း အနတ္တလက္ခဏာ ထင်နိုင်လောက် အောင် ဘေးအားဖြင့် ထင်မြင်နိုင်လျှင် ပြီးသေးတော့သည်၊ အနိစ္စ လက္ခဏာ၊ အနတ္တလက္ခဏာ ဤနှစ်ပါးကိုမူကား အစွမ်းကုန် ထင်နိုင် မှသာလျှင် သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်သို့ ရောက်နိုင်သည်၊ သောတာပန် အဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား တေဘူမကသင်္ခါရဓမ္မတို့၏

အနိစ္စအဖြစ် အနတ္တအဖြစ်သည် အစွမ်းကုန် ထင်မြင်ပြီးဖြစ်၍ တည်လေတော့သည်။

ဒုက္ခလက္ခဏာ ထင်မြင်နိုင်ခဲ့ပုံကို ပြဆိုချက် ပြီး၏။

ဤတွင်ဒုက္ခပရိညာ အစီအရင် ပြီး၏။

အနတ္တပရိညာ

အနိစ္စမြင်သဖြင့် အနတ္တလက္ခဏာထင်ရှားပုံ

ယခုအခါ အနတ္တပရိညာ အစီအရင်ကို ပြဆိုဦးအံ့။ အနတ္တလက္ခဏာ ထင်မြင်မှုသည် အနိစ္စအချက်ကို ကောင်းကောင်းမြင်သဖြင့်လည်း အနတ္တလက္ခဏာ ထင်ရှား၏။ ဒုက္ခအချက်ကို ကောင်းကောင်း မြင်သဖြင့်လည်း အနတ္တလက္ခဏာ ထင်ရှား၏။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို ကောင်းကောင်း မြင်သဖြင့်လည်း အနတ္တလက္ခဏာ ထင်ရှား၏။

(၁) အနတ္တာ၊ ကိုယ်မဟုတ်။

(၂) အနတ္တာ၊ အစိုးမရ။

(၃) အနတ္တာ၊ အလိုသို့မလိုက်။

ဤအနက် သုံးချက်အတိုင်း ဝေဒနာတို့ကို အလင်းထင်မြင်အောင် ရှုရမည်။

ဝေဒနာတို့ကို အနတ္တဟုစွဲကပ်ပုံ။ ။ ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စဓမ္မအ

ဖြစ်ကို ကောင်းစွာမြင်သ

ဖြင့် 'အနတ္တာ၊ ကိုယ်မဟုတ်' ဟူသော အနက်အတိုင်း ဝေဒနာတို့၏ ကိုယ်မဟုတ်ဟူသော အနတ္တသဘောသည် ထင်ရှား၏။ အဘယ်သို့ ထင်ရှားသနည်းဟူမူကား အနိစ္စပရိညာအခန်း၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း

အနတ္တဒီပနီ

ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အတ္တ၊ ဇီဝခွဲခြမ်းရာ၌ ထင်ရှား၏။ ထင်ရှားပုံကား- 'အတ္တာ၊ ကိုယ်ဟုတ်၏၊' 'အနတ္တာ၊ ကိုယ်မဟုတ်' ဟူသော စကားတို့၌ ကိုယ်ဟုတ်၏ ဆိုသည်ကား ဝေဒနာတရားသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ အထည်ခံ အမာခံဟုတ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်၏ကိုယ်ထည်ဝတ္ထု ဟုတ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ် ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ဆိုကြရာ၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏အရသာကို သရုပ်ဖော်၍ ပြစမ်းပါဆိုခဲ့လျှင် ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုသည်ကား ဤဝေဒနာငါးပါးကိုပင် ဆိုသတည်းဟု ဝေဒနာငါးပါးကို ပုဂ္ဂိုလ်၏အရ သရုပ်ထုတ်ဖော်၍ ပြပေလတ္တံ့။ ဤကား ဝေဒနာငါးပါးကို ပုဂ္ဂိုလ်၏ ကိုယ်ဟုတ်၏ဟု စွဲလမ်းမှောက်မှားပုံ အခြင်းအရာတည်း။

သတ္တဝါ၏ ကိုယ်ဟုတ်၏။ ငါ၏ကိုယ်ဟုတ်၏။ သူခပ် သိမ်း၏ကိုယ်ဟုတ်၏။ ယောက်ျား၏ ကိုယ်ဟုတ်၏။ မိန်းမ၏ ကိုယ်ဟုတ်၏ဟု စွဲလမ်းမှုတို့၌လည်း ထိုနည်းတူ သိလေ။

ငါငါဟူ၍ ဆိုကြရာ၌ ငါ၏အထည်ခံ အမာခံကို ပြစမ်းပါ။ ဘယ်ဟာ ကို ငါခေါ်သလဲ၊ ငါ၏အနှစ်သာရကို ပြစမ်းပါ။ ငါ၏ ဧရာတည်ကို ပြစမ်းပါ။ ငါ၏ သရုပ်သကောင်ကို ပြစမ်းပါ-ဆိုခဲ့လျှင် ငါဟူသည်ကား ကောင်းသော အာရုံနှင့် တွေ့ကြုံလျှင် ကောင်းစွာခံစားခြင်းသည် ထင်ရှားရှိ သည် မဟုတ်လော၊ ထိုခံစားခြင်းသည် ငါအစစ်ပင်တည်း၊ ငါ၏ ဧရာတည် အမာခံ အထည်ခံဝတ္ထုပင်တည်း၊ ငါ၏ ကိုယ်အထည်ပင် တည်းဟု သုခဝေဒနာကို ငါ၏သရုပ် ထုတ်ဖော်၍ ပြပေလတ္တံ့။ ဒုက္ခဝေဒနာ စသည်တို့ကိုလည်း ထိုအတူ ပြပေလတ္တံ့။ ဤကား ဝေဒနာကို ငါ၏ကိုယ်ဟု ငါ၏အတ္တဟု စွဲလမ်းပုံတည်း။

ဝေဒနာတို့ကို အနတ္တထင်မြင်ပုံ။ ။ ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စအချက်ကို ကောင်းကောင်းကြီးထင်မြင်နိုင်သည် ရှိသော် ထိုဝေဒနာတို့၏ အနတ္တ၊ ကိုယ်မဟုတ်သည်ကို ထင်မြင်ပုံကား- ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့ကား တစ်ဘဝလုံးမှာမှ တစ်ယောက်သာတည်း၊ ပဋိသန္ဓေနေရာ၌ တစ်ခါသာ ဖြစ်ပေါ်မှုရှိကြသည်။ တစ်ခုသောဘဝတွင် ပုဂ္ဂိုလ်အခါခါ ဖြစ်ပေါ်သည်ဟူ၍ မရှိကြ။ အသေမှာလည်း တစ်ဘဝမှာ တစ်ခါသာ သေကြသည်။ တစ်ဘဝအတွင်းမှာ အခါခါသေသည်ဟူ၍ မရှိကြ။ ဝေဒနာတို့မှာမူကား တစ်ထိုင်တွင်းမှာပင် အခါခါ ဖြစ်ပေါ်မှုကို ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌ မြင်ရသည်။ တစ်ထိုင်တွင်းမှာပင် အခါခါ ချုပ်ပျက် သေဆုံးမှုကို ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌ မြင်ရသည်။

တစ်ထိုင်တွင်းမှာပင် အခါခါဖြစ်ပေါ်၍ အခါခါသေဆုံးသော ဝေဒနာသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ဧရာတည် အထည်ခံ အမာခံ ဖြစ်နိုင်မည်လော၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏အတ္တ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ဇီဝ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏အနှစ်သာရ ဖြစ်နိုင်မည်လော၊ ဖြစ်နိုင်ပါ၏- ဆိုလျှင် ပုဂ္ဂိုလ် အသက်ရှည်သလောက် ထိုဝေဒနာလည်း ရှည်ရလိမ့်မည်။ ထိုဝေဒနာသည်ကား မျက်တောင်တစ်ခတ် လျှပ်တစ်ပြက်မျှ အသက်ရှည်၍ တည်နေနိုင်သော တရားမဟုတ်။ ထိုဝေဒနာကို ပုဂ္ဂိုလ်၏အတ္တ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ဇီဝ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏အနှစ်သာရ ဆိုခဲ့သည်ရှိသော် တစ်ထိုင်တွင်းမှာပင် ဝေဒနာအခါခါ သေဆုံးလျှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း တစ်ထိုင်တွင်းမှာပင် အခါခါ သေဆုံးမြဲဓမ္မတာဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့လည်း တစ်ထိုင်တွင်းမှာ အခါခါ သေဆုံးမြဲဓမ္မတာဟု ဆိုရလိမ့်မည်။

ဤမျှသော စစ်ချက်ဖြင့် ကောင်းသည်ဟုခံစားမှု မကောင်းသည် မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

ဟုခံစားမှု၊ စိတ်နှလုံး ရွှင်ပြုံးသာယာမှု၊ စိတ်နှလုံး မသာယာမှုဟူသော
 ဝေဒနာသည် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ် ပုဂ္ဂိုလ်၏ အတ္တသာရမဟုတ် ပုဂ္ဂိုလ်၏
 ကိုယ်ထည်မဟုတ်ဟူသော အနက်သည် ထင်ရှားလှ၏။ ဤအနက်ကို
 ‘အနတ္တာ၊ ကိုယ်မဟုတ်’ ဆိုသတည်း။ အနိစ္စပရိညာဖြင့် တစ်ထိုင်တွင်း
 မှာပင် ဝေဒနာတို့၏ အခါခါဖြစ်ပေါ်မှုဟူသော ဥပါဒ်စွန်း အခါခါ
 ချုပ်ပျက် သေဆုံးမှုဟူသော ဘင်္ဂစွန်း မရဏစွန်းကို မျက်စိနှင့်မြင်သ
 ကဲ့သို့ ထင်ထင်လင်းလင်း မြင်နိုင်သောသူအား ဝေဒနာတို့၏ အနတ္တာ-
 ပုဂ္ဂိုလ်၏ ကိုယ်ထည်မဟုတ်၊ သတ္တဝါ၏ ကိုယ်ထည်မဟုတ်၊ ငါ၏
 ကိုယ်မဟုတ်၊ သူခပ်သိမ်း၏ ကိုယ်မဟုတ်၊ ယောက်ျားမိန်းမ၏ ကိုယ်မ
 ဟုတ်-ဟူသော အနတ္တသဘောသည် ထင်ရှားလေတော့သတည်း။ ။
 အနိစ္စပရိညာ အခန်းမှာလည်း အကျယ်ပြဆိုခဲ့ပြီ။

ဤကား အနိစ္စအချက်ကို ကောင်းကောင်းမြင်သဖြင့်
 အနတ္တလက္ခဏာ ထင်ရှားပုံတည်း။

ဒုက္ခမြင်သဖြင့် အနတ္တလက္ခဏာထင်ရှားပုံ

ဝေဒနာတို့၏ ဒုက္ခအချက်ကို ကောင်းကောင်းမြင်သဖြင့် အနတ္တ
 လက္ခဏာ ထင်ရှားပုံကိုဆိုအံ့။ ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့၏ ဓမ္မတာ
 သဘောသည် ချမ်းသာကိုသာ အလိုရှိ၏။ အမြဲနိစ္စထာဝရလျှင်
 ချမ်းသာသုခနှင့် ပြည့်စုံ၍ နေလိုကုန်၏။ ဆင်းရဲဒုက္ခကို တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ
 မတွေ့လိုကြကုန်။ သုခသောမနဿ ဝေဒနာတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏အတ္တသာရ၊
 သတ္တဝါ၏အတ္တသာရ ဖြစ်ကုန်ကြငြားအံ့။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့၏ အလိုဆန္ဒ
 နှင့် မပြားမကွဲ တစ်လုံးတစ်စည်းတည်း အမြဲ တည်နေကြကုန်ရာ၏။
 ပျက်ခွင့်ဆိုက်လျှင် တစ်နာရီအတွင်းမှာပင် ပျက်ဆုံး သေပျောက်ခြင်း

မိခင်ဧရာဝတီ

ဟူသော ဝိပရိဏာမဒုက္ခဟူ၍ မရှိလေရာ၊ ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခမူ မရှိလျှင်
လည်း ထိုဝေဒနာတို့ကို အဖန်ဖန် ပြုပြင်မှု သင်္ခါရဒုက္ခဟူ၍လည်း
မရှိလေရာ။

ဒုက္ခ ၂-ပါး ထင်ရှားရှိပုံ။ ။ ထိုသို့ကားမရှိသည်မဟုတ်။

ကေန္တ ဒုက္ခနှစ်ပါးရှိသည်သာ

ဖြစ်၏။ ရှိပုံကား အလွန် ချမ်းအေးလှသော ဆောင်းလရာသီ၌ မီးသည်
သုခဝေဒနာကို ပေးနိုင်၏။ အလွန်ပူအိုက်လှသော နွေလရာသီ၌
အလွန်အေးမြသောရေသည် သုခဝေဒနာ ကိုပေးနိုင်၏။ ချမ်းအေးမှုဒုက္ခ
နှိပ်စက်၍နေသော သူသည် မီးနှင့်ပေါင်းဖော်လျှင် ချမ်းသာသုခကိုရ၏။
ပူမှု အိုက်မှုဒုက္ခ နှိပ်စက်၍နေသော သူသည် အေးမြသောရေနှင့်ပေါင်း
ဖော်လျှင် ချမ်းသာသုခကိုရ၏။ ထိုချမ်းသာသုခတို့သည် မီးရေတို့နှင့်
ကွာပြန်လျှင် ခဏခြင်းကွယ်ပျောက် သေဆုံး၍ ချမ်းအေးမှုဒုက္ခ ပူအိုက်မှု
ဒုက္ခသို့ ပြောင်းရွှေ့ ဖောက်ပြန်လေကုန်၏။ ဒုက္ခရောက်မြီ ရောက်ပြန်
လေ၏။ သုခကိုအလိုရှိပြန်လျှင် မီးနှင့် ရေနှင့် ပေါင်းဖော်မြဲ ပေါင်းဖော်ရ
ပြန်၏။ မီးနား ရေနားသို့ ချဉ်းမြဲချဉ်းရပြန်၏။ မီးကိုပြုစုပျိုးထောင်မှု
သင်္ခါရဒုက္ခ၊ ရေရှိရာသို့သွားရမှု ရေကိုယူဆောင်ရမှု သင်္ခါရဒုက္ခ ရောက်မြီ
ရောက်ရပြန်၏။

ဤဥပမာအတူ ထူဋ္ဌဖြစ်သော အာရုံ ၆-ပါးတို့သည် သုခဝေဒနာ၊
သောမနဿဝေဒနာတို့ကို ပေးနိုင်ကုန်၏။ ထိုကြောင့် ထိုထိုသုခ
ထိုထိုသောမနဿကို အလိုရှိသော သူတို့သည် ထိုထိုအာရုံဝတ္ထုတို့နှင့်
ပေါင်းဖော်မှ အလိုရှိသော သုခသောမနဿကို ရနိုင်ကုန်၏။ ထိုထို
အာရုံဝတ္ထုနှင့် ကွာပြန်လျှင် ခဏခြင်း ကွယ်ပျောက်၍ ခြောက်သွေ့ပြီး

အနတ္တဒီပနီ

ငွေဖွယ်သော ဒုက္ခဝေဒနာ ဥပေက္ခာဝေဒနာဖက်သို့ ပြောင်းလဲ ဖောက်ပြန် ကြလေကုန်၏။ ခြောက်သွေ့ ငြီးငွေ့ဖွယ်သော ဝေဒနာအတွေ့ကို သည်းမခံလို၍ ထိုသုခ ထိုသောမနဿကို အလိုရှိပြန်လျှင် ထိုအာရုံ ဝတ္ထုသို့ ချဉ်းကပ်ရပြန်၏။ အာရုံဝတ္ထုကို အမြဲမွေးမြူ၍ ထားရ၏။ စောင့်ရှောက်၍ ထားရ၏။ ထိန်းသိမ်း၍ ထားရ၏။ မရှိလျှင် ရှိအောင် ရှာကြံ အားထုတ်ရ၏။ ထိုအာရုံဝတ္ထုအကျိုးငှာ ငွေကိုရှာရ၏။ ရွှေကို ရှာရ၏။ ဆန်စပါးစသည်ကို ရှာရ၏။ လောက၌ နေ့နေ့ညည ကြောင့် ကြ စိုက်ကြ အားထုတ်ကြ လုပ်ဆောင်ကြသော သင်္ခါရဒုက္ခဟူသမျှသည် သုခ သောမနဿကိုပေးနိုင်သော အာရုံဝတ္ထုတို့အကျိုးငှာ အပင်တပန်း ခံကြရသော ဒုက္ခမှုချည်းသာတည်း။

သုခသောမနဿ ၂-ပါး အနတ္တဖြစ်ပုံ။ ။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့

သည်ကား မိမိတို့

သန္တာန်၌ သုခ သောမနဿ ဝေဒနာ စိုစို ရွှန်းရွှန်း ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်ပွား၍နေသည်ကို အလွန် အလိုရှိကြကုန်၏။ ထိုဝေဒနာတို့သည် ဣဋ္ဌာရုံနှင့်ကွာလျှင် ခဏခြင်း ခန်းခြောက်၍ ကုန်ကြလေ၏။ ထိုခန်းခြောက်မှု ဝိပရိဏာမဒုက္ခသည် ထိုသတ္တဝါတို့ကို ခဏခြင်း ကိုယ်ပူပန်အောင် စိတ်ပူပန်အောင်ပြု၍ နှိပ်စက်၏။ အနမတဂ္ဂ သံသရာနှင့်တကွ မဆုံးနိုင်သော သင်္ခါရ ဒုက္ခတွင်းကြီးသို့ မဆင်းချင် မနေသာအောင် အတင်းတွန်းလှဲ၍ ချ၏။ မိမိတို့သန္တာန်၌ သုခ သောမနဿ ခန်းခြောက်၍ သွားပြန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုသုခ သောမနဿကို ပေးနိုင်သော အာရုံဝတ္ထုရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ရမှု ထိုအာရုံဝတ္ထုကိုရှာကြံရမှု အစရှိသော သင်္ခါရ ဒုက္ခတွင်းကြီးသို့ ဆင်းပြန်ရ

မိခင်ဧရာဝတီ

ဝင်ပြန်ရ၏ ဆိုလိုသည်။

ဤသို့လျှင် သုခသောမနဿ ဝေဒနာသည် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့ကို ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခဘေး ဒုက္ခဒဏ်ဖြင့် အမြဲနှိပ်စက်၏။ သင်္ခါရဒုက္ခဘေး ဒုက္ခဒဏ်ဖြင့် အမြဲ နှိပ်စက်၏။ အကယ်၍ သုခ သောမနဿဝေဒနာသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့၏ အထည်ခံ အမာခံ အတ္တသာရ ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့ အလိုမရှိသော ဝိပရိဏာမအဖြစ်သို့ တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မရောက်လေရာ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့ကို ဝိပရိဏာမဒုက္ခအတွက် သင်္ခါရဒုက္ခအတွက်နှင့် မပြတ်မစဲ အဖန်တစ်လဲလဲ ဆင်းရဲပင်ပန်းအောင် မပြုရာ။

လူ့ချမ်းသာဟု ဆိုအပ်သော သေဋ္ဌေးသုခ၊ သူကြွယ်သုခ၊ ပဒေသရာဇ် မင်းသုခ၊ ဧကရာဇ်မင်းသုခ၊ စကြာမန္တာတ်မင်းသုခ ဝေဒနာစုသည် ထိုသူတို့၏ အတ္တသာရ အမှန်ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့၊ ထိုသူတို့၏ စိတ်ဆန္ဒနှင့် တစ်လုံးတစ်စည်းတည်း အမြဲတည်၍သာ နေရာ၏။ ထိုသူတို့ အလို မရှိသော ဇရာမရဏ ဝိပရိဏာမ အဖို့သို့ မရောက်လေရာ၊ ထိုသို့ကား မဟုတ်၊ အရွယ် ၃-ပါးတွင်ဘယ်အခါမဆို ဝိပရိဏာမ အဖို့သို့ရောက်၍ ထိုသူတို့ကို ထိုစည်းစိမ်ချမ်းသာ ခန္ဓာ အသက်တို့နှင့် ဖရိုဖရဲ ကွဲပြားအောင် ပြု၍ နှိပ်စက်လေ၏။ နတ်သုခုသိကြားသုခ၊ ဗြဟ္မာသုခတို့၌လည်း ဤနည်းတူသိလေ။

ဤကား သုခ၊ သောမနဿဝေဒနာတို့၏ ဒုက္ခလက္ခဏာ အနတ္တလက္ခဏာနှစ်ပါး တစ်လုံးတည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်ပုံကို ပြဆို ချက်တည်း။

ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ ဝေဒနာတို့၏ ကိုယ်မဟုတ်သော အခြင်းအရာ သည်ကား အလွန်ထင်ရှား၏။ အဖျားအနာ ကပ်ရောက်၍ နေဆဲအခါ

အနတ္တဒီပနီ

သက်သာခွင့်သုခကို တောင့်တ၍ နေဆဲမှာ အပြင်းအထန် နှိပ်စက် တိုးပွားလာ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်အလိုဆန္ဒကို ငဲ့မှုဟူ၍ မရှိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ညှာတာ မှုဟူ၍ မရှိ၊ မခံမရပ်နိုင်လှ၍ ဟစ်ကြွေး အော်ငြာ ဗိုယိုညည်းညူ လူးလဲ၍ပင် နေသော်လည်း ထိုဝေဒနာသည် သက်သာညှာတာ၍ ပေးလိုက်မည်ဟု ညှာတာမှု မရှိ၊ စင်းစင်းသေ၍သွားအောင် ဖိစီး နှိပ်စက်၏။ အဝီစိငရဲ၌ကျ၍ အနှစ်တစ်သိန်း ခံရသောသူမှာ မိမိသန္တာန်၌ ရှိသော ဒုက္ခဝေဒနာသည် အဝီစိငရဲဒုက္ခ အစစ်တည်း၊ ထိုအဝီစိဒုက္ခ အစစ်ဖြစ်သော ထိုသူ၏ဝေဒနာသည် အနှစ်တစ်သိန်းအတွင်း မျက်တောင် တစ်ခတ်မျှလည်း သက်သာခွင့်ကို မပေးမမူ၍ မျက်တောင်တစ်ခတ်မျှ ရပ်တည်မရ တွန့်တွန့်လူး ဖျတ်ဖျတ်လူး အော်ဟစ် ပြေးသွား၍ နေရသော ထိုသူအား အဏုမြူမျှ ညှာတာမှုဟူ၍ မရှိဘဲ အမြဲထာဝရ အပြင်းအထန် နှိပ်စက်၏။ ကြွင်းသော အပါယ်ဒုက္ခတို့၌လည်း ထိုနည်းတူသိလေ။

ဒုက္ခ ဒေါမနဿဝေဒနာတို့၏ အနတ္တဖြစ်ပုံကိုပြဆိုချက်ပြီး၏။

ဤတွင်ရွှေကား ဝေဒနာတို့၏ ဒုက္ခအချက်ကို ကောင်းကောင်း ကြီးမြင်သဖြင့် သိရသော ဝေဒနာတို့၏ အနတ္တလက္ခဏာကို ပြဆိုချက်ပြီး၏။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မြင်သဖြင့် အနတ္တလက္ခဏာ ထင်မြင်ပုံ

ယခုအခါဝေဒနာတို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အချက်ကို ကောင်းကောင်း ကြီး မြင်သဖြင့် ထင်ရှားသော အနတ္တလက္ခဏာကို ပြဆိုအံ့။

ဉာတပရိညာအခန်း၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အစီအရင်ကို ဤနေရာ၌ ဆောင်၍သိလေ၊ လိုရင်းအဓိပ္ပါယ်မှာ မြေပြင်၊ သစ်ပင်၊ နေရောင် သုံးခုတို့ကို အစွဲပြု၍ သစ်ပင်ရိပ် ဖြစ်ပေါ်ရာ၌ ထိုသစ်ပင် ရိပ်သည် မြေ၏ကိုယ်ထည်လည်း မဟုတ်၊ မြေ၏ကိုယ်ထည် မှန်ခဲ့လျှင်

မိခင်ဧရာဝတီ

ထိုနေရာမှာ အမြဲရှိ၍ နေရမည်။ ထိုသို့ အမြဲရှိနေသည် မဟုတ်၊ ထိုသစ်ပင်ရိပ်သည် သစ်ပင်၏ ကိုယ်ထည်လည်း မဟုတ်၊ သစ်ပင်၏ ကိုယ်ထည်မှန်ခဲ့လျှင် သစ်ပင်မှာတည်နေရမည်။ ထိုသို့ သစ်ပင်ရိပ်သည် နေရောင်လည်း မဟုတ်၊ နေရောင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဖက်ဖြစ်၏။ နေရောင် ရောက်လျှင် အရိပ်ကွယ်ပျောက်၏။ သဏ္ဍာန်အားဖြင့် သစ်ပင် သဏ္ဍာန် ထင်မြင်သောကြောင့် သစ်ပင်၏ အစီးပွားသာဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် သစ်ပင်ရိပ်ဟူ၍ ခေါ်ရ၏။

ဥပမာ-ဥပမေယျဆက်စပ်ပုံ။ ။ ကျောက်ကုန်းအပြင် အစရှိသော ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်မှာ တုတ် လုံ

တံ ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်၍ နာမှုဟူသော ဒုက္ခဝေဒနာ တဖွားဖွားဖြစ် ပေါ်ရာ၌ ထိုသစ်ပင်ရိပ်နှင့် ဒုက္ခဝေဒနာတူကြ၏။ မြေအပြင်နှင့် ကျောက် ကုန်းအပြင် တူကြ၏။ သစ်ပင်နှင့် တုတ်လုံတံ တူကြ၏။ ထိုသစ်ပင် ရိပ်သည် မြေ၌မှီ၍ မြေပေါ်မှာသော်လည်း မြေ၏ကိုယ်ထည်မဟုတ် မြေမျိုးမဟုတ် မြေ၏ဆိုင်ရာ မဟုတ်သကဲ့သို့ ထိုဒုက္ခဝေဒနာသည် ကျောက်ကုန်းအပြင်၌ မှီ၍ ကျောက်ကုန်းအပြင်မှာ ဖြစ်ပေါ်သော်လည်း ကျောက်ကုန်းအပြင်ဟူသော ရုပ်တရားစု၏ အစိတ်အင်္ဂါမဟုတ် ရုပ်မျိုးပင် မဟုတ်၊ ပူသောဝတ္ထု ထိခိုက်လာလျှင် ပူသောဒုက္ခဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်သည်။ အေးသောဝတ္ထု ထိခိုက်လာလျှင် အေးသောဒုက္ခဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်သည်။ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် ထိခိုက်လာသော ဝတ္ထုနှင့်သာ အသွင်အပြင် တူလေရကား ထိုဝေဒနာသည် တုတ်လုံတံ၏ အစီးအပွားသာတည်း၊ တုတ် လုံတံ၏ သားမြေးသာတည်း၊ ထိုကြောင့် တုတ် လုံတံ ထိခိုက်နာ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဓားခုတ်မိလျှင် ဓားခုတ်နာဟူ၍လည်းကောင်း၊ မီး

အနတ္တဒီပနီ

လောင်လျှင် မီးလောင်နာဟူ၍လည်းကောင်း ထိခိုက်လာသော
ဝတ္ထုနှင့်စပ်၍ ထိုဝေဒနာသည် ပြောဆိုကြရသည်။

ထိုမှတစ်ပါး လရောင် မီးရောင်တို့ကို အစွဲပြု၍ ထိုထိုနေရာမှာ
တုံးရိပ်၊ တိုင်ရိပ် သစ်ပင်ရိပ် လူရိပ် စသည်ပေါ်ရာတို့၌လည်း
ဤနည်းတူသိလေ။

ကြည်လှစွာသော မှန်အပြင် ဖလ်အပြင် ရေအပြင်တို့မှာ
နေဝန်းသဏ္ဍာန် လဝန်းသဏ္ဍာန် အရိပ် လူရိပ် မျက်နှာရိပ်
သစ်ပင်ရိပ် သစ်ကိုင်းရိပ် စသည်တို့ ပေါ်ကြရာ၌လည်း ဤနည်း
အတူသိလေ။

မှန်အပြင်မှာ လူမျက်နှာရိပ်ပေါ်ရာ၌ ထိုမျက်နှာရိပ်သည် မှန်၏
ကိုယ်လည်း မဟုတ်၊ မျက်နှာ၏ကိုယ်လည်း မဟုတ်၊ မှန်၏ဖက်သား
လည်း မဟုတ်၊ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ထောက်သော် မျက်နှာနှင့်သာ
တူလေရကား မျက်နှာ၏ဖက်သား၊ မျက်နှာ၏အစီးအပွား၊ မျက်နှာ
၏သားမြေးသားဖြစ်၍ မျက်နှာရိပ်ဟူ၍ ခေါ်ရ၏။ မျက်နှာရိပ်နှင့်
ထိုဒုက္ခဝေဒနာ တူကြ၏။ မှန်အပြင်နှင့် ကျောက်ကုန်းအပြင် တူကြ၏။
မျက်နှာနှင့် တုတ်လှံတံ တူကြ၏။ ထိုမှတစ်ပါး ဦးခေါင်းတွင်း၊ ရင်တွင်း၊
အသည်းတွင်း၊ အဆုတ်တွင်း၊ ဝမ်းတွင်း၊ အအူတွင်း အစရှိသော
ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါတို့မှာ အနာအို အနာမင်း ဖြစ်ပွား၍နေရာ သံသေဒဇပိုး
တို့သည် ကျရောက်ကုန်၍ ထိုအနာတွင်းမှာ ပွားများ၍ နေကြကုန်၏။
ဤ၌လည်း အနာသွေး အနာသား တစ်ခြားတစ်မျိုး၊ သံသေဒဇပိုး
သတ္တဝါ တစ်ခြားတစ်မျိုး၊ အနာအို အနာမင်းနှင့် ကျောက်ကုန်းအပြင်
အစရှိသော ရုပ်ခန္ဓာကြီး တူကြ၏။ သံသေဒဇပိုးတို့နှင့် ပိညာဏ်
ဖဿဝေဒနာ နာမ်ခန္ဓာစု တူကြ၏။

မိခင်ဧရာဝတီ

တစ်နည်းကား-ရွဲရွဲစို တစ်ကိုယ်လုံး နူနာရှိသောသူမှာ များစွာသော ယင်တို့သည် တစ်ရုန်းရုန်းဝိုင်းအုံ့၍ ယင်ချေးအုမူ လောက်ရှင်လွှတ်မှုကို ပြုကြကုန်၍ ထိုသူကိုယ်သန္တာန်မှာ ပိုးတွေအပြည့် တစ်ရွရွနေရာ၌ ထိုပိုးတို့သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏အစိတ်အင်္ဂါ မဟုတ်ကုန်၊ ယင်ကောင်တို့၏ သားမြေးတို့သာတည်း၊ ဤဥပမာ၌ ပိုးလောက်တို့နှင့် ထိုဒုက္ခဝေဒနာ တူ၏။ ယင်သတ္တဝါစုနှင့် တုတ်လုံတံ တူကြ၏။ ရွဲရွဲစိုသော နူနာ ကြီးတွေနှင့် ကျောက်ကုန်းအပြင် အစရှိသော ရူပက္ခန္ဓာကြီးတွေ တူ ကြ၏။

အာရုံနှင့်ဆုံမိ၍ ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်ပုံ။ ။ အရပ်ရပ်သော ဥပ

မာတို့ဖြင့် ထိုဝေဒနာ ငါးပါးတို့သည် မိမိ ကိုယ်အင်္ဂါအတွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း မိမိဆိုင်ရာ မဟုတ်ကုန်ဟူသောအနက်ကို ပြလိုရင်းတည်း၊ မိမိ ကိုယ် လည်း မဟုတ်ကုန်၊ မိမိ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာလည်း မဟုတ်ကုန်၊ မိမိကိုယ်ခန္ဓာ တွင်းမှာ အစဉ်ထာဝရ အမြဲရှိနေသော တရားစုလည်း မဟုတ်ကုန်ဟူသော အနက်ကို ပြလိုရင်းတည်း၊ ထိုစကားမှန်၏။ မှန်အပြင် ဖလ်အပြင် ရေအပြင်၌ပေါ်သော အရိပ်တို့မည်သည် မှန်ထဲ ဖလ်ထဲ ရေထဲမှာ အမြဲရှိ၍ နေနှင့်ကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ နေဝန်း လဝန်း လူမျက်နှာ စသည်တို့နှင့် ဆုံမိကြဆဲ အခါ၌သာ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ပေါ်လာကြကုန်၏။ နေဝန်းကွယ်ပြန်လျှင် နေဝန်းအရိပ် ပျောက်ကွယ်ပြန်၏။ လဝန်းကွယ် ပြန်လျှင် လဝန်းအရိပ် ပျောက်ကွယ်ပြန်၏။ လူမျက်နှာကွယ်ပြန်လျှင် မှန်ထဲ ဖလ်ထဲ ရေထဲမှာ လူရိပ်မျက်နှာရိပ် ပျောက်ကွယ်ပြန်၏။ ထိုအတူ ထိုဝေဒနာတို့သည်လည်း ထိုထို အာရုံတို့နှင့် ပေါင်းဆုံ တွေ့ထိ၍နေဆဲ

အနတ္တဒီပနီ

အခါ၌သာလျှင် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ကိုယ်သန္တာန်တွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။ ထိုထိုအာရုံတို့ ကွယ်ပြန်လျှင် ကိုယ်သန္တာန်တွင်းမှာ ကွယ်ပျောက်ချုပ်ဆုံးကြလေကုန်၏။ ဤသို့သော ဖြစ်ခြင်းကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ဆိုသတည်း။

သူငယ်ရိပ်နှင့် သူရူးပမာ။ ။ ဥပမာကား-တစ်ယောက်သော သူရူးသည် မှန်အပြင်၌ ပေါ်သော သူငယ်ရိပ်ကို မိမိ၏သားသမီးဟု စွဲလမ်းခြင်း ဖြစ်၍နေ၏။ မိမိလက်ရှိ မှန်အပြင်မှာ သူငယ်ရိပ်ကို ကြည့်ရှု၍နေရမှ သုခသောမနဿ ဖြစ်၏။ သူငယ်ရိပ်ကွယ်၍ သွားလျှင် မနေတတ် မထိုင်တတ်၊ သောကဒုက္ခဖြစ်၏။ သူငယ်ရိပ် မည်သည်လည်း မှန်အပြင်နှင့် တစ်ယောက်သော သူငယ်ဆုံတွေ့၍ နေဆဲအခါ၌သာ မှန်အပြင်မှာ ပေါ်ရှိ၍နေ၏။ သူငယ်နှင့် မှန်မျက်နှာ လွှဲပြန်လျှင် သူငယ်ရှိရာသို့ မှန်ကိုယူ၍ တစ်နေ့ တစ်နေ့လျှင် အခါတစ်ရာမက ပြေးသွားရသော သင်္ခါရဒုက္ခ အမြဲရောက်လတ္တံ့၊ သူငယ်ရိပ် ကွယ်ပျောက်တိုင်း ကွယ်ပျောက်တိုင်း စိတ်နှလုံးငြိုငြင် ပူပန်တောင့်တရသော ဝိပရိဏာမဒုက္ခ အမြဲရောက်လတ္တံ့၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း . . . မှန်အပြင်မှာထင်သော သူငယ်ရိပ်သည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မျိုး ဖြစ်လေသောကြောင့်တည်း။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မျိုး ဆိုသည်ကား ထိုသူငယ်ရိပ်သည် မှန်တွင်းမှာ ပါရှိ၍နေသော တရားလည်း မဟုတ်၊ သူငယ်နှင့်ဆုံမိဆဲ အခါမှာမှ သူငယ်ကိုအစွဲပြု၍ မှန်အပြင်မှာပေါ်လာသော တရားမျိုးတည်း၊ သူငယ်ကိုအစွဲပြု၍ ပေါ်သောတရားမျိုး ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် အစွဲပြုရာ သူငယ်နှင့်ကင်းကွာပြန်လျှင် အစွဲပြုရာ မရှိသည်နှင့် ခဏခြင်း

မိခင်ဧရာဝတီ

ကွယ်ပျောက်ပြန်၏။ ပေါ်စေလိုသော် သူငယ်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ရပြန်၏။ ဤသို့ဖြစ်သည်ကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဆိုသတည်း။ သုခ၊ ဒုက္ခ၊ သောမနဿ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာ ငါးပါးတို့သည် မှန်အပြင်မှာ တဒင်္ဂ အားဖြင့် ပေါ်တတ်သော သူငယ်ရိပ်နှင့်တူ၏။

ထိုဝေဒနာတို့ကို ငါငါဟူ၍ ငါ့ကိုယ် ငါ့ကိုယ်ဟူ၍ စွဲလန်းကြသော ဗာလပုထုဇဉ်တို့သည် ထိုသူရူးယောက်ျားနှင့် တူကုန်၏။ မိမိတို့၏ အဇ္ဈတ္တခန္ဓာတို့၌ ရှိနေသော စက္ခု၊ သောတ၊ ဃာန၊ ဇိဝှာ၊ ကာယ၊ မနဟူသော အကြည်ဓာတ် ခြောက်ပါးတို့သည် ပကတိ သူငယ်နှင့် တူကုန်၏။ မိမိအဇ္ဈတ္တ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သုခ သောမနဿဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကို အလိုရှိတိုင်း အလိုရှိတိုင်း ထိုဝေဒနာတို့ကို ပေးနိုင်သော အာရုံဝတ္ထုရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ကြရကုန်သော ဗာလပုထုဇဉ်တို့သည် သူငယ်ရှိရာသို့ အခါခါ ချဉ်းကပ်ရသော ထိုသူရူးနှင့် တူကုန်၏။

ဤသို့ ဝေဒနာတို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အမှု အာဂန္တုကအမှု ကို ကောင်းကောင်း ထင်မြင်သည်ရှိသော် ဝေဒနာတို့၏ အနတ္တဓမ္မမျိုး စင်စစ်ဖြစ်ကြောင်းကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက် နှင့် ပြဆိုသောအခန်း ပြီး၏။

ထိုမှတစ်ပါး ဝေဒနာတို့၏ အနတ္တဓမ္မ ဖြစ်ကြောင်းကို ပြဆိုရန် အချက် အလွန်များသေး၏။ လိုရင်းမှာမူကား ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စ အချက်ကို လှလှထင်မြင်မှု ဝေဒနာတို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အချက်ကို လှလှထင်မြင်နိုင်ပါလျှင် အနတ္တထင်မြင်နိုင်တော့မည် ဧကန်တည်း။ ဝေဒနာတို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို လှလှထင်မြင်နိုင်ပါလျှင် အနတ္တ ထင်မြင်နိုင်တော့မည် ဧကန်တည်း။ ထိုကြောင့် အနိစ္စအချက် ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်အချက်ကိုသာ မိမိရရ လှလှကြီး ထင်မြင်နိုင်အောင်

အနတ္တဒီပနီ

နှစ်ရှည်လများ အားထုတ် ကြိုးပမ်းရာသတည်း။

ဤတွင်ရွှေကား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို မြင်သဖြင့် ထင်ရှားသော

အနတ္တလက္ခဏာကို ပြဆိုချက် ပြီး၏။

အနတ္တဂရိညာ ပြီး၏။

အနတ္တထင်မြင်ခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသ

ယခုအခါ အနတ္တထင်မြင်နိုင်ခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသကို ပြဆို ဦးအံ့။ အနတ္တ ကောင်းကောင်းထင်မြင်နိုင်လျှင် အတ္တဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိ အကြွင်းမဲ့ချုပ်ငြိမ်းသော သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်သို့ ရောက်၏။ သောတာပန် အရိယာပုဂ္ဂိုလ် အဖြစ်သို့ရောက်၏။

ငရဲသို့ကျရန်ကံပေါင်းအသင်္ချေ။ ။ အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ကျင် လည်၍ နေကြသော ခပ်သိမ်း

သော သတ္တဝါတို့သည် ဘုရားသာသနာနှင့် အလွန်ကြိုကြိုက်ခဲကုန် ၏။ ကမ္ဘာတစ်သိန်းလွန်၍မှလည်း တစ်ခါမကြိုကြိုက်ရကုန်။ ကမ္ဘာ သင်္ချေလွန်၍မှလည်း တစ်ခါမကြိုကြိုက်ရကုန်။ အမိုက်အမျိုးမျိုး အမှောက် အမှားအမျိုးမျိုးတို့နှင့် ကုန်ခဲ့ကြသော ဘဝတွေ ကမ္ဘာတွေသာ များ လှစွာကုန်၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက် တစ်ယောက်သော ဤသတ္တဝါ တို့၏ စိတ်သန္တာန်အတွင်းမှာ အဝီစိငရဲသို့ကျရန် ကံပေါင်း အသင်္ချေ အနန္တအမြဲပါရှိ၍ နေကုန်၏။ ထိုအတူ သဗ္ဗိုဝ္ဗဝ်ငရဲသို့ကျရန် ကံပေါင်း အသင်္ချေအနန္တ စသည်ဖြင့် ငရဲကြီးရှစ်ထပ် ငရဲငယ်များစွာ ပြိတ္တာအမျိုးမျိုး အသုရကာယ်အမျိုးမျိုး တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုးတို့ကို အကုန်သိလေ။ ထိုသို့ပါရှိနေကုန်သော အကုသိုလ်ကံဟောင်းတို့၏ ဦးခေါင်းမူကား

မိခင်ဧရာဝတီ

အတ္တဒီဋ္ဌိပေတည်း။

သက္ကာယဒီဋ္ဌိရှိနေသမျှ အပါယ်ရှေးရှုရပုံ။ ။ သက္ကာယဒီဋ္ဌိ
ရှိနေသမျှ ကာ

လပတ်လုံး ထိုအကုသိုလ်ကံဟောင်းတို့သည် ဝင်းဝင်းတောက် ထက်သန်
ကြကုန်၏။ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မှာ နတ်မင်း သိကြားမင်းဖြစ်၍ နေ
ကြသော်လည်း အပါယ်လေးပါးသို့ ဦးခေါင်းငိုက်ဆိုက် ရှေ့ဦးတိုက်၍
သာ နေကြကုန်၏။ ထိုအတူ ရူပဗြဟ္မာ အရူပဗြဟ္မာဖြစ်၍ နေကြကုန်
သော်လည်း အပါယ်လေးပါးသို့ ဦးခေါင်းရှေးရှုကာ နေကြကုန်၏။
ထန်းတောကြီး၌ ထန်းသီးတို့သည် ထန်းပင်ပေါ်မှာ နေကြကုန်သော်လည်း
အောက်မြေအဖို့သို့ ကျရောက်မှုကို ရှေးရှုချိန်ရွယ်ကာ နေကြကုန်၏။
အညှာခိုင်သေးသမျှသာ အပေါ်မှာ အသက်ရှိကြကုန်၏။ အညှာပြုတ်လျှင်
မချွတ်မလွဲ မြေကြီးလျှင် လည်းလျောင်းရာ ရှိကြကုန်၏။ ထိုအတူ
ထိုအတ္တဒီဋ္ဌိရှိနေကြကုန်သာ နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် နတ်သက် ဗြဟ္မာသက်
ဟူသော ဇီဝိတိန္ဒြေ အညှာမပြုတ်မီအတွင်းမျှသာ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည်မှာ
နေခွင့်ရှိကြကုန်၏။ ဇီဝိတိန္ဒြေ အညှာပြုတ်သည်ရှိသော် ထန်းသီးတို့ကဲ့သို့
တသံသံ အမြဲ ကြွေကျကြရကုန်၏။

ထိုစကားမှန်၏။ တစ်ယောက် တစ်ယောက်သော သတ္တဝါ၏
စိတ်သန္တာန်မှာ အစဉ်ပါရှိ၍နေသော သက္ကာယဒီဋ္ဌိ တရားသည်
အကုသိုလ်ကံအနန္တတို့ကို လက်တွင်းသိမ်းပိုက်၍ နေသောတရား
ဖြစ်သောကြောင့် မြင့်မိုရ်တောင်ကြီးမျှမက အလွန်ဝန်လေးလှသော
တရားပေတည်း။ ထိုကြောင့် စိတ်သန္တာန်မှာ သက္ကာယဒီဋ္ဌိရှိနေသော
သတ္တဝါတို့သည် ဘဝင်္ဂဘုံမှာပင် နေကုန်သော်လည်း အပါယ်ရှိရာသို့

အနတ္တဒီပနီ

တဖြုန်းဖြုန်း ကျလာကြရကုန်၏။ အောက်အောက်သော ဗြဟ္မာ့ပြည် နတ်ပြည် လူ့ပြည်၌နေကြသော သူတို့မှာ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိပြီ။ ဗြဟ္မာ့မင်းကြီး၊ နတ်မင်းကြီး၊ သိကြားမင်းကြီးဖြစ်၍ နေကြကုန်သော်လည်း စိတ်နှလုံးထဲမှာ ငရဲကြီးရှစ်ထပ် အပြီးပါရှိ၍ နေကြကုန်၏။ ငရဲငယ်အနန္တပါရှိ၍ နေကြကုန်၏။ ပြိတ္တာမျိုးအနန္တ ပါရှိ၍ နေကြကုန်၏။ အသူရကာယ်မျိုးအနန္တ ပါရှိ၍ နေကြကုန်၏။ တိရစ္ဆာန်ဘဝမျိုးအနန္တပါရှိ၍ နေကြကုန်၏။ ထိုသို့ မိမိတို့ စိတ်နှလုံးထဲမှာ အမြဲမကွာ ပါရှိ၍ နေသည်ကို မသိကြသောကြောင့် ထိုဗြဟ္မာ့မင်းကြီး သိကြားမင်းကြီးတို့သည် ပျော်မွေ့ခြင်း ရှိကြလေကုန်သည်။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိချုပ်ငြိမ်းမှု အာနိသင်။ ။ အနမတဂ္ဂ သံသရာ ကမ္ဘာအဆက်ဆက်တို့မှာ ပါရှိ၍ နေကြကုန်သော ထိုအကုသိုလ် ကံဟောင်းတို့သည် မိမိတို့၏ ဦးခေါင်းဖြစ်သောသက္ကာယဒိဋ္ဌိချုပ်ဆုံးခဲ့သည်ရှိသော် အကုန်ချုပ်ဆုံး ကွယ်ပျောက်ကြလေကုန်၏။ ရှေးရှေးဘဝ ရှေးရှေးကမ္ဘာတို့က ပါရှိကြသော ကံဟောင်းတို့ကို မဆိုထားဘိဦး၊ ယခုဘဝတွင်ပြုသော ပါဏာတိပါတ ကံပေါင်းအနန္တ အဒိန္နာဒါန်ကံပေါင်း အနန္တ စသည်ပင် ဖြစ်စေဦးလော့၊ ယခုနေ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းခဲ့လျှင် ယခုအကုန်လုံး ကွယ်ပျောက်လေ၏။ မိမိကိုယ်မှာရှိသော သန်း ကြမ်းပိုးကို ကြောက်ဖွယ်ရှိသေး၏။ ထိုအကုသိုလ် ကံအနန္တတို့ကို ကြောက်ဖွယ်မရှိပြီ။ စိတ်သန္တာန်မှာ ထိုသက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကင်းငြိမ်းပြီးသော သူတို့သည် လူ့ဘုံမှာနေကြသော်လည်း အထက် အထက်မြင့်မြတ်သော နတ်ဘုံ ဗြဟ္မာ့ဘုံသို့သာ ဦးခေါင်းရှေးရှုချိန်ရွယ်ကာ နေကြကုန်၏။ အောက်အောက် နတ်ဘုံ ဗြဟ္မာ့ဘုံမှာ နေ

ကြကုန်သော်လည်း အထက်အထက်နတ်ဘုံ ဗြဟ္မာ့ဘုံသို့သာ ဦးခေါင်း တချီချီ နေကြကုန်၏။ မိုးနှောင်းအခါတို့၌ ထိုထိုတောတောင်မှ ထွက်၍တက်လေသော အခိုးတို့သည် အထက်သို့သာ ဆန်တက်လေကုန် သကဲ့သို့တည်း။

ဤကား အတိတ်ကံဟောင်းတို့နှင့်စပ်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းမှု အကျိုးအာနိသင် ကြီးကျယ်ပုံတည်း။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိရှိနေလျှင် ဒုစရိုက်ပြုဦးမည်။ ။ စိတ်သန္တာန်မှာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ

ရှိနေကြကုန်သော လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာသတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ယခုပင် သူတော်ကောင်းဖြစ်၍ နေကြကုန်သော်လည်း နက်ဖြန်၌သော်လည်း ကောင်း၊ နောက်ရက်၊ နောက်လ၊ နောက်နှစ်၊ နောက်ဘဝတို့၌သော် လည်းကောင်း၊ မာတုဃာတက ပိတုဃာတက အရဟန္တဃာတက အစသော ပါဏာတိပါတကံမျိုးတို့ကိုလည်း အနန္တပြုကြကုန်လတ္တံ့။ အဒိန္နဒါန်ကံမျိုးတို့ကိုလည်း အနန္တပြုကြကုန်လတ္တံ့။ ကြွင်းသော ဒုစရိုက်မျိုးတို့ကိုလည်း အနန္တပြုကြကုန်လတ္တံ့။ ယခုနေ့ မိမိသန္တာန်မှာ ဘုရားသာသနာကြီး လက်ရှိနေကြ၏။ နောက်ရက်၊ နောက်လစသည် တို့၌ ဘုရားသာသနာကြီး လက်လွတ်၍ ဘုရားသာသနာကြီးကို ဖျက်ဆီး သော ဒိဋ္ဌိမျိုးသို့ ရောက်ကြကုန်လတ္တံ့။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိချုပ်ငြိမ်း၍ဒုစရိုက်မပြုတော့။ ။ အနတ္တ လက္ခဏာ ကောင်းကောင်း

ကြီး ထင်မြင်၍ စိတ်သန္တာန်မှာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းပြီးသော လူ၊ မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

နတ်, ဗြဟ္မာတို့သည်မူကား သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းသောနေ့မှစ၍ ဘဝများစွာ ကမ္ဘာများစွာ သံသရာ၌ ကျင်လည်ကြကုန်သော်လည်း အကုသိုလ်ဒုစရိုက်မှုတို့ကို အိပ်မက်တွင်မျှ မပြုမှားကြကုန်ပြီ။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းပြီးသော နေ့မှစ၍ နိဗ္ဗာန်ရသည့် ဘဝတိုင်အောင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကြီးလည်း ဖြစ်လေရာရာ ကမ္ဘာအဆက်ဆက် စိတ်နှလုံးထဲမှာ အမြဲ ပါလေတော့သည်။ သာသနာကွယ်သောဘဝ၊ သာသနာကွယ်သော ကမ္ဘာဟူ၍ မရှိကြကုန်ပြီ။

ဤကား နောက်အနာဂတ် ကံမျိုးနှင့်စပ်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းပြီးခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသတည်း။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိ မငြိမ်းလျှင် အကုသိုလ်ကံမငြိမ်း။ ။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းခဲ့လျှင်

အတိတ်ဖြစ်သော အကုသိုလ်ကံအနန္တတို့သည် အဘယ်သို့ အကုန်ကွယ်ပျောက်၍ ကုန်လေသနည်းဟူမူကား-အစေ့ငယ်ပေါင်း အနန္တရှိသော တစ်ခုသော ပိုးချည်ကြိုးဖြင့် သီကုံး၍ ထားအပ်သော ရွဲပုတီးကြီး၌ ခိုင်စွာသော ပိုးချည်ကြိုးဖြင့် သီကုံးဖွဲ့စည်းခြင်း ရှိနေသောအခါ ဘယ်အစေ့ကိုမဆို တစ်ခုသော အစေ့ကိုဆွဲငင်၍သွားလျှင် အစေ့အနန္တ အကုန်လုံးပါလေ၏။ ပိုးချည်ကြိုးကို နတ်ယူပယ်ရှားပြီးသောအခါ၌မူကား အစေ့ချင်း အမျှင်အတွယ် မရှိကြပြီဖြစ်၍ တစ်ခုသော အစေ့ကို ဆွဲငင်၍သွားသော်လည်း တစ်ပါးသော အစေ့တို့မပါကြကုန်ပြီ။ ဤဥပမာအတူ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ရှိသောသူမှာ ရှေးရှေးဘဝ ရှေးရှေးကမ္ဘာတို့၌ ဖြစ်လာခဲ့သော မိမိခန္ဓာအစဉ်ကိုပင် ငါပြု၍ စွဲလမ်း၏။ ငါသည် ရှေးရှေးဘဝ ရှေးရှေးကမ္ဘာတို့၌ လူဖြစ်ခဲ့လှပြီ နတ်ဖြစ်ခဲ့လှပြီ

မိခင်ဧရာဝတီ

ဗြဟ္မာဖြစ်ခဲ့လျှင်ဟု သက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီး တန်းလန်းရှိနေ၏။ ထိုကြောင့် အတိတ်ဘဝ အတိတ်ကမ္ဘာတို့က ပြုခဲ့သော အကျိုးမပေးရသေးသော အကုသိုလ်ကံဟောင်း အနန္တတို့သည် ထိုသူသွားရာ အစဉ်လိုက်ပါ၍နေကြကုန်၏။ ခိုင်ခံ့စွာ ပိုးချည်ကြီးနှင့် သီကုံး၍ထားသော ရွဲပုတီးကုံးကြီးကဲ့သို့တည်း။

အနတ္တထင်လျှင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းပုံ။ ။ အနတ္တလက္ခဏာ
ကောင်းကောင်း

ကြီး ထင်မြင်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာကား တစ်ထိုင်တွင်းမှာ ဖြစ်ကြသော ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့ပင် ဉာဏ်၌ အပိုင်းပိုင်း အပြတ်အသတ်တွေ ထင်မြင်လေ၏။ ငါ၏အတ္တဟူ၍ အမျှင်တန်းလျက် မရှိပြီ။ မိမိခန္ဓာအစဉ်သည် ကြီးကိုပယ်နုတ်၍ထားအပ်သော ပုတီးစေ့တွေကဲ့သို့ထင်၏။ ရှေးရှေး၌ပြုခဲ့သော အကုသိုလ်ကံတွေသည် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်၊ သတ္တဝါ မဟုတ်၊ ငါလည်း မဟုတ်၊ ငါ၏ကံလည်း မဟုတ်၊ ဖြစ်ရာခဏမှာ အပိုင်းပိုင်းပြတ်၍ ပျက်ဆုံး ကွယ်ပကြလေသည်ဟု ကောင်းစွာ ထင်မြင်၏။ ထိုကြောင့် ထိုအကုသိုလ် ကံဟောင်းတို့သည် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းရာတွင် အကုန်ငြိမ်းကြလေကုန်၏။ ကြီးကို ပယ်နုတ်ပြီးသော ပုတီးစေ့ကဲ့သို့တည်း။ အကုသိုလ်ကံတို့သည်သာ ကွယ်ပျောက်ကြကုန်သည်။ ရှေးရှေး၌ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်ကံတို့မူကား သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းကာမျှနှင့် မချုပ်ကြကုန်သေး။ အရဟတ္တမဂ်သို့ကျ၍ တဏှာအကြွင်းမဲ့ ချုပ်ငြိမ်းမှ ကုသိုလ်ကံတို့ ချုပ်ငြိမ်းကြကုန်သည်။

အနတ္တဒိပနီ

သက္ကာယဒိဋ္ဌိမိုက်မဲဗုဒ္ဓကံပုံ။ ။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဆိုသော တရားကား

မိုက်ချက်မဲချက် နက်နဲလှ၏။

မာတုဃာတက ကံကြီးကို ပြုမိပြီး၍ အဝီစိငရဲသို့ ဧကန္တ ငါကျရောက် ရတော့မည်ဟု ပွက်ပွက်ဆူ စိတ်နှလုံး ပူပန်၍နေသောသူသည် ထိုမာတု ဃာတကကံကိုပင် မိမိ၏အတ္တပြု၍ ငါပြုခဲ့မိလေခြင်း ငါမိုက်ခဲ့လေခြင်း ငါမှားခဲ့လေခြင်းဟု စွဲလမ်းလျက် ညည်းညူပူပန်၏။ အကယ်၍ အနတ္တ ပရိညာဉာဏ်ဖြင့် ကောင်းကောင်းကြီး ထင်မြင်၍ ငါပြုခဲ့မိလေခြင်း ဟူသော အစွဲအလမ်းကို လွှတ်နိုင်သည်ဖြစ်ခဲ့အံ့ထိုမာတုဃာတကကံသည် ထိုသူ့သန္တာန်သို့လိုက်၍ အကျိုးပေးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လတ္တံ့။ ထိုသို့ကား မဟုတ်။ ထိုသူ့သန္တာန်သို့မလိုက်ချင်သော်လည်း မနေရအောင် အကျိုးမ ပေးချင်သော်လည်း မနေရအောင် ငါပြုခဲ့မိသောကံ ငါ၏ကံဟု အတင်း ဆွဲငင်၍ သိမ်းပိုက်လေ၏။ ထိုသို့ သိမ်းပိုက်ခြင်းကြောင့် ထိုကံသည် အကျိုးမပေးချင်သော်လည်း မနေသာ ပေးရလေ၏။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ရှိနေ ကြသော ပုထုဇဉ်သတ္တဝါသည် ဤမျှလောက်မိုက်မဲ၏။ ကြွင်းသော အကုသိုလ်ကံ ဟူသမျှတို့၌လည်း ဤနည်းတူ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဆွဲငင် သိမ်းပိုက်မှုကြောင့် သတ္တဝါတို့ဖြစ်လေရာရာ အစဉ်ပါ၍နေကြပုံ အကျိုးပေး၍ နေကြပုံကိုသိလေ။

မိမိတို့ပြုသော မကောင်းမှုကံကြောင့် ငရဲ၌ကျ၍ နေကြရာ၌လည်း ထိုမကောင်းမှုကံတို့ကို ငါပြုသော မကောင်းမှုကံဟု စွဲလန်း သိမ်းပိုက် လျက်ပင် ရှိကြကုန်၏။ ထိုကံတို့နှိပ်စက်၍ အလွန် ပင်ပန်းနေသော အခါမှာပင် ထိုကံတို့ကို မလွှတ်နိုင်ကြကုန်။ မစွန့်နိုင်ကြသည့်အတွက် ကြောင့် ထိုအကုသိုလ်ကံတို့သည် အကျိုးမပေးချင်သော်လည်း မနေသာ၊ ထိုသူတို့ကို အပါယ်မှ ဘဝအဆက်ဆက် မလွတ်ရအောင် အကျိုးပေး

မိခင်ဧရာဝတီ

ကြရတော့သည်။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိသည် ဤမျှလောက် အနက်အနဲ မိုက်မဲ လှ၏။

ထိုနည်းအတူ ဤသတ္တဝါတို့သည် နာခြင်း အိုခြင်း သေခြင်းဘေးကို အလွန်ကြောက်လန့်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ကြောက်လန့်ကြပါကုန်လျက် ငါသည် ရှေးရှေးဘဝတို့၌လည်း နာလှလေပြီ အိုလှလေပြီ သေခဲ့လှလေပြီ ဟု အတိတ်ဖြစ်သော နာခြင်း အိုခြင်း သေခြင်းတို့ကို ပြန်၍စွဲလန်း သိမ်းပိုက်ကြကုန်၏။ အလွန်ကြောက်လန့်ရသော တရားကိုပင် လွှတ်၍ မပစ်နိုင်ကြ။ မလွှတ်သည့်အတွက်ကြောင့်လည်း ထိုနာမှု အိုမှု သေမှုတို့ သည် ထိုသူတို့သန္တာန်သို့မလိုက်ချင်သော်လည်း မနေရ၊ ဖြစ်လေရာရာ ပါ၍နေကြရကုန်၏။ ထိုသူတို့ကို မနှိပ်စက်ချင်သော်လည်းမနေရ နာမှု ပေါ်ရတော့သည်။ အိုမှုပေါ်ရတော့သည်။ သေမှုပေါ်ရတော့သည်။ သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိသည် ဤမျှလောက်နက်နက်နဲနဲ မိုက်မဲ၏။

ယခုပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ကိုယ်တွင်းဥပဒ် ကိုယ်ပဥပဒ်နှင့် တွေ့ကြုံ၍ အနာရောဂါ ပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက်၍ နေကြရာ၌လည်း နှိပ်စက်၍နေသော အနာရောဂါဝေဒနာတို့ကိုပင် ငါနာသည် ငါကျင်သည် ငါပူလောင်သည် စသည်ဖြင့် စွဲလန်းသိမ်းပိုက်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ စွဲလန်းသိမ်းပိုက်မှုသည် နောက်နောက်ကိုလည်း ထိုအနာရောဂါဝေဒနာတို့နှင့် မကွဲကြရအောင် ဖွဲ့စည်းမှုကြီးပေတည်း။ ထိုသို့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဖွဲ့စည်းမှု ခိုင်မြဲသည့်အတွက် ကြောင့် အနမတဂ္ဂ သံသရာမှာ ယနေ့ထက်တိုင် ထိုအနာရောဂါဝေဒနာ တို့နှင့် မကွဲမကွာ တစ်လုံးတစ်စည်းတည်း ဖြစ်၍ နေကြရကုန်၏။

ဤသို့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိမည်သည် အပြင်းအထန် နှိပ်စက်၍ နေဆဲဖြစ် သော ဒုက္ခဘေးကြီးကိုပင်လျှင် ငါပြု၍စွဲလန်း၏။ ငါ၏ကိုယ်ပြု၍ စွဲ လန်း၏။ သိမ်းပိုက်၏။ ထိုဒုက္ခဘေးကြီးသည် ထိုသူသန္တာန်သို့ အစဉ်

အနတ္တဒီပနီ

မလိုက်ချင်သော်လည်း မနေရ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဆွဲငင်ချက်နှင့် ဘဝဆက် တိုင်းပါ၍ နေရတော့သည်။ နောက်နောက်ဘဝတို့၌လည်း ငါတို့သည် နာကြရကုန်လတ္တံ့၊ အိုကြရကုန်လတ္တံ့၊ သေကြရကုန်လတ္တံ့ဟု စွဲလန်း ကြရာ၌ အနာဂတ်ဖြစ်သော ဗျာဓိဓမ္မ ဧရာဓမ္မ မရဏဓမ္မတို့ကို ယခုက လှမ်း၍ သိမ်းပိုက်ဖွဲ့စည်းသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိတည်း။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိသည် ဤမျှလောက် နက်နက်နဲနဲမိုက်မဲ၏။

ဤကား သက္ကာယဒိဋ္ဌိတရား မိုက်မဲချက် နက်နဲပုံကို အမြွက်မျှပြ ဆိုလိုက်သောအခန်းတည်း။

တဏှာ မာနတို့စွဲလန်းမှုကား အတ္တဟူ၍ စွဲလန်းမှုမဟုတ်၊ တေဘူ မကဓမ္မတို့ကို တဏှာသည် ငါ၏ဥစ္စာဟု စွဲလန်း၏။ မာနသည် ငါဟူ ၍ စွဲလန်း၏။ ထိုတဏှာမာနတို့သည်ကား သက္ကာယဒိဋ္ဌိရှိသော သူတို့မှာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိစွဲလန်းချက်သို့ အစဉ်လိုက်၍ စွဲလန်းကုန်၏။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းပြီးသော သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ သညာဝိပလ္လာသ၊ စိတ္တဝိပလ္လာသတို့ကို အစဉ်လိုက်၍ စွဲလန်းကုန်၏။ သညာ စိတ္တတို့၏ စွဲလန်းမှုကား တိမ်၏။ ဒိဋ္ဌိ၏စွဲလန်းမှုကား နက်နဲ၏။

ဤတွင်ရွှေကား သက္ကာယဒိဋ္ဌိချုပ်ငြိမ်းလျှင် အတိတ်ဖြစ်သော အကုသိုလ်ကံတို့ အကုန်ချုပ်ငြိမ်းပုံကို ပြဆိုသော အခန်းတည်း။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိချုပ်ငြိမ်းသူ၌ သာသနာအမြဲပါပုံ။ ။ အနတ္တလက္ခဏာ ကိုကောင်းကောင်း

ထင်မြင်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းပြီးသော နေ့မှ စ၍ နိဗ္ဗာန်ရသည့် ဘဝတိုင်အောင် ဘဝအဆက်ဆက် ကမ္ဘာအဆက်ဆက် တို့၌ စိတ်သန္တာန်မှာ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကြီး အမြဲပါရှိ၍

နေကြကုန်၏ ဟူသောစကား၌ ငါတို့မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူသောအခါ လူငါးဦးသားသာ ကျွတ်သည်။ နတ်အသင်္ချေ ကျွတ်သည်။ ဗြဟ္မာ့တစ်ဆယ့်ရှစ်ကုဋေ ကျွတ်သည်။ ထိုနည်းတူ ၄၅-ဝါ ကာလပတ်လုံး ထိုထိုဒေသနာတို့မှာ အသင်္ချေ အသင်္ချေ ကျွတ်သမျှသည် နတ်ဗြဟ္မာတို့သာချည်းတည်း။ လူတို့မှာ တစ်သုတ်တစ်ခါတွင် လူအသင်္ချေကျွတ်သည်ဟူ၍ မရှိ။ တစ်ဆူ တစ်ဆူသော ဘုရားလက်ထက် ကျွတ်တမ်းဝင်ကြသူ သတ္တဝါအပေါင်း ၂၄-သင်္ချေနှင့် ကုဋေခြောက်ဆယ် ဗိုလ်ခြေတစ်သိန်းဟူသော စကားမှာ လည်း နှစ်ဆယ့်လေးသင်္ချေအရသည် နတ် ဗြဟ္မာ အရေအတွက်သာ ဖြစ်သည်။

နတ်တို့မှာလည်း သောတာပန်အနေနှင့် ကျွတ်သူများကြသည်။ ထိုကြောင့် ယခုအခါ၌ စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်မှာ သောတာပန်အပြည့် တာဝတိံသာအစရှိသော အထက်နတ်ပြည်တို့မှာလည်း သောတာပန်အရိယာအပြည့် အထက်ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့မှာမူကား သောတာပန်အပြည့် သကဒါဂါမ်အပြည့် အနာဂါမ်အပြည့် ရဟန္တာအပြည့် ရှိနေကြကုန်၏။ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်လုံးသည် ယခုအခါ အရိယာဘုံကြီးတွေ ဖြစ်၍နေ၏။ ယခုအခါ စတုမဟာရာဇ်ဘုံရှိ အရိယာတို့သည် အနှစ် ၉-သန်းမျှ စတုမဟာရာဇ်နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားခံစားပြီးလျှင် အထက်အထက် နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့သို့ ဘုံစဉ်စံ၍ သွားကြကုန်လတ္တံ့။ အောက်သို့ လည်ခွင့်မရှိကြကုန်ပြီ။ နတ်စည်းစိမ် ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်တို့ကို ဘဝများစွာ ကမ္ဘာများစွာ ခံစားခံစားပြီး၍ အကနိဋ္ဌဘုံသို့ ရောက်သောအခါ ပရိနိဗ္ဗာန် စံကြကုန်လတ္တံ့။ ဘုရားလက်ထက်တော်၌ ထိုထိုဒေသနာကို ကြားနာ၍ သောတာပန် အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်သောနေ့မှစ၍ ကမ္ဘာများစွာ

အနတ္တဒီပနီ

နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာတို့ကို အစဉ်ခံစားစံစားပြီးနောက် အကနိဋ္ဌဘုံသို့ ရောက်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံသည်တိုင်အောင် ထိုနတ်တို့၏ စိတ်သန္တာန်မှာ ငါတို့မြတ်စွာ ဘုရားသာသနာမြတ်ကြီးသည် အစဉ်အမြဲ ပါ၍နေလေ တော့သည်။ ထိုနတ်တို့မှာ သာသနာပသည် ဟူ၍မရှိပြီ၊ သာသနာကွယ် သည်ဟူ၍ မရှိပြီ၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာရတနာသုံးပါးသည် စိတ်နှလုံးမှာ ဘဝတိုင်း အမြဲပါလေတော့သည်။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းသ၌ နိဗ္ဗာန်အမြဲပါပုံ။ ။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ကြီးလည်းစိတ်

နှလုံးမှာ အမြဲပါလေတော့သည်။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ အမှူးရှိသော ကိလေသာ အမိုက်အမဲကြီးတို့၏ ကင်းငြိမ်းခြင်း ဒုစရိုက် အမိုက်အမဲကြီးတို့၏ ကင်းငြိမ်းခြင်း အပါယ်လေးပါး ကပ်သုံးပါး အရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး ရန်သူမျိုး ငါးပါး ဝိပတ္တိတရားလေးပါးတို့၏ ကင်းငြိမ်းခြင်းကို နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ကြီးဆိုသတည်း။ ထိုနိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကြီးသည် ထိုသူတို့စိတ်သန္တာန်မှာ ဖြစ်လေရာရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း အမြဲ ပါရှိလေတော့သည်။

ဖြစ်လေရာရာ ဘဝတို့၌ လောကီချမ်းသာကို တစ်လှည့်၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်း သာကိုတစ်လှည့်စီ ခံစားစံစား၍ သွားကြရကုန်၏။ အဘယ်သို့လျှင် ချမ်းသာနှစ်ပါးကို တစ်လှည့်စီ ခံစားစံစား၍ သွားကြရကုန်သနည်း ဟူမူကား ယခုဘဝက အနတ္တလက္ခဏာ ကောင်းစွာထင်မြင်ပြီးသော သူတို့သည် နောက်နောက်ဘဝတို့၌ လူ့ပြည် လူ့ရွာမှာ ဖြစ်ကြကုန် သော်လည်း စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကြီးကျယ်စွာသော သမ္မာဒိဋ္ဌိ လူမျိုးတို့၌ သာ ဖြစ်ကြရကုန်လတ္တံ့။ ထိုအခါ လူ၌ဖြစ်သော ကြီးကျယ်စွာသော လောကီစည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားစံစား ကြရကုန်၏။ မိမိ မိမိတို့၏

စိတ်သန္တာန်၌ အတ္တဒိဋ္ဌိ၏ ကင်းငြိမ်းခြင်းသည် သဥပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကြီးပေတည်း။

အပါယ်၌ ကျရောက်၍နေကြကုန်သော ခွေး၊ ဝက်၊ ကြက်၊ ငှက် အစရှိသော အပါယ်ဘုံသားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိတန်းလန်း နှင့် အပါယ်နှုတ်ခမ်းမှာ လူလူလူလူ နေကြကုန်သော လူသတ္တဝါအပေါင်း တို့ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ကြရကုန်လတ္တံ့၊ တွေ့မြင်တိုင်း ငါတို့မှာ ဤကဲ့သို့သော အဖြစ်မှ လွတ်ငြိမ်းကြပေပြီဟု အလွန် နှစ်သက်ဝမ်းမြောက် ခြင်း မစဲမစဲ ဖြစ်ကြရကုန်လတ္တံ့၊ သဥပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကြီးကို ခံစားခံစား ကြရကုန်လတ္တံ့။

အမျိုးမျိုးသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလူမျိုးတို့ကို တွေ့ကြုံသောအခါတို့၌လည်း ကောင်း၊ အမျိုးမျိုးသော ဒုစရိုက်လူမျိုးတို့ကို တွေ့ကြုံသောအခါတို့၌ လည်းကောင်း၊ ကပ်သုံးပါးသင့်၍နေသောသူတို့ကို တွေ့ကြုံသောအခါ တို့၌လည်းကောင်း၊ ရန်သူမျိုးငါးပါး နှိပ်စက်၍ နေသောသူတို့ကို တွေ့ ကြုံသောအခါတို့၌လည်းကောင်း၊ ဝိပတ္တိတရားလေးပါး နှိပ်စက်၍နေသော သူတို့ကို တွေ့ကြုံသောအခါတို့၌လည်းကောင်း၊ ထိုနည်းတူ မိမိ မိမိတို့၏ စိတ်သန္တာန်မှာ အမြဲပါရှိ၍နေသော သဥပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ကြီးကို အမှတ်ရ၍ရ၍ အလွန်နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်မှုဟူသော ခံစားခံစားခြင်းကို ခံစား ခံစားကြရကုန်လတ္တံ့။

ဤနည်းကို အမှီပြု၍ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မှာ နတ်သိကြားဖြစ် ကြသော ဘဝတို့၌လည်း လောကီ လောကုတ္တရာ ချမ်းသာကြီးနှစ်ပါးကို အလှည့်အလည်အားဖြင့် ခံစားခံစား၍ သွားကြရကုန်လတ္တံ့၊ ပဌမဈာန် သုံးဘုံ၊ ဒုတိယဈာန်သုံးဘုံ အစရှိသော ဗြဟ္မာတို့မှာ ဗြဟ္မာဖြစ်ကြသော ဘဝတို့၌လည်း လောကီ လောကုတ္တရာချမ်းသာကြီးနှစ်ပါးကို အလှည့်

အနတ္တဒီပနီ

အလည်အားဖြင့် ခံစားခံစား၍ သွားကြရကုန်လတ္တံ့၊ ဘဝများစွာ ကမ္ဘာများစွာ ကြာမြင့်ကြသဖြင့် လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာတို့ကို ခံစားခံစား၍ ငြီးငွေ့ကြသောအခါ၌ လောကီချမ်းသာကို စွန့်လွှတ်၍ အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော လောကုတ္တရာချမ်းသာကြီးသို့ ရောက်ကြကုန်လတ္တံ့။

နတ်ဗြဟ္မာတို့၌ သာသနာသက်အရေအတွက်။ ။ ထိုနတ်တို့၏ အသက်နှင့်

နှိုင်းယှဉ်သည်ရှိသော် ငါတို့မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်သည် စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်မှာ လူတို့အရေအတွက် အနှစ်ကိုးသန်း တည်လတ္တံ့ဟု သိအပ်၏။

ဤကား စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံရှိ အရိယာနတ်တို့၏ အလားကို ပြဆိုချက်တည်း။ ။ တာဝတိံသာအစရှိသော အထက်အထက် နတ်ပြည်ရှိ အရိယာနတ်တို့၏ အလားကိုလည်း ထိုနည်းတူသိလေ။

သာသနာတော်မှာလည်း တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ လူတို့အရေအတွက် အနှစ်သုံးကုဋေခြောက်သန်း တည်ထွန်းလတ္တံ့၊ ယာမာဘုံမှာ အနှစ်တစ်ဆယ့်လေးကုဋေ လေးသန်း တည်ထွန်းလတ္တံ့၊ အထက်ဆုံးဖြစ်သော ဝသဝတ္တီနတ်ပြည်မှာ နှစ်ပေါင်း ကုဋေကိုးရာနှစ်ဆယ့်တစ်ကုဋေခြောက်သန်း တည်ထွန်းလတ္တံ့၊ ပဌမဈာန်ဘုံမှာ ကမ္ဘာမပျက်မချင်း တည်ထွန်းလတ္တံ့။ ။ ဒုတိယဈာန်ဘုံမှာ မဟာကမ္ဘာကြီးရှစ်ကမ္ဘာတိုင် အောင် တည်ထွန်းလတ္တံ့။ ။ အထက်ဆုံးဖြစ်သော အကနိဋ္ဌဘုံမှာ ငါတို့မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မြတ်ကြီးသည် မဟာကမ္ဘာကြီး တစ်သောင်းခြောက်ထောင်တိုင်အောင် တည်ထွန်းလတ္တံ့။

ဤစကားကိုလည်း သူ့ဘုံသက်နှင့် တိုင်းတာ၍ ဆိုသောစကား
သာတည်း။

ဘုံစဉ်အတိုင်း စံစား၍ သွားကြကုန်သော အရိယာတို့၏ အဆင့်
ဆင့်အလားအားဖြင့် ဆိုလိုမှုကား တာဝတိံသာမှစ၍ အထက်နတ်ဘုံ
တို့မှာ သာသနာတော် အသက်များစွာ တိုးပွားခွင့် ရှိသေး၏။ အထက်ဆုံး
ဖြစ်သော အကနိဋ္ဌဘုံမှာ ငါတို့ဘုရားသာသနာသည် ကမ္ဘာနှစ်သောင်းမ
က တည်ထွန်းခွင့် ရှိသေး၏။ ဤသို့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံကြသော ဘဝတိုင်အောင်
ဘဝများစွာ ကမ္ဘာများစွာနတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာကို ခံစားစံစား၍
နေကြကုန်သော်လည်း ထိုနတ်ဗြဟ္မာတို့၏ စိတ်သန္တာန်မှာ မြတ်စွာဘုရား
သာသနာတော် အမြဲပါရှိ၍နေမှု သာသနာကွယ်သည် သာသနာပသည်ဟူ
၍ မရှိမှုတို့သည်ကား အနတ္တလက္ခဏာကို ကောင်းကောင်းကြီး ထင်မြင်
၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း၏ အကျိုးအာနိသင်သံသပေတည်း။

အကျွတ်တရားကြောသူများ။ ။ ထိုမှတစ်ပါး ငါတို့ဘုရားလက်
ထက်တော်၌ ရဟန်းအဖြစ်နှင့်

ကျွတ်ကြသူတို့ကား အနည်းငယ်မျှသာတည်း။ လူအဖြစ်မှာ သောတာပန်
အဖြစ်နှင့် ကျွတ်ကြသူကား သာဝတ္တိပြည်မှာပင် ကုဋေများစွာရှိ၏။
ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာပင် ကုဋေများစွာ ရှိ၏။ ထိုအတူ ကပိလဝတ်ပြည်
ဝေသာလီပြည် အစရှိသည်တို့၌လည်း ကုဋေများစွာ သိန်းများစွာရှိကြ
၏။ မဇ္ဈိမတိုက်တစ်ပြင်လုံးသည် အရိယာတို့ဖြင့် ပြည့်သကဲ့သို့ ရှိကြ
၏။ ။ ထိုသူတို့ ယခုအခါ စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်မှာ အပြည့်ရှိကြ
၏။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ အပြည့်ရှိကြ၏။ ယာမာစသည်တို့မှာလည်း
များစွာ ရှိနေကြကုန်၏။

အနတ္တဒီပနီ

နတ်အဖြစ်နှင့် ကျွတ်ကြကုန်သော နတ်အရိယာတို့နှင့် ဇာတ်ပေါင်း မိကြလေကုန်၏။ ထိုအရိယာတို့နှင့် အတူအကွ ဇာတ်ပေါင်းကြ၍ နတ်ချမ်းသာ အဆင့်ဆင့် ဗြဟ္မာချမ်းသာအဆင့်ဆင့် ခံစားခံစား၍ အကနိဋ္ဌဘုံတိုင်အောင် သွားကြကုန်လတ္တံ့။ ထိုသူတို့၏ စိတ်သန္တာန်မှာလည်း ပရိနိဗ္ဗာန်စံကြသော ဘဝတိုင်အောင် ငါတို့မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကြီး အစဉ်မြဲစွာ ပါလေတော့သည်။ ထိုသူတို့မှာ သာသနာပသော ကမ္ဘာဟူ၍ မရှိကြပြီ။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အနတ္တလက္ခဏာကို ကောင်းစွာ ထင်မြင်ရခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသပေတည်း။

ထိုမှတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသည့်နောက် အနှစ်သုံးရာခန့်အတွင်း မန္တမတိုက်အပြင်မှ အကျွတ်ရကြသော သောတာပန်ပေါင်း အကုဋေမဂဏ သီဟိုဠ်သို့ သာသနာတော် ရောက်သည့်နောက် သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ ကျွတ်ကြသော သောတာပန်ပေါင်း အကုဋေမဂဏတို့သည်လည်း ယခုအခါ စတုမဟာရာဇ်ဘုံမှာ အပြည့်ရှိနေကြကုန်၏။ တာဝတိံသာမှာ အပြည့်ရှိနေကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် နတ်ဇာတိနှင့် ကျွတ်ကြသောအရိယာ ဇာတ်ပေါင်းကြ၍ ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း အကနိဋ္ဌဘုံသို့ကျအောင် ခံစားခံစား၍ သွားကြကုန်လတ္တံ့။ ထိုသူတို့၏ စိတ်သန္တာန်မှာလည်း ပရိနိဗ္ဗာန်စံရာ ဘဝတိုင်အောင် ငါတို့မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်အမြဲတည်လေတော့သည်။ ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အနတ္တလက္ခဏာ ထင်မြင်ခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသပေတည်း။

ယခုလည်း နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်တို့၌ သုဓမ္မာဇရပ်အသီးသီးရှိကြကုန်၏။ တစ်လ တစ်လလျှင် ရှစ်ကြိမ် ရှစ်ကြိမ် တရားနာအစည်းအဝေး ပြုမြဲထုံးစံတည်း။ ရံခါ သိကြားမင်းကြီး နတ်မင်းကြီးတို့ တရားဟောကြကုန်၏။ ရှေးအဖို့၌ အကျွတ်မရကြကုန်သေးသော နတ်တို့သည်

ထိုတရားနာရာ သုဓမ္မာအစည်းအဝေးမှာ အကျွတ်ကြကုန်၏။ ထိုမှအလွတ်ဖြစ်သော နေရာဌာနတို့၌လည်း အတူနေ အဖော်အပေါင်း ဖြစ်ကြကုန်သော အရိယာနတ်တို့၏ ပြောဟောမှုကို နာခံ၍ အကျွတ်ကြကုန်၏။

ယခုအခါ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့မှာ ကျွတ်ပွဲ လွတ်ပွဲ မစဲ မဆိတ် ရှိနေတုန်းအခါပေတည်း။ ယခုမှကျွတ်လွတ်ကြသော နတ်ဗြဟ္မာတို့လည်း ရှေးကျွတ်ကြသော အရိယာတို့နှင့် ဇာတ်ပေါင်းမိကြကုန်၏။ စိတ်နှလုံး၌ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကြီး အမြဲတည်ခွင့်ကို ရကြလေကုန်၏။ စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်မှာ အနှစ်ကိုးသန်းတိုင်တိုင် မဂ်တံခါး ဖိုလ်တံခါး နိဗ္ဗာန်တံခါး ဟင်းလင်းပွင့်လျက် ရှိ၏။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ အနှစ်သုံးကုဋေ ခြောက်သန်းတိုင်တိုင် မဂ်တံခါး ဖိုလ်တံခါး နိဗ္ဗာန်တံခါး လင်းလင်းပွင့်လျက်ရှိ၏။

အထက်အထက် နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့မှာလည်း ဤနည်းတူ သိလေ။

သာသနာတော် ငါးထောင်ဆိုသည်မှာ လူ့ပြည်ကိုရည်၍ ဆိုသတည်း။ လူ့ပြည်၌ အနှစ်ငါးထောင်မျှသာ အရိယာဖြစ်နိုင်သော ခေတ်ရှိသည်။ အနှစ်ငါးထောင်မှ နောက်၌ အရိယာဖြစ်နိုင်သော ခေတ်မရှိပြီ ဆိုလိုသည်။ ယခုအခါ၌ကား သာသနာတော်နှစ်ထောင် ကျော်လွန်၍သွားပြီ။ နှစ်ထောင်ကျော်မျှသာ ကျန်ရှိတော့သည်။

မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ၃-ဌာန။ ။ သာသနာတော်အတွင်း၌ လူ့အဖြစ်နှင့် မဂ်ဖိုလ်ကိုမရကြမူ၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြလေကုန်သော သူတို့အား မိမိတို့ဖြစ်ရာ နတ်ပြည်၌ မဂ်ဉာဏ် မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရနိုင်ကြောင်းကို အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၌ သုံးဌာနပြု၍ ဟောတော်မူသည်။ သုံးဌာန ဆိုသည်ကား-

(၁) လူ့ပြည်၌ တရားဓမ္မကို ကောင်းစွာအားထုတ်၍ ယခုဘဝတွင် မဂ်ဖိုလ်ကို မယူမူ၍ စုတေ၍ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့၌ ဖြစ်ကြလေရာ ချမ်းသာသော ဘုံဘဝဖြစ်၍ လူဖြစ်စဉ်အခါက လေ့လာ အားထုတ်ခဲ့ဖူးကုန်သော တရားစုတို့သည် ထိုသူ၏ ဉာဏ်မှာ လျင်မြန်စွာ ထင်ပေါ်၍ လာကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရနိုင်ကြကုန်၏။ ။ (တစ်ဌာန)

(၂) ထိုသူ မိမိအလိုအလျောက် မပေါက်တည့်နိုင်ရှိခဲ့သော် အတူ နေ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်သော အရိယာနတ်တို့က ဆုံးမတိုက်တွန်း ပြညွှန်း ဟောပြောကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရကြကုန်၏။ ။ (တစ်ဌာန)

(၃) ထိုသို့ မရပြန်ခဲ့သော် တစ်လလျှင် ရှစ်ကြိမ် ရှစ်ကြိမ် သုဓမ္မာသို့ တရားနာပါကြကုန်လတ္တံ့၏ ထိုအခါ၌ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရနိုင်ကြကုန်၏။ ။ (တစ်ဌာန)

ဤသို့ ယခုလူတို့ နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြသောအခါ၌ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရနိုင်ရာ သုံးဌာန ဟောတော်မူသည်။

ဤသို့ ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း ယခုအခါ လူ့ပြည်မှနတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြလေကုန်သော သူအပေါင်းတို့သည် ထိုသုံးဌာနတွင် တစ်ခုခု သောဌာန၌ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရကြကုန်သည်ရှိသော် ဘုရားရှင် လက်ထက်၌ သာဝတ္တိပြည်သူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူ ဓဿာလီပြည်သူ ကပိလဝတ်ပြည်သူ အစရှိသော ယခုနတ်ပြည်မှာရှိနေကြသော မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော်ကြီး သမီးတော်ကြီး ဖြစ်ကြကုန်သော အရိယာသူမြတ် နတ်မင်း

ကြီး နတ်သမီး နတ်သားတို့နှင့် ဇာတ်ပေါင်းမိကြလေကုန်၏။ ထိုသူတို့နှင့် တစ်လုံးတစ်စည်းတည်း ဇာတ်ပေါင်း၍ အကနိဋ္ဌဘုံတိုင်အောင် အတူတစ်ကွ ဘုံစဉ်ခံစား၍ သွားကြကုန်လတ္တံ့။

ပဌမဈာန် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ကြသောအခါ၌ ကကုသန်မြတ်စွာ ဘုရား၊ ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရား၊ ကဿပမြတ်စွာဘုရားတို့၏ သားတော် သမီးတော်တွေနှင့်လည်း ဇာတ်ပေါင်းမိကြကုန်လတ္တံ့။ ဝေဟပျိုလ်ဘုံ၊ သုဒ္ဓါဝါသဘုံသို့ရောက်ကြသောအခါ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၊ သီဒိမြတ်စွာဘုရား၊ ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားတို့၏ သားတော် သမီးတော်တို့နှင့်လည်း ဇာတ်ပေါင်းမိကြကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းသည် အနတ္တလက္ခဏာ ထင်မြင် ရခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသပေတည်း။

ထိုကြောင့် ယခုအခါ သာသနာတော်တွင်း၌ လူ့အဖြစ် ရှင့်အဖြစ်ကို ရရှိကြကုန်သော သူအပေါင်းတို့သည် လူ့ပြည်မှာ အနှစ်နှစ်ထောင်ကျော် ဟင်းလင်းပွင့်လျက်ရှိသေးသော မဂ်စခန်း ဖိုလ်စခန်း နိဗ္ဗာန်စခန်း၊ စတုမဟာရာဇ်ဘုံမှာ အနှစ်ကိုးသန်းတိုင်အောင် ဟင်းလင်းပွင့်လျက်ရှိနေသော မဂ်စခန်း ဖိုလ်စခန်း နိဗ္ဗာန်စခန်း၊ တာဝတိံသာဘုံမှာ အနှစ်သုံးကုဋေ ခြောက်သန်းတိုင်အောင် ဟင်းလင်းပွင့်လျက်ရှိနေသော မဂ်စခန်း ဖိုလ်စခန်း နိဗ္ဗာန်စခန်း အစရှိသည်များကို ကောင်းကောင်းကြီး အားပြု ကြကုန်၍ ဝိပဿီအစရှိသော ရ-ဆူသော မြတ်စွာဘုရား သားတော် သမီးတော်တို့နှင့် ဇာတ်ပေါင်းရန် အခွင့်အလမ်းကို ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း အားထုတ်ရာသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းရန် အခွင့်အလမ်း ဆိုသည်ကား-

- (၁) အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ အသက်ထက်ဆုံး စွဲမြဲမှု တစ်ပါး၊
- (၂) အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ဝိပဿနာ လက္ခဏာအရေးသုံးပါးကို မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

သရုပ်သကောင် ထင်မြင်စွဲမြဲမှု တစ်ပါး။

ဤနှစ်ပါးသည် ဇာတ်ပေါင်းရန် အကြောင်းတရား ၂-ပါးပေတည်း၊ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ စွဲမြဲမှ ဝိပဿနာလည်း စွဲမြဲနိုင်မည်။ အပါယ်သို့ မကျပဲ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော နတ်ရွာသို့ ရောက်နိုင်မည်။ နတ်ရွာသို့ပင် ရောက်သော်လည်း ဝိပဿနာဝိဇ္ဇာဉာဏ် အခြေကောင်း အနေကောင်း မရှိပြန်ရာ သုံးဌာနမှာ ကျွတ်လွတ်နိုင်ရာသော အခြေကောင်းအနေကောင်း အပြီးပါရှိစေခြင်းငှာ ဝိပဿနာသုံးပါးကိုလည်း သရုပ်သကောင် ထင်မြင်ချက်နှင့်တကွ အသက်ထက်ဆုံး စွဲမြဲရမည်။

ဝိပဿနာ၊ သုံးပါးတွင်လည်း သက္ကာယဒိဋ္ဌိဟူသောအပါယ်မျိုး၊ အပါယ်မြစ်၊ အပါယ်ကြော၊ အပါယ်ကြိုး၊ အပါယ်လွန်ကို ဖြတ်နိုင်အောင် အနတ္တဝိပဿနာသည် နေရာကျ အလိုဆုံးတည်း။ အနတ္တဝိပဿနာ ကောင်းစွာ ထင်မြင်နိုင်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသ ကြီးတွေကို အထပ်ထပ်ပြဆိုခဲ့ပြီ။ အလိုဆုံးဖြစ်သော အနတ္တလက္ခဏာ နေရာကျ ထင်မြင်နိုင်ရန် အခွင့်မှာလည်း ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စအချက် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အချက်တို့ကို မိမိရရ လှလှ ထင်မြင်နိုင်မှ ဝေဒနာတို့၏ အနတ္တလက္ခဏာကို နေရာကျကျ ထင်မြင်နိုင်မည်။

ဤသို့ရွှေကား အကျိုးအာနိသံသနှင့်တကွ အနတ္တပရိညာကို

ပြဆိုသောအခန်းပြီး၏။

တိရဏပရိညာသုံးပါးအစီအရင်ပြီး၏။

ပဟာနပရိညာအစီအရင်

ယခုအခါ ပဟာနပရိညာကို အကျဉ်းမျှပြပေအံ့။ ပဟာနပရိညာ ဆိုသည်ကား ဝေဒနာတို့၌ စွဲလန်းသော-
မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

(၁) တဏှာနုသယ၊

(၂) မာနာနုသယ၊

(၃) ဒိဋ္ဌာနုသယ၊

ဟူသော အနုသယတို့ အမြစ်နှင့်တကွ ကျွတ်လွတ်၍ကျအောင် ပယ်ဖြတ်မှုကို ပဟာနုပရိညာ ဆိုသတည်း။

ဒိဋ္ဌာနုသယလွတ်ရန်အရေးကြီးပုံ။ ။ ဝိသေသအားဖြင့်မူကား

ရှေးဦးစွာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၏

အမြစ်မူလဖြစ်သော ဒိဋ္ဌာနုသယကို မြန်မြန်ကြီးကျွတ်လွတ်မှု လိုလှ၏။ တဏှာနုသယ၊ မာနာနုသယတို့ပင် မကျွတ်လွတ်ကုန်သေးသော်လည်း ဒိဋ္ဌာနုသယ ကျွတ်လွတ်လျှင်ပင် အပါယ်မျိုး ပြတ်ပေပြီ။ အပါယ်မြစ် ကျွတ်လွတ်ပေပြီ။ အပါယ်ကြော့ ပြတ်ပေပြီ။ အပါယ်ကြိုး အပါယ်လွန် ပြတ်ပေပြီ။ ယခုဘဝမှစ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံရာ ဘဝတိုင်အောင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကြီး စိတ်နှလုံးမှာ အမြဲတည်ပေပြီ။ အပါယ်ဘေးကြီးငြိမ်း ပေပြီ။ ဒုစရိုက် ဒုရာဇီဝဘေးကြီး ငြိမ်းပေပြီ။ နောက်နောက်ဘဝတို့၌ လူပင်ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်ကျင့်တရား ယုတ်ညံ့သော လူမျိုးမှာ မဖြစ်ရ ပြီ။ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ယုတ်ညံ့သောလူမျိုးမှာ မဖြစ်ရပြီ။ ကပ်သုံးပါး ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး၊ ရန်သူမျိုးငါးပါးတို့နှင့် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ တွေ့ကြုံမှုမရှိ ပြီ။ ၆၂-ပါးသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမျိုး၊ ၃-ပါးသော နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမျိုး အစ ရှိသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဟူသမျှတို့နှင့် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မကြုံကြိုက်ရပြီ။ ထို့ကြောင့် ရှေးဦးစွာ ဒိဋ္ဌာနုသယ၏ ကျွတ်လွတ်ရန်အမှုကို လွန်မင်းစွာ အားထုတ်ရာ၏။

သုခဝေဒနာ၊ သောမနဿဝေဒနာတို့ကို ဘယဉာဏ်နှင့် ကြီးစွာသော မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

ဘေးကြီး ထင်မြင်အောင် ရှုရာ၏။ ရှေး၌ အဿဒ အာဒီနဝဇန်း၌ ဥပမာကြီးတွေနှင့် ဘယဉာဏ်အစီအရင်၊ အာဒီနဝဉာဏ် အစီအရင်များကို ပြဆိုခဲ့ပြီ။ ဝေဒနာတို့၌ ဘယအခြင်းအရာ၊ အာဒီနဝအခြင်းအရာဟု ဆိုအပ်သော ဒုက္ခအခြင်းအရာကို ကောင်းစွာထင်မြင်မှုသည်လည်း အနတ္တထင်မြင်မှုအား ကျေးဇူးပြုနိုင်၏။ သုခဝေဒနာ၊ သောမနဿဝေဒနာတို့သည် ငါ၏ အတ္တအမှန် ဖြစ်ကုန်ငြားအံ့။ ငါ၏ ဆန့်ကျင်ဖက်ဖြစ်သော ဘယကိစ္စ၊ အာဒီနဝကိစ္စကို မပြုကြကုန်ရာ၊ ရှေး၌ အဿဒ အာဒီနဝဇန်းမှာ ပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုသုခသောမနဿတို့သည် ငါ၏ဘေး၊ ငါ၏အာဒီနဝ စင်စစ် ဖြစ်ကြကုန်၏။ သို့ကြောင့် ထိုဝေဒနာတို့သည် ငါ၏အတ္တ မဟုတ်ကုန်၊ အနတ္တသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် ထင်မြင်ရာ၏။

ဉာဏ်၃-ပါးပိုင်နိုင်လျှင် ဉာဏ်ရ-ပါး မခဲယဉ်း။ ။ ထိုဝေဒနာတို့ကိုကြောက်

မက်ဖွယ်သော သံသရာဘေးကြီးအနေ ထင်မြင်သောအခါ ထိုဝေဒနာတို့၌ သာယာခြင်း ပြယ်ပျောက်၏။

အာဒီနဝဟူသော အပြစ်ကြီးအနေ ထင်မြင်နိုင်သောအခါ ထိုဝေဒနာတို့၌ တပ်မက်ခင်မင်ခြင်း ပြယ်ပျောက်၏။

ထိုဝေဒနာတို့ကို ငြီးငွေ့ခြင်း နိဗ္ဗိဒါဉာဏ် ဖြစ်လာသောအခါ ထိုဝေဒနာတို့၌ မွေ့လျော်ခြင်း ပြယ်ပျောက်၏။

ထိုဝေဒနာတို့၌ တွယ်တာခြင်းမှ ကျွတ်လွတ်လိုသော မုစ္ဆိတုကမျတာဉာဏ် ဖြစ်လာသောအခါ မိမိကိုယ်ခန္ဓာ၌ ထိုဝေဒနာတို့ဖြစ်ပေါ်၍ နေမှုကို ကောင်းသည်ဟု စွဲလန်းခြင်း ကင်းပြတ်၏။

မိခင်ဧရာဝတီ

ပဋိသင်္ခါဉာဏ်ဆိုသည်ကား ထိုဝေဒနာတို့၌ စိတ်အတွယ်အတာ ပြတ်ပြီး ကျွတ်လွတ်ပြီး ဖြစ်တည့်ရအောင် လေးဆယ်သောဘာဝနာတို့ ဖြင့် ထိုဝေဒနာတို့ကို တွင်တွင်ကြီး သုံးသပ်သောဉာဏ်ကို ပဋိသင်္ခါ ဉာဏ်ဆိုသည်။

သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် ဆိုသည်ကား ပဋိသင်္ခါဉာဏ်နှင့် တွင်တွင် ကြီး သုံးသပ်သဖြင့် ထိုဝေဒနာတို့၌ စိတ်တွယ်တာခြင်း ပြတ်ကင်းပြီးသော အခါ၌ လွန်စွာကြောင့်ကြစိုက်ဖွယ် မရှိပြီ၊ ကျွတ်လွတ်တော့မည် ဧကန်ဟု စိတ်ချနိုင်သည်ဖြစ်၌ လျစ်လျူမျှသာ သုံးသပ်သောဉာဏ်ကို သင်္ခါရပေက္ခာ ဉာဏ် ဆိုသတည်း။

မဂ္ဂဝီထိ၌ ပါဝင်သော ပရိကံ ဥပစာ အနုလုံဉာဏ်တို့ကို အနုလောမ ဉာဏ် ဆိုသည်။

ဘယဉာဏ်, အာဒိနဝဉာဏ်, နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်, မုစ္စိတကမ္ပတာဉာဏ်, ပဋိသင်္ခါဉာဏ်, သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်, အနုလောမဉာဏ် ဤခုနစ်ပါးသော ဉာဏ်တို့ဖြစ်ပုံ အစီအရင်များမှာ လွန်စွာခဲခက်သော အချက်မရှိပြီ၊ သမ္မသနဉာဏ်, ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်, ဘင်္ဂဉာဏ် ဤဉာဏ်သုံးပါးတို့၏ အစီအရင်သည်သာ လွန်စွာခဲခက်သည်။ ဤဉာဏ်သုံးပါး လှလှနေရာ ကျ၍ အနိစ္စပရိညာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ထင်မြင်နိုင်အောင် ပြုမူသည်သာ လိုရင်းအချုပ် ဖြစ်သည်။ အနိစ္စပရိညာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ထင်မြင်လျှင် အနတ္တပရိညာလည်း ပိုင်နိုင်တော့မည်။ အနိစ္စ, အနတ္တ နှစ်ပါး ပိုင်နိုင်လျှင် ဘယဉာဏ် အာဒိနဝဉာဏ် အစရှိသော နောက်နောက်ဉာဏ်တို့သည် ဆင် ခြင်တိုင်း ဆင်ခြင်တိုင်း အစဉ်အတိုင်း ထင်၍လာကုန်လတ္တံ့။

[ထိုဘယဉာဏ် အာဒိနဝဉာဏ် အစရှိသော နောက်နောက် ဉာဏ်တို့၏ အစီအရင်တို့သည် သင်္ဂြိုဟ် ၉-ပိုင်းလုံးကို အကုန် မိခင်ဧရာဝတီ

သိမ်းကျုံး၍ သံပေါက်လင်္ကာဖြင့် ငါတို့စီရင်အပ်သော ထပ်မံ
 ပြင်ဆင်၍ ကဝိမျက်မှန်တိုက်တွင် ရိုက်အပ်သော ပရမတ္တသံခိပ်
 စာအုပ်ငယ်၌လည်းကောင်း၊ ထိုထို ဝိပဿနာစာအုပ်များ၌လည်း
 ကောင်းပါရှိကြလေကုန်ပြီ။ ထိုကြောင့် ဤစာအုပ်မှာ ထို
 ဉာဏ်တို့၏ အစီအရင်ကို ကျယ်စွာ မဆိုလိုက်ပြီ။]

သာသနာ ၃-ပါး အမြဲတည်သူ။ ။ သောတာပတ္တိမဂ်သို့ ဆိုက်
 သောအခါ၌ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ

ဝိစိကိစ္ဆာတို့သည် အမြစ်အရင်းနှင့်တကွ စိတ်သန္တာန်မှာ ချုပ်ငြိမ်းလေကုန်
 ၏။ ထိုအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှေး၌ပြခဲ့ပြီးသော အနတ္တထင်မြင်မှု၏
 အာနိသံသကြီးတွေကို အကုန်ရလေ၏။ ထိုသူ့စိတ်နှလုံးမှာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံရာ
 ဘဝတိုင်အောင် ဖြစ်လေရာရာ သံသရာဘဝတို့၌ မြတ်စွာဘုရား သာသနာ
 တော်ကြီးသုံးပါး အမြဲတည်လေ၏။

သာသနာတော်ကြီး ၃-ပါးဆိုသည်ကား-

- (၁) အဓိသီလသိက္ခာ သာသနာတော်ကြီး တစ်ပါး၊
- (၂) အဓိစိတ္တသိက္ခာ သာသနာတော်ကြီး တစ်ပါး၊
- (၃) အဓိပညာသိက္ခာ သာသနာတော်ကြီး တစ်ပါး။

ဤသုံးပါးကို သာသနာတော်ကြီးသုံးပါး ဆိုသည်၊ ပရိယတ္တိ ပဋိ-
 ပတ္တိ၊ ပဋိဂေဓဟူသော သာသနာတော်မြတ်ကြီး သုံးပါးလည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်
 မှာဖြစ်လေရာရာ ဘဝတိုင်း အမြဲတည်လေ၏။ ဗောဓိပက္ခိယတရား
 ၃၇-ပါးလည်း အမြဲတည်လေ၏။ သုံးဆယ့်ရှစ်ဖြာ မင်္ဂလာတရားလည်း
 ဖြစ်လေရာရာ ဘဝတိုင်းမှာ အမြဲတည်လေ၏။ သူတော်ကောင်း၂၅၅
 ၇-ပါးလည်း ဖြစ်လေရာရာ အစဉ်ပါလေ၏။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ

ရတနာသုံးပါးလည်း ဖြစ်လေရာရာ အမြဲပါလေ၏။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ကြီးလည်း ဖြစ်လေရာရာ အမြဲပါလေ၏။ အနတ္တလက္ခဏာကို ကောင်းစွာ ထင်မြင်ခြင်းသည် ဤမျှလောက် အကျိုးအာနိသံသ ကြီး ကျယ်လှ၏။

ဦးခေါင်း ၂-မျိုး။ ။ အနတ္တလက္ခဏာကို ပိုင်နိုင်စွာ ထင်မြင်ခြင်း မှ ကင်းရှင်းကြကုန်သော ဗာလပုထုဇဉ် သတ္တဝါတို့၏ ဦးခေါင်းကား သက္ကာယဒိဋ္ဌိတည်း။ ထိုသူတို့သည် သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို ဦးခေါင်းပြု၍ နေကြကုန်၏။ အနတ္တလက္ခဏာကို ပိုင်နိုင်စွာ ထင်မြင်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဦးခေါင်းကား ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိတည်း။ ထိုသူတို့သည် ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိကို ဦးခေါင်းပြု၍ နေကြကုန်၏။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိတည်ရာ အပါယ်ရွာ။ ။ အလွန်လေးလှစွာသော ကျောက်တုံးကြီးတို့၏ တည်ရာ ကိန်းဝပ်ရာဌာနကား မြေကြီးတည်း။ မဟာသမုဒ္ဒရာ အောက်မြေပြင်၌ တည်ရှိသော ထိုကျောက်တုံးကြီးတို့ကို တစ်စုံတစ်ခုသော ပယောဂဖြင့် အထက်ရေအပြင်သို့ပေါ်အောင် ချိမြှောက်သော်လည်း ပယောဂအရှိန် ရှိခိုက်၌သာ ပေါ်လေကုန်ရာ၏။ ပယောဂအရှိန်ကုန်လျှင် အောက်မြေသို့သာ အမြဲကျလေကုန်၏။ အောက်မြေ၌သာ အမြဲတည်လေ ရာ၏။ ထိုအတူ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၏ အမြဲတည်ရာကား အပါယ်လေးဘုံ တည်း။ ကုသိုလ်ကံချိမြှောက်၍ လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံသို့ ရောက်ခိုက် ကြိုသော်လည်း ထိုကံအရှိန် ရှိခိုက်၌သာ နေကြကုန်၏။ ထိုကံကုန်လျှင် မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

အပါယ်သို့ ရောက်လာကြရကုန်၏။ အပါယ်သို့ တစ်ပတ် ရောက်လာပြန်လျှင် ဘဝတစ်ရာနှင့်လည်း အပါယ်မှ မထနိုင်ကြကုန်၊ ဘဝတစ်ထောင်နှင့်လည်း အပါယ်မှ မထနိုင်ကြကုန်၊ ဘဝတစ်သောင်းနှင့်လည်း အပါယ်မှ မထနိုင်ကြကုန်၊ ဘဝတစ်သိန်းနှင့်လည်း အပါယ်မှ မထနိုင်ကြကုန်၊ ဘဝကုဋေနှင့်လည်း အပါယ်မှ မထနိုင်ကြကုန်၊ ထိုသို့မထနိုင်ကြောင်းကို ဗာလပဏ္ဍိတ သုတ္တန် ဒေသနာ၌ လိပ်ကန်းထမ်းပိုး ဥပမာဖြင့် ဟောတော်မူလျက် ရှိလေပြီ၊ ဤလိပ်ကန်းထမ်းပိုး ဥပမာ ဒေသနာတော်ကို ထောက်သဖြင့် ယခုအခါ အပါယ်သို့ ကျရောက်ကြကုန်သော သူတို့သည် တစ်သိန်းတစ်သန်းတွင် တစ်ယောက်မျှ မေတ္တေယျဘုရား သာသနာကို မှီအောင် အပါယ်မှ ထနိုင်သူမရှိဟု သိအပ်၏။

ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒ သမယဖြစ်ခဲ့ပုံ။ ။ “ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေါ ဒုလ္လဘော လောကသို့”

ဟူသည်နှင့်အညီ လောက၌ ဘုရားပွင့်ရာ သာသနာခေတ် သမယမည်သည် အလွန် ဖြစ်ပေါ်နိုင်ခဲ့လှ၏။ ကမ္ဘာတစ်ရာ ကမ္ဘာတစ်ထောင် ကမ္ဘာတစ်သောင်း ကမ္ဘာတစ်သိန်းတွင် တစ်လှည့် တစ်ကြိမ်မျှ ပေါ်ခဲ့လှ၏။ သုညကမ္ဘာတွေသာ များ၏။ ရံခါရံခါ ကမ္ဘာအသင်္ချေပတ်လုံး သုညကမ္ဘာချည်း ဖြစ်၏။ ဘုရားပွင့်တော်မူသော ကမ္ဘာမှာလည်း-

- (၁) သံဝဇ္ဇကပ်၊
- (၂) သံဝဇ္ဇဋ္ဌာယီကပ်၊
- (၃) ဝိဝဇ္ဇကပ်၊
- (၄) ဝိဝဇ္ဇဋ္ဌာယီကပ်-

ဟူ၍ လေးပါးရှိသည်တို့တွင် ဝိဝဇ္ဇဋ္ဌာယီကပ်၌သာ ဘုရားပွင့်နိုင်မိခင်ဧရာဝတီ

၏။ ကြွင်းသောသုံးကပ်တို့၌ မပွင့်နိုင်၊ ဝိဝဇ္ဇဋ္ဌာယီကပ်မှာလည်း အန္တရကပ် ခြောက်ဆယ့်လေးကပ် ရှိသည်တွင်-

- (၁) တစ်ဆူဖြစ်အံ့၊ တစ်ကပ်၌သာ ပွင့်၏။
- (၂) နှစ်ဆူဖြစ်အံ့၊ နှစ်ကပ်၌သာ ပွင့်၏။
- (၃) သုံးဆူဖြစ်အံ့၊ သုံးကပ်၌သာ ပွင့်၏။
- (၄) လေးဆူဖြစ်အံ့၊ လေးကပ်၌သာ ပွင့်၏။
- (၅) ငါးဆူဖြစ်အံ့၊ ငါးကပ်၌သာ ပွင့်၏။

ကြွင်းသော အန္တရကပ်တို့သည် သုညကပ်တို့သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ပွင့်သောအန္တရကပ်တို့မှာလည်း အနှစ်တစ်သိန်းတမ်းမှ အောက်တစ်ရာတမ်းမှ အထက်၌သာ ပွင့်၏။ ပွင့်သောအခါ၌လည်း တစ်သိန်းတမ်းမှာပွင့်လျှင် သာသနာတော်သည် အနှစ်နှစ်သိန်း သုံးသိန်းမျှ တည်၏။ အန္တရကပ် တစ်ကပ်မည်သည် နှစ်အသင်္ချေပေါင်း အနန္တများလှသည်ဖြစ်၌ ထိုသာသနာတည်သော အနှစ် နှစ်သိန်း သုံးသိန်းသည် လောက၌ မျက်တောင်တစ်ခတ် လျှပ်တစ်ပြက်မျှ ကဲ့သို့သာရှိ၏။ ဤသို့လျှင် ဗုဒ္ဓပြုဒသမယ၏ လောက၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပုံကို သိအပ်၏။

ဘုရားပေါင်းများစွာ လွဲနိုင်ပုံ။ ။ ထိုသို့ပင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လှသော်လည်း သံသရာရှည်လှသည့် အတွက်ကြောင့် ရှေးရှေး၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီးသော ဗုဒ္ဓပြုဒ သမယပေါင်း ဂင်္ဂါသဲမှုန့်မက များခဲ့လှလေပြီ၊ ထိုသို့ များခဲ့ပါသော်လည်း သူသူငါငါ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ဘုရားပေါင်း အဆူတစ်ရာတွင် တစ်ဆူကိုမျှ မတွေ့နိုင်ကြကုန်၊ အဆူတစ်ထောင်တွင် တစ်ဆူကိုမျှ မတွေ့နိုင်ကြကုန်၊ အဆူတစ်သောင်းတွင် အဆူတစ်သိန်းတွင် တစ်ဆူကိုမျှ မတွေ့နိုင်ကြကုန်၊ ယခုအခါ ဤကမ္ဘာ၌ မေတ္တေယျ

အနတ္တဒီပနီ

ဘုရားတစ်ဆူသာ ကျန်ရှိတော့ သည်။ နောက်ကိုလည်း သုညကမ္ဘာတွေ များစွာလာပြီးမှ ဗုဒ္ဓပျိုဒကမ္ဘာ လာတော့မည်။

ယခု တွေ့ကြုံ၍နေဆဲဖြစ်သော အရှင်ဂေါတမ သာသနာကို လွန်၍ သွားသော သူတို့သည် မေတ္တေယျ ဘုရားတစ်ဆူကို မဆိုထားလင့်ဦး။ နောက်ကိုဘုရားပေါင်း တစ်ရာကိုပင် လွဲနိုင်ကြကုန်သေး၏။ ဘုရားပေါင်း တစ်ထောင် တစ်သောင်း တစ်သိန်း တစ်သန်းကိုပင် လွဲနိုင်ကြသေး၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ တွေ့ကြုံရန်လမ်းကား တစ်လမ်းသာရှိ၏။ လွဲ ကြရန်လမ်းကား အသင်္ချေပေါင်း အနန္တရှိ၏။ ထိုကြောင့် ယခုအခါ နောက်မေတ္တေယျဘုရားကို ထင်စားကြ အားကိုးကြသော အမှုသည် လူ့ပြည်က အပ်တစ်ချက် ဘဝဂ်က အပ်တစ်စင်း အပ်သွားချင်း တိုက်မှု ထက်ပင် ခဲယဉ်းလှချေ၏။ သတိမူကြပါလေကုန်။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိပယ်သူ နိဗ္ဗာန်ရှေ့ရှု။ ။ အနတ္တ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ တည်ရာကား နိဗ္ဗာန်ပေတည်း။

ခိုင်လုံလှစွာသော သံဖြင့်ပြီးသော ဖောလုံးဘူးကြီးတွေကို တစ်စုံတစ်ခုသော ပယောဂဖြင့် မဟာသမုဒ္ဒရာရေထဲသို့ နှစ်သော်လည်း ပယောဂမူထက် ကြပ်ရှိခိုက်၌သာ ရေထဲမှာ နေလေကုန်ရာ၏။ ပယောဂမူ ကင်းလွတ်လျှင် အထက်ရေအပြင် ကောင်းကင်သို့သာ ပေါ်လာလေကုန်ရာ၏။ ထိုအတူ ထိုအနတ္တ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ကောင်းစွာတည်ပြီးသော သူတို့သည် လူ့ဘုံ၌ နေကြကုန်သော်ငြားလည်း အထက် အထက်ဘုံတို့သို့ ဆန်တက် ရန် ထိုနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ပေါက်ရန် တစ်ချိတည်းချီ၍ နေကြကုန်၏။ ထိုကြောင့် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ရှိနေကြကုန်သော သူတို့သည် လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံမှာ နေကြကုန်သော်လည်း အပါယ်သို့ဦးခေါင်း ငိုက်ဆိုက်

မိခင်ဧရာဝတီ

နှင့်ချည်း နေကြကုန်၏။ ဦးခေါင်းစောက်ထိုး ခြေမိုးမြော်နေကြကုန်၏။ အနတ္တ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမြဲတည်ပြီးသော သူတို့သည် အိပ်ခြင်း လျောင်းခြင်းဖြင့် ဦးခေါင်းချ၍ နေကြကုန်ငြားသော်လည်း အထက် အထက် ဖြစ်သော မြင့်မြတ်ရာ ဘုံဘဝသို့သာ ဦးခေါင်း အမြဲချီလျက် နေကြကုန်၏။ နိဗ္ဗာန်ကို ဦးခေါင်း အမြဲဆိုက်လျက် နေကြကုန်၏။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ရှိနေကြကုန်သော လူနတ်ဗြဟ္မာတို့သည် သေလျှင်အောက် သို့ ရောက်မိရောက်ရာ ပရမ်းပတာ ကျကြလေကုန်၏။ ဘယ်ဘုံသို့ ငါသွားမည် ဘယ်အမျိုးမှာ ငါဖြစ်မည်ဟု သွားနိုင်ဖြစ်နိုင်သော အခွင့် မရှိ၊ ထိုကြောင့် ထိုသူတို့သည် သေရမည်ကို အလွန်ကြီး ကြောက်ရကုန် ၏။ အလွန်ကြီး ကြောက်လျက်နှင့်ပင် သေကြလျှင် ထန်းပင်တို့မှ ထန်းသီးကြွေလေသကဲ့သို့ ပရမ်းပတာ ကျကြလေကုန်၏။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကင်းရှင်းပြီး အနတ္တ လက္ခဏာ ထင်မြင်ပြီးသော လူနတ်ဗြဟ္မာတို့သည်ကား မိမိတို့ဖြစ်ရာ ဘုံဘဝတို့မှာ သေကြလျှင် ထိုထက်မြင့်မြတ်ရာ ဘုံဘဝသို့သာ ရောက်ကြရကုန်၏။ မိမိဖြစ်ရာ ဘုံဘဝမှာ ထပ်၍ ဖြစ်လိုလျှင်လည်း ဖြစ်ကြရကုန်၏။ ထိုထက်မြင့်မြတ်ရာ ဘုံဘဝသို့ သွားလိုလျှင်လည်း သွားနိုင်ကြကုန်၏။ အလိုရှိရာ သွားနိုင် ကြကုန်၏။ အမှတ်တစ်ပင် သေသော်လည်း မြင့်မြတ်ရာ ဘုံဘဝသို့သာ ရောက်လေတော့သည်။ ပရမ်းပတာကျမှုဟူ၍ မရှိကြကုန်ပြီ။ ထိုကြောင့် ထိုသူတို့သည် သေမည်ကို ကြောက်လန့်ဖွယ် မရှိကြကုန်ပြီ။

ဝေဒနာတို့၌ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ပဟာနပရိညာ အစီအရင် ပြီး၏။

ဤတွင်ရွှေကား ဝေဒနာကမ္မဋ္ဌာန်း အစီအရင် ပြီး၏။

ဝေဒနာကိုသာကမ္မဋ္ဌာန်းပြု၍ ပြခြင်းအကြောင်း

ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့သည် အများရှိကြပါကုန်လျက် ဝေဒနာ တရား တစ်ခုတည်းကို ကမ္မဋ္ဌာန်း အစီအရင်ပြု၍ ပြခြင်းအကြောင်း မူကား-စိတ်, ဖဿ, ဝေဒနာ, သညာ, စေတနာ ဤငါးပါးသော တရားတို့သည် တစ်ခုတည်းနှင့် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်သို့ ပေါက်ရောက် နိုင်သော တရားပေတည်း။

စိတ်ဓာတ်တစ်လုံးကို ကမ္မဋ္ဌာန်းပြု၍ ပရိညာသုံးပါး ထမြောက်အောင် အားထုတ်နိုင်ပါလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်တိုင်အောင် ပေါက်ရောက်နိုင်၏။ ဖဿဓာတ် တစ်လုံးနှင့်လည်း ပေါက်ရောက်နိုင်၏။ ဝေဒနာဓာတ် တစ်လုံးနှင့်လည်း ပေါက်ရောက်နိုင်၏။ သညာဓာတ် တစ်လုံးနှင့်လည်း ပေါက်ရောက်နိုင်၏။ စေတနာဓာတ် တစ်လုံးနှင့်လည်း ပေါက်ရောက် နိုင်၏။ ထိုဓာတ်ငါးပါးတို့တွင် ဝေဒနာဓာတ်သည် တီရဏပရိညာ ဉာဏ်တို့နှင့် ကိုယ်သန္တာန်မှာ မိမိရရ ဖမ်းယူခြင်းငှာ အလွန်လွယ်လှ၏။ ထိုကြောင့် ဤစာအုပ်မှာ ဝေဒနာဓာတ်တစ်လုံးကိုသာ ကမ္မဋ္ဌာန်း အစီအရင်ပြု၍ ပြအပ်၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌လည်း သောတာပတ္တိမဂ်သို့ ဆိုက်ရုံ အနိစ္စပရိညာ အနတ္တပရိညာနှစ်ပါး ထမြောက်ရုံမျှကိုသာ ပြလိုက်သည်။ ဒုက္ခပရိညာမူကား အရဟတ္တမဂ်သို့ရောက်မှ အဆုံးတိုင် ထမြောက်နိုင်လေသည်။

[ဝေဒနာမှကြွင်းသော စိတ်, ဖဿ, သညာ, စေတနာ ဤလေးပါးသော တရားတို့၏ ကမ္မဋ္ဌာန်း အစီအရင်မူကား ကျိုက်ထိုမြို့သို့ ငါတို့ ရေးသားစီရင်၍ ပေးလိုက်သော အာဟာရဒီပနီ အမည်ရှိသော စာအုပ်မှာ ပါရှိလေ၏။ အလိုရှိမူ ထိုစာအုပ်မှာ ယူလေ။]

ဓာတ် ၅-ပါးဖြင့် ပေါက်နိုင်ပုံသာကေ။ ။ ထိုငါးပါးသော
 တရားတွင် တစ်ခု
 သောတရားနှင့် ပေါက်ရောက်နိုင်ကြောင်းကို ဤဆိုလတ္တံ့သော အာရုဏ်ပါဠိ
 ဖြင့် သိအပ်ယုံကြည်အပ်၏။

ဝိညာဏေ ဘိက္ခဝေ အာဟာရေ ပရိညာတေ နာမရူပံ
 ပရိညာတံ ဟောတိ။ နာမရူပေ ပရိညာတေ အရိယသာဝကဿ
 နတ္ထိ ကိဉ္စိ ဥတ္တရိကရဏီယန္တိ ဝဒါမိ။

(နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်)

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့၊ ဝိညာဏေ အာဟာရေ၊ ဝိညာဏာဟာရကို။
 ပရိညာတေ၊ ပိုင်ပိုင်သိသည်ရှိသော်။ ဝါ၊ ပရိညာသုံးပါးဖြင့် အဆုံးတိုင်
 ပိုင်နိုင်သည်ရှိသော်။ နာမရူပံ၊ နာမ်ဟူသမျှ ရုပ်ဟူသမျှသည်။ ပရိညာတံ၊
 အလိုလို ပိုင်နိုင်မှုကိစ္စ ပြီးစီးလေတော့သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ နာမရူပေ၊
 နာမ်ရုပ်နှစ်ပါးသည်။ ပရိညာတေ၊ အလိုလို ပိုင်နိုင်မှု ပြီးစီးခဲ့သည်ရှိသော်။
 အရိယသာဝကဿ၊ ငါဘုရားတပည့်သားအား။ ဥတ္တရိ၊ ထိုထက်အလွန်။
 ကိဉ္စိ၊ တစ်စုံတစ်ခုမျှ။ ကရဏီယံ၊ ပြုဖွယ်လုပ်ဖွယ် အားထုတ်ဖွယ်ကိစ္စ
 သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒါမိ၊ ငါဘုရား ဟောတော်မူ၏။

ဝိညာဏာဟာရ ဆိုသည်ကား စိတ်ကိုဆိုသတည်း၊ စိတ်တစ်လုံး
 ပိုင်နိုင်လျှင် အပြီးတိုင်သော ပါဠိတော်။

ဖဿေ ဘိက္ခဝေ အာဟာရေ ပရိညာတေ တိဿော ဝေဒနာ
 ပရိညာတာ ဟောန္တိ၊ တိသုဝေဒနာသု ပရိညာတာသု အရိယ-
 သာဝကဿ နတ္ထိ ကိဉ္စိ ဥတ္တရိ ကရဏီယန္တိ ဝဒါမိ။

(၎င်းသုတ်ပါဠိတော်)

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဖဿေအာဟာရေ၊ ဖဿာဟာရကို။ ပရိညာ
 မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

တော၊ ပိုင်ပိုင်သိသည်ရှိသော်။ ဝါ၊ ပရိညာ သုံးပါးဖြင့် အဆုံးတိုင် ပိုင်နိုင်သည်ရှိသော်။ တိဿောဝေဒနာ၊ သုံးပါးသော ဝေဒနာတို့သည်။ ပရိညာတာ၊ အလိုလို ပိုင်နိုင်မှုကိစ္စ ပြီးစီးကုန်တော့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တိသုဝေဒနာသု၊ သုံးပါးသော ဝေဒနာတို့သည်။ ပရိညာတာ သု၊ အလိုလို ပိုင်နိုင်မှု ပြီးစီးခဲ့ကုန်သည်ရှိသော်။ အရိယသာဝကဿ၊ ငါဘုရား တပည့်သားအား။ ဥတ္တရိ၊ ထိုထက်အလွန်။ ကိဉ္စိ၊ တစုံတခုမျှ။ ကရဏီယံ၊ ပြုဖွယ် လုပ်ဖွယ် အားထုတ်ဖွယ် ကိစ္စသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ ပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒါမိ၊ ငါဘုရား ဟောတော်မူ၏။

ဗဿဟာရ ဆိုသည်ကား ဗဿစေတဘိက်ကို ဆိုသတည်း။ ။ ဗဿတစ်လုံး ပိုင်နိုင်လျှင် အပြီးတိုင်သော ပါဠိတော်။

မနောသဉ္ဇေတနာယ ဘိက္ခဝေ အာဟာရေ ပရိညာတေ
 တိဿော တဏှာ ပရိညာတာ ဟောန္တိ။ တိသု တဏှာသု
 ပရိညာတာသု အရိယ သာဝကဿ နတ္ထိ ကိဉ္စိ ဥတ္တရိ-
 ကရဏီယန္တိ ဝဒါမိ။ (၎င်းပါဠိတော်)

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ မနောသဉ္ဇေတနာယ အာဟာရေ၊ မနော သဉ္ဇေတနာ အာဟာရကို။ ပရိညာတာ၊ ပိုင်ပိုင်သိသည်ရှိသော်။ ဝါ၊ ပရိညာ သုံးပါးဖြင့် အဆုံးတိုင် ပိုင်နိုင်သည်ရှိသော်။ တိဿောတဏှာ၊ ကာမတဏှာ၊ ရူပတဏှာ၊ အရူပတဏှာတည်းဟူသော သုံးပါးသော တဏှာတို့ကို။ ပရိညာတာ၊ အလိုလို ပိုင်နိုင်မှု ကိစ္စပြီးစီးကုန်တော့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တိသု တဏှာသု၊ သုံးပါးသော တဏှာတို့သည်။ ပရိညာတာသု၊ အလိုလို ပိုင်နိုင်မှုပြီးစီးခဲ့ကုန်သည်ရှိသော်။ အရိယ သာဝကဿ၊ ငါဘုရား တပည့်သားအား။ ဥတ္တရိ၊ ထိုထက်အလွန်။

ကိစ္ဆိ၊ တစ်စုံတစ်ခုမျှ။ ကရဏီယံ၊ ပြုဖွယ် လုပ်ဖွယ် အားထုတ်ဖွယ် ကိစ္စသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒါမိ၊ ငါဘုရား ပောတော်မူ၏။

မနောသဓ္မေတနာဟာရ ဆိုသည်ကား စေတနာ စေတသိက်ကို ဆိုသ တည်း။ ။ စေတနာတစ်လုံးပိုင်နိုင်လျှင် အပြီးတိုင်သော ပါဠိတော်။

သည် ပရိညာ ဝိတရန္တိ ဩဃံ။ ။ (သုတ္တနိပါတ်ပါဠိတော်)

သည်၊ သညာတစ်လုံးကို။ ပရိညာ-ပရိညာယ၊ ပရိညာသုံးပါးဖြင့် အဆုံးတိုင် ပိုင်နိုင်သည်ရှိသော်။ ဩဃံ၊ သံသရာ ရေအယဉ်ကို။ ဝိတ- ရန္တိ၊ လွန်နိုင်ကုန်၏။

သညာစေတသိက်တစ်လုံး ပိုင်နိုင်လျှင် အပြီးတိုင်သော ပါဠိတော်။

သုခံ ဝါ ယဒိ ဝါ ဒုက္ခံ၊ အဒုက္ခ မသုခံ ပီစ။

အဇ္ဈတ္တဉ္စ ဗဟိဒ္ဓါစ၊ ယံကိဉ္စိ အတ္ထိ ဝေဒယိတံ။ ။

ဧတံ ဒုက္ခန္တိ ဥတွာန၊ မောသဓမ္မံ ပလောကီနံ။

ဖုဿ ဖုဿ ဝယံ ပဿံ၊ ဧဝံ တတ္ထ ဝိဇာနာတိ။

ဝေဒနာနံ ခယာ ဘိက္ခု၊ နိစ္ဆာတော ပရိနိဗ္ဗုတော။ ။

(သုတ္တနိပါတ် ပါဠိတော်)

သုခံဝါ၊ သုခဝေဒနာသည်လည်းကောင်း။ ယဒိ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ဒုက္ခံဝါ၊ ဒုက္ခဝေဒနာသည်လည်းကောင်း။ အဒုက္ခမသုခံပီစ၊ ဥပေက္ခာ ဝေဒနာသည်လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဇ္ဈတ္တဉ္စ၊ မိမိသန္တာန်၌လည်း ကောင်း။ ဗဟိဒ္ဓါစ၊ အပဖြစ်သော နတ် လူ ဗြဟ္မာသတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်၌လည်းကောင်း။ ယံကိဉ္စိ၊ အလုံးစုံသော။ ဝေဒယိတံ၊ ခံစားမှုသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ မောသဓမ္မံ၊ မျက်လှည့်အလားကဲ့သို့ လှည့်စား လိမ်လည်ခြင်း သဘောရှိထသော။ ပလောကီနံ၊ ခံစား စံစားဆဲတွင်

အနတ္တဒီပနီ

လျှပ်ရောင်အလားကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲ ပျောက်ကွယ်ခြင်း သဘောရှိထသော။
 ဇော၊ ဤဝေဒနာ သုံးပါးကို။ ဒုက္ခန္တိ၊ ဒုက္ခသစ္စာဟူ၍။ ဥတ္တာန၊ အဟုတ်
 သိမြင်၍။ ဖုဿ ဖုဿ၊ ဣဋ္ဌာရုံ အနိဋ္ဌာရုံ ခိုက်တိုက် ထိပါးရာ
 ကိုယ်အင်္ဂါ၌ ရေပွက်ငယ်တွေအလား တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်၍။ ဝယံ၊
 ချုပ်ကွယ် ပျောက်ဆုံးမှုကို။ ပဿံ-ပဿန္တော၊ ပစ္စက္ခဒီဋ္ဌ ထင်မြင်အောင်
 ရှုသည်ရှိသော်။ တတ္ထ၊ ထိုဝေဒနာတို့၌။ ဧဝံ၊ ဤသို့ အနိစ္စအစစ်
 ဒုက္ခအစစ် အနတ္တအစစ် ဧကန်ဖြစ်၏ဟူ၍။ ဝိဇာနာတိ၊ အထူး
 သိနိုင်လေ၏။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။ ဝေဒနာနံ၊ ဝေဒနာတို့၏။ ခယာ၊
 ကုန်ငြိမ်းခြင်းကြောင့်။ ဝါ၊ ကုန်ခြင်း ခန်းခြင်းဟူသော ခယအမှုကို
 ထင်မြင်ခြင်းကြောင့်။ နိစ္ဆာတော၊ အာရုံခြောက်ပါးနှင့်တကွ ဝေဒနာ
 ဓမ္မတို့၌ တောင့်တခြင်းဟူသော ဆာလောင်ငတ်မွတ်ခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်
 ၍။ ပရိနိဗ္ဗတော၊ အငြိမ်းကြီး ငြိမ်းလေ၏။

ဝေဒနာတစ်လုံး ပိုင်နိုင်လျှင် အပြီးတိုင်သော ပါဠိတော်။ ။ ဤပါ
 ဠိတော်များကို ထောက်၍ ထိုငါးပါးသော တရားတို့တွင် တစ်ခုခုသော
 တရား၌ ပရိညာသုံးပါး အပြီးတိုင် ထမြောက်အောင် အားထုတ်နိုင်ပါလျှင်
 တစ်ခုတည်းနှင့် အရဟတ္တဖိုလ်တိုင် ပေါက်ရောက်နိုင်ကြောင်းကို သိအပ်
 ယုံကြည်အပ်သတည်း။

ဤတွင်ရွှေကား ဝေဒနာနုပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအစီရင်ပြီး၏။

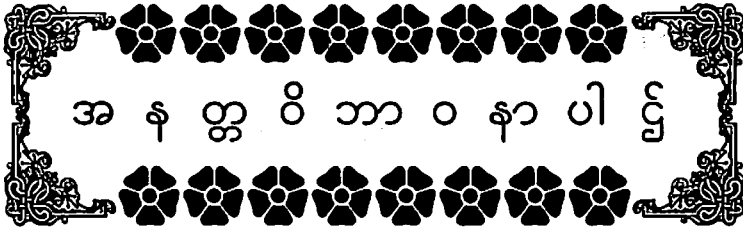
ဤစာအုပ်ကိုမူကား များစွာသော အကျိုးအာနိသံသကြီးတွေနှင့် တကွ
 အနတ္တလက္ခဏာ ထင်မြင်မှုကို အထူးပြဆိုချက် ပါရှိသည်ဖြစ်၍
 အနတ္တဒီပနီဟု အမည်တပ်သတည်း။

နိဂုံး

သလ္လာဝတီ နဒီ တီရေ၊ အလုံနဂရပါရိမေ၊
 သောဏ္ဏပဗ္ဗတပဗ္ဗယရေ၊ သိလာဂုဟာယ စင်္ဂမေ။
 ဝသတာ မဟာထေရေန၊ သံသာရဘယဒသိနာ။
 ဧတာဒိသာနမတ္တာယ၊ ကတာ အနတ္တဒီပနီ။

အလုံနဂရပါရိမေ၊ အလုံမြို့မ၏ တစ်ဖက်ဖြစ်သော။ သလ္လာဝတီ နဒီတီရေ၊ သလ္လာဝတီ မြစ်ကမ်းထိပ်၌။ သောဏ္ဏပဗ္ဗတပဗ္ဗာရေ၊ ရွှေ တောင်ဦးအမည်ရှိသော တောင်၏ကမ်းပါးယံ၌။ သိလာဂုဟာယ၊ ကျောက်လိုဏ်ဂူ၌။ စင်္ဂမေ၊ အလုံမြို့မနေ လွှထောင် မောင်အောင်ဘ အမည်ရှိသော ဒါယကာသည် ဆောက်လုပ်အပ်သော ဂူစင်္ကြံကျောင်း၌။ ဝသတာ၊ သီတင်းသုံးနေထသော။ သံသာရဘယဒသိနာ၊ သံသရာဆေး ကို ရှုမြင်လေ့ရှိထသော။ မဟာထေရေန၊ မုံရွာမြို့ လယ်တီဆရာ မဟာ ထေရ်မြတ်ကြီးသည်။ ဧတာဒိသာနံ၊ ဤကဲ့သို့ သံသရာဆေးကို ရှုမြင်လေ့ ရှိကြကုန်သော ရဟန်းရှင်လူ သဘောဖြူတို့၏။ အတ္တာယ၊ အကျိုးငှာ၊ အနတ္တဒီပနီ၊ အနတ္တလက္ခဏာကို ကောင်းစွာ ထင်မြင်ရခြင်း၏ အကျိုး အာနိသံသနှင့်တကွ အနတ္တပရိညာ အစီအရင်ကို ပြဆိုရာ ဖြစ်သော ကြောင့် အနတ္တဒီပနီ အမည်ရှိသော ဤစာကျမ်းသစ်ကို။ ကတာ၊ ၁၂၆၃-ပြာသိုလဆုတ် ရ-ရက်နေ့တွင် စီရင်ပြုအပ် အပြီးသတ်သတည်း။

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ပဒသောဓနကဏ္ဍ

၁။ အနတ္တာ အသာရကဋ္ဌေနာတိဇတ္ထ န အတ္တာ အနတ္တာ၊
 အသာရကဋ္ဌေနာတိ အသာရဘာဝေန။ သာရောတိစ ဝဿသတံပိ
 ဝဿသဟသံပိ ယာဝဇီဝံ အဇိယျမာနော အမိယျမာနော သဘာဝေါ
 ဝုစ္စတိ။ သတ္တ-သန္တာနပရိယာပနံ ရူပံ သတ္တဿ သာရော န ဟောတိ။
 ခဏေခဏေ ဘိဇ္ဇနတော။ န ဟိ သတ္တော နာမ ခဏေခဏေ ဘိဇ္ဇတိ။
 ရူပံ ပန ခဏေ ခဏေ ဘိဇ္ဇတေဝါတိ။ ဣတိ ရူပံ ခဏေ ခဏေ
 ဘိဇ္ဇနဓမ္မတ္တာ သတ္တဿ သာရော န ဟောတိ။ အသာရတ္တာစ ရူပံ
 သတ္တဿ အတ္တာ န ဟောတိ။ အနတ္တာဇေ ဟောတိတိ။

၂။ တကြာယံ ဒီပနာ- ယထာ လောကေ ဒါရူပတ္တောတိ ဝုတ္တေ
 ဒါရူသဒ္ဓေန ပတ္တဿ သာရံ ဒသေတိ၊ ဒါရူမယော ပတ္တော
 ဒါရူပတ္တောတိ ဒီပနတော။ ပတ္တသဒ္ဓေန ဘာဇေနဇာတိဝိသေသံ ဒသေတိ၊
 ဒါရူမယာနံ အညဝတ္ထုနံ နိဝတ္တနတော။ ။ နစေတ္ထ ဒါရူတော
 ပတ္တော အညောတိ ဝါ အနညောတိဝါ ဝတ္တဗ္ဗော။ ယဒိ အညောတိ
 ဝဒေယျ။ ဒါရူမှာ ဝိသုံကတွာ ပတ္တော လဗ္ဗမာနော သိယာ။ နစ
 လဗ္ဗတိ။ ဒါရူဝိကတိ မတ္တတ္တာ။ အထ အနညောတိ ဝဒေယျ။ ဒါရူတိ

မိခင်ဧရာဝတီ

ဝုတ္တေ သဗ္ဗတ္ထ ပတ္တော ဝိညာယေယျ။ နစ ဝိညာယတိ။ အပတ္တာနံ ဒါရုမယာနံ ဝတ္ထုနံ ဝိဇ္ဇမာနတ္တာ။ အယမေတ္ထ ပဒသောဓနာ။ ဧတ္တာဝတာ ဒါရုသာရော ပတ္တော ဒါရုပတ္တောတိ ဝုစ္စတိတိ သိဒ္ဓေါ ဟောတိ။

မိစ္ဆာဒဿနကဏ္ဍ

၃။ ယောစ ဓမ္မော ယဿ ဓမ္မဿ သာရော ဟောတိ။ သော ဟောဝ တဿ အတ္တာနာမ။ ဣတိ ဒါရု တဿ ပတ္တဿ သာရဋ္ဌေန အတ္တာနာမာတိ ကတွာ ဒါရုမယော ပတ္တော ဒရုပတ္တောတိ လောကေ ဝုစ္စတိ။ ဒေသနယော မတ္တိကာပတ္တ သိလာပတ္တ အယောပတ္တ လောဟပတ္တ ရဇတပတ္တ သုဝဏ္ဏပတ္တ မဏိပတ္တေသု။ ။ ဧဝမေဝံ အယံသတ္တော ရူပသာရော ဝေဒနာသာရော သညာသာရောသင်္ခါရသာရော ဝိညာဏသာရောတိကတွာ ရူပါဒယောပဉ္စကုန္ဒဓမ္မော ဝဿသ- အတ္တာနာမ ဟောန္တိ။ ယာဝစ တေဓမ္မာ ဇီဝန္တိ။ တာဝ သတ္တာ ဝဿသ တံပိ ဝဿသဟသံပိ ဇီဝန္တိ။ ယာဝစ သတ္တာ ဇီဝန္တိ။ တာဝ တေဓမ္မာ ဝဿသတံပိ ဝဿသဟသံပိ ဇီဝန္တိတိ မိစ္ဆာဒဿနံ။

အတ္တဒိဋ္ဌိပဟာနကဏ္ဍ

၄။ တေသံ ဓမ္မာနံ ခဏေ ခဏေ ခယဝယဘောဒံ ပစ္စက္ခတော ပဿန္တဿ ပန တေသံ သတ္တဿ အသာရဘာဝေါ အနတ္တဘာဝေါ စ သုဋ္ဌု ဝိဒိတော ဟောတိ။ သတ္တ ပုဂ္ဂလ အတ္တဇီဝိနဉ္စ သဗ္ဗသော နတ္ထိဘာဝေါ သုဋ္ဌု ဝိဒိတော ဟောတိ။ ဣဒံ သမ္မာဒဿနံ။

၅။ အင်္ဂပစ္စင်္ဂေသု ဓမ္မာနံ ခယဝယဘောဒံ အပဿန္တဿ သီသဖရိ- ယာပန္နံ ရူပံ သီသဿ သာရောစေဝ ဟောတိ အတ္တာစာတိမိစ္ဆာ

အနတ္တဒီပနီ

ဒဿနံ။

သီသပရိယာပနဿ သကလဂ္ဂပဿ ခဏေခဏေ ခယဝယဘောဒံ
ပစ္စက္ခတော ပဿန္တော ပန တံ ဂ္ဂပံ သီသဿ အတ္တာ န ဟောတီတိ
တံ ပဿတိ။ သီသံပိ နတ္ထိတိ ပဿတိ။ ဣဒံ သမ္မာ ဒဿနံ။ ဧဝံ
သီသဿ အတ္တာပိ အနတ္တာပိ ဝေဒိတဗ္ဗာ။

၆။ ဒေသနယော သေသေသု မဟာအင်္ဂေသု ပစ္စင်္ဂေသုစ သသမ္မာရ-
စက္ခဿ အတ္တာပိ ဝေဒိတဗ္ဗာ။ ကထံ စက္ခပရိယာပနဿ ဂ္ဂပဿ
အနိစ္စ ဝိကာရံ အပဿန္တော တံဂ္ဂပံ စက္ခဿ သာရဋ္ဌေန အတ္တာတိ
သမနုဿတိ၊ အယံ အတ္တဒိဋ္ဌိ။

တဿ ဂ္ဂပဿ တဗ္ဗိကာရံ ပစ္စက္ခတော ပဿန္တော တံ ဂ္ဂပံ စက္ခဿ
အသာရဋ္ဌေန အနတ္တာတိ ပဿတိ၊ အယံ သမ္မာဒိဋ္ဌိ။ ဒေသနယော
သဗ္ဗေသုပစ္စင်္ဂေသု။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိပဟာနကဏ္ဍ

၇။ ဒွတ္ထိံ သက္ကာယကောဋ္ဌာသေသုစ ကေသကာယေ တာဝ
ဧကေကဿ ကေသဿ အတ္တာစ အနတ္တာစ ဝေဒိတဗ္ဗာ။ ကထံ၊
ဧကေကကေသပရိယာပနဿ ဂ္ဂပဿ အနိစ္စဝိကာရံ အပဿန္တော တံ
ဂ္ဂပံ တဿ တဿ ကေသဿ အတ္တာတိ သမနုဿတိ၊ အယံ
သက္ကာယဒိဋ္ဌိ။

တဿဂ္ဂပဿ တဗ္ဗိကာရံ ပဿန္တော တံဂ္ဂပံ ကေသဿ အနတ္တာတိ
သမနုဿတိ၊ ကေသာပိနာမ နတ္ထိတိ သမနုဿတိ၊ အယံ သမ္မာဒိဋ္ဌိ။

၈။ နဝနဂုတိလောမသဟသေသုစ ဧကေကဿ လောမဿ
အတ္တာစ အနတ္တာစ ဝေဒိတဗ္ဗာ။ ကထံ၊ ဧကေလောမပရိယာပနဿ

ရူပဿ ခယဝယဘောဒသင်္ခါတံ အနိစ္စဝိကာရံ အပဿန္တော တံ တံ
ရူပံ တဿတဿ လောမဿ သာရဋ္ဌေန အတ္တာတိ သမနုပဿတိ၊
အယံ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ။

တဿ တဿ ရူပဿ တဗ္ဗိကာရံ ပဿန္တော တံတံ ရူပံ တဿ
တဿ လောမဿ အသာရဋ္ဌေန အနတ္တာတိ သမနုပဿတိ။ ယဒိ ဟိ
တံတံ ရူပံ တဿ တဿ လောမဿ အတ္တာ ဘဝေယျ။ ယာဝ တံတံ
လောမံ အဘိဇ္ဇမာနံ တိဋ္ဌတိ တံတံ ရူပံ တာဝ အဘိဇ္ဇမာနံ တိဋ္ဌေယျာတိ၊
အယံ သမ္မာဒိဋ္ဌိ။ ဒေသနယော သကလကာယေ သေသကောဋ္ဌာသေသု။

ကာရကဒိဋ္ဌိပဟာနကတ္ထ

၉။ သတ္တော ဂစ္ဆတိ အဟံ ဂစ္ဆာမိတိ အာဒီသု ဂမနရိယာပန္နဿ
ရူပဿ နာမဿစ အနိစ္စဝိကာရံ အပဿန္တော တံ နာမရူပံ ဂန္တုနော
သာရဋ္ဌေန အတ္တာတိ သမနုပဿတိ၊ အယံ ကာရကဒိဋ္ဌိ။

တဿ နာမရူပဿ အတ္တနောအတ္တနော ခဏေခဏေ ခယံ
ဝယံ ဘောဒံ မရဏံ ပစ္စက္ခတော ပဿန္တော တံ နာမရူပံ တဿ ဂန္တု
နောဝါ တဿာ ဂမနကြိယာယဝါ အတ္တာ န ဟောတိ။ ယဒိ ဘဝေယျ။
အထ ယာဝ သာဂမနကြိယာ ပညာယတိ။ တာဝ တံ နာမရူပံ
အဘိဇ္ဇမာနံ ပညာယေယျာတိ။ နာမရူပတော ဝိသု ဂန္တာဝါ ဂမန-
ကြိယာဝါ နတ္ထိတိ နစနာမရူပံ ဂန္တာဝါ ဂမနကြိယာဝါ ဟောတိတိ၊
အယံ သမ္မာဒိဋ္ဌိ။ ဒေသနယော သတ္တော ကရောတိ အဟံ ကရောမိ
..သတ္တော ကထေတိ အဟံ ကထေမိ သတ္တော စိန္တေတိ အဟံ စိန္တေမိ—
တိအာဒီသု သဗ္ဗကြိယာဝတ္ထာသု။

အနတ္တဒီပနီ

အတ္တာနတ္တဝိဘာဂကဏ္ဍ

၁၀။ သတ္တော ဣဒံ နာမ သုခဒုက္ခံ ဝေဒေတိ၊ အဟံ ဣဒံ နာမ သုခဒုက္ခံ ဝေဒေမိတိ အာဒိသု တံတံ အဝတ္တာ ပရိယာပနန္နာမရူပံ တဿတဿ ဝေဒကဿ အတ္တာတိဝါ အနတ္တာတိဝါ ဝိဘဇိတွာ ဝိတ္တာရေတဗ္ဗာ။ ကာရကဝေဒကဿ စ နတ္တိဘာဝေါ ဝေဒိတဗ္ဗော ။ သတ္တသန္တာနေ အတ္တာနတ္တဝိဘာဂေါ နိဋ္ဌိတော။

၁၁။ ဗဟိဒ္ဓါသန္တာနေ အတ္တာနတ္တဝိဘာဂေါ ဝေဒိတဗ္ဗော။ ကထံ၊ မဟာပထဝိယာ ဝါ တဿ တဿ ဘူမိဘာဂဿ ဝါ အတ္တာ စ အနတ္တာ စ ဝေဒိတဗ္ဗော။ တံ တံ ပထဝီပရိယာပနန္နဿ ရူပဿ အနိစ္စဝိကာရံ အပဿန္တော တံ တံ ရူပံ တဿာ တဿာ ပထဝိယာ အတ္တာ သာရဋ္ဌေနာတိ သမနုပဿတိ၊ အယံ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ။

တဿ တဿ ရူပဿ တဗ္ဗိကာရံ ပဿန္တော တံ တံ ရူပံ တဿာ တဿာပထဝိယာ အနတ္တာ အသာရကဋ္ဌေနာတိ သမနုပဿတိ။ အယံ သမ္မာဒိဋ္ဌိ။ ဒေသနယော ပဗ္ဗတနဒီသမုဒ္ဓါဒီသု။

၁၂။ တံ တံ ရုက္ခပရိယာပနန္နံ ရူပံ တဿ တဿ ရုက္ခဿ အတ္တာတိ ဝါ အနတ္တာတိဝါ တသ္မိတသ္မိ ရုက္ခေ တံတံ မဟာသာခါပရိယာပနန္နံ ရူပံ တဿာတဿာမဟာသာခါယ အတ္တာတိ ဝါ အနတ္တာတိ ဝါ။ မဟာသာခါသု စ တံ တံ ခုဒ္ဒကသာခါပရိယာပနန္နံ ရူပံ တဿာ တဿာခုဒ္ဒကသာခါယ အတ္တာတိ ဝါ အနတ္တာတိ ဝါ။ ခုဒ္ဒကသာခါသု စ တံ တံ ဒဏ္ဍကပရိယာပနန္နံ ရူပံ တဿ တဿ ပတ္တဒဏ္ဍဿ ဝါ ပုပ္ဖဒဏ္ဍဿ ဝါ ဖလဒဏ္ဍဿ ဝါ အတ္တာတိဝါ အနတ္တာတိဝါ ဝိဘဇိတွာ ဝတ္တဗ္ဗာ။

၁၃။ ဝိမာနဝိဟာရဂေဟရထသကဋမဉ္ဇပိဋ္ဌပဋဝတ္ထာ လင်္ကာရဓန-
 ဓညဟိရညသုဝဏ္ဏမဏိဝေဠုရိယဘဏ္ဍာဒီသုပိ တံ တံ ဝတ္ထုပရိယာပန္နဿ
 ရူပဿ တဿ တဿ ဝတ္ထုနော အတ္တတာ ဝါ အနတ္တတာ ဝါ ဝေဒိတဗ္ဗာ။
 သင်္ခေပတော ပန ယံ ယံ ဝတ္ထု လောကိယမဟာဇနေဟိ ဒိဋ္ဌိ သုတံ မုတံ
 ဝိညာတံ ပတ္တံ လဒ္ဓံ ပတ္တတံ ပရိယေသိ တံ တသ္မိံ တသ္မိံ အဏုမတ္ထေပိ
 ဝတ္ထုမ္ပိ ပရိယာပန္နံ ရူပံ တဿ တဿ ဝတ္ထုဿ အနတ္တာ ဧဝ။

အသာရကဘာဝကဏ္ဍ

၁၄။ ဧတ္တာဝတာ သဗ္ဗော သတ္တလောကော ရိတ္တော တုစ္ဆော
 သုညောတိ ပညာယတိ။ လောကိယမဟာဇနေဟိ သမ္မတော သဗ္ဗော
 ဩကာသလောကော ရိတ္တော တုစ္ဆော သုညောတိ ပညာယတိ။ ။
 တိဏရုက္ခဝိမာနဝိဟာပဂေဟရထသကဋာဒိကော စ သဗ္ဗော
 သင်္ခါရလောကော ရိတ္တော တုစ္ဆော သုညောတိ ပညာယတိ။ သုသင်္ခါရ
 ဓမ္မရာသိမတ္တမေဝ အဝသိဋ္ဌိ ဟောတိ။

သုဂမ္ဘိရမိဒံ ဌာနံ၊ သုနိပုဏမိဒံ ပဒံ။
 သုဒုဇ္ဇာနမိဒံ ဌာနံ၊ သုဒုဗ္ဗောမေဒံ ပဒံ။ ။
 သုဒုဒ္ဒသံပိ ပဿန္တိ၊ ပဏ္ဍိတာ ဓမ္မကောဝိဒါ။
 သုဒုဗ္ဗောဓံပိ ဗုဇ္ဇန္တိ၊ ဝိညုနော အတ္တကောဝိဒါ။ ။

၁၅။ အထဝါ အနတ္တာ အသာရကဋေနာတိ ဧတ္ထ သာရောတိ
 သာရဘာဝေါ ဝုစ္စတိ ထိရဘာဝေါ။ ရတ္တိဒီဝံပိ မာသသံဝစ္စရံပိ ဗဟူနိ
 ရတ္တိဒီဝမာသသံဝစ္စရာနိပိ အဝိပရိဏာမဂုဏောတိ ဝုတ္တံ ဟောတိ။
 သာရော ဧတဿ အတ္တိတိ သာရကံ၊ န သာရကံ အသာရကံ၊ နာမရူပံ။
 အသာရကဘာဝေါ အသာရကဋော၊ တေန အသာရကဋေန၊ သာရဘာဝ
 မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဒီပနီ

ရဟိတဘာဝေန နာမရူပံ သတ္တဿ အတ္တာ န ဟောတိ။ အနတ္တာ ဧဝ
ဟောတီတိ အတ္ထော။

၁၆။ သဗ္ဗော ဟိ သတ္တောနာမ ဇာယမာနော ဧကေကသ္မိံ ဘဝေ
ပဋိသန္ဓိကာလေ ဧကဝါရမေဝ ဇာယတိ။ နာနာခဏေသု ပုနပ္ပုန် ဇာယတိ-
တိ နတ္ထိ။ မိယျမာနောစ ဧကသ္မိံဘဝေ ပရမာယုပရိယောသာနေ
ဧကဝါရမေဝ မိယျတိ။ တတော ပုဗ္ဗေ ဗဟူသု ရတ္တိဒီပံ မာသ-
သံစ္စရေသု နာနာခဏေသု ပုနပ္ပုန် မိယျတိတိ နတ္ထိ၊ နာမရူပဓမ္မာ
ပန နာနာခဏေသု ပုနပ္ပုန် ဇာယန္တိ၊ ဥပ္ပဇန္တိ၊ မိယျန္တိ၊ ဘိဇ္ဇန္တိ၊
သာရဂုဏော နာမတေ ဟိ နတ္ထိ။ တသ္မာ အသာရကဋ္ဌေန တေ ဓမ္မာ
သတ္တဿ ဝါ ပထဝီပဗ္ဗတရက္ခာဒီကဿဝါ အတ္တာ နာမ န ဟောန္တိ။
အနတ္တာဧဝ ဟောန္တိတိ ဝုတ္တံ ဟောတိ။ ဝိတ္တာရော ပန ပုဗ္ဗေ
ဝုတ္တနယေနေဝ ဝေဒံတဗ္ဗော။

အနတ္တဝိဘာဝနာ နိဋ္ဌိတာ။

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္ဗုဒ္ဓဗုဒ္ဓဿ။

ပဒသောဓနာဓနံး

၁။ အနတ္တာ အသာရကဋ္ဌေနာတိ ဧတ္ထ၊ အနတ္တာ အသာရကဋ္ဌေန
 ဟူသော စကား၌။ အတ္တာ၊ သတ္တဝါ၏ အတ္တသည်။ ဝါ၊ သတ္တ ဝါတို့၏
 ကိုယ်သည်။ န၊ မဟုတ်။ ဣတိ၊ ထိုကြောင့်။ အနတ္တာ၊ အနတ္တမည်၏။
 အနတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့၏ အတ္တမဟုတ်။ ဝါ၊ သတ္တဝါ တို့၏
 ကိုယ်မဟုတ်။ ။ အသာရကဋ္ဌေနာတိ။ အသာရကဋ္ဌေန ဟူသည်
 ကား။ အသာရဘာဝေန၊ အနှစ်အမာမျိုးမဟုတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။
 စ၊ ဆက်၍ပြဆိုအံ့။ သာရောတိ၊ သာရဟူသည်ကား။ ဝဿသတံပိ၊
 အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး လည်းကောင်း။ ဝဿသဟသံပိ၊ အနှစ်တစ်ထောင်
 ပတ်လုံးလည်းကောင်း။ ယာဝဇီဝံ၊ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး။
 အဇီယုမာနော၊ မရင့်မရော်သော။ အမိယုမာနော၊ မသေမပျောက်သော၊
 သဘာဝေါ၊ နိစ္စ သဘောကို။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ သတ္တသန္တာနပရိယာ
 ပန္နံ၊ သတ္တဝါ၏ သန္တာန်၌ အကျုံးဝင်သော။ ရူပံ၊ ရုပ်တရားစုသည်။
 သတ္တဿ၊ သတ္တဝါ၏။ သာရော၊ အမာခံ အထည်ခံ ဖြစ်သော အနှစ်
 အသားသည်။ နဟောတိ၊ မဟုတ်။ ကဿွာ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း

မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဝိဘာဝနာနိဿယ

ဆိုသော်။ ခဏောခဏော၊ ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း၌။ ဘိဇ္ဇနတော၊ ပျက်ခြင်း
ကြောင့်တည်း။

ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ သတ္တောနာမ၊ သတ္တဝါ မည်သည်။ ခဏောခဏော၊
ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း၌။ နဘိဇ္ဇတိ၊ ပျက်ရိုးမရှိ။ ရူပပန၊ ရုပ်တရားစုသည်
မူကား။ ခဏောခဏော၊ ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း၌။ ဘိဇ္ဇတေဝ၊ အမြဲ ပျက်
သည်သာလျှင်တည်း။ ဣတိ၊ ဤကားသတ္တဝါအလားရုပ်အလားတစ်ခြား
တစ်လမ်းစီနေကြပုံတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့လျှင်။ ရူပံ၊ ရုပ်တရားစုသည်။
ခဏောခဏော၊ ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း၌။ ဘိဇ္ဇနဓမ္မတ္တာ၊ အမြဲပျက်စီးခြင်း
သဘောရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ သတ္တဿ၊ သတ္တဝါ၏။ သာရော၊ အမာ
ခံ အထည်ခံအနှစ်အသားသည်။ နဟောတိ၊ မဟုတ်။ အသာရတ္တာစ၊
အနှစ်အမာမျိုး မဟုတ်သောကြောင့်လည်း။ ရူပံ၊ ရုပ်တရားစုသည်။
အတ္တဿ၊ သတ္တဝါ၏။ အတ္တာ၊ အမာခံ အထည်ခံဖြစ်သော ကိုယ်မည်
သည်။ နဟောတိ၊ မဟုတ်။ အနတ္တာဇေဝ၊ အနတ္တသည်သာလျှင်။ ဟော
တိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤကား အနတ္တာ အသာရကဋေနဟူသောပုဒ်၏
အနက်တည်း။

၂။ တတြ၊ ထိုအကျဉ်းဖြစ်သော အနက်၌။ အယံ၊ ဤဆိုလတ္တံ့သည်
ကား။ ဒီပနာ၊ အကျယ်ပြချက်တည်း။ ယထာ၊ ဥပမာကား။ လောကော၊
လောက၌။ ဒါရူပတ္တောတိ၊ သစ်သားခွက်ဟူ၍။ ဝါ၊ သစ်သားသပိတ်
ဟူ၍၊ ဝုတ္တေ၊ ဆိုကြရာ၌။ ဒါရသဒ္ဓေန၊ ဒါရသဒ္ဓါဖြင့်။ ပတ္တဿ၊
ခွက်၏။ သာရံ၊ အမာခံဖြစ်သော အသားကို။ ဒဿေတိ၊ ပြဆို၏။
ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဆိုသော်။ ဒါရမယော၊ သစ်သားဖြင့် ပြီး
သော။ ပတ္တော၊ ခွက်တည်း။ ဒါရူပတ္တော၊ သစ်သားဖြင့် ပြီးသောခွက်။
ဣတိဒီပနတော၊ ဤသို့သောအနက်ကို ဒါရသဒ္ဓါဖြင့် ပြခြင်းကြောင့်တည်း။

မိခင်ဧရာဝတီ

ဒါရသဒ္ဓါကို ကြားရသဖြင့် ဤခွက်ကား ရွှေသားခွက် မဟုတ်၊
ငွေသားခွက်မဟုတ်၊ သစ်သားခွက်တည်းဟု ခွက်၏ အမာခံ
အသားကို သိရသောကြောင့် ဒါရသဒ္ဓါဖြင့် ခွက်၏သာရကို
ပြသည်ဟူလို၊ ဤသာရမျိုးကိုလည်း လောက၌ အသားဟူ၍
ခေါ်သည်။

ပတ္တသဒ္ဓေန၊ ပတ္တသဒ္ဓါဖြင့်။ ဘာဇေနဇာတိဝိသေသံ၊ ခွက်မျိုးအထူး
ကို။ ဒသေတိ၊ ပြ၏။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဆိုသော်။ ဒါရ
မယာနံ၊ သစ်သားဖြင့် ပြီးကုန်သော။ အညဝတ္ထုနံ၊ ခုတင် ညောင်စောင်း
စသောဝတ္ထုတို့ကို။ နိဝတ္တနတော၊ နစ်စေသောကြောင့်တည်း။

ဒါရဟူ၍သာ ဆိုခဲ့လျှင် ခုတင်ညောင်စောင်း စသည်
တို့နှင့်လည်း ဆိုင်၏။ ပတ္တဟုဆိုလျှင် ထိုဝတ္ထုတို့နှင့်
မဆိုင်ပြီ၊ ထိုကြောင့် ပတ္တသဒ္ဓါဖြင့် ခွက်ဟူသော သဏ္ဍာန်
အထူးကို ပြသည်ဟူလို။

ပတ္တသဒ္ဓါကား ထိုခွက်၏ အသားကို ပြသောသဒ္ဓါမ
ဟုတ်၊ ခွက်ဟူသော သဏ္ဍာန်အထူးကိုသာ ပြသည်။
ဒါရသဒ္ဓါသည်သာလျှင် ထိုခွက်၏ အသားကို ပြသည်ဟု
သဒ္ဓါနှစ်ပါး အနက်နှစ်ပါး ခြားနားချက်တည်း။

စ၊ ဆက်ဦးအံ့။ ဧတ္ထ၊ ဤဒါရပတ္တ၌။ ပတ္တော၊ ခွက်သဏ္ဍာန်ကို။
ဒါရတော၊ သစ်သားမှ။ အညောတိဝါ၊ တစ်ခြားဟူ၍ လည်းကောင်း။
အနညောတိဝါ၊ တစ်ခြားမဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း။ နဝတ္ထဗ္ဗော၊ မဆို
သင့်။ အညောတိ၊ သစ်သားတစ်ခြား ခွက်သဏ္ဍာန်တစ်ခြားဟူ၍။
ယဒိဝဒေယျ၊ အကယ်၍ဆိုငြားအံ့။ ဒါရမှာ၊ ထိုခွက်၌ရှိသော သစ်သားမှ။
ဝိသုံကတွာ၊ အသီးအခြားပြု၍။ ပတ္တော၊ ခွက်ကို။ လဗ္ဗမာနော၊

အနတ္တဝိဘာဝနာနိဿယ

ရအပ်သည်။ သိယာ။ ဖြစ်ရာ၏။ နစလဗ္ဗတိ၊ အသီးအခြား ရအပ်
သည်လည်းမဟုတ်။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဆိုသော်။ ဒါရူဝိကတိ
မတ္တတ္တာ၊ သစ်သား၏ တည်ပုံအမူအရာထူးမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

အသီးအခြား ဆိုခဲ့သော် သစ်သားမှာလည်း သူ့ဓာတ်
နှင့်သူ၊ ခွက်မှာလည်း သူ့ဓာတ်နှင့်သူ ဖြစ်ကြရာ၏။ ထိုသို့
ကားမဟုတ်၊ သစ်သားခွက် ဟူသည် ပြုပြင်၍ ထားအပ်သော
သစ်သား၏ သဏ္ဍာန် အထူးမျှသာ ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့်
သစ်သားတစ်ခြား ခွက်တစ်ခြား မဆိုသင့်ဟူလို။

အနညောတိ၊ တစ်ခြားစီမဟုတ်ဟူ၍။ အထဝဒေယျ၊ အကယ်၍ဆို
ငြားအံ့။ ဒါရူတိ၊ သစ်သားဟူ၍။ ဝုတ္တေ၊ ဆိုခဲ့သည်ရှိသော်။ သဗ္ဗတ္ထ၊
အလုံးစုံသောအရာတို့၌။ ပတ္တော၊ ခွက်ကို။ ဝိညာယေယျ၊ သိအပ်ရာ၏။
နစဝိညာယတိ၊ သိလည်း မသိအပ်။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဆို
သော်။ အပတ္တာနံ၊ ခွက်မှတစ်ပါးကုန်သော။ ဒါရုမယာနံ၊ သစ်သားဖြင့်
ပြီးကုန်သော။ ဝတ္ထုနံ၊ ခုတင်ညောင်စောင်း အစရှိသော ဝတ္ထုတို့၏။
ဝိဇ္ဇမာနတ္တာ၊ ထင်ရှား ရှိပြန်သောကြောင့်တည်း။ (အဓိပ္ပါယ်လွယ်ပြီ)။
အယံ၊ ဤသို့ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား။ ဧတ္ထ၊ ဒါရုပတ္တော ဟူသောဤပုဒ်
နှစ်ခု၌။ ပဒသောဓနာ၊ ပုဒ်အနက်သွားခြင်း ရှင်းလင်းခန်းတည်း။ ဧတ္တာ
ဝတာ၊ ဤမျှသော ရှင်းလင်းချက်ဖြင့်။ ဒါရုသာရော၊ သစ်လျှင် အနှစ်
အသားရှိသော။ ပတ္တော၊ ခွက်သဏ္ဍာန်ကို။ ဒါရုပတ္တောတိ၊ သစ်ခွက်ဟူ၍။
ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ဣတိအတ္ထော၊ ဤသို့သောအနက်သည်။ သိဒ္ဓေါ၊
ထင်ရှားသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ပဒသောဓနာခန်းပြီး၏။

မိစ္ဆာဒဿနခန်း

၃။ ယောစဓမ္မော၊ အကြင်တရားသည်။ ယဿဓမ္မဿ အကြင်
 အမှီတရား၏။ သာရော၊ အနှစ်အသားဟူသော အမာခံသည်။ ဟော
 တိ၊ ဖြစ်၏။ သောယေဝ၊ ထိုအနှစ်အသား အမာခံဖြစ်သော တရား
 သည်သာလျှင်။ တဿ၊ ထိုအမှီ တရား၏။ အတ္တာနာမ၊ အတ္တ မည်၏။
 ကိုယ်မည်၏။ ဣတိ၊ ထိုကြောင့်။ ဒါရ၊ သစ်သားသည်။ တဿပတ္တဿ၊
 ထိုခွက်၏။ သာရဋ္ဌေန၊ အနှစ်အသား ဖြစ်သောကြောင့်။ အတ္တာနာမ၊
 ခွက်၏အတ္တမည်၏။ ခွက်၏ကိုယ် မည်၏။ ဣတိကတွာ၊ ဤသို့
 အကြောင်းပြု၍။ ဒါရမယော၊ သစ်သားအတိပြီးသော။ ပတ္တော၊ ခွက်ကို။
 ဒါရပတ္တောတိ၊ ဒါရပတ္တဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ။ မတ္တိ ကာပတ္တ၊
 မြေခွက်။ သီလာပတ္တ၊ ကျောက်ခွက်။ အယောပတ္တ၊ သံခွက်။
 လောဟပတ္တ၊ ကြေးခွက်။ ရတေပတ္တ၊ ငွေခွက်။ သုဝဏ္ဏပတ္တ၊ ရွှေခွက်။
 မဏိပတ္တေသု၊ ပတ္တမြားခွက်တို့၌လည်း။ ဒေသနယော၊ ဤသစ်သားခွက်
 အတူပင်တည်း။

မြေကိုပြုလုပ်သောခွက်၌မြေသည် ထိုခွက်၏ အသား
 ဖြစ်၍ ထိုခွက်၏ အတ္တမည်၏ ကိုယ်မည်၏ စသည်ဖြင့်ဆိုလေ၊
 အတ္တ ခေါ်ပုံကို ထင်ရှားအောင်ပြသော ဥပမာစုပေတည်း။
 ရူပကာယ နာမကာယ ဟူရာ၌ ကာယသဒ္ဒါ၏ အနက်ဖြစ်သော
 ကိုယ်ဟူသော ဝေါဟာရသည်မူကား အနှစ်သာရဟူသော အနက်
 သွားမျိုးမဟုတ်၊ အပေါင်းဟူသော အနက်သွားမျိုးပေတည်း။
 အနတ္တာ-ကိုယ်မဟုတ် ဆိုရာ၌ ထိုကိုယ်ကို မဟုတ်ဟု ဆိုလို
 သည်မဟုတ်၊ ထိုကိုယ်ကား သမူဟအနက်တည်း။ လူအပေါင်းကို
 ဇနကာယခေါ်သည်၊ နတ်အပေါင်းကို ဒေဝကာယခေါ်သည်။

မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဝိဘာဝနာနိဿယ

ရုပ်အပေါင်းကို ရူပကာယခေါ်သည်။ နာမ်အပေါင်းကို နာမ
 ကာယခေါ် သည်။ အဟုတ်အမှန်ပင်တည်း။ ရုပ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်
 ၏ အတ္တတည်း။ ပုဂ္ဂိုလ်၏အနှစ်အသားတည်း။ ပုဂ္ဂိုလ်၏-
 ကိုယ်တည်း။ အမာခံတည်း။ အထည်ခံတည်းဟု စွဲလမ်းကြသော
 ကိုယ်သည် သာလျှင် မဟုတ်မမှန် ဖြစ်သတည်း။ ဤကားအတ္တ
 ၏ အနက်အသွားကို ထင်ရှား အောင် ပြဆိုသော ဥပမာ-
 စကားရပ်တည်း။

ဧဝမေဝံ၊ ဤဥပမာတို့နှင့်တူစွာသာလျှင်။ အယံသတ္တော၊ ဤသတ္တဝါ
 အပေါင်းသည်။ ရူပသာရော၊ ခက်မာဖွဲ့စည်းမှု အစရှိသော ရုပ်တရားလျှင်
 အနှစ်အသားရှိ၏။ ဝေဒနာသာရော၊ ဆင်းရဲမှု ချမ်းသာမှု ခံစားမှု စံစား
 မှုဟူသော ဝေဒနာလျှင် အနှစ်အသားရှိ၏။ သညာသာရော၊ သိမှု မှန်မှု
 တတ်မှု လိမ်မာမှု ဟူသောသညာလျှင် အနှစ်အသားရှိ၏။ သင်္ခါရသာရော၊
 ကိုယ်အင်္ဂါပြုပြင်မှု နှုတ်အင်္ဂါပြုပြင်မှု စိတ်အင်္ဂါ ပြုပြင်မှုဟူသော စေတနာ
 လျှင် အနှစ်အသားရှိ၏။ ဝိညာဏသာရော၊ မြင်မှု ကြားမှု နံမှု လျက်မှု
 တွေ့မှု ထိမှန်းသိမှု အထွေထွေ အလာလာ ကြိဖန်မှုဟူသော ဝိညာဏ်
 လျှင် အနှစ်အသားရှိ၏။ ဣတိ ကတွာ၊ ဤသို့ အနှစ်သာရဟု နှလုံးပြု၍။
 ရူပါဒယော၊ ရုပ်အစရှိကုန်သော။ ပဉ္စကွန္ဒဓမ္မာ၊ ငါးပါးသော ခန္ဓာ
 တရားတို့သည်။ သတ္တဿ၊ သတ္တဝါ၏။ အတ္တာနာမ၊ ကိုယ်မည်ကုန်
 သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

ယာဝစ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ တေဓမ္မာ။ ထို
 ခန္ဓာငါးပါး တရားတို့သည်။ ဒီဝန္တိ၊ မချုပ်မပျက် အသက်ရှည်ကာ
 တည်နေကုန်၏။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ သတ္တာ၊
 သတ္တဝါတို့သည်။ ဝဿသတံပိ၊ အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံးလည်းကောင်း။

ဝဿသဟ သံပိ၊ အနှစ်တစ်ထောင်ပတ်လုံးလည်းကောင်း။ ဇီဝန္တိ၊ အသက်ရှည်ကြကုန်၏။ ယာဝစ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံးလည်း။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ ဇီဝန္တိ၊ အသက်ရှည်ကုန်၏။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ တေဓမ္မာ၊ ထိုခန္ဓာငါးပါးတရားတို့သည်။ ဝဿသတံပိ၊ အနှစ်တစ်ရာတိုင်အောင်လည်းကောင်း။ ဇီဝန္တိ၊ အသက်ရှည်ကုန်၏။ ဣတိဣဒံ၊ ဤသို့မြင်ခြင်း ယူခြင်းသည်ကား။ မိစ္ဆာဒဿနံ၊ မှောက်မှားသော အတ္တဒိဋ္ဌိအမြင်ပေတည်း။

လောက၌ သစ်သားခွက် စသည်တို့၌ သစ်သားစသည်တို့သည်သာလျှင် ခွက်၏အနှစ်သာရ အတ္တကိုယ်ထည် ဖြစ်ပေရကား သစ်သား၊ မြေ၊ ကျောက်၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပတ္တမြားတို့အသက်ရှည်သမျှ ခိုင်ခံ့စွာတည်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ခွက်သည် အသက်ရှည်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ခန္ဓာငါးပါးတို့သည် သတ္တဝါတို့၏ အနှစ်သာရ အတ္တကိုယ်ထည် ဖြစ်ပေရကား ခန္ဓာငါးပါးတို့ မချုပ်မပျက် အသက်ရှည်ကြကုန်သမျှ ကာလပတ်လုံး သတ္တဝါတို့ အသက်ရှည်ကြကုန်၏ဟူသော အထင်အမြင် အစွဲအလမ်းကြီးသည် အတ္တဒိဋ္ဌိမည်၏။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိမည်၏ဟူလိုသည်။ လောက၌ ဤသတ္တဝါသည် မွေးဖွားသည်မှ ရ-ရက်ရှိပြီ၊ လခွဲရှိပြီ၊ ၁-လရှိပြီ၊ ၆-လရှိပြီ၊ ၁-နှစ်ရှိပြီ၊ ၅-နှစ်ရှိပြီ၊ ၁၀-နှစ်ရှိပြီ၊ အသက် ၂၀-ရှိပြီ၊ ၃၀-ရှိပြီ၊ ၄၀-ရှိပြီ၊ ၅၀-ရှိပြီ၊ ၆၀-ရှိပြီ၊ ၇၀-ရှိပြီ၊ ၈၀-ရှိပြီ၊ ငါသည် အသက် ၂၀-ရှိပြီ စသည်ဖြင့် အဟုတ်အမှန်ပြု၍ ထင်မှတ်ပြောဆို၍ နေကြသော အရိုးစိုက်ကြီးကို အတ္တဒိဋ္ဌိ ဇီဝဒိဋ္ဌိ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဆိုသတည်း။ ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်

အနတ္တဝိဘာဝနာနိဿယ

သတ္တဝါဟူ၍ ငါဟူ၍ မည်သူ မည်ဝါဟူ၍ ယောက်ျား
မိန်းမဟူ၍ ထင်မှတ် စွဲလမ်းမှုသည် ထိုအရိုးစိုက်ကြီး
အမှုပင်တည်း။

ဤကား မိစ္ဆာဒဿနခန်းတည်း။

အတ္တဒိဋ္ဌိသတ်ခန်း

၄။ တေသံဓမ္မာနံ၊ ထိုခက်မာမှု ဖွဲ့စည်းမှု အစရှိကုန်သော ခန္ဓာ
ငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့၏။ ခဏေခဏေ၊ ခဏတိုင်း၊ ခဏတိုင်း၌။
ဓယဝယတော၊ ကုန်ခန်းခြင်း ကွယ်ပျောက်ခြင်း ပျက်စီးခြင်းကို။
ပစ္စက္ခတော၊ ဒိဋ္ဌပစ္စက္ခအားဖြင့်။ ပဿန္တဿပန၊ မြင်နိုင်သော ပညာရှိသူ
မြတ်အားကား။ တေသံ၊ ထိုခန္ဓာ ငါးပါးတို့၏။ သတ္တဿ၊ သတ္တဝါ၏။
အသာရဘာဝေါ၊ အနှစ်အသား မဟုတ်သည်၏ အဖြစ်သည်လည်း
ကောင်း။ အနတ္တ ဘာဝေါ၊ ကိုယ်ထည် မဟုတ်သည်၏အဖြစ်သည်
လည်းကောင်း။ သုဠ၊ ကောင်းစွာ။ ဝိဒိတော၊ ထင်လင်းသည်။ ဟောတိ၊
ဖြစ်၏။ သတ္တပုဂ္ဂလ အတ္တ ဇီဝါနဉ္စ၊ သတ္တဝါ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အတ္တ၊
ဇီဝတို့၏လည်း။ သဗ္ဗသော၊ အချင်းခပ်သိမ်း။ နတ္ထိဘာဝေါ၊ မရှိသည်၏
အဖြစ်သည်။ သုဠ၊ ကောင်းစွာ။ ဝိဒိတော၊ ထင်လင်းသည်။ ဟောတိ၊
ဖြစ်၏။ ဣဒံ၊ ဤသည်ကား။ သမ္မာဒဿနံ၊ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိ
ဉာဏ်အမြင်ပေတည်း။

ငါတို့စီရင်အပ်သော လက္ခဏာဒီပနီ၊ ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ၊ အာ
ဟာရဒီပနီ၊ ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ အထူးဝိသေသအားဖြင့် လက္ခ
ဏာရေးသုံး ပါးကို ကျယ်ဝန်းစွာ ပြဆိုရာဖြစ်သော ဘာဝနာ
လေးဆယ်အဖွင့် ဘာဝနာဒီပနီ စာအုပ်ငယ်တို့၌ ပြဆိုအပ်
မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဝိဘာဝနာနိဿယ

သော ရုပ်ဓာတ်ခွဲနည်း နာမ်ဓာတ်ခွဲနည်းတို့အတိုင်း မိမိတို့ ကိုယ်၌ ခက်မာမှု ဖွဲ့စည်းမှုစသည်တို့ကို ခွဲခြမ်း၍ ထားပြီး လျှင် မိမိတို့ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ဤသို့ ရှုဆင်ခြင်ကြကုန်ရာ၏။

ငါ့ကိုယ်ကို ငါသည်ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ သတ္တဝါဟူ၍ ထင်မှန်၍ နေ၏။ ယောက်ျားဟူ၍ ထင်မှတ်၍နေ၏။ မည်သူမည်ဝါဟု နာမည်တစ်ခုနှင့် ထင်မှတ်၍နေ၏။ အသက်ငါးဆယ်ရှိပြီဟု ထင်မှတ်၍နေ၏။ ခြောက်ဆယ်ရှိပြီဟု ထင်မှတ်၍နေ၏။ မည်သူမည်သူတို့မှာ သေ၍သွားကြကုန်ပြီ။ ငါတို့မှာ ကံ ကြွင်းရှိပေသေး၍ မသေမပျောက်ပဲ ယခုအသက်အရွယ်သို့ တိုင်ရောက်အောင် နေကြရပေကုန်သေး၏ဟု ထင်မှတ်၍ နေကြကုန်၏။ ထိုသို့ထင်တိုင်း ဟုတ်မည်လော မဟုတ်မည် လောဟု ခက်မာမှုတစ်ခုကို စိုက်၍ ကြည့်ကြကုန်ရာ၏။

ငါ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ဤခက်မာမှုဟူသော ပထဝီသည် ဧရာတည်အမာခံကြီး ဖြစ်၏။ အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ တည် နေသည်မှစ၍ ယခု အသက်ငါးဆယ် ရှိသည်တိုင်အောင် ဖောက်ပြန်ပျက်စီးခြင်းမရှိဘဲ ပကတိအတိုင်း ခိုင်မြဲ၍ လာ ခဲ့သော ခက်မာမှုဟူ၍ တစ်စုံတစ်ခုမျှ ရှိ၏လောဟု ဆင်ခြင် ရာ၏။ တစ်နေ့ တစ်နေ့၌ပင်ကုရိယာပုထ် ပြောင်းလဲရာတို့၌ တစ်ကိုယ်လုံး ခက်မာမှုအပေါင်းတို့၏ ပြောင်းလဲချုပ်ပျက်မှု တို့ကို မြင်ကြကုန်လတ္တံ့။

ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သော နေ့အဖို့၌ပင်လျှင် ကုရိယာပုထ် တစ်ခုမှ ကုရိယာပုထ်တစ်ခုသို့ ပကတိအတိုင်း ကူးပြောင်း၍ နေနိုင်သော ခက်မာမှုဟု တစ်ခုမျှ မရှိသည်ကို မြင်ကြကုန်

အနတ္တဝိဘာဝနာနိဿယ

၏။ နောင်မသေမီ ကာလ၌လည်း ထိုနည်းတူ မြင်ကြကုန်လတ္တံ့။ ထိုအခါ ငါးဆယ်အသက်ရှည်သော ခက်မာမှုမှာ ဝေးလေစွ၊ တစ်နာရီမျှ အသက်ရှည်၍တည်နေနိုင်သော ခက်မာမှုကို ရှာကြံ၍မတွေ့ကြကုန်လတ္တံ့။ ထိုအခါ၌ အသက်ငါးဆယ်ရှိပြီဟု စွဲလန်းအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ငါနှင့် ခက်မာမှုတို့၏ တစ်လမ်းစီနေကြပုံကို ထင်မြင်ကြကုန်လတ္တံ့။ ဖွဲ့စည်းမှု အစရှိသော ကြွင်းသောရုပ်ခန္ဓာ နာမ်ခန္ဓာတို့ကိုလည်း ဘာဝနာဒီပနီမှာ အကျယ်ပြဆိုသည့်အတိုင်း အသီးသီး ထုတ်၍ရှုကြလေ။ ။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အတ္တ ဇီဝမရှိမှု ထင်ရှားလတ္တံ့။ ။ သာမညအားဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးကိုခြုံ၍ စွဲလန်းသော အတ္တဒိဋ္ဌိ သတ်ခန်းတည်း။

၅။ အင်္ဂပစ္စင်္ဂေသုစ၊ အင်္ဂါကြီးငယ်တို့၌လည်း။ ဓမ္မာနံ၊ ထိုအင်္ဂါကြီးငယ်တို့၌ ဖြစ်ကုန်သာ ရုပ်နာမ်တရားတို့၏။ ဓယဝတံ၊ ဘေးကုန်ခန်းခြင်းပျက်ဆုံးခြင်းကို။ အပဿန္တဿ၊ မမြင်နိုင်သော သူ့အား။ သီသပရိယာပန္နံ၊ ဦးခေါင်း တစ်ခုလုံး၌ အကျုံးဝင်သော။ ရူပံ၊ ရုပ်သည်။ သီသဿ၊ ဦးခေါင်း၏။ သာဓောစေဝ၊ အနှစ်အသား မည်သည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အတ္တာစ၊ ဦးခေါင်း အတ္တသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤသည်ကား။ မိစ္ဆာဒဿနံ၊ အမြင်မှားတည်း။

သီသပရိယာပန္နဿ၊ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး၌ အကျုံးဝင်သော။ သကလဂ္ဂပဿ၊ အလုံးစုံသော ရုပ်တရား၏။ ခဏောခဏော၊ ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း၌။ ဓယဝယဘောဒံ၊ ဘေးကုန်ခန်းခြင်း ကွယ်ပျောက်ခြင်း ပျက်ဆုံးခြင်း အပြားကို။ ပစ္စက္ခတော၊ မျက်မှောက်အားဖြင့်။ ပဿန္တောပန၊ မြင်နိုင်သော ပညာရှိသည်မူကား။ တံရူပံ၊ ထိုရုပ်တရားစုသည်။ သီသဿ၊ ဦးခေါင်း

၏။ အတ္တာ။ ကိုယ်သည်။ နဟောတိ၊ မဟုတ်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပဿတိ၊ မြင်၏။ သီသံပိ၊ ဦးခေါင်းမည်သည်လည်း။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပဿတိ၊ မြင်၏။ ဣဒံ၊ ဤသို့မြင်ခြင်းသည်ကား။ သမ္မာဒဿနံ၊ ကောင်းစွာမြင်ခြင်းတည်း။ ။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ သီသဿ၊ ဦးခေါင်း၏။ အတ္တာပိ၊ အတ္တကိုလည်းကောင်း၊ အနတ္တာပိ၊ အနတ္တကိုလည်းကောင်း။ ဝေဒိတဗ္ဗာ၊ သိအပ်ကုန်၏။

ဦးခေါင်း၌ အကျုံးဝင်သော ရုပ်တရားကို ဗာလပုထု ဧည့်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဦးခေါင်း၏ အတ္တဟုမြင်၏။ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ် သည် ဦးခေါင်း၏ အတ္တမဟုတ်ဟုမြင်၏။ ဤသို့မြင်ကြ သည်ကို “သီသဿ အတ္တာပိ အနတ္တာပိ ဝေဒိတဗ္ဗာ” ဆိုသည်။ ဦးခေါင်း၌ ခန္ဓာ ၅-ပါး ရှိငြားသော်လည်း နာမ်ခန္ဓာ ၄-ပါးတို့သည် ရံခါရံခါသာ ရှိကြကုန်၏။ ရုပ်ခန္ဓာ သည်သာ အမြဲရှိ၏။ ထိုကြောင့် ရုပ်ခန္ဓာကိုသာ ဥပလက္ခဏာ နည်းအားဖြင့် ဖော်ဆိုသတည်း။

၆။ သေသေသု၊ ဦးခေါင်းမှ ကြွင်းကုန်သော။ မဟာ အင်္ဂေသုစ၊ ကိုယ်အင်္ဂါ ခြေအင်္ဂါ လက်အင်္ဂါဟူသော အင်္ဂါကြီးတို့၌၎င်း။ ဧသနယော၊ ဤဦးခေါင်းနည်းကို။ ဝေဒိတဗ္ဗာ၊ သိအပ်၏။ ။ ပစ္စင်္ဂေသုစ၊ အင်္ဂါ လတ် အင်္ဂါငယ်တို့တွင်လည်း။ သသမ္ဘာရ စက္ခုဿ၊ သသမ္ဘာရစက္ခု၏။ အတ္တာပိ၊ အတ္တကိုလည်းကောင်း။ အနတ္တာပိ၊ အနတ္တကိုလည်းကောင်း။ ဝေဒိတဗ္ဗာ၊ သိအပ်ကုန်၏။ ကထံ၊ အဘယ်သို့။ သိအပ်ကုန်သနည်း ဟူမူကား။ စက္ခုပရိယာ ပန္နဿ၊ မျက်လုံး၌ အကျုံးဝင်သော။ ရူပဿ၊ ရုပ်၏။ အနိစ္စပိကာရံ၊ ခယ ဝယ ဘောဒ ဟူသော အနိစ္စ အမူအရာ ထူးကို။ အပဿန္တော၊ မမြင်နိုင်သောသူသည်။ တံရူပံ၊ ထိုရုပ်ကို။ စက္ခုဿ၊

အနတ္တဝိဘာဝနာနိဿယ

မျက်လုံး၏။ သာရဋ္ဌေန၊ အနှစ်အသားဟူသော အနက်အားဖြင့်။
အတ္တာတိ၊ အတ္တဟူ၍။ သမနပဿတိ၊ လွန်စွာ အစဉ်အမြဲမြင်၏။
အယံ၊ ဤသို့မြင်ခြင်းသည်။ အတ္တဒိဋ္ဌိ၊ အတ္တဒိဋ္ဌိတည်း။

တဿရူပဿ၊ ထိုဦးခေါင်း၌ရှိသော ရုပ်၏။ တဗ္ဗိကာရံ၊ ထိုအနိစ္စဝိ
ကာရကို။ ပစ္စက္ခတော၊ မျက်မှောက်အားဖြင့်။ ပဿန္တော၊ မြင်နိုင်သော
သူသည်။ တံရူပံ၊ ထိုရုပ်ကို။ စက္ခဿ၊ မျက်လုံး၏။ အသာရဋ္ဌေန၊
အနှစ်အသားမဟုတ်သော အနက်ကြောင့်။ အနတ္တတိ၊ အနတ္တဟူ၍။
ပဿတိ၊ မြင်၏။ အယံ၊ ဤအမြင်သည်ကား၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ ဝိပဿနာ
သမ္မာဒိဋ္ဌိတည်း။ သဗ္ဗေသု၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ပစ္စင်္ဂေသု၊ အင်္ဂါလတ်
အင်္ဂါငယ်တို့၌။ ဧသနယော၊ ဤမျက်လုံးနည်းကို။ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ သိအပ်
၏။

မျက်လုံး၏ အနှစ်အသားဆိုသည်ကား သင်သည် မျက်
လုံး မျက်လုံးဟူ၍ဆို၏။ အဘယ်ကို မျက်လုံးဆိုသနည်း။
မျက်လုံး၏ သရုပ်ကို ငါ့အား ပြစမ်းပါဆိုလျှင် မျက်လုံးရှိ
သော ရုပ်ကို ပြလတ္တံ့၊ ဤသို့ ပြသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အလိုအား
ဖြင့် မျက်လုံး၌ရှိသော ရုပ်စုသည် မျက်လုံး၏ အနှစ်အသား
အတ္တမည်သတည်း။ တစ်ကိုယ်လုံး၏ အနှစ်သာရ အတ္တ
အင်္ဂါကြီးတို့၏ အနှစ်သာရ အတ္တတို့၌လည်း ဤနည်းတူသိလေ။
ဤမျက်လုံး၌လည်း ခန္ဓာငါးပါးပါရှိလျက် ရုပ်ကိုသာ ထုတ်
ဖော်၍ ဆိုခြင်းသည် ဥပလက္ခဏနည်းတည်း။

အတ္တဒိဋ္ဌိသတ်ခန်းပြီး၏။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိသတ်ခန်း

၇။ ဒွတ္တိံ သကာယ ကောဋ္ဌာသေသုစ၊ ၃၂-ပါးသောကာယကော
 ဋ္ဌာသတို့တွင်လည်း။ တာဝ၊ ရှေးဦးစွာ။ ကေသကာယေ၊ ဆံပင်ဟူ
 သောကာယ၌။ ဧကေကဿ၊ တစ်ခု တစ်ခုသော။ ကေသဿ၊ ဆံပင်၏။
 အတ္တာစ၊ အတ္တကိုလည်းကောင်း။ အနတ္တာစ၊ အနတ္တကိုလည်းကောင်း၊
 ဝေဒိတဗ္ဗာ၊ သိအပ်ကုန်၏။ ကထံ၊ အဘယ်သို့ သိအပ်ကုန်သနည်း
 ဟူမူကား။ ဧကေက ကေသပရိယာပနဿ၊ တစ်ခု တစ်ခုသော ဆံပင်၌
 အကျုံးဝင်သော ရုပ်တရား၏။ အနိစ္စဝိကာရံ၊ ခယ ဝယ ဘေဒဟု
 ဆိုအပ်သော အနိစ္စ အမူအရာထူးကို။ အပဿန္တော၊ မမြင်နိုင်သော
 သူသည်။ တံရူပံ၊ ထိုရုပ်ကို။ တဿ၊ တဿ ကေသဿ၊ ထိုထိုဆံပင်၏။
 အတ္တာတိ၊ အတ္တဟူ၍။ သမနုပဿတိ၊ လွန်စွာအစဉ် အမြဲမြင်၏။
 အယံ၊ ဤသို့မြင်ခြင်းသည်ကား။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိတည်း။

မိစ္ဆာဒဿန၊ အတ္တဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ သုံးပါးအတူတူ။

တဿရူပဿ၊ ထိုဆံပင် တခုတခု၌ အကျုံးဝင်သော ရုပ်၏။ တဗ္ဗိ
 ကာရံ၊ ထိုအနိစ္စ ဝိကာရကို။ ပဿန္တော၊ မြင်သောသူသည်။ တံရူပံ၊
 ထိုရုပ်ကို။ ကေသဿ၊ တစ်ခု တစ်ခုသော ဆံပင်၏။ အနတ္တာတိ၊
 ကိုယ်မဟုတ်ဟူ၍။ သမနုပဿတိ၊ ကောင်းစွာအစဉ် အမြဲမြင်၏။
 ကေသာပိနာမ၊ ဆံပင်တို့မည်သည်လည်း။ နတ္ထိံ၊ မရှိကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့။
 သမနု ပဿတိ၊ လွန်စွာအစဉ်အမြဲမြင်၏။ အယံ၊ ဤသို့မြင်ခြင်း
 သည်ကား။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိတည်း။

ဤဆံပင်တို့၌လည်း အရင်းအဖိုတို့၌ နာမက္ခန္ဓာလေးပါးတို့
 သည်လည်း ရှိကုန်၏။

၈။ နဝနဂုတိလောမသဟသေသုစ၊ ၉-သောင်း ၉-ထောင်သော
 မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဝိဘာဝနာနိဿယ

မွေးညှင်းတို့တွင်လည်း။ ဧကေကဿ၊ တစ်ခု တစ်ခုသော။ လောမဿ၊
 မွေးညှင်း၏။ အတ္တာစ၊ အတ္တကိုလည်းကောင်း၊ အနတ္တာစ၊ အနတ္တကို
 လည်းကောင်း။ ဝေဒိတဗ္ဗာ၊ သိအပ်ကုန်၏။ ကထံ၊ အဘယ်သို့ သိအပ်
 ကုန်သနည်းဟူမူကား။ ဧကေကလောမပရိယာပန္နဿ၊ တစ်ခု တစ်ခုသော
 မွေးညှင်း၌ အကျုံးဝင်သော။ ရူပဿ၊ ရူပက္ခန္ဓာ၏။ ဓယဝယဘောဒ
 သင်္ခါတံ၊ ကုန်ခြင်း ကွယ်ခြင်း ပျက်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော။ အနိစ္စဝိကာရံ၊
 အနိစ္စ အမှုအရာထူးကို။ အပဿန္တော၊ မမြင်နိုင်သောသူသည်။ တံတံ
 ရူပံ၊ ထိုထို ရူပက္ခန္ဓာကို။ တဿ တဿလောမဿ၊ ထိုထိုမွေးညှင်း၏။
 သာရဋ္ဌေန၊ အနှစ်သာရဟူသော အနက်အားဖြင့်။ အတ္တာတိ၊ အတ္တဟူ၍။
 သမနုပဿတိ၊ လွန်စွာ အစဉ်အမြဲမြင်၏။ အယံ၊ ဤသို့မြင်ခြင်း
 သည်ကား။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိတည်း။

တဿ တဿရူပဿ၊ မွေးညှင်း၌အကျုံးဝင်သော ထိုထိုရူပက္ခန္ဓာ၏။
 တဗ္ဗိကာရံ၊ ထိုအနိစ္စဝိကာရကို။ ပဿန္တော၊ မြင်သောသူသည်။ တံတံ
 ရူပံ၊ ထိုထိုရူပက္ခန္ဓာကို။ တဿ တဿ လောမဿ၊ ထိုထိုမွေးညှင်း၏။
 အသာရဋ္ဌေန၊ အသားမဟုတ်သော အနက်အားဖြင့်။ အနတ္တာတိ၊ အတ္တ
 မဟုတ်ဟူ၍။ သမနုပဿတိ၊ လွန်စွာအစဉ်အမြဲမြင်၏။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။
 တံတံရူပံ၊ မွေးညှင်း၌ဖြစ်သော ထိုထိုရုပ်အစုသည်။ တဿ တဿ
 လောမဿ၊ ထိုထိုမွေးညှင်း၏။ အတ္တာ၊ အနှစ်သာရ အတ္တသရုပ်သည်။
 ယဒိဘဝေယျ၊ အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့။ ဧဝံသတိ၊ ဤသို့ဖြစ်ခဲ့သည်ရှိ
 သော်။ ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်။ တံတံလောမံ၊ ထိုထိုမွေးညှင်းသည်။
 အဘိဇ္ဇမာနံ၊ မပျက်မစီးမူ၍။ တိဋ္ဌတိ၊ တည်နေ၏။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်။
 တံတံ ရူပံပိ၊ ထိုထိုရုပ်သည်လည်း။ အဘိဇ္ဇမာနံ၊ မချုပ်မပျက်မူ၍။
 တိဋ္ဌေယျ၊ တည်နေလေရာ၏။ ဣတိ၊ ဤကား ယုတ္တိပြုချက်တည်း။

မိခင်ဧရာဝတီ

အယံ၊ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိတည်း။

ထိုထိုမွေးညှင်း မပျက်မှု၍ တည်နေသမျှကာလပတ်လုံး ရူပက္ခန္ဓာသည်လည်း တည်နေသည်သာလျှင် မဟုတ်လော ဟူမူ-သန္တတိ အားဖြင့်သာ တည်နေသည်၊ မပျက်စီးသမျှ ကာလပတ်လုံး ယမန်နေ၌ လည်း ဤမွေးညှင်းပင် ယခုနေ့ ၌လည်း ဤမွေးညှင်းပင်ဟု တစ်ခုတည်းအဖြစ်ဖြင့် နေ့ညှင်း တည်နေသကဲ့သို့ ရူပက္ခန္ဓာသည်၊ တစ်ခုတည်းအဖြစ်ဖြင့် တည်နေသည်မဟုတ်၊ ရှေ့နောက်အများ ဆက်လက်သော အားဖြင့်သာ တည်နေလေသည်။

သကလကာယေ၊ တစ်ကိုယ်လုံး၌။ သေသကောဋ္ဌာသေသု၊ ကြွင်းသော ကောဋ္ဌာသတို့၌။ ဒေသနယော၊ ဤနည်းကို။ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ သိအပ်၏။

ဤ၌လည်း မွေးညှင်းတို့၏ အရင်းအဖို့၌ ခန္ဓာငါးပါး ရကောင်းသည်ကိုသိလေ၊ မွေးညှင်းပေါင်း ၉-သောင်း ၉-ထောင်ကိုတည်၍ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ရထိုက်သော ခန္ဓာငါးပါးနှင့် မြှောက်ပွားသည်ရှိသော် မွေးညှင်း၌ခန္ဓာ ပေါင်း ၄-သိန်း ၉-သောင်း ၅-ထောင်ဖြစ်၏၊ မွေးညှင်းတို့ ၏ အရင်းအဖို့၌ နာမူ ကျင်မှု ယားယံမှု စသည်ဖြစ်သော အခါတို့၌ နာမက္ခန္ဓာ ၄-ပါးတို့ကို ရအပ်၏၊ နာမူ ကျင်မှု ယားယံမှု ဆိုသည်ကား စိတ်စေတသိက်အပေါင်းကို ဆိုသ တည်း၊ လက်သည်း ခြေသည်း သွားတို့၌လည်းကောင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးသော အရေတို့၌လည်းကောင်း၊ ထိုမှ ကြွင်းသော ကိုးရာသော အသားခဲတို့၌လည်းကောင်း၊

အနတ္တဝိဘာဝနာနိဿယ

ကိုးရာသော အကြောကြီး အကြောငယ်တို့၌လည်းကောင်း၊
 သုံးရာသော အရိုးတို့၌လည်းကောင်း၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ
 စသည်တို့၌လည်းကောင်း၊ ခန္ဓာငါးပါးရပ်ကို ထိုနည်းတူသိ
 လေ၊ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် နှပ် တံတွေး တို့၌မူကား ရူပ-
 ကုဋ္ဌာကိုသာ ရအပ်၏။

အင်္ဂါကောဋ္ဌာသတို့၌ အစိတ် အစိတ် စွဲလန်းသော
 သက္ကာယဒိဋ္ဌိ သတ်ခန်းပြီး၏။

ကာရကဒိဋ္ဌိသတ်ခန်း

၉။ သတ္တော၊ သတ္တဝါသည်။ ဂစ္ဆတိ၊ သွား၏။ အဟံ၊ ငါသည်။
 ဂစ္ဆာမိ၊ သွား၏။ ဣတိ အာဒိသု၊ ဤသို့ အစရှိသော ကြိယာမူတို့၌။
 ဂမနပရိယာပနဿ၊ သွားခြင်းကြိယာ၌ အကျုံးဝင်သော။ ရူပ သဗ္ဗ၊
 ရုပ်အစု၏၎င်း။ နာမဿဗ္ဗ၊ နာမ်အစု၏လည်းကောင်း။ အနိစ္စဝိကာရံ၊
 ဝယ ဝယ ဘေဒဟူသော အနိစ္စအမူအရာထူးကို။ အပဿန္တော၊
 မမြင်နိုင်သောသူသည်။ တံနာမရူပံ၊ ထိုနာမ်ရုပ်ကို။ ဂန္တုနော၊
 သွားတတ်သောသူ၏။ သာရဋ္ဌေန၊ အနှစ်သာရအားဖြင့်။ အတ္တာတိ၊
 အတ္တဟူ၍။ သမနုပဿတိ၊ လွန်စွာအစဉ် အမြဲမြင်၏။ အယံ၊
 ဤသို့မြင်ခြင်းသည်ကား။ ကာရကဒိဋ္ဌိ၊ ကာရကဒိဋ္ဌိတည်း။

တဿနာမရူပဿ၊ ထိုနာမ်ရုပ်၏။ အတ္တနောအတ္တနော ခဏောခ-
 ဏော၊ မိမိ မိမိတို့၏ ဘင်ခဏ ဘင်ခဏ၌။ ဝယံ၊ ကုန်ခြင်းကို။ ဝယံ၊
 ကွယ်ခြင်းကို။ ဘောဒံ၊ ပျက်ခြင်းကို။ မရဏံ၊ သေခြင်းကို။ ပစ္စက္ခတော၊
 မျက်မှောက်အားဖြင့်။ ပဿန္တော၊ မြင်သောသူသည်။ တံနာမရူပံ၊ ထိုနာမ်
 ရုပ်ကို။ တဿဂန္တုနောဝါ၊ ထိုသွားသောသူ၏လည်းကောင်း။ တဿဂမ

မိခင်ဧရာဝတီ

ကြိယာယဝါ၊ ထိုသွားခြင်းကြိယာ၏လည်းကောင်း။ အတ္တာ၊ အတ္တသည်။ နဟောတိ၊ မဟုတ်။ ယဒိဘဝေယျ၊ အကယ်၍ ဟုတ်ငြားအံ့။ အထ၊ ထိုသို့ဟုတ်သည်ရှိသော်။ ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်။ သာဂမနကြိယာ၊ ထိုသွားခြင်းကြိယာသည်။ ပညာယတိ၊ ထင်၏။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်။ တံ နာမရူပံ၊ ထိုနာမ်ရုပ်သည်။ အဘိဇ္ဇမာနံ၊ အခြေအနေမပျက်သည်ဖြစ်၍။ ပညာယေယျ၊ ဉာဏ်၌ထင်မြင်ရာ၏။ ဣတိ၊ ဤကား ယုတ္တိတည်း။ နာမရူပတော၊ နာမ်ရုပ်မှ။ ဝိသံ၊ အသီးအခြား။ ဂန္ဓာဝါ၊ သွားတတ်သူသည် လည်းကောင်း။ ဂမနကြိယာဝါ၊ သွားခြင်း ကြိယာသည်လည်းကောင်း။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ နာမရူပံ၊ နာမ်ရုပ်သည်လည်းကောင်း။ နဟောတိ၊ မဟုတ်။ ဣတိ အယံ၊ ဤသည်ကား။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိတည်း။ ။ သတ္တော၊ သတ္တဝါသည်။ ကရောတိ၊ ဘယ်အမှုကိုပြု၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကရောမိ၊ ဘယ်အမှုကိုပြု၏။ သတ္တော၊ သတ္တဝါသည်။ ကထေတိ၊ ပြောဆို၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကထေမိ၊ ပြောဆို၏။ သတ္တော၊ သတ္တဝါသည်။ စိန္တေတိ၊ ကြိ၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ စိန္တေမိ၊ ကြိ၏။ ဣတိ အာဒိသု၊ ဤသို့အစရှိကုန်သော။ သဗ္ဗကြိယာဝတ္ထာသု၊ ထိုထိုကြိယာ အနိုက် အတန်တို့၌။ ဧသနယော၊ ဤနည်းတူပင်တည်း။

နာမ်ရုပ်မည်သည် ကြိယာမျှသာ အမှန်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါလျက် နာမ်ရုပ်သည် သွားခြင်းကြိယာမဟုတ်ဟု အဘယ်ကြောင့် ဆိုပါသနည်းဟူမူ-လူတို့မျက်မြင် ကြိယာမဟုတ်ဟု ဆိုသတည်း၊ လှုပ် ရှားခြင်း၊ သွားလာခြင်း၊ ပြောဆိုခြင်း၊ ကြံခြင်း၊ သိခြင်း အစရှိသော ကိစ္စကြိယာအမှုအရာတို့ကို ပြုတတ်သည် လုပ်တတ်သည် ပြောတတ် သည်၊ ဆိုတတ်သည်၊ ကြံတတ်သည်၊ သိတတ်သည် ကောင်းမှုကို ပြုတတ်သည် မကောင်းမှုကို ပြုတတ်သည် အစရှိသည်ဖြင့် စွဲလမ်းသော မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဝိဘာဝနာနိဿယ

အတ္တဒိဋ္ဌိကို ကာရကဒိဋ္ဌိဆိုသည်။

ကာရကဒိဋ္ဌိသတ်ခန်းပြီး၏။

အတ္တအနတ္တဝေဖန်ခန်း

၁၀။ သတ္တော။ သတ္တဝါသည်။ ဣဒံနာမသုခဒုက္ခံ၊ ဤမည်သော
 ချမ်းသာဆင်းရဲကို။ ဝေဒေမိ၊ ခံစားတတ်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဣဒံ
 နာမသုခဒုက္ခံ၊ ဤမည်သော ချမ်းသာဆင်းရဲကို။ ဝေဒေမိ၊ ခံစား၏။
 ဣတိ အာဒိသု၊ ဤသို့ စသည်တို့၌။ တံတံ အဝတ္ထာပရိယာပန္နနာမ
 ရူပံ၊ ထိုထို သုခ ဒုက္ခကို ခံစားမှုအခိုက်အတန့်၌ အကျုံးဝင်သောနာမ်
 ရုပ်သည်။ တဿ တဿ ဝေဒကဿ၊ ထိုထို ခံစားသူ၏။ အတ္တာတိ
 ဝါ၊ အတ္တဟုတ်၏ ဟူ၍လည်းကောင်း။ အနတ္တာတိဝါ၊ အတ္တမဟုတ်ဟူ၍
 လည်းကောင်း။ ဝိဘဇိတွာ၊ ဝေဖန်၍။ ဝိတ္ထာရေတဗ္ဗာ၊ ချဲ့အပ်၏။
 ကာရကဝေဒကဿစ၊ ပြုတတ်သူ ခံစားတတ်သူ၏လည်း။ နတ္ထိဘာဝေါ၊
 မရှိသည်၏ အဖြစ်ကို။ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ သိအပ်၏။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုတတ်သည်၊ ကုသိုလ်ကောင်း
 အကျိုးကို ခံစားတတ်သည်၊ ဒါနကို ပြုတတ်သူရှိ၏၊ ဒါန
 အကျိုးကို ခံစားတတ်သူရှိ၏၊ ရှေးဘဝ၌ မည်သည့် ဒါနကို
 ပြု၍ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ နတ်ရွာသုဂတိသို့ လားတတ်
 ၏၊ နတ်ချမ်းသာကို ခံစားတတ်၏၊ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့်
 နာမ်ရုပ်မှတစ်ပါး ခံစားတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အတ္တဇီဝ
 ရှိ၏ဟု စွဲလန်းသောဒိဋ္ဌိသည် ကာရကဒိဋ္ဌိ ဝေဒကဒိဋ္ဌိမည်၏။

သတ္တသန္တာနေ၊ သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်၌။ အတ္တာနတ္တ ဝိဘာဂေါ၊ အတ္တ
 အနတ္တကို ဝေဖန်ခန်းသည်။ နိဋ္ဌိတော၊ ပြီး၏။

မိခင်ဧရာဝတီ

၁၁။ ဗဟိဒ္ဓါသန္တာနေ၊ သတ္တဝါမှအပသန္တာနိဗ္ဗံ။ အတ္တာနတ္တဝိဘာဂေါ၊
 အတ္တအနတ္တ ဝေဖန်ခန်းကို။ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ သိအပ်၏။ ကထံဝေဒိတ-
 ဗ္ဗော၊ အဘယ်သို့ သိအပ်သနည်းဟူမူကား။ မဟာပထဝီယာဝါ၊ မြေ
 ကြီး၏လည်းကောင်း။ တဿ တဿ ဘူမိဘာဂဿဝါ၊ ထိုထို
 မြေအဖို့၏လည်းကောင်း။ အတ္တာစ၊ အတ္တကိုလည်းကောင်း။ အနတ္တာစ၊
 အနတ္တကိုလည်းကောင်း။ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ သိအပ်ကုန်၏။ တံတံပထဝီ
 ပရိယာပနုဿ၊ ထိုထိုမြေ၌အကျုံးဝင်သော။ ရူပဿ၊ ရုပ်၏။
 အနိစ္စဝိကာရံ၊ ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း ချုပ်ပျက်၍ နေခြင်းတည်းဟူသော
 အနိစ္စဝိကာရကို။ အပဿန္တော၊ မမြင်တတ်သောသူသည်။ တံတံ ရူပံ၊
 ထိုထိုရုပ်ကို။ တဿာ တဿာ ပထဝီယာ၊ ထိုထိုမြေအဖို့၏။ သာရဋ္ဌေန၊
 အသားအနှစ် ကိုယ်ထည်စစ်ဖြစ်သော အနက်ကြောင့်။ အတ္တာ၊ အတ္တ
 မည်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သမနုပဿတိ၊ ရှုမြင်၏။ အယံ၊ ဤသို့
 မြင်ခြင်းသည်ကား။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိတည်း။

တဿ တဿ ရူပဿ၊ ထိုထိုရုပ်၏။ တဗ္ဗိကာရံ၊ ထိုအနိစ္စ ဝိကာရ
 ကို။ ပဿန္တော၊ မြင်တတ်သောသူသည်။ တံတံရူပံ၊ ထိုထိုရုပ်ကို။ တဿ
 တဿ ပထဝီယာ၊ ထိုထိုမြေအဖို့၏။ အသာရကဋ္ဌေန၊ အသားအနှစ်
 ကိုယ်ထည်စစ် မဟုတ်သော အနက်ကြောင့်။ အနတ္တာ၊ အတ္တမဟုတ်။
 ဣတိ၊ ဤသို့။ သမနုပဿတိ၊ ရှုမြင်၏။ အယံ၊ ဤသို့မြင်ခြင်းသည်
 ကား။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိတည်း။ ပဗ္ဗတ နဒိ သမုဒ္ဓါဒိသု၊
 တောင် မြစ် သမုဒ္ဓရာ စသည်တို့၌။ ဧသနယော၊ ဤနည်းအတိုင်းပင်
 တည်း။

၁၂။ တံတံ ရုက္ခပရိယာပနံ၊ ထိုထို သစ်ပင်၌ အကျုံးဝင်သော။
 ရူပံ၊ ရူပက္ခန္ဓာသည်။ တဿ တဿ ရုက္ခဿ၊ ထိုထိုသစ်ပင်၏။ အတ္တာ၊
 မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဝိဘာဝနာနိဿယ

အတ္တတည်း။ ဣတိဝါ။ ဤသို့လည်းကောင်း။ အနတ္တာ၊ အတ္တမဟုတ်။
 ဣတိဝါ၊ ဤသို့လည်းကောင်း၊ တသ္မိံ တသ္မိံ ရက္ခေ၊ ထိုထိုသစ်ပင်၌။
 တံတံမဟာသုခါ ပရိယာပန္နံ၊ ထိုထိုအကိုင်းကြီးတို့၌လည်း။ တံတံ
 ခုဒ္ဒကသာခါပရိယာပန္နံ၊ ထိုထို အခက်ငယ်တို့၌ အကျုံးဝင်သော။ ရူပံ၊
 ရူပက္ခန္ဓာသည်။ တဿ တဿ ခုဒ္ဒကသာခါယ၊ ထိုထို အခက်ငယ်၏။
 အတ္တာ၊ အတ္တတည်း။ ဣတိဝါ၊ ဤသို့လည်းကောင်း။ အနတ္တာ၊
 အတ္တမဟုတ်။ ဣတိဝါ၊ ဤသို့လည်းကောင်း။ ခုဒ္ဒကသာခါသုစ၊
 အခက်ငယ်တို့၌လည်း။ တံတံဒဏ္ဍကပရိယာပန္နံ၊ ထိုထို အရွက်ရိုး
 အပွင်တံ အသီးတံတို့၌ အကျုံးဝင်သော။ ရူပံ၊ ရုပ်သည်။ တဿ
 တဿ ပတ္တဒဏ္ဍဿဝါ၊ အသီးတံ၏လည်းကောင်း။ အတ္တာ၊
 အတ္တတည်း။ ဣတိဝါ၊ ဤသို့လည်းကောင်း။ အနတ္တာ၊ အတ္တမဟုတ်။
 ဣတိဝါ၊ ဤသို့လည်းကောင်း။ ဝိဇိတွာ၊ ဝေဖန်၍။ ဝတ္တဗ္ဗာ၊ ဆိုအပ်၏။

၁၃။ ဝိမာန၊ ဗိမာန်။ ဝိဟာရ၊ ကျောင်း။ ဂေဟ၊ အိမ်။ ရထာ-
 ရထား။ သကဋ္ဌ၊ လှည်း။ မဇ္ဈ၊ ညောင်စောင်း။ ပိဋ္ဌ၊ အင်းပျဉ်။
 ဃဋ္ဌ၊ အိုး။ ပဋ္ဌ၊ ပုဆိုး။ ဝတ္ထာလင်္ကာရ၊ အဝတ်တန်းဆာ။ ဓန၊
 ဥစ္စာ။ ဓည၊ စပါး။ ဟိရည၊ ငွေ။ သုဝဏ္ဏ၊ ရွှေ။ မဏိ၊ ပတ္တမြား။
 ဝေဠုရိယ၊ ကျောက်စိမ်း။ ဘဏ္ဍာဒီသု၊ ထိုထို အသုံးအဆောင်
 ဘဏ္ဍာမျိုးတို့၌လည်း။ တံတံ ဝတ္ထုပရိယာပန္နဿ၊ ထိုထိုဝတ္ထု၌
 အကျုံးဝင်သော။ ရူပဿ၊ ရူပက္ခန္ဓာ၏။ တဿ တဿဝတ္ထုနော ၊
 ထိုထိုဝတ္ထု၏။ အတ္တတာဝါ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအလိုအားဖြင့် အတ္တဟုတ်သည်၏
 အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း။ အနတ္တတာဝါ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အလိုအားဖြင့်အတ္တ
 မဟုတ်သည်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း။ ဝေဒိတဗ္ဗာ၊ သိအပ်၏။
 သင်္ခေပတောပန၊ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့်မူကား။ လောကီယမဟာဇနေဟိ၊

လောကီလူများ အပေါင်းတို့သည်။ ဒိဋ္ဌိ၊ မြင်အပ်သော။ သုတံ၊ ကြားအပ်
 သော။ မုတံ၊ တွေ့အပ်သော။ ဝိညာတံ၊ သိအပ်သော။ ပတ္တံ၊
 ရောက်အပ်သော။ လဒ္ဓံ၊ ရအပ်သော။ ပတ္တိတံ၊ တောင့်တအပ်သော။
 ပရိယေသိတံ၊ ရှာမှီးအပ်သော။ ယံယံဝတ္ထု၊ အကြင်အကြင်ဝတ္ထုမျိုးသည်။
 အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ အဏုမတ္တေပိ၊ အဏုမြူမျှလည်း ဖြစ်သော။ တသ္မိံ တသ္မိံ
 ဝတ္ထုမှိ၊ ထိုထိုဝတ္ထု၌။ ပရိယာပန္နံ၊ အကျုံးဝင်သော။ ရူပံ၊ ရူပက္ခန္ဓာသည်။
 တဿ တဿဝတ္ထုဿ၊ ထိုထို ဝတ္ထု၏။ အနတ္တာဝေ၊ အနှစ်သာရအတ္တ
 မဟုတ်သည်သာလျှင်တည်း။

ရုပ်နာမ်အနှစ်မဲ့ဖြစ်ပုံပြခန်း

၁၄။ ဧတ္တာဝတာ၊ ဤမျှသောအစီအစဉ်ဖြင့်။ သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံ
 သော။ သတ္တလောကော၊ သတ္တလောကသည်။ ရိတ္တော၊ ကွယ်
 ပျောက်၏။ တုတ္တော၊ အချည်းနှီးဖြစ်၏။ သုညော၊ ဆိတ်၏။ ဣတိ၊
 ဤသို့။ ပညာယတိ၊ ထင်၏။ ။ လောကီယမဟာဇနေဟိ၊ လောကီ
 လူအများတို့သည်။ သမ္မတော၊ ထင်ရှားရှိသည်ဟု သမုတ်အပ်သော။
 သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံသော၊ 'ဩကာသ လောကော၊ မြေကြီး စကြဝဠာ
 ကျွန်းကြီး ကျွန်းငယ်တိုင်းပြည်နိုင်ငံမြို့ရွာနိဂုံးအစရှိသော ဩကာသလောက-
 သည်။ ရိတ္တော၊ ကွယ်ပျောက်၏။ တုတ္တော၊ အချည်းနှီး ဖြစ်၏။ သုညော၊
 ဆိတ်၏။ ဣနိ၊ ဤသို့။ ပညာယတိ၊ ထင်၏။ တိဏာ- မြက်။ ရက္ခာ-
 သစ်ပင်။ ဝိမာနာ- ဗိမာန်။ ဝိဟာရ- ကျောင်း။ ဂေဟာ- အိမ်။ ရထာ-
 ရထား။ သကဋ္ဌာဒိကော- လှည်း အစရှိသော။ သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံသော။
 သင်္ခါရလောကောစ၊ သင်္ခါရလောကသည်လည်း။ ရိတ္တော၊ ပပျောက်၏။
 တုတ္တော၊ အချည်းနှီးသာဖြစ်၏။ သုညော၊ ဆိတ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။

အနတ္တဝိဘာဝနာနိဿယ

ပညာ ယတိ၊ ထင်၏။ သုဒ္ဓသင်္ခါရဓမ္မသိမတ္တမေဝ၊ သက်သက်သော
ရုပ် နာမ်သင်္ခါရ ဓမ္မမျှသည်သာလျှင်။ အဝသိဋ္ဌံ၊ ကြွင်းကျန်သည်။
ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဝိပဿနာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်
၌သာ လိုရင်းဖြစ်ငြားသော်လည်း အသာရကဋ္ဌ အနတ္တပုဒ်
အနက်သွား ကောင်းကောင်းကြီး ထင်ရှားစေခြင်းငှာ မြေ
တောင် သစ်ပင် စသည် တို့၌လည်း အတ္တ အနတ္တစစ်ချက်ကို
ပြဆိုလိုက်သည်။

ဣဒံဌာနံ၊ ဤအနတ္တအရာသည်။ သုဂမ္ဘိရုံ၊ အလွန်နက်နဲ၏။ ဣဒံ
ပဒံ၊ ဤအနတ္တပုဒ်သည် သုနိပုဏံ၊ အလွန်သိမ်မွေ့၏။ ဣဒံ ဌာနံ၊
ဤအနတ္တအရာသည်။ သုဒုဇ္ဇာနံ၊ အလွန်သိနိုင်ခဲ၏။ ဣဒံ ပဒံ၊ ဤ
အနတ္တပုဒ်သည်။ သုဒုဗ္ဗေမံ၊ အလွန်ထိုးထွင်းနိုင်ခဲ၏။

ဓမ္မကောဝိဒါ၊ အကြောင်းတရား၌ လိမ္မာကုန်သော။ ပဏ္ဍိတာ၊
ပညာရှိသူတို့သည်။ သုဒုဒ္ဓသံပိ၊ အလွန်မြင်နိုင်ခဲသော တရားကိုလည်း။
ပဿန္တိ၊ မြင်ကြကုန်၏။ အတ္တကောဝိဒါ၊ အကျိုးတရား၌ လိမ္မာကြကုန်
သော။ ဝိညုနေော၊ ပညာရှိတို့သည်။ သုဒုဗ္ဗေမံပိ၊ အလွန်သိနိုင်ခဲသော
အရာကိုလည်း။ ဗုဇ္ဇန္တိ၊ သိကြကုန်၏။

၁၅။ အထဝါ၊ တစ်နည်းကား။ အနတာ အသာရကဋ္ဌနာတိ ဧတ္ထ၊
အနတ္တအသာရကဋ္ဌန ဟူသော ဤပါဌ်၌။ သာရောတိ၊ သာရဟူသည်
ကား။ သာရဘာဝေါ၊ အနှစ်၏အဖြစ်ကို။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ထိရဘာ
ဝေါ၊ ခိုင်ခံ့သည်၏အဖြစ်တည်း။ ရတ္ထိဒိဝံပိ၊ နေ့ညဉ့်ပတ်လုံးလည်း
ကောင်း။ မာသသံဝစ္ဆရံပိ၊ လပတ်လုံး နှစ်ပတ်လုံးလည်းကောင်း။ ဗဟူနိ၊
များစွာကုန်သော။ ရတ္ထိ ဒိဝမာသသံဝစ္ဆရာနိပိ၊ ညဉ့်ပတ်လုံး နေ့တို့

ပတ်လုံး လတို့ပတ်လုံး နှစ်တို့ပတ်လုံးလည်းကောင်း။ အဝိပရိဏာမဂု-
 ဏော၊ ပကတိအနေမှ မဖောက်ပြန်နိုင်သော ဂုဏ်တည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။
 ဝုတ္တံ-ဝုတ္တော၊ ဆိုလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဧတဿ၊ ထို ရုပ်နာမ်အား။
 သာရော၊ ခိုင်မာသောဂုဏ်သည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ဣတိ၊ ထိုကြောင့်။
 သာရကံ၊ သာရကမည်၏။ (မိစ္ဆာအလိုတည်း။)။ သာရကံ၊ ခိုင်မာသော
 ဂုဏ်ရှိသည်။ န၊ မဟုတ်။ ဣတိ၊ ထိုကြောင့်။ အသာရကံ၊
 အသာရကမည်၏။ နာမ ရူပံ၊ နာမ်ရုပ်ကိုရ၏။ (သမ္မာအလိုတည်း။)။
 အသာရကဘာဝေါ၊ ခိုင်မာသောဂုဏ်မရှိသည်၏ အဖြစ်သည်။ အသာရက
 ဋ္ဌော၊ အသာရကဋ္ဌမည်၏။ တေန အသာရကဋ္ဌေန၊ ထိုခိုင်မာသောဂုဏ်မရှိ
 သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ သာရဘာဝရဟိတဘာဝေန၊ အနှစ်အမာ၏အဖြစ်
 မှ ကင်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ နာမရူပံ၊ နာမ်ရုပ်သည်။ သတ္တဿ၊
 သတ္တဝါ၏။ အတ္တာ၊ အတ္တသည်။ နဟောတိ၊ မဟုတ်။ အနတ္တာဧဝ၊
 နအတ္တ သာတည်း။ ဣတိ၊ ဤသည်ကား။ အတ္တော၊ အနတ္တာအသာရက
 ဋ္ဌေန ဟူသော ပုဒ်၏အနက်တည်း။

၁၆။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံသော။ သတ္တောနာမ၊
 သတ္တဝါမည်သည်။ ဇာယမာနော၊ ဖြစ်ပေါ်သည်ရှိသော်၊ ဧကေကသ္မိံ
 ဘဝေ၊ တစ်ခုခုသော ဘဝ၌။ ပဋိသန္ဓိကာလေ။ ပဋိသန္ဓေအခါ၌။ ဧကဝါရ
 မေဝ၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာလျှင်။ ဇာယတိ၊ ဖြစ်ပေါ်မြဲတည်း။ နာနာဓဏေ
 သု၊ အထူးထူးသော ခဏတို့၌။ ပုနပ္ပုနံ၊ အဖန်ဖန်။ ဇာယတိတိ၊ သတ္တဝါ
 အသစ်အသစ်ဖြစ်သည်ဟူ၍။ နတ္ထိ၊ လောက၌မရှိ။ မိယျမာနောစ၊
 သေဆုံးပြန်သော်လည်း။ ဧကသ္မိံ ဘဝေ။ တစ်ခုခုသော ဘဝ၌။ ပရမာယုပရိ
 ယောသာနေ၊ အသက်အပိုင်းအခြား၏ အဆုံး၌။ ဧကဝါရမေဝ၊ တစ်
 ကြိမ်တစ်ခါသာလျှင်။ မိယျတိ၊ သေဆုံးမြဲဖြစ်၏။ တတော၊ ထိုအဆုံးမှ။

အနတ္တဝိဘာဝနာနိဿယ

ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးအဘို့၌။ ဗဟူသု၊ များစွာကုန်သော၊ ရတ္တိဒိဝ မာသသံဝစ္ဆရေသု၊
ညဉ့် နေ့ လ နှစ်တို့၌။ နာနာခဏေသု၊ အထူးထူးသော ခဏတို့၌။
ပုနပ္ပုနံ၊ အဖန်ဖန်။ မိယျတီတိ၊ သေသည်ဟူ၍။ နတ္ထိ၊ လောက၌မရှိ။
နာမရူပဓမ္မာပန၊ နာမ်ရုပ်တရားတို့သည် မူကား။ နာနာခဏေသု၊
အထူးထူးသော ခဏတို့၌။ ပုနပ္ပုနံ၊ အဖန်ဖန်။ ဇာယန္တိ၊ အသစ်အသစ်
ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊ အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ မိယျန္တိ၊ သေဆုံး
ကုန်၏။ ဘိဇ္ဇန္တိ၊ ပျက်ဆုံးကုန်၏။ တေသံ၏၊ ထိုနာမ်ရုပ်တရားတို့အား။
သာရဂုဏောနာမ၊ တစ်နာရီမျှ တည်နေနိုင်အောင် ခိုင်ခံ့သည်၏ အဖြစ်
တည်းဟူသော ဂုဏ်စွမ်းသတ္တိသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။
တေဓမ္မာ၊ ထိုရုပ်နာမ် တရားတို့သည်။ အသာရကဋ္ဌေန၊ အနှစ်သာရ
မရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ သတ္တဿဝါ၊ သတ္တဝါ၏လည်းကောင်း။
ပထဝီ ပဗ္ဗတ ရက္ခာဒိကဿဝါ၊ မြေ တောင် သစ်ပင် စသည်၏လည်း
ကောင်း။ အတ္တာနာမ၊ အတ္တမည်ကုန်သည်။ နဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကန်။
အနတ္တာဇေ၊ အနတ္တတို့သည်သာလျှင်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဣတိ၊
ဤသို့။ ဝုတ္တံ-ဝုတ္တော၊ ဆိုလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဝိတ္တာရောပန၊
အကျယ်ကိုမူကား။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးနည်း၌။ ဝုတ္တနယေနေဝ၊ ဆိုခဲ့ပြီးသောနည်း
ဖြင့်သာလျှင်။ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ သိအပ်၏။

အတ္တ အနတ္တဝေဖန်ခန်းပြီး၏။

ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ စိစစ်ပြဆိုချက်

လောက၌ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဟူ၍ ရှိ၏လောဟု မေးရာ၏။ ရှိ၏ဟု
ဆိုခဲ့သော် ပုဂ္ဂိုလ်၏သရုပ် သတ္တဝါ၏သရုပ်ကို ပြစမ်းပါဟု ဆိုရာ
၏။ ရူပကာယ နာမကာယမှတစ်ပါး ပြစရာ မရှိလေရကား ရူပကာယ
မိခင်ဧရာဝတီ

ခန္ဓာကိုယ်၊ နာမကာယခန္ဓာကိုယ်ကို ပြဆိုလေရာ၏။ ရူပကာယခန္ဓာကိုယ် နာမကာယခန္ဓာကိုယ်သည်ပင်လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်တည်း၊ သတ္တဝါတည်း၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါဟူသည် ဤကာယကြီး အလုံးစုံပါပင်တည်းဟု ရူပကာယ နာမကာယကို သူ့ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၏ သရုပ်သကောင်ပြု၍ ပြခြင်းဖြစ်လေ ၏။ အတ္တပြု၍ပြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ ရူပကာယသည် ပထဝီကာယ အာပေါကာယ တေဇောကာယ ဝါယောကာယ စက္ခုကာယ သောတကာယ အစရှိသည် ဖြင့် အလွန်များပြား၏။ နာမကာယသည်လည်း ခြေဖဝါးရေမှစ၍ ဦးထိပ် အပြင်တိုင်အောင် အတွင်းအပ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ထိုထိုနေရာ၌ အခိုက်အတန့် အားဖြင့်ဖြစ် ပေါ်သော ဝိညာဏကာယ ၆-ပါး၊ ဖဿကာယ ၆-ပါး၊ ဝေဒနာကာယ ၆-ပါး၊ သညာကာယ ၆-ပါး၊ စေတနာ ကာယ ၆-ပါး အစရှိသည်ဖြင့် အလွန်များပြား၏။ ဘယ် ကာယကို ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ သတ္တဝါဟူ၍ သင်ပြပါသနည်း၊ အလုံးစုံသော ကာယတို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ဆိုမည်လော၊ အချို့ အချို့သော ကာယတို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဆိုမည်လော ဟု မေးရာ၏။

ဤစကား၌ အလုံးစုံသော ကာယတို့ကိုပင် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ဆိုပါ သည်ဟူငြားအံ့၊ ကာယတို့သည် အလွန်များကုန်၏။ အချင်းချင်းသဘော လက္ခဏာအားဖြင့် မတူကြကုန်၊ သင့်ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါသည်လည်း ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုမှာ အလွန်များပြားရာ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အချင်းချင်းလည်း သဘောမတူကြကုန်သည် ဖြစ်ရာ၏။ ထိုအတူ ခက်မာမှုဟူသော ပထဝီ ကာယသည်လည်း အလွန်များပြား၏။ ဆံပင်ပေါင်း ၂-ကုဋေ ၄-သန်း၌

အနတ္တဝိဘာဝနာနိဿယ

ပထဝီကာယပေါင်း ၂-ကုဋေ ၄-သန်းရှိ၏။ တစ်ကာယနှင့် တစ်ကာယ မရောယှက်ကြ၊ ထိုအတူ မွေးညှင်းပေါင်း ကိုးသောင်း ကိုးထောင်၌ ပထဝီကာယပေါင်း ကိုးသောင်း ကိုးထောင်ရှိ၏။ အသားခဲပေါင်း ကိုးရာ၌ ပထဝီကာယ ကိုးရာရှိ၏။

အာပေါကာယစသည်တို့၌လည်း ပထဝီကာယ များသကဲ့သို့ များပြား ကြကုန်၏။ သင်၏ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါတို့သည် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုမှာပင် အလွန်များပြားကုန်ရာ၏။ နာမကာယတို့သည်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး၌ အနံ့အပြား အခိုက်အလှည့်အားဖြင့် ဖြစ်ကြလေကုန်ရကား ထိုပထဝီ ကာယ စသည်တို့ကဲ့သို့ပင် အကုဋေမက များပြားကုန်၏။ သင်၏ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့သည် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုမှာပင် အကုဋေမက များပြား ကုန်ရာ၏။

ထိုမှတစ်ပါး ပထဝီကာယသည်လည်း ခက်မာမှုအမျိုးမျိုး နူးညံ့မှုအမျိုး မျိုးရှိပြန်၏။ ခက်မာမှုနှင့် နူးညံ့မှုကား ဆန့်ကျင်ဖက်ဖြစ်ကြ၏။ ဆံပင် တစ်ခု တစ်ခုမှာပင် ခက်မာမှု ပထဝီကာယမျိုး ဖြစ်ပွား၍လာလျှင် နူးညံ့မှုပထဝီကာယမျိုး ချုပ်ပျက် သေဆုံးရ၏။ နူးညံ့မှု ပထဝီကာယမျိုး ဖြစ်ပွား၍လာလျှင် ခက်မာမှု ပထဝီကာယမျိုး ချုပ်ပျက်သေဆုံးရ၏။ အာပေါကာယမှာလည်း ဖွဲ့စည်းမှု တစ်မျိုး၊ အဖွဲ့အစည်း ပြယ်ပျောက်၍ ယိုစီးမှုတစ်မျိုး ဆန့်ကျင်ဖက် နှစ်မျိုးရှိ၏။ တစ်ခုဖြစ်ပွား၍လာလျှင် တစ်ခု ချုပ်ပျက်သေဆုံးရ၏။

တေဇောကာယ၌လည်း သီတကာယ ဥဏှကာယ နှစ်မျိုးဆန့်ကျင် ဘက်ဖြစ်ကြ၏။ ဤခန္ဓာကိုယ်၌ သီတကာယလာလျှင် ဥဏှကာယသည် ချုပ်ပျက်သေဆုံးရ၏။ ဥဏှကာယလာလျှင် သီတကာယသည် ချုပ်ပျက် သေဆုံးရ၏။ နာမကာယတို့တွင်လည်း ဝေဒနာကာယတွင် သုခကာယ

တစ်မျိုး၊ ဒုက္ခကာယတမျိုး ဆန့်ကျင်ဖက် ဖြစ်ကြ၏။ အသီးသီးအကြောင်းကိုရ၍ တစ်ခုဖြစ်ပွား၍လာလျှင် တစ်ခုချုပ်ပျက်သေဆုံးရ၏။ နေပူ၌နေ၍ ဒုက္ခကာယဖြစ်ပွားရာ အရိပ်သို့ဝင်လျှင် ထိုဒုက္ခကာယချုပ်ပျက် သေဆုံးရ၏။ သုခကာယ ဖြစ်ပွား၍လာ၏။ တစ်ဖန် အရိပ်မှ နေပူသို့ထွက်ပြန်ရာ သုခကာယ ချုပ်ပျက်ပြန်၏။ ဒုက္ခကာယ ဖြစ်ပွားပြန်၏။ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် အချင်းချင်း ဆန့်ကျင်ဖက် ဖြစ်ကြကုန်သော ရူပကာယအပြား နာမကာယအပြားတို့သည် အလွန်များပြားကုန်၏။

အလုံးစုံကို အကုန်ခြုံ၍ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဆိုပါသည်ဟု ဆိုခဲ့သော် သင်၏ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့သည် အလွန်များကုန်ရာ၏ဟု ဆိုလေ၊ အချို့အချို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဆိုပါသည်ဟူ၍ကား ဆိုနိုင်ရန်အခွင့်ပင် မရှိ၊ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု၌ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတွေ အကုဋေမက များပြားသည်ကို အလိုမရှိသည့်အတွက် အလုံးစုံကို အကုန်ပေါင်း၍ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်ဆိုလတ္တံ့။

ထိုအခါ၌ သင်၏ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါသည် ရူပကာယနာမကာယတို့မှ တစ်ခြားတစ်ပါးလော၊ သို့မဟုတ် ရူပကာယနာမကာယတို့မှ တစ်ခြားတစ်ပါးမဟုတ် ထိုရူပကာယနာမကာယတို့ကိုပင်လျှင် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါဟု ဆိုရသလောဟု ထပ်၍ မေးရာ၏။

ထိုတရားတို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၏ အတ္တဟုယူသော သူသည် တစ်ခြားတစ်ပါးဟူ၍ ယူခွင့်ပြောခွင့် မရှိပြီ၊ ထိုတရားတို့ကိုပင် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဟု ဆိုရပါသည်ဟူ၍သာ ပြောခွင့်ရှိ၏။

ထိုအခါ၌ ထိုတရားတို့ကို ခေါ်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မိခင်ဧရာဝတီ

အနတ္တဝိဘာဝနာနိဿယ

သည် ထိုတရားတို့များပြားကုန်လျှင် မများဘဲနေနိုင်မည်
လော၊ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နိုင်မည်လောဟု မေးရာ၏။

ထိုတရားတို့ကိုပင် ခေါ်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါသည် ထိုတရားတို့
ခဏမစဲ အနဲနဲချုပ်ကြသေဆုံးကြကုန်လျှင် မချုပ်ဘဲ မသေဘဲ နေနိုင်
မည်လော၊ တစ်နာရီ တစ်ရက် တစ်နှစ်စသည် အသက်ရှည်၍
နေနိုင်မည်လော၊ ပုဂ္ဂိုလ်ခေါ်ခဲ့လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်သေလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ခေါ်သော
ပုဂ္ဂိုလ်သေရမည်၊ အေးမှုကို ပုဂ္ဂိုလ်ခေါ်ခဲ့လျှင် အေးမှုချုပ်လျှင် ထိုအေးမှုကို
ခေါ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သေရမည်၊ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် စစ်ဆေး၍ပြခဲ့သည်
ရှိသော် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဟူ၍ မရှိကြောင်း ထင်ရှားလတ္တံ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ
မရှိခဲ့လျှင် ရုပ်နာမ်တရားသည် ဘယ်သူ၏ အတ္တဟု ဆိုဖွယ်မရှိ၊ ဓမ္မ
အစု ဓာတ်အစု သက်သက်မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်ရှားလတ္တံ့။

ဤစကား၌ ရုပ်နာမ်တို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ သတ္တဝါဟူ၍ ငါ့ဟူ၍
မည်သူမည်ဝါဟူ၍ မိန်းမ ယောက်ျားဟူ၍ ဦးခေါင်း ခြေလက်စသည်ဟူ၍
ဆံပင်မွှေးညှင်း စသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်စွဲလမ်းမှုသည်ကား အနိစ္စဟူ၍
စွဲလမ်းမှုမည်၏၊ အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်၏ အရာပေတည်း။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ သင်ဆို၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏အရကို ပြပါဆိုလျှင် ရုပ်နာမ်
ကိုပင် ပြလတ္တံ့၊ ထိုရုပ်နာမ်သည်ပုဂ္ဂိုလ်၏ အနှစ်သာရ အတ္တလော၊
ပုဂ္ဂိုလ်၏ အလိုသို့လိုက်၏လော၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုရုပ်နာမ်တို့၌ အစိုး
ရ၏လော၊ ဖြစ်မှုအလုံးစုံ ပုဂ္ဂိုလ်အလိုနှင့် တစ်ထပ်တည်းကျ၏လောဟု
မေးရာ၌ အနှစ်သာရအတ္တဟုတ်၏၊ အလိုသို့လိုက်၏၊ အစိုးရ၏၊ ဖြစ်မှု
ပျက်မှုအလုံးစုံ တစ်ထပ်တည်းကျ၏ဟု ထင်မှတ် စွဲလမ်းမှုသည်
အတ္တဟူ၍ စွဲလမ်းမှုမည်၏၊ အနတ္တာနုပဿနာဉာဏ်၏ အရာဖြစ်၏။

ဤသို့စွဲလမ်းချက် ၂-ပါးအနည်းငယ်မျှသာ ထူးကြသည်၊ အနိစ္စစွဲ
မိခင်ဧရာဝတီ

လမ်းချက်ပျောက်လျှင် ထိုအတ္တစွဲလမ်းချက်လည်း ပျောက်တော့သည်။
အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ် အမြင်ပေါက်ခဲ့လျှင် အနတ္တာနုပဿနာဉာဏ်၏
အလိုလိုပြီးစီးတော့သည် ဟူ၍မှတ်။

ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မဟုတ်သော်လည်း ရုပ်တရား နာမ်တ
ရားတို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ သတ္တဝါဟူ၍ ငါဟူ၍ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ
၏ အတ္တသာရဟူ၍ ငါ၏အတ္တသာရဟူ၍ စွဲလမ်းမှုသည်
အဘယ်အပြစ်ဖြစ်ရာသနည်း၊ သူ့အသက်ကို သတ်မှုလည်း
မဟုတ် သူ့ဥစ္စာကို ခိုးမှုလည်းမဟုတ် မုသားဆိုမှုစသည်
လည်း မဟုတ်ပါတကား ဆိုငြားအံ့။

ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၏ အနစ်သာရအတ္တ
ဟူ၍ စွဲလမ်းမှုသည် ဒိဋ္ဌိပေတည်း၊ သူ့အသက်ကိုသတ်မှု အစရှိသော
ခပ်သိမ်းသော ဒုစရိုက်တရားတို့သည် ဤဒိဋ္ဌိမှ ပေါက်ပွားကြကုန်သော
ဒိဋ္ဌိ၏ သားမြေးတို့သာတည်း၊ ထိုကြောင့်အဋ္ဌကထာတို့၌ “ပရမံဝဇ္ဇန္တိဒဋ္ဌ-
ဗ္ဗာ” ဟုမိန့်ကြကုန်၏။ ပရမံ၊ အလွန်အကဲဆုံး ဖြစ်သော။ ဝဇ္ဇံ၊ အပြစ်
တည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဒဋ္ဌဗ္ဗာ၊ မှတ်အပ်၏။ ။ ခပ်သိမ်းသော
အပြစ်တို့တွင် ဒိဋ္ဌိကဲ့သို့ အပြစ်ကြီးသော တရားဟူ၍ တစ်စုံတစ်ခုမျှ
မရှိဆိုသည်။

ဒိဋ္ဌိသည် အလွန်စည်ကားလှသော အဆိပ်ပင်ကြီးနှင့် တူ၏။ ခပ်သိမ်း
သော ဒုစရိုက်တရားတို့သည် အဆိပ်ပင်ကြီး၌ သီးကုန်သော အဆိပ်သီး
တို့နှင့်တူကုန်၏။ အပြစ်ကြီးကျယ်ပုံကို ထင်ရှားအောင် ပြဆိုဦးအံ့၊ ခပ်
သိမ်းသော ဒုစရိုက်ဟောင်းတို့သည်လည်း ဤအတ္တဒိဋ္ဌိ၌တွယ်၍
သံသရာ၌ သတ္တဝါ၏ သန္တာန်သို့ အစဉ်လိုက်ကြရကုန်၏။ ခပ်သိမ်းသော
ပစ္စုပ္ပန် ဒုစရိုက်တို့သည်လည်း ဤအတ္တဒိဋ္ဌိမှ ထွက်ကုန်၏။ ရှေ့သို့ဘဝ

အဆက်ဆက်ဖြစ်ပွား၍ သွားကြလတ္တံ့ကုန်သော ဒုစရိုက်သစ် အနန္တ တို့သည်လည်း ဤအတ္တဒိဋ္ဌိမှချည်း ထွက်ကြကုန်လတ္တံ့။ အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ အပါယ် ၄-ဘုံ ဟူ၍ရှိနေရသည်ကား ဤအတ္တဒိဋ္ဌိ၏ အတွက်ပေတည်း။ ။ အဘယ်ကြောင့် သိရသနည်းဟူမူကား-

(၁) သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဒိဋ္ဌိကိုပယ်သည့်အတွက် အပါယ် ၄-ပါးတို့မှ အချင်းခပ်သိမ်း လွတ်ကုန်၏ ဟူ၍လည်းကောင်း၊

(၂) သေသည်၏ နောက်၌ပေါက်လွှတ် လျှောက်လျား ပရမ်း ပတာ ကံပစ်ချရာ ကျရောက်မြဲဖြစ်သော ဝိနိပါတ ဟူသော အလွန်ဆိုးဝါးလှသော သံသရာဘေးကြီးမှ အချင်းခပ်သိမ်း လွတ်ကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊

(၃) ဒိဋ္ဌိကိုပယ်သည့်အတွက် ဤဘဝမှစ၍ ဘဝအဆက် ဆက် ကမ္ဘာအဆက်ဆက် အစဉ်ထာဝရမြဲသော သီလ သမာဓိ ပညာ ဂုဏ်မြဲသောသုဂတိသမ္ပတ္တိ ဘဝရှိကုန် ၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊

(၄) ဤသံသရာ၌ တစ်ဘဝ တစ်ဘဝလျှင် တစ်မျိုးတစ်မျိုး ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကိုးကွယ်ရာ ဘုရားပြောင်းလဲမှုဟူသော အလွန်စက်ဆုပ်ဖွယ် ကောင်းလှသော ပုထုဇဉ်ဘေး ကြီးမှအပြီး ကင်းလွတ်၍ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာလျှင်အစဉ်ထာဝရ ကိုးကွယ်ရာမြဲကြ လေကုန် ၏ဟူ၍လည်းကောင်း -

ဟောတော်မူသောကြောင့် ဤသံသရာ၌ အယုတ်တမာ ဆိုးဝါးစွာ သောအပြစ် ဟူသမျှတို့သည် အတ္တဒိဋ္ဌိမှချည်း ထွက်ကုန်၏ဟု သိအပ် မိခင်ဧရာဝတီ

လေသတည်း၊ ဝိစိကိစ္ဆာဟူသည်လည်း ဤအတ္တဒိဋ္ဌိ၏ နောက်လိုက်
နောက်ပါမျှသာတည်း။

ဤအရာ၌ အနတ္တဒီပနီစာအုပ်မှာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၏ အပြစ်ကို ပြဆို
ခန်း သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို ပယ်ရခြင်း၏ အကျိုးအာနိသင်သံသကို ပြဆိုခန်း
များသည် ဤစောဒနာစကား၏ အဖြေချည်းပင်တည်း။

ရုပ်နာမ်တရားကို ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၏ အတ္တသာရဟု စွဲလမ်းမှုသည်
အဘယ်အပြစ်ရှိရာသနည်းဟူသော စောဒနာစကားကို ဖြေဆိုချက်ပြီး၏။

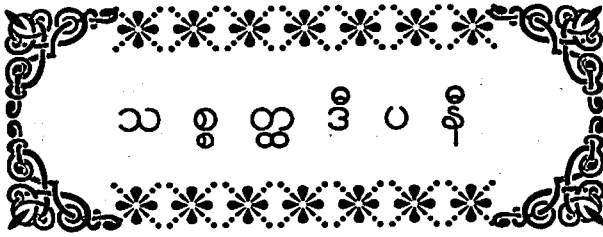
အသာရကဋ္ဌေနအနတ္တာဟူသောပုဒ်အနက်ပြီး၏။

အဝသဝတ္တနဋ္ဌေန၊ အလိုသို့ မလိုက်သောကြောင့်။ အနတ္တာ၊ အ
နတ္တမည်၏-ဟူသော အနတ္တပုဒ် အနက်တို့ကိုမူကား ဘာဝနာဒီပနီ
စာအုပ်မှာ ကျယ်ဝန်းစွာ ပြဆိုလျက်ရှိလေ၏။

အနတ္တဝိဘာဝနာ၊ အနတ္တပုဒ်အနက်ကို ထင်စွာပြရာပြကြောင်း
ဖြစ်သော စကားရပ်သည်။ နိဋ္ဌိတာ၊ ပြီးပြီ။

အနတ္တဝိဘာဝနာနိဿယပြီး၏။

နမော တဿ ဘဂတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

သစ္စာအနက် ၁၆-ချက်

နမော ရတနတ္တယဿ။ ။ “စတုသစ္စဝိနိမုတ္တာ ဒေသနာ နာမ
နတ္ထိ” ဟူသည်နှင့်အညီ ဘုရားမြတ်စွာ၏ ဒေသနာဟူသမျှသည်
သစ္စာလေးပါးမှ လွတ်သောမည်သည်မရှိ၊ သစ္စာလေးပါးသို့သာ ကိုင်း
ကြ ရှိုင်းကြရကား သာသနာတော်မြတ်၌ သစ္စာလေးပါးတရားသည်
အထွက်အမြတ် အချက်အချာဖြစ်ခဲ့၍ အလွန်စွဲမြဲခြင်းငှာ ထိုက်လှသော
သစ္စာအနက် တစ်ဆယ့်ခြောက်ချက်ကို အနက်အဓိပ္ပါယ်နှင့်တကွ သိသာရုံ
မျှ ပြဆိုအံ့။

- (၁) ဒုက္ခဿ ပိဋကဋ္ဌော၊ သင်္ခံတဋ္ဌော၊ သန္တာပဋ္ဌော၊ ဝိပရိဏာ-
မဋ္ဌော။
- (၂) သမုဒယဿ အာယူဟနဋ္ဌော၊ နိဒါနဋ္ဌော၊ သံယောဂဋ္ဌော၊
ပလိဗောဓဋ္ဌော။
- (၃) နိရောဓဿ နိဿရဏဋ္ဌော၊ ဝိဝေကဋ္ဌော၊ အမတဋ္ဌော၊
အသင်္ခံတဋ္ဌော။
- (၄) မဂ္ဂဿ နိယျာနဋ္ဌေန္တ၊ ဟေတုဋ္ဌော၊ ဒဿနဋ္ဌော၊ အဓိပတေ
ယျဋ္ဌော။

မိခင်ဧရာဝတီ

၁။ ဒုက္ခဿ၊ ဒုက္ခသစ္စာ၏။ ပိဋကဋ္ဌော၊ နိဝိစက်အပ်သော သဘော နိဝိစက်တတ်သောသဘော နိဝိစက်ခြင်းသဘောလည်း တစ်ပါး။ အဓိတဋ္ဌော၊ အဖန်ဖန်ပြုစု ပျိုးထောင်အပ်သော သဘောလည်း တစ်ပါး။ သန္တာပဋ္ဌော၊ အဖန်ဖန် ပူလောင်စေတတ်သော သဘောပူပန်စေအပ်သော သဘောပူပန်ခြင်းသဘောလည်း တစ်ပါး။ ဝိပရိဏာမဋ္ဌော၊ ဖရိုဖရဲ ဖောက်လှဲဖောက်ပြန် ဖြစ်တတ်သော သဘောလည်း တစ်ပါး။ ။ (ဒုက္ခအနက် လေးချက်)။

၂။ သမုဒယဿ၊ သမုဒယသစ္စာ၏။ အာယူဟနဋ္ဌော၊ ဒုက္ခဝတ္ထု ဒုက္ခမှုတို့ကိုစုဆောင်းဆည်းပူးတတ်သော သဘောလည်း တစ်ပါး။ နိဒါနဋ္ဌော၊ ဒုက္ခဝတ္ထု ဒုက္ခမှုတို့ကို တစ်ရံမစဲ အမြဲပေးအပ် ဆောင်နှင်းတတ်သောသဘောလည်း တစ်ပါး။ သံယောဂဋ္ဌော၊ ဒုက္ခဝတ္ထု ဒုက္ခမှုတို့နှင့်သာ လွန်စွာ ယှဉ်တွဲတတ်သောသဘောလည်း တစ်ပါး။ ပလိဗောဓဋ္ဌော၊ ဒုက္ခလက်မှ မထွက်ရအောင် နှောင့်ယှက်တားမြစ်တတ်သော သဘောလည်း တစ်ပါး။ ။ (သမုဒယအနက် လေးချက်)။

၃။ နိရောဓဿ၊ နိဗ္ဗာန်၏။ နိဿရဏဋ္ဌော၊ ဒုက္ခဝဋ်မှ ကျွတ်လွတ် ထွက်မြောက်သောသဘောလည်း တစ်ပါး။ ဝိဝေကဋ္ဌော၊ ဒုက္ခအနှောင့်အယှက်မှ ဆိတ်ငြိမ်သောသဘောလည်း တစ်ပါး။ အသဓိတဋ္ဌော၊ ပြုစုပျိုးထောင်မှုမှ ကင်းလွတ်သောသဘောလည်း တစ်ပါး။ အမတဋ္ဌော၊ အိုခြင်းနာခြင်း သေခြင်းမှ ကင်းလွတ်သောသဘောလည်း တစ်ပါး။ ။ (နိရောဓအနက် လေးချက်)။

၄။ မဂ္ဂဿ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၏။ နိယျာနဋ္ဌော၊ ဝဋ်မှဆန်တက် နိဗ္ဗာန်အထိ ထွက်ကြောင်း ရောက်ကြောင်း လမ်းကောင်း အစစ်အမှန်ဖြစ်သော

သစ္စတ္တဒီပနီ

သဘောလည်း တစ်ပါး။ ဟေတုဋ္ဌော၊ လောကုတ္တရာ မြတ်စွာအထူး
 ဂုဏ်ကျေးဇူးအပေါင်းတို့၏ ကောင်းစွာခိုင်ကြည် တည်ခြင်းကိစ္စကို
 ပြီးစေနိုင်သောသဘောလည်း တစ်ပါး။ ဒဿနဋ္ဌော၊ အနမတင်္ဂဘဝ
 စက်ဝယ် အိပ်မက်တွင်မျှ မမြင်စဖူး အထူးအချွန် အလွန်မြတ်လှ နိဗ္ဗာန်ကို
 လဝန်း နေဝန်း ပေါ်တက်ထွန်းသို့ ရွန်းရွန်းမြိုင်မြိုင် မြင်စွမ်းနိုင်သော
 သဘောလည်း တစ်ပါး။ အဓိပတေယျဋ္ဌော၊ အဓိသီလ၊ စိတ္တပညာ
 သိက္ခာသုံးခု ရဟန်းမှုတွင် သူပြင်မရှိ ကြီးဘိတုလွတ် အထွတ်အထိပ်
 ဖြစ်သောသဘောလည်း တစ်ပါး။ ။ (မဂ္ဂအနက် လေးချက်)။

ဒုက္ခသစ္စာအနက် ၄-ချက်

စက္ခု၊ သောတာ၊ ဃာန၊ ဇီဝှာ၊ ကာယ၊ မနော။ (အဇ္ဈတ္တိကာယတန
 ခြောက်ပါး။) ။ ရူပ၊ သဒ္ဓ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗ၊ ဓမ္မ။ (ဗာဟိရာယတန
 ခြောက်ပါး။) ။ ဓမ္မမှာ စေတသိက် ဒွေပညာသ၊ သုခုမ ရုပ်သောဠသ၊
 နိဗ္ဗာန်ကိုယူ။ ။ စေတသိက် ဒွေပညာသတွင်-

- (၁) လောဘသည် သမုဒယသစ္စာမည်၏။
- (၂) လောကုတ္တရာမဂ်စိတ် လေးခုမှာရှိသော ပညာ၊
 ဝိတက်၊ သမ္မာ၊ ဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ
 သမ္မာဝါယာမ သမ္မာသတိ သမ္မာသမာဓိ-ဤ
 စေတသိက်ရှစ်ခုသည် မဂ္ဂသစ္စာမည်၏။
- (၃) နိဗ္ဗာန်သည် နိရောဓသစ္စာမည်၏။
- (၄) ကြွင်းသော လောကီဓမ္မစုနှင့်တကွ အာယတန
 တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးသည် ဒုက္ခသစ္စာမည်၏။

အာယတနကိုတူတည်၍ သစ္စာလေးပါး အကျဉ်းခွဲနည်း။ ။ ဤ၌ကား

လူအများတို့သိနိုင်ရန် စက္ခု၏၊ သောတ၊ ဃာန၊ ဇီဝာ၊ ကာယ၊ မနောနှင့်ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာသုံးပါးကို ဒုက္ခသစ္စာခန်းတွင် ဖော်ဆိုမည်။

အရိယသစ္စာ ဆိုသည်ကား တစ်ရံတစ်ခါမှာမှ ဖောက်ပြန်ခြင်း မရှိသော အမှန်ချည်းဆိုလိုသည်။

*** နှိပ်စက် ပြုပြင် ပူပင် ဖောက်လှံ၊ ဒုက္ခမြဲ။**

ဤသဘောလေးချက်ရှိသော တရားဖြစ်ခဲ့လျှင် ဒုက္ခသာ အမှန်၊ သုခဆိုလျှင် အမှား။

*** ကျွတ်လွတ် ဆိတ်ကွေ့၊ မသေမပြု သုခ အမှန်။**

ဤသဘောလေးချက်ရှိသော တရားသည်သာ ဒုက္ခငြိမ်းမှုသုခ အမှန်၊ သည်မှတစ်ပါး ဒုက္ခငြိမ်းမှုဟူ၍ မရှိ၊ သုခအမှန်ဟူ၍ မရှိ။

*** ဆည်းပူး နှင်းဆောင်၊ ဖွဲ့နှောင် နှောင့်ယှက်၊ အချက်**

လေးပါး၊ ဒုက္ခပွား။

ဤသဘောလေးချက်ရှိသော တရားသည် ဒုက္ခကိုသာ ပွားစေတတ်သည် အမှန်၊ သုခကိုပွားစေတတ်သည်ဆိုလျှင် အမှား။

*** ထွက်မြောက် တည်ခိုင်၊ မြင်နိုင် ကြီးကဲ၊ သူလမ်းမြဲ။**

ဤသဘောလေးချက်ရှိသော တရားသည်သာ ဒုက္ခငြိမ်းလမ်း သုခ ဆိုက်လမ်း အမှန်၊ သည်မှတစ်ပါး ဒုက္ခငြိမ်းလမ်းဟူ၍ မရှိ၊ ဤကဲ့သို့သော အရာ၌ စက္ခုဆိုလျှင် ပသာဒစက္ခုနှင့်တကွ သမ္ဘာရစက္ခုကိုသိလေ။

စက္ခုသည် ဘယ်သဘောရှိသနည်း-စစ်။

*** နှိပ်စက် ပြုပြင်၊ ပူပင် ဖောက်လှံ၊ ဒုက္ခမြဲ။**

ဤသဘောရှိ၏၊ ဤသဘောရှိခဲ့လျှင် စက္ခုကို ဒုက္ခဟုမြင်မှ အမှန်၊ သုခဟုမြင်လျှင် အမှား၊ စက္ခုကို ကြောက်ဖွယ် လန့်ဖွယ်ဟုမြင်မှ အမှန်၊

သစ္စတ္တဒီပနီ

ခင်ဖွယ် မက်ဖွယ်မြင်လျှင် အမှား၊ “နှိပ်စက် ပြုပြင် ပူပင် ဖောက်လှဲ” ဟူသောဒုက္ခ သဘောလေးချက်တွင် စက္ခုမှာ နှိပ်စက်မှုအဘယ်နည်း။

ဆင်းရဲမတစ်ယောက်မှာ ကိုယ်တွင်းရောဂါ ကြီးလှစွာသော သားငယ် နှစ်ယောက် ပြိုင်ဖွား၏။ ရောဂါက သားငယ်တို့ကို နှိပ်စက်၏။ သားငယ် တို့က အမိဆင်းရဲမကို နှိပ်စက်၏။ ရောဂါသည် ထိုဆင်းရဲမ၏ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေကပ်ခြင်းသည် ဆင်းရဲမကို နှိပ်စက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဤအတူ ဇာတိဘေးက စက္ခုကို နှိပ်စက်ရာ စက္ခုက မိမိမှီရာ ပုဂ္ဂိုလ်ကို နှိပ်စက်၏။ ဇာတိဒုက္ခရှိသော စက္ခု၏ ပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန်၌ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ် ကို နှိပ်စက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲမမှာ အမွှာမွေး သားငယ်နှစ်ယောက်ကို သုတ်သင်မှု ပြုစုမှု ကျွေးမွေးမှု စောင့်ရှောက်မှုနှင့် နေ့စဉ်အတိုင်း ပူပန်ပင် ပန်းရသည်ကို နှိပ်စက်မှုဆိုသည်။ စက္ခုမှာလည်း သုတ်သင်မှု ပြုစုမှု ကျွေးမွေးမှု စောင့်ရှောက်မှုနှင့် ပူပန်ပင်ပန်းရသည်ကို နှိပ်စက်မှုဆိုသည်။

စက္ခုမှာ ဇာတိဘေးဆိုသည်ကား မျက်လုံးမှာရှိသော သလိပ်သည်း ခြေ သွေးလေပျက်မှုကြောင့် မျက်လုံးမှာ ရောဂါအမျိုးမျိုးဖြစ်ပေါ်မှု သည်လည်းကောင်း ဗဟိဒ္ဓမှ နာလောက်ကျင်လောက် ဖောက်ပြန် ပျက် စီးလောက်သော ဥပဒ်ဒဏ်ချက်ထိပါး၍ မျက်လုံးမှာ အနာဥပဒ်ဖြစ်ပေါ် မှုသည်လည်းကောင်း စက္ခုမှာ ဇာတိဘေးမည်၏။ အဇ္ဈတ္တမှလည်းကောင်း၊ ဗဟိဒ္ဓမှလည်းကောင်း လှုံ့ဆော်သော ဝိရောမိအကြောင်း ဆိုက်တိုက် လာခဲ့သည်ရှိသော် စက္ခုမှာ ထိုဇာတိဘေး မဖြစ်နိုင်သော နာရီဟူ၍ မရှိ။ ဘယ်နာရီမှာမဆို ဘယ်ခဏမှာမဆို ထိုဇာတိဘေး ဖြစ်နိုင်သည် ဖြစ်၏။ ဖြစ်ခွင့်ဖြစ်လမ်းစုကို ရှောင်ကြဉ်မှု စောင့်ရှောက်မှုတို့ဖြင့် စက္ခုအတွက် များစွာ ကျဉ်းမြောင်း ကြပ်တည်းကြ၏။ စက္ခုကို ကိုယ်အင်္ဂါတစ်ခုပြု၍ နေကြသမျှ ကာလပတ်လုံး ဆိုခဲ့ပြီးသော စက္ခု၏

မိခင်ဧရာဝတီ

ဇာတိဘေးတို့ကိုလည်း ကိုယ်အင်္ဂါပြု၍ နေကြသည်သာဖြစ်၏။ ။

ဤကား ဇာတိဘေးအတွက်နှင့် စက္ခု၏နှိပ် စက်မှုမြီပုံတည်း။

ဧရာဘေးအတွက်၊ မရဏဘေးအတွက်၊ သောကဘေး
အတွက်၊ ပရိဒေဝဘေးအတွက်၊ ဒုက္ခဘေးအတွက်၊
ဒေါမနဿဘေးအတွက်၊ ဥပါယာသဘေးအတွက်နှင့်
စက္ခု၏ နှိပ်စက်မှုတို့ကိုလည်း နေရာကျဆိုလေ။

ကြည်လင်ရွှင်လန်း အေးချမ်းစွာနေသော စက္ခုမှာ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော
ဝိရောဓိအကြောင်း ဆိုက်တိုက်လာလျှင် ဘယ်အခါမဆို ကြည်လင်
ရွှင်လန်း အေးချမ်းမှု ဆုတ်ယုတ် ကွယ်ပျောက်နိုင်သည်ကား ဧရာဘေး
မရဏဘေး သင့်ချက်ပေတည်း။ စက္ခုအတွက်နှင့် စိတ်ပူခွင့်ဆိုက်၍
စိတ်ပူမှု ငိုခွင့်ဆိုက်၍ ငိုရမှု ကျင်နာခွင့်ဆိုက်၍ ကျင်နာရမှု နှလုံးမသာခွင့်
ဆိုက်၍ နှလုံးမသာရမှု အရှိက်တငင်ပင်ပန်းခွင့် ဆိုက်၍ ပင်ပန်းရမှုသည်
စက္ခုမှဖြစ်သော ဘေးစုသည်သာတည်း။

ပိဋနဋ္ဌအမြွက်ပြချက်ပြီး၏။

သဘောလေးချက်တွင် စက္ခုမှာပြုပြင်မှု အဘယ်နည်း၊ စက္ခုသည်
အနိစ္စမျိုး ဖြစ်ခဲ့၏။ ဘဝများစွာ ကမ္ဘာအဆက်ဆက် ဆည်းပူးသော်လည်း
အပျက်အဆုံး မရှိသော နိစ္စစက္ခုဟူ၍ ပေါ်လာရိုးမရှိ၊ ဗြဟ္မာ့စက္ခုကို
တစ်ဘဝသာရ၏။ ထိုဗြဟ္မာ့ဘဝဆုံးလျှင် ထိုစက္ခုလည်း ပျက်ဆုံးလေ၏။
ရှေးဘဝ၌ တောထွက်၍ ဈာန်ကိုရအောင် အပင်ပန်းခံမှု ရပြီးသောဈာန်
ကိုပွားများမှု မပျောက်ပျက်အောင် စောင့်ရှောက်မှုတို့နှင့် တစ်ဘဝလုံး
အပင်ပန်းခံခဲ့ရသော သင်္ခါရဒုက္ခတို့သည် ထိုဘဝ ဗြဟ္မာ့စက္ခု ပျက်ဆုံး
ရာတွင် တစ်လုံးတည်း ပါလေကုန်၏။ နေ့တွက်နှင့်လုပ်သော ကူလီမှုနှင့်

သစ္စတ္ထဒီပနီ

တူ၏။ တစ်နေ့လုံး အပင်ပန်းခံနိုင်လျှင် ပိုက်ဆံတစ်မတ် သုံးမူးရ၏။ တစ်နေ့လုံး အပင်ပန်းခံရသော ဗျာပါရမူတို့သည် ထိုပိုက်ဆံကို သုံးစွဲ၍ ကုန်ဆုံးရာတွင် တစ်လုံးတည်း ဆုံးလေ၏။ ပိုက်ဆံကို လိုချင်ပြန်လျှင် တစ်ဖန် လုပ်ပြန်မှရတော့သည်။

တောဘူမက သုခအကျိုးငှာ အားထုတ်သော အမှုတို့မည်သည် ဤကူ လီမူတို့ကဲ့သို့ တစ်နပ်စာမူတို့သာတည်း။ ထိုကြောင့် အနမတဂ္ဂ သံသရာတွင် ဈာန်သမာပတ်ကိုရသော ဘဝလည်းအနန္တ၊ ဗြဟ္မာဖြစ်ခဲ့သော ဘဝလည်းအနန္တ၊ ထိုဈာန်ထိုဘဝတို့ကို ယခုအိပ်မက်မက်ဖို့မျှ စမ်းထား ရှာဖွေ မရရှိကြလေသည်။ ထိုဗြဟ္မာ့စက္ခုသည် ရှေးဘဝ၌ တင်ကူး၍ ဈာန်သမာပတ်ကို အထမြောက်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်မှသာ နောက်ဘဝ၌ ဖြစ်ပေါ်လာမြဲ ဖြစ်၍ သင်္ခံတဓမ္မ မည်၏။ ပြုပြင်မှုဒုက္ခ မြဲ၏။ ဈာန်သမာပတ်ကို အထမြောက်အောင် လုပ်ဆောင် အားစိုက်ရခြင်း ဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခဘေးနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အမြဲနှိပ်စက်၏။ ထိုစက္ခုကို အလိုရှိလျှင် ထိုသင်္ခါရဒုက္ခဘေးကို ရှေးတစ်ဘဝလုံး မချီမဆံ့ခံရ၏။

ဈာန်ကုသိုလ်လည်း အနိယတဓမ္မ ထိုစက္ခုလည်း အနိယတဓမ္မ ဖြစ်ခဲ့ကြ၍ ဈာန်ကို အားထုတ်မှု တစ်ဘဝ ထိုစက္ခုကိုရမှု တစ်ဘဝ ဤသို့ အနမတဂ္ဂပင် ဘဝများသော်လည်း နိစ္စစက္ခုဟူ၍ ပေါ်လာရိုးမရှိ၊ ဤကဲ့သို့ နိစ္စမရှိသော တရားတို့အတွက်နှင့် ထိုတရားတို့၏ အကျိုးငှာ ပြု ပြင်သမျှသော ကာယကံမှု ဝစီကံမှု မနောကံမှုတို့သည် သင်္ခါရ ဒုက္ခမှုသက် သက်သာတို့သာတည်း။ ထိုစက္ခု၏အကြောင်းဖြစ်သော ကုသိုလ်ဈာန် သည်လည်း ရရှိသော လူ့စည်းစိမ် လူ့သုခ ဉာတိမိတ္တတို့ကို စွန့်မှုဒုက္ခ တောတောင်အရပ်တွင် ငြိုငြင်စွာခြီးခြံ၍ နေမှုဒုက္ခ နေနေညည မနေမနား အားထုတ်မှုဒုက္ခ ဤဒုက္ခတို့ကို ခံနိုင်မှ ဈာန်တရားကိုရသည်။

မိခင်ဧရာဝတီ

ရပြန်လျှင်လည်း ဈာန်တရားမည်သည် အနည်းငယ်မျှ အခွင့်နှင့်ပင် လွင့်ပါး ကွယ်ပျောက်တတ်သော အနိစ္စဓမ္မဖြစ်ခဲ့၍ မရမီ ကာလကထက်ပင် အသက်ထက်ဆုံး ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ရသော ပရိယာရဏဒုက္ခ ဤကဲ့သို့ ဒုက္ခများစွာကိုခံနိုင်မှ ချောမောသောတရား ဖြစ်သည်။ ချောမောပါမှ ဗြဟ္မာ့စက္ခုကို ပေးနိုင်သည်။ ပေးပြီးနောက် ထိုစက္ခုပျက်ဆုံးရာတွင် ထိုဈာန်၏ အာနိသင်လည်း ကုန်ဆုံးလေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အပါယ်နှုတ်ခမ်းမှာ တည်မြဲ တည်ပြန်၏။

ထိုဈာန်ကို အသစ်တစ်ဖန် အားထုတ်ခွင့် ဆိုက်ပြန်၏။ အားမထုတ်ခဲ့လျှင် အပါယ်သို့ မြုပ်မြဲမြုပ်ပြန်၏။ ဤသို့လျှင် ထိုဈာန်ကုသိုလ်သည် တဒင်္ဂ တစ်နပ်စာမျှသော ချမ်းသာကိုပေး၍ ပျောက်ဆုံးခြင်းအလား ရှိသောကြောင့် ထိုဈာန်တရားသည်လည်း နိစ္စမျိုးမဟုတ်။ အနိစ္စမျိုးသာ အမှန် ဖြစ်၏။ အားထုတ်၍ရသော်လည်း အကျိုးမဲ့ပျောက်ပျက်ခြင်းလျှင် အဆုံးရှိ၏။ ရလိုရောက်လိုလျှင် တစ်ဖန် အားထုတ်ရပြန်၏။ ရပြန်ရောက်ပြန်သော်လည်း အကျိုးမဲ့ ပျက်ပြုန်းဆုံးပါးလတ္တံ့သာ အမှန်ဖြစ်၏။ ထိုတရားကို အားကိုး၍ ထိုတရားအကျိုးငှာ အားထုတ်သမျှ ကြောင့် ကြစိုက်ကြသမျှသော ကာယကံမှု ဝစီကံမှု မနောကံမှု ကုသိုလ်မှု အကုသိုလ်မှုတို့ကို အချည်းနှီး ပူပန်ပင်ပန်းရသော သင်္ခါရဒုက္ခဘေးဆိုသည်။

တစ်နေ့ ပင်ပန်းစွာ လုပ်ဆောင်လျှင် ကုဋေတစ်ရာတန်ရသော အလုပ်တစ်ခုလည်း ရှိ၏။ တစ်နေ့စာ တစ်မတ်ငွေမျှကိုရသော အလုပ်တစ်ခုလည်း ရှိ၏။ တစ်နပ်စာ တစ်မတ်ငွေကို သာယာအားရ၍ ထိုအလုပ်နှင့်သာနေခဲ့လျှင် တစ်သက်လုံး နေ့ရှိသမျှ ထိုအလုပ်ခွင်က ထွက်ရငြိမ်းရရန် စခန်းမရှိ။ ကုဋေတစ်ရာတန်ရသော အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့လျှင် မိခင်ဧရာဝတီ

သစ္စတ္ထဒီပနီ

တစ်နေ့ အပင်ပန်းခံသည့်အတွက် တစ်သက်လုံး ချမ်းသာ၏။ ထိုအခါ နေ့ရက်စုသည် လိမ္မာသောသူမှာ ငွေကုဋေတစ်ရာတန်စီ တန်၏။ မလိမ္မာသောသူမှာ တစ်မတ်ငွေသာ တန်၏။ တစ်မတ်ငွေကို သာယာ၍ ကုဋေတစ်ရာ တစ်ရာတန်သော နေ့တွေကို အကုန်ဖြုန်း၏။ တစ်မတ်ငွေ နေ့စဉ် ရသည့်အတွက် ကုဋေတစ်ရာ နေ့စဉ် ဆုံးရှုံး၏။ အကြင်သူသည် တစ်မတ်ငွေကို သာယာ၏။ ထိုသူကို တစ်မတ်ငွေသည် ကူလီလုပ်မှု သင်္ခါရဒုက္ခနှင့် တစ်ဘဝလုံး နှိပ်စက်၏။ ကုဋေတစ်ရာငွေကို နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ဆုံးရှုံးစေ၏။

အနိစ္စမျိုးဖြစ်သော စက္ခုသည် တစ်မတ်ငွေနှင့်တူ၏။ ထိုစက္ခုကို သာယာ၍ အားထုတ်ကြသော ကာယကံမှု ဝစီကံမှု မနောကံမှု ကုသိုလ်မှု အကုသိုလ်မှုစုသည် ထိုကူလီအလုပ်ငယ်မှုနှင့် တူ၏။ နိဗ္ဗာန်သည် ကုဋေတစ်ရာ ငွေချမ်းသာသော သေဋ္ဌေးစည်းစိမ်နှင့် တူ၏။ ထိုနိဗ္ဗာန်ကို ရောက်စေနိုင်သော ကာယကံမှု ဝစီကံမှု မနောကံမှု ကုသိုလ်ဘာဝနာမှု သည် ထိုကူလီအလုပ်ကြီးနှင့် တူ၏။ သံသရာ၌ ဘဝအဆက်ဆက်တွေ သည် ထိုနေ့ရက်တွေနှင့် တူ၏။ စက္ခုစသော အဇ္ဈတ္တခန္ဓာ၏ အကျိုးငှာ အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုနှင့် ကုန်ခဲ့သောဘဝ အဆက်ဆက်တို့သည် မလိမ္မာသူ ကူလီယောက်ျား ဖြုန်း၍ပစ်သော နေ့ရက်တွေနှင့် တူကုန်၏။

ကြိုးပမ်းမှု အနမတဂ္ဂရှိပြီး ဖြစ်ပါလျက် တစ်နပ်စာမှုတွေသာ ဖြစ်ခဲ့၍ ယခုလည်း နှလုံးအတွင်းမှာ ဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာဟူသော အပါယ်မျိုးကြီး ပွားစည်ပင်လျက် အပါယ်ဘေးတန်းလန်း အဝီစိဘေးတန်းလန်း ရှိနေ ကြသောအမှုသည် တစ်မတ်တန် အလုပ်နှင့်သာ လာခဲ့၍ အနှစ်တစ်ရာ ရှိသော်လည်း ကူလီအလုပ်မှ မကျွတ်ရသည်နှင့် တူ၏။ ထိုကူလီမှာ နေ့စဉ်ပင်ပန်း၍ အနှစ်တစ်ရာ ရှိသော်လည်း တစ်မူး တစ်မတ်မျှ

အဖတ်ရှာ၍ မရသကဲ့သို့ အနမတဂ္ဂ ဘဝအစဉ်ကြိုးပမ်းခဲ့ပါလျက် ယခုသာသနာတွင် ကျွတ်ပွဲဝင်ရန် တစ်စွန်းတစ်စမျှ စမ်းထားရှာဖွေမရ ရှိကြလေသည်။

အနှစ်တစ်ရာတိုင်၍မှ ကူလီအလုပ်က ကျွတ်ခွင့်မရသော ထိုကူလီယောက်ျား၏ တစ်သက်လုံး အားထုတ်လုပ်ဆောင်မှုတွေသည် အကျိုးမကြီး အချည်းနီးသော သင်္ခါရဒုက္ခမှုစုသာတည်း။ ထိုအတူ စက္ခုစသော အနိစ္စ ဓမ္မတို့၏အကျိုးငှာ ပင်ပန်းကြရသော အမှုစုသည် အနမတဂ္ဂ ဘဝသံသရာ ကြာကြီးကြာသော်လည်း အပါယ်ဒုက္ခမှ မလွတ်ရ၊ ခွေးဖြစ်မှုမှ မလွတ်ရ၊ ဝက်ဖြစ်မှုမှ မလွတ်ရ၊ အဝိစိကျမှုမှ မလွတ်ရ၊ နှမူမှ မလွတ်ရ၊ ရွှံ့မှုမှ မလွတ်ရ၊ မိုက်မှုရူးမှုမှ မလွတ်ရ သည်ဖြစ်၍ အကျိုးမကြီး အချည်းနီးသော သင်္ခါရ ဒုက္ခမှုစုသာတည်း။ အထက် နတ်ဗြဟ္မာတို့၏ စက္ခုမှာ ရှေးရှေးဘဝ၌ ကံကို အားထုတ်ရသော သင်္ခါရဒုက္ခမှုသည် ကြီးကျယ်၏။ စက္ခုကိုရသော နောက်ဘဝ၌ ဆောင်ရွက်မွေးမြူရသော သင်္ခါရဒုက္ခ မကြီးလှ၊ လူတို့၏ စက္ခု၌ကား ရှေးဘဝ၌ကံကို အားထုတ်ရသော သင်္ခါရဒုက္ခထက် စက္ခုကိုရသော နောက်ဘဝ၌ ထိုစက္ခုကို ဆောင်ရွက် မွေးမြူရသော သင်္ခါရဒုက္ခသည် အလွန်ကြီးကျယ်၏။

မီးကို လုပ်ကျွေးသော ပုဏ္ဏား၏အမှုနှင့် တူ၏။ မိမိဖွားမြင်စဉ်အခါ မိဘတို့ယူ၍ မသေရအောင် မွေးမြူ၍ထားသော မီးကို တစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ် အရွယ်ရောက်သောအခါ ထိုမီးကိုယူ၍ အသက်ထက်ဆုံး မသေရအောင် လုပ်ကျွေးနိုင်ပါလျှင် ဗြဟ္မာပြည်သို့ လားရသည်ဟု မိစ္ဆာအယူရှိ၏။ မိစ္ဆာအယူမျှသာတည်း။ ထိုအယူကို အမြဲယူ၍ မီးကိုလုပ်ကျွေး၍ သေလွန်လျှင် အပါယ်သို့ကျ၏။ မီးမည်သည် မီးစာရှိမှ

သစ္စတ္တဒီပနီ

မိုးလေစသော အန္တရာယ်လည်း လွတ်ကင်းမှ တည်နေသည်။

ညောင်ပင်တို့မှာ မျိုးစေ့၏အမှုကား အညွန့်အညောက် ပေါက်ရုံမျှသာ ပြဋ္ဌာန်းသည်။ အညွန့်အညောက် ဖြစ်ပြီးနောက် ထိုညောင်ပင်၏ ကြီးပွားမှု စည်ကားမှု နှစ် လ အရှည်တည်မှုမှာ မြေဥတု ရေဥတုတို့၏ အတွက် တာဝန်ပေတည်း။ ။ ဂဗ္ဘသေယျကသတ္တဝါ၌ ညောင်ပင်နှင့် လူ့ခန္ဓာတူ၏။ မျိုးစေ့နှင့် ကံတူ၏။ မြေဓာတ်နှင့် အဇ္ဈတ္တဥတု တူ၏။ မိုးရေနှင့် နေ့စဉ် မျိုအပ်သော အာဟာရတူ၏။

ဆီ ရေနံ အသစ်အသစ် အလျဉ် ဆက်လက်အောင် လောင်း၍ပေးမှ မီးတောက်အသစ်အသစ် အလျဉ်ဆက်လက် ပွား၍နေသည်ကို တည်နေသည်ဟု ဆိုရသည်။ ဆီ ရေနံ အသစ် အလျဉ်ပြတ်၍ မီးတောက်သစ်ပွားမှု ပြတ်စဲသည်ကို မီးတောက်သေသည်ဟု ဆိုသည်။ မျက်တောင်တစ်ခတ်မျှ ကာလအတွင်းမှာပင် အသစ်အဟောင်း ကူးပြောင်းဆက်လက်မှု အထောင်မက များ၏။ ထိုအဟောင်းအသစ် ကူးပြောင်းလဲလှယ်ရာ အချက်အချက်စုသည် မီးတောက်၏သေဆုံးရန် အချက်စုချည်းသာတည်း။ ဆီ ရေနံ အသစ်မရှိလျှင် ဘယ်အချက်မှာမဆို သေ၏။ အသစ်ဖြစ်မှု ပြတ်စဲသည်ကို သေသည်ဟု သမုတ်ရသည်။ အဟောင်းအသစ် အလျဉ် မပြတ် ဆက်လက်၍နေသည်ကို မသေဟု သမုတ်ရသည်။

ခဏိကအားဖြင့် အဟောင်းအဟောင်း ချုပ်ကွယ်ပျက်ဆုံးမှုမှာ ပြတ်စဲတော့သည် မဟုတ်။ မိုးကြောင့် သေလျှင်လည်း ထိုအချက်စုမှာ သေရသည်။ ရေကြောင့် လေကြောင့် တစ်ပါးသော အန္တရာယ်ကြောင့် သေလျှင်လည်း ထိုအချက်စုမှာ သေရသည်။ သေခွင့်ဆိုက်လာလျှင် ဘယ်အခါမှာမဆို သေဖို့ သေကိန်း သေချက်အမြဲပါ၍နေ၏။ လူတို့၌စက္ခုဇီဝိတစသော ဓာတ်နုအကြည်သည် မီးတောက်အလျဉ်နှင့် တူ၏။ အဇ္ဈတ္တဥတု

ရုပ်စုသည် အဝတ်ကျစ် မီးဇာနှင့်တူ၏။ တစ်နေ့ တစ်နေ့လျှင် အခါများစွာ မျိုအပ်သော အာဟာရဓာတ်ဆီအလျဉ်သည် ဆီ ရေနံနှင့်တူ၏။

လောင်သမျှသော ဆီ ရေနံစုသည် ဆီမီးစာကိုမီ၍ တောက်သော မီးတောက်နှင့်တကွ ခဏစဉ်အတိုင်း ကုန်ခန်း၏သို့ မျိုမျိုသမျှသော အာဟာရဓာတ်ဆီစုသည် မိမိနှင့်စပ်သော တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ဇီဝိတစုနှင့်တကွ ခဏစဉ်အတိုင်း ကုန်ဆုံး၏။ ကျန်ရှိသော ဆီ ရေနံ၊ အသစ်လောင်းသော ဆီ ရေနံ၌ အသစ်အသစ် အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပွားသော မီးလျှံအလျဉ်သည် တစ်နာရီမှ တစ်နာရီသို့ ရောက်သကဲ့သို့ ကျန်ရှိသောအာဟာရ၊ အသစ် အသစ်မျိုသော အာဟာရတို့မှ တစ်ကိုယ်လုံး၌ အသစ်အသစ် အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပွားသော ဇီဝိတအလျဉ်သည် တစ်နေ့မှ တစ်နေ့သို့ ရောက်လေ၏။ အာဟာရကို နေ့စဉ်မျိုမှုကား အသက်ဆက်မှု အသက်မွေးမှုပေတည်း။ အသက်ဟောင်း ချုပ်ဆုံးသောနေရာစုမှာ အသက်သစ် စိုက်ပျိုးမှုပေတည်း။

မျက်တောင်တစ်ခတ်ခန့် ကာလအတွင်းမှာ အသစ်အဟောင်း ပြောင်း လဲဆက်ကူးမှုဟု ဆိုအပ်သော အဆက်ပေါင်း အထောင်မက များ၏။ အစာအလျဉ် ပြတ်ခဲ့သော်လည်းကောင်း၊ သေလောက်သော အဇ္ဈတ္တဘေး ဗဟိဒ္ဓဘေး ထိပါးခဲ့သော်လည်းကောင်း အသစ်ဖြစ်ပေါ်မှု ပြတ်စဲ၏။ ရောက်ရာအသက်တွင် သေရ၏။ ဤသို့လျှင် အလွန်တိုနှောင်းလှစွာသော အသက်ကလာပ်မှုန့်စုကို ပုတီးစီသကဲ့သို့ နေ့စဉ် နာရီစဉ် အလျဉ် ဆက်ကူး၍ ယူရသော အမှုသည်အလွန် ကျပ်တည်း၏။ ကျပ်တည်း ကြောင်းကို လောက၌ ရေသတ္တဝါ ကုန်းသတ္တဝါတို့၏ အသက်မွေးမှု ကျပ်တည်းပုံ၊ အသက်ကို စောင့်ရှောက်မှု ကျပ်တည်းပုံကို မြင်၍ သိအပ်၏။ အလွန်လှိုင်းလေ တူထပ်လှစွာသော ကမ်းမမြင်သော ပင်လယ် ကြီး၌ ရေမြှုပ်ခဲကို ဖောင်စီး၍ လိုက်ရသော ယောက်ျား၏သို့ ကြောင့် မိခင်ဧရာဝတီ

ကြ စိုးရိမ်ဖွယ်ကင်းရသော ခဏဟူ၍ မရှိသည်ကိုမြင်၍ သိအပ်၏။

ဤကား လူတို့စက္ခုမှာ ရှေးဘဝ၌ ကံကိုပြုရသော သင်္ခါရဒုက္ခမှုထက် စက္ခုကိုရသော နောက်ဘဝ၌ ထိုစက္ခုကို ဆောင်ရွက် မွေးမြူရသော သင်္ခါရဒုက္ခမှု ကြီးကျယ်ပုံတည်း။

ဤသို့ ကြီးကျယ် ကျပ်တည်းလှစွာသော ဆောင်ရွက်မွေးမြူမှုတို့ ဖြင့် မွေးမြူပါသော်လည်း အသက်တစ်ရာတမ်း ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ အနှစ်တစ်ရာ ပြည့်ရုံမျှသာ ပါနိုင်သည်။ အနှစ်တစ်ရာပြည့်လျှင် ထိုစက္ခုသည် ဆွေးမြေ့၍ ပျက်ဆုံးမြဲ ဓမ္မတာပေတည်း။ စက္ခုပျက်ဆုံးလျှင်လည်း ထိုစက္ခုအကျိုး ငှာ ရှေးဘဝ၌ အားစိုက်ခဲ့သော ကမ္မသင်္ခါရုမူ ယခုတစ်ဘဝလုံး အားထုတ် သမျှသော ဆောင်ရွက်မွေးမြူမှုသည် ထိုစက္ခုပျက်ဆုံးရာတွင် အကုန် ပျက်ဆုံး၍ပါလေ၏။

အနမတဂ္ဂ သံသရာမှာ ကံပေါင်း အနမတဂ္ဂ၊ စက္ခုပေါင်း အနမတဂ္ဂ၊ သင်္ခါရုပေါင်း အနမတဂ္ဂ ကုန်ခဲ့လှပြီ၊ နောက်ကိုလည်း ဤနည်းအတိုင်း ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုကြောင့် ဤစက္ခုသည် မိမိကိုမလွှတ်သောသူကို နှစ်ပါး သောသင်္ခါရဒုက္ခမှုတို့ဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်းအမှု မြဲလေသောကြောင့် ဒုက္ခသစ္စာ သာ အမှန်ဖြစ်လေသတည်း။ ထိုစက္ခုအကျိုးငှာ ပြုအပ်သော ဒါနကုသိုလ် သီလကုသိုလ် ဘာဝနာကုသိုလ်များသည် ထိုအတူ နှိပ်စက်ခြင်း မြဲသော ဒုက္ခသစ္စာ အမှန်သာတည်း။ ပြုစု၍ ထမြောက်ပြီးသည့်နောက် ပျက်ဆုံး ပြန်၍ မပြုမိကအတိုင်း ကျပြန်သမျှသည် သင်္ခါရဒုက္ခမှုချည်းမှတ်။

မင်္ဂကုသိုလ်သည် ပါရမီကမ္ဘာရုမူနှင့် လေးသင်္ချေ ရှစ်သင်္ချေ တစ်ဆယ့် ခြောက်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပင်ပန်းရ၏။ နောက်ဆုံးဘဝ၌လည်း ပဋိပဒါနှင့်များစွာ ပင်ပန်းရ၏။ ထိုသို့ ပင်ပန်းရသော်လည်း မင်္ဂကိုတစ်ခါ ရပြီးနောက် ထိုမင်္ဂ၏အာနိသင် ကုန်ဆုံးပြန်၍ ထိုမင်္ဂကိုပင် တစ်ဖန်

အားထုတ်ရပြန်သည်ဟူ၍ မရှိ၊ ထိုအခါ အထမြောက်လျှင် အနမတဂ္ဂ
ဝဋ်ဒုက္ခကြီး ပြီးငြိမ်းပေသည်ဖြစ်၍ လေးသင်္ချေ ရှစ်သင်္ချေ တစ်ဆယ့်
ခြောက်သင်္ချေမျှ အပင်ပန်းခံရသော သင်္ခါရုမူသည် မဂ်ဖိုလ်နှိပ်စက်မှု
မဆိုလောက်၊ တစ်ရက်အပင်ပန်းခံ၍ ငွေကုဋေတစ်ရာ ကြွယ်ဝလျက်
တစ်သက်လုံး ချမ်းသာသောသူမှာ အပင်ပန်းခံရသော တစ်ရက်မူသည်
ဒုက္ခမူမဆိုလောက်၊ သုခမူသာ ဆိုထိုက်သကဲ့သို့တည်း။

သင်္ခတဋ္ဌအမြွက်ပြီး၏။

နှိပ်စက် ပြုပြင်၊ ပူပင် ဖောက်လဲ့* - ၂ ဟူသော သဘောလေး
ချက်တွင် စက္ခုမှာ ပူပင်မှုအဘယ်နည်း။

“စက္ခု အာဒိတ္တံ၊ ဂေန အာဒိတ္တံ၊ ရာဂဂ္ဂိနာ အာဒိတ္တံ” အစရှိ
သော အာဒိတ္တသုတ်နှင့် အညီ-

ရာဂမီး၊ ဒေါသမီး၊ မောဟမီး၊ ဇာတိမီး၊ ဧရာမီး၊
မရဏမီး၊ သောကမီး၊ ပရိဒေဝမီး၊ ဒုက္ခမီး၊ ဒေါမနဿမီး၊
ဥပါယာသမီး။

ဟူ၍ တစ်ဆယ့်တစ်ပါးရှိ၏။ ပကတိသောမီးသည် အမှိုက်ကို
လောင်သကဲ့သို့ ထိုတစ်ဆယ့်တစ်ပါးသောမီးသည် စက္ခုကိုလောင်၏။
စက္ခုသည် မီးစာဖြစ်၏။ စက္ခုသည် ရာဂမီး၏ ပွားစီးရာဌာနဖြစ်၏။
ဒေါသမီး၏ ပွားစီးရာ၊ မောဟမီး၏ ပွားစီးရာ ဇာတိမီးစသည်တို့၏
ပွားစီးရာဌာန ဖြစ်၏။ စက္ခုကို ငါဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငါ၏ဥစ္စာဟူ၍
လည်းကောင်း၊ ငါ၏ကိုယ်ဟူ၍လည်းကောင်း စွဲလန်းသော ရာဂသည်
စက္ခု၌ ပွားစီးသော ရာဂမီးမည်၏။ ငါ၏စက္ခုကို ထိပါးဘိသည်ဟု
အမျက်ထွက်သော ဒေါသသည် စက္ခု၌ ပွားစီးသော ဒေါသမီးမည်၏။

မိခင်ဧရာဝတီ

သစ္စတ္ထဒီပနီ

စက္ခုကို နိစ္စဓုဝစသောအနေနှင့် တွေဝေသောမောဟ သည် စက္ခု၌
ပွားစီးသော မောဟမီးမည်၏။ ဇာတိစသည်တို့မှာ အောက်၌ဆိုခဲ့ပြီ။

ဤသို့ မီးတစ်ဆယ့်တစ်ပါး အမြဲပွားရာဖြစ်သော စက္ခုသည်အမြဲလျှင်
ပူပန်စေအပ်သော သဘောရှိ၏။ ထိုမီးတစ်ဆယ့်တစ်ပါး တောက်လောင်၍
နေသော ထိုစက္ခုကို ကိုယ်အင်္ဂါတစ်ခုပြု၍ သံသရာ၌ ကျင်လည်သော
သူကို ထိုစက္ခုသည် အမျိုးမျိုးသော ဒုက္ခတို့ဖြင့် ပူပန်စေ၏။
စက္ခုရှိနေသည့် အတွက်ကြောင့် အဆင်းသဏ္ဍာန်လျှင် အာရုံရှိသော
လောဘမှု ဒေါသမှု မောဟမှုတို့ကြောင့် နေ့စဉ်အတိုင်း ဖြစ်ပွားကုန်၏။
ထိုလောဘမှု ဒေါသမှု မောဟမှုတို့ကြောင့် ယခုဘဝ၌လည်းကောင်း၊
နောက်ဘဝ အဆက်ဆက်တို့၌လည်းကောင်း ဖြစ်လတ္တံ့သော ဇာတိမှု
ဇရာမှု မရဏမှု စသည်တို့လည်း နေ့စဉ်အတိုင်း ဖြစ်ပွားကုန်၏။ ဤသို့
ပွားမှုသည်လည်း စက္ခုရှိနေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို စက္ခု၏ ပူပန်စေမှုပင်တည်း။
ပုဂ္ဂိုလ်က ပူမှန်းမသိသော်လည်း ပူမှုရောက်ပြီးပင် ဖြစ်သတည်း။

သန္တာပဋ္ဌအမြွက်ပြပြီး၏။

နှိပ်စက် ပြုပြင်၊ ပူပင် ဖောက်လဲ* - * ဟူသော သဘောလေး
ချက်တွင် စက္ခုမှာ ဖောက်လဲမှု အဘယ်နည်း။

ကျင်နာ ကိုက်ခဲခြင်း၊ ကျိန်းစပ် ပူလောင်ခြင်း၊ သလိပ် သည်းခြေ
သွေး လေ လှမ်းမိုး၍ စက္ခုကိုစွဲကို မဆောင်နိုင်ခြင်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်း
ပျက်ဆုံးခြင်း ဤအလုံးစုံသည် ဖောက်လဲမှုပေတည်း။ ထိုဖောက်လဲမှု
သည် အဇ္ဈတ္တသန္တာန်မှ ဓာတ်လေးပါး ချောက်ချားမှု၊ ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်မှ
အန္တရာယ်အမျိုးမျိုး ထိပါးမှုတို့နှင့် ကြုံကြိုက်ခဲ့သည်ရှိသော် မျက်တောင်
တစ်ခတ် လျှပ်တစ်ပြက်ခန့် ကာလအတွင်း၌ပင် ခဏခြင်း ဖောက်ပြန်
ပြောင်းလဲခြင်း သဘောရှိ၏။ ဖောက်ပြန်ခွင့် ဆိုသော်လည်း ဤရွေ

မိခင်ဧရာဝတီ

ဤမျှသော ခဏကာလအတွင်းအား ဖောက်ပြန်ခြင်း မရှိဟု စိတ်ချရသော ခဏကာလဟူ၍ မျက်တောင်တစ်ခတ်မျှ မရှိ၊ မကျင်မနာနိုင်သော ခဏဟူ၍ မျက်တောင်တစ်ခတ်မျှ မရှိ၊ မဆုတ်မယုတ်နိုင်သော ခဏဟူ၍ မျက်တောင်တစ်ခတ်မျှ မရှိ။

မပျောက်မဆုံးနိုင်သော ခဏဟူ၍ မျက်တောင်တစ်ခတ်မျှ မရှိ၊ လှိုင်းကြမ်း လေကြမ်း သားရဲအမြဲထူထပ်သော ကမ်းမမြင် ပင်လယ်ပြင်မှာ ရေမြှုပ်ခဲကြီးကို ဖောင်စီး၍နေရသော ယောက်ျားအား မိမိမှီတွယ်သော ရေမြှုပ်ခဲ၏ ခိုင်မြဲခြင်း မရှိသည့် အတွက်ကြောင့် လှိုင်းလေအစရှိသော အလုံးစုံသည် ကြောက်ဖွယ် လန့်ဖွယ် ထိတ်ဖွယ် ရွံ့ဖွယ် စိုးရိမ်ဖွယ် ကြောင့်ကြဖွယ်ချည်း ဖြစ်ကုန်၏။ သိကြားမင်း ဖန်ဆင်းသော မဟာပစ္စရိတ် ဖောင်ကြီးသင်္ဘောကြီးမှာ စီးရသောသူတို့အား လှိုင်းလေအစရှိသော အလုံးစုံတို့သည် ကြည့်ရှုဖွယ် စိတ်နှလုံးကြည်ဖွယ် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ချည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ဤဥပမာဖြင့် လှိုင်းလေအစရှိသည်သည် ကြောက်မက်ဖွယ် အစစ်မဟုတ်၊ မိမိ၏မှီရာရေမြှုပ်ခဲ၏ ဖောက်ပြန်လွယ်မှုသည်သာ ကြောက်မက်ဖွယ်အစစ် ဖြစ်ကြောင်းကို သိစေသည်။

သတ္တဝါတို့၌ ကိုယ်အင်္ဂါပြု၍ဆောင်ရွက်ရသော ရုပ်တရား နာမ်တရားစုသည် အလွန်ဖောက်ပြန်မှု လွယ်လှ၏။ အနည်းငယ်သော အပူထိပါးလျှင်ပင် ခဏခြင်း အနေပျက်၏။ ထိုနေရာမှာရှိရင်း ရုပ်ဟောင်း နာမ်ဟောင်း ခဏခြင်း ကွယ်ဆုံး၏။ အနိဋ္ဌရုပ်သစ် နာမ်သစ် ခဏခြင်း ပြောင်းလဲ၏။ အနည်းငယ် တောင်လေ မြောက်လေ ထိပါးရုံမျှနှင့်ပင် ထိုနေရာမှာရှိရင်း ရုပ်စု နာမ်စု ခဏခြင်း ပျက်ဆုံးပျောက်ကွယ်လေ၏။ အနိဋ္ဌရုပ်သစ် နာမ်သစ် ခဏခြင်း ပြောင်းလဲ၏။ သန်းငယ် ကြမ်းပိုးငယ် ထိပါးကိုက်ခဲသည့် အတွက်နှင့်ပင် ပြိုပျက်ပြောင်းလဲ၏။

သစ္စတ္တဒီပနီ

ဤသို့လျှင် ရေမြှုပ်ခဲကဲ့သို့ ဖောက်လဲ ဖောက်ပြန်အလွန်မြန်လှ သည့်အတွက် ပျက်ဆုံးမှု အလွန်မြန်လှသော ရုပ်ခဲနာမ်ခဲတို့ကို ကိုယ်အင်္ဂါ ပြု၍ ဆောင်ရွက်ရသည့်အတွက်ကြောင့် အဇ္ဈတ္တသန္တာန်မှ ဖြစ်သော ရောဂါဆိုး အနာဆိုးအစရှိသော ကြောက်ဖွယ် လန့်ဖွယ် စိုးရိမ် ကြောင့်ကြဖွယ်ပေါင်း အနန္တ၊ အယုတ်အားဖြင့် ကိုယ်အင်္ဂါဖြစ်သော ရုပ်အစိတ် နာမ်အစိတ်ကို ဖျက်ဆီးနိုင်သော သန်းငယ် ကြမ်းပိုးငယ် ဖြုတ်ငယ် ခြပရွက်ငယ်တို့မှစ၍ ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်၌ဖြစ်သော ကြောက်ဖွယ် လန့်ဖွယ် စိုးရိမ်ဖွယ်ပေါင်း အနန္တများပြားလျက် ရှိနေကြသည်။ ထိုဘေး အန္တရာယ်တို့ ထိပါးလာခဲ့လျှင် မဖောက်ပြန်နိုင်သောအခါဟူ၍ မျက် တောင်တစ်ခတ်မျှ မရှိ၊ မသေနိုင်သောအခါဟူ၍ မျက်တောင်တစ်ခတ်မျှ မရှိ၊ ပဋိသန္ဓေနှောင် ဘဝင် တစ်ဆယ့်ခြောက်ချက်မှ နောက်၌ အသက် ထက်ဆုံး သေကွက်ချင်း သေချက်ချင်းစပ်၍ သွားတော့သည်။

ဖောက်ပြန်လိမ့်မည်ကို မစိုးရိမ်ရသော ခဏဟူ၍ မရှိ၊ သေလိမ့် မည်ကို မစိုးရိမ်ရသော အခါဟူ၍ မရှိ၊ ဖောက်ပြန်ရန်အကြောင်း ဆိုက်တိုက်ခဲသည်ရှိသော် အပြင်းအထန် ပူခြင်း အေးခြင်း ကျင်နာခြင်း ဒုက္ခကို ခံရကုန်၏။ အနာအမျိုးမျိုး ရောဂါအမျိုးမျိုး နှိပ်စက်မည်ကို ခံရကုန်၏။ မျက်စိအင်္ဂါ ပျက်ခြင်း နားအင်္ဂါပျက်ခြင်းစသော အရုပ်ပျက် အဆင်းပျက်ဒုက္ခကို ခံရကုန်၏။ လက်ပြတ်ခြင်း ခြေပြတ်ခြင်း စသော ဒုက္ခကိုခံရကုန်၏။ ဖြစ်ဆဲသော ဒုက္ခကို ပျောက်ငြိမ်းရန်ကြောင့်ကြစိုက် မှု ဖြစ်လတ္တံ့သော အလားကိုမြော်၍ မဖြစ်စေခြင်းငှာ ကြောင့်ကြစိုက်မှု တို့သည်လည်း အကျဉ်းအားဖြင့် လောက၌ ကြောက်ရခြင်းဟူသမျှ လန့် ရခြင်းဟူသမျှ ထိတ်ရခြင်းဟူသမျှ ရွံ့ရခြင်းဟူသမျှ ကြည့်ရှောင်ရခြင်း တိမ်းဖယ်ရခြင်း ပုန်းအောင်းရခြင်း ကိုးကွယ်ရာပြုခြင်း အဖော်အပေါင်း

မိခင်ဧရာဝတီ

၂၀၁၇

နှင့် သွားလာနေထိုင်ခြင်း မြို့တည်ထောင်၍နေခြင်း ရွာတည်ထောင်၍
နေခြင်း အမိုးအကာ အိမ်ရာဝင်းခြံနှင့်နေခြင်း တုတ်စားလက်နက်
စွဲခြင်း ဆေးဝါးအစောင့်အရှောက် မကင်းခြင်း အစာရေစာအတွက်
ကြောင့်ကြစိုက်ခြင်း အစရှိသော အလုံးစုံသော ဒုက္ခမှုတို့သည် ဝိပရိ
ဏာမသဘောရှိသော ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့ကို ကိုယ်အင်္ဂါပြုမှု
ကြောင့်ဖြစ်ရသော ဒုက္ခမှုတို့သာတည်း။

စက္ခုဥ္စိဝိပရိဏာမဋ္ဌအမြွက်ပြပြီး၏။

သောတ ဃာန ဇိဝါ ကာယ မနောတို့ကိုလည်း စက္ခုနှင့် ထပ်
တူသိလေ။

ဒုက္ခသစ္စာပြီး၏။

သမုဒယသစ္စာအနက် ၄-ချက်

ဆည်းပူး နှင်းဆောင်၊ ဖွဲ့နှောင် နှောင့်ယှက်၊ အချက်လေးပါး၊
ဒုက္ခပွား-ဟူသောသမုဒယသစ္စာ အနက်လေးချက်တွင် တဏှာမှာ ဆည်း
ပူးခြင်းဟူသည် အဘယ်နည်း။

အဆောက်အဦးနှင့် တကွသော မျက်စိအင်္ဂါ နားအင်္ဂါ အစရှိသော
ဒုက္ခသစ္စာတရားတို့ကို အနမတဂ္ဂ သံသရာတွင် အစဉ်ဖြစ်ပွားစေခြင်း
အမှုသည် ဆည်းပူးခြင်း မည်၏၊ ဖြစ်ပွားခြင်းကို အလိုရှိသော တဏှာ
ကြောင့် ဖြစ်ပွားရသည်ဖြစ်၍ တဏှာသည် ထိုတရားတို့ကို ဆည်းပူး
သည်မည်၏။

အာယုဟနဋ္ဌအမြွက်ပြပြီး၏။

သတ္တဝါပုဒ်

တဏှာမှာ နှင်းဆောင်ခြင်းဟူသည် အဘယ်နည်း။

တစ်ခု တစ်ခုသောဘဝ ဆုံးပြန်လျှင် စုတိ၏ အခြားမဲ့မှာ မျက်တောင် တစ်ခတ်စာမျှ ခဏအလပ်မရှိရအောင် ဘဝတစ်ခုကို အမြဲဆက်လက် ထူထောင် နှင်းဆောင်ခြင်းတည်း။ ဘဝကိုသာယာသော တဏှာနုသယ တန်းလန်းနှင့် စုတိကျလျှင် ဘဝသစ် အမြဲပေါ်သည်ကိုနှင်းဆောင်ဆိုသည်။

နိဒါနဋ္ဌပြီး၏။

တဏှာမှာ ဖွဲ့နှောင်ခြင်းဟူသည် အဘယ်နည်း။

သတ္တဝါတို့၏ ဘဝခန္ဓာတို့၌ အကျပ်အတည်း အမြဲဖွဲ့နှောင်ခြင်း တည်း။ နွားကိုချည်တိုင်၌ ခိုင်လှစွာသောကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်၌ ထားသကဲ့သို့တည်း။ နွားနှင့် သတ္တဝါ၏စိတ်၊ ချည်တိုင်နှင့်ဘဝခန္ဓာ၊ ခိုင်လှစွာသော ကြိုးနှင့်တဏှာ။

သံယောဂဋ္ဌပြီး၏။

တဏှာမှာ နှောင့်ယှက်ခြင်းဟူသည် အဘယ်နည်း။

ရံခါရံဖန် သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို ကြားနာရ၍ ဘဝ သံသရာမှ ထွက်မြောက်ရန် အကြံဖြစ်ပေါ်၍ လာခဲ့သည်ရှိသော် ထို အကြံအစည်ကို ပျက်အောင်နှောင့်ယှက်ခြင်းတည်း။ ထောင်၌နေရသော အကျဉ်းသားသည် ထောင်မှ ထွက်သွားမည် ကြံစည်လှုပ်ရှားရာ ထောင်မှူး ထောင်ကြပ်သံ၍ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ရိုက်လှဲ ထောင်းထုခြင်းကို ပြုသကဲ့သို့တည်း။

ပလိဗောဓဋ္ဌပြီး၏။

မိခင်ဧရာဝတီ

၁၈၉

၁၉၀

သစ္စတ္ထဒီပနီ

တစ်ခု တစ်ခုသောဘဝ၌လည်း ပွားမြင်သည်မှစ၍ အစဉ်အတိုင်း တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် လောဘအာရုံ ဒုက္ခအသိုက်အုံ ပွားများမှုကား အာယုဟနဋ္ဌတည်း။ စိတ်နှလုံးအားလပ်ခွင့် မရအောင် တစ်ခုပြီးလျှင် တစ်ခု ဒုက္ခဝတ္ထုတို့ကို အမြဲဆက်လက် တည်ထောင်မှုကား နိဒါနဋ္ဌတည်း။ စိတ်ကို ဒုက္ခဝတ္ထု ဒုက္ခမှုတို့၌ အကျပ်အတည်း ဖွဲ့စည်းထားသည်ကား သံယောဂဋ္ဌတည်း။ ဒုက္ခဝတ္ထု ဒုက္ခမှုတို့မှ ထွက်မြောက်ရန် ဖြစ်သော အကြံအစည်တို့ကို ထမြောက်ခွင့် မရပဲ ခဏခြင်းပျက်အောင် နှောင့်ယှက်သည်ကား ပလိဗောဓဋ္ဌတည်း။

သမုဒယသစ္စာပြီး၏။

နိရောဓသစ္စာအနက် ၄-ချက်

ကျွတ်လွတ် ဆိတ်ကွေ့၊ မသေ မပြု၊ ဤလေးခု၊ သုခအမှန် ထား-ဟူသော နိရောဓသဘော လေးချက်တွင် နိဗ္ဗာန်မှာ ကျွတ်လွတ်မှု အဘယ်နည်း။

သမုဒယသစ္စာ တဏှာ၏ ချုပ်ငြိမ်းမှုပင်တည်း။ တဏှာချုပ်ငြိမ်း၍ ဒုက္ခသစ္စာ၌ ပြဆိုခဲ့သော ဒုက္ခစုမှ ကျွတ်လွတ်သည်ကို “ကျွတ်လွတ်” ဆိုသည်။

နိဿရဏဋ္ဌပြီး၏။

တဏှာနှင့်တကွ ထိုဒုက္ခပလိဗောဓ အရှုပ်အထွေး အချင်းခပ်သိမ်း ကင်းရှင်း ကွင်းကွေ့သည်ကို “ဆိတ်ကွေ့” ဆိုသည်။

ဝိဝေကဋ္ဌပြီး၏။

မိခင်ဧရာဝတီ

သစ္စတ္ထဒီပနီ

စက္ခုစသော သင်္ခတ တရားတို့မှာသာ သေခြင်းဟူသော မရဏဘေး ထက်ကြပ်ရှိနေသည်။ ထိုတင်္ခတတရားတို့ကို မိမိကိုယ်ပြု၍ ကျင်လည်သော သူတို့မှာ မရဏဘေးကို မစိုးရိမ်ရသောအခါဟူ၍ မျက်တောင်တစ်ခတ်မျှ မရှိ။ အသင်္ခတဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်မှာမူကား မရဏဘေးဟူ၍ မရှိ။ ထိုသို့ မရှိသည်ကို “မသေ” ဆိုသည်။

အမတဋ္ဌပြီး၏။

စက္ခုစသောသင်္ခတ တရားတို့၌သာ အထက်ကပြဆိုခဲ့ပြီးသော သင်္ခါရဒုက္ခမှု ရှိနေသည်။ နိဗ္ဗာန်မှာ သင်္ခါရဒုက္ခမှု မရှိ။ ကံဖြစ်ပေါ်ခြင်း မရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်အောင် လုပ်ဆောင်ရခြင်းလည်း မရှိ။ နိစ္စတရား ဖြစ်သောကြောင့် တည်နေရန် ပြုပြင်ဖွယ်လည်း မရှိ။ ဖောက်ပြန်ခြင်း မရှိသောကြောင့် စိုးရိမ်မှုနှင့် ကြောင့်ကြစိုက်ဖွယ်လည်း မရှိ။ ထိုကြောင့် “မပြု” အသင်္ခတဋ္ဌ ဟူ၍ဆိုသည်။

နိရောဓသစ္စာပြီး၏။

မဂ္ဂသစ္စာအနက် ၄-ချက်

ထွက်မြောက် တည်ခိုင်၊ မြင်နိုင် ကြီးကဲ၊ ဤလေးနဲ့၊ ဆင်းရဲငြိမ်းလမ်းထား-ဟူသော မဂ္ဂသစ္စာ၏အနက်လေးချက်တွင် ထွက်မြောက်ကား အဘယ်နည်း။

သမုဒယသစ္စာ တဏှာကို ချုပ်ငြိမ်းအောင် လုပ်ဆောင်အားထုတ်သော ပယောဂမှုပေတည်း။ တဏှာသည် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတရားကို သုခ ထင်မှတ်၍ တွယ်တာ၏။ ဝိပဿနာသမ္မာဒိ၌ ဉာဏ်ဖြင့် ခန္ဓာနာမ်ရုပ်၏ ဒုက္ခအစစ်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်သောအခါ တဏှာ ချုပ်ငြိမ်း၏။

မိခင်ဧရာဝတီ

ဝဏ္ဏဒုက္ခကျွတ်လွတ်၏။ ချမ်းသာသုခ အစစ်အမှန်ကား တဏှာချုပ်ငြိမ်းမှု တစ်ခုသာ ရှိ၏။ တဏှာချုပ်ငြိမ်းမှုမှတစ်ပါး အမြဲတည်သော ချမ်းသာသုခ ဟူ၍ တစ်ခုမျှ မရှိ။ ထိုကြောင့် ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိအလုပ်သည် ဒုက္ခမှထွက်မြောက်ရန် လမ်းမှန်အစစ် ဖြစ်သတည်း။

နိယျာနဋ္ဌပြီး၏။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမှာ တည်ခိုင်ဟူသည် အဘယ်နည်း။

ညောင်ပင်၏ ရေသောက်မြစ်တို့သည် ညောင်ပင်ကို ကြီးပွား စည်ကား ခိုင်မြဲအောင် ကောင်းစွာတည်ရာ၏အဖြစ်ကို ပြီးစေနိုင်သကဲ့သို့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတို့သည် အလုံးစုံသော အရိယသီလဂုဏ် သမာဓိဂုဏ် ပညာဂုဏ်တို့ကို ကြီးပွားစည်ကား ခိုင်မြဲအောင် ကောင်းစွာတည် ရာ၏အဖြစ်ကို ပြီးစေနိုင်သည်။ ဤသို့ အရိယဂုဏ်ကျေးဇူးတို့၏ ကောင်း စွာတည်ရာ၏ အဖြစ်ကို ပြီးစေနိုင်သည်ကို “တည်ခိုင်” ဆိုသတည်း။

ဟောတွဋ္ဌပြီး၏။

ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို ရသည်ရှိသော် ရှေး၌တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး ရသော နတ်ဘုံ နတ်နန်းတို့ကို မျက်မှောက်ထင်ထင် အလင်းမြင်ရ သကဲ့သို့ နိဗ္ဗာန်ကို အလင်းမြင်ရသည်ကို “မြင်နိုင်” ဆိုသည်။

ဒဿနဋ္ဌပြီး၏။

လောကီဖြစ်သော သီလ သမာဓိ ပညာတို့သည် တဏှာ၏အုပ် စိုးချက်ကို ခံရကုန်၏။ တဏှာလျှင် အကြီးအကဲရှိကြကုန်၏။ မဂ္ဂင် ရှစ်ပါးဟု ဆိုအပ်သော လောကုတ္တရာ သီလ သမာဓိ ပညာတို့သည်

မိခင်ဧရာဝတီ

သစ္စတ္တဒီပနီ

ကား တဏှာကို အကြွင်းမဲ့ သတ်နိုင်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ တဏှာ၏နယ်
မှ ကျွတ်လွတ်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ မိမိလျှင် အကြီးအကဲ ရှိကြကုန်၏။
မိမိကိုယ်ကို မိမိတို့ အစိုးရကြကုန်၏။ ဤသို့မိမိကိုယ်ကို မိမိတို့က
အစိုးရသည်ကို "ကြီးကဲ" ဆိုသည်။

အဓိပတေယျုပ္ပုဒ်၏။

သစ္စတ္တဒီပနီပြု၏။

အနတ္တဒီပနီ၊ အနတ္တဝိဘာဝနာပါဌ်နိဿယ၊ သစ္စတ္တဒီပနီ
၃-ကျမ်းတွဲ
ဤတွင်ပြုပြီ။

လယ်တီတစ်ခေတ်ဆန်းတော့မည်
ဗုဒ္ဓကျမ်းဂန် စာပေသမိုင်းတွင် အထင်ကရ ဖွတ်တိုင်ကြီးများ
ဗိုက်ထူထားခဲ့သည်

ကျမ်းပြုအကျော် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
အကျော်ကြားဆုံး စာအုပ်များ ဖြစ်သည်

- ◉ ဘာဝနာဒီပနီ
- ◉ လယ်တီကမ္မဋ္ဌာန်းကျမ်းကြီး
- ◉ ဝိပဿနာဒီပနီ
- ◉ ပါရမီဒီပနီ
- ◉ အာနာပါနဒီပနီ
- ◉ ဓါတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကျမ်းကြီး
- ◉ မဂ္ဂင်္ဂဒီပနီ နှင့် စတုသစ္စဒီပနီ
- ◉ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒဒီပနီ
- ◉ ဥတ္တမပုရိသဒီပနီ
- ◉ ရောဂန္တရဒီပနီ
- ◉ လယ်တီနိဗ္ဗာန်
- ◉ ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ
- ◉ ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

အပါအဝင် ကာလအတန်ကြာ ပျောက်ကွယ်နေသည့် လယ်တီကျမ်း
စာအုပ်များ မကြာမီ ထွက်ရှိလာပါတော့မည်။

နာဂလိုဏ်ဂူ ကလေးငါးတောရ ဓာသင်တိုက် ဆရာတော်ကြီး၏
စေတနာနှင့် မိခင်ဧရာဝတီ ဓာအုပ်တိုက်တို့၏ သာသနာတော်
အတွက် ကြိုးပမ်းမှု ခြေလှမ်းသစ်များ

စောင်ရေကန့်သတ်ထား၍ အမြန်ဝယ်မှ စိတ်ချရမည်။
ဘုရားပျေးနှင့် ရန်ကုန်-မန္တလေး စာအုပ်ဆိုင်ကြီး များတွင်
ဝယ်ယူရရှိနိုင်ပါပြီ။

